CASA STARLING

Bine ați venit la *Casa Starling*. Intrați, dacă aveți curaj!

ALIX E. HARROW

ARMADA

ARMADA

ALIX E. HARROW a scris romanele *The Ten Thousand Doors of January* (premiat cu Hugo) și *The Once and Future Witches* (premiat cu British Fantasy), precum și proză scurtă, inclusiv nuvelele din seria FRACTURED FABLES. Fostă profesoară, originară din Kentucky, Harrow locuiește acum în Virginia, împreună cu soțul său și cu cei doi copii semi-sălbatici..

ALIX E. HARROW

CASA STARLING

Traducere din limba engleză de
Roxana Brînceanu

ARMADA

Pentru frații mei

CAPITOLUL 1

Uneori visez o casă pe care nu am văzut-o niciodată.

Adică, aproape nimeni nu a văzut-o. Logan Caldwell pretinde că în vacanța de vară a sunat la ușă și a fugit, dar el e un mincinos chiar mai mare decât mine. Adevărul e că din stradă nu poți vedea casa. Doar dinții de fier ai porții din față și limba lungă și roșie a aleii, poate o imagine fugară a pereților de calcar, hașurați de caprifoi și sarsaparilla. Chiar și placa istorică din fața casei este pe jumătate înghițită de iederă, iar literele sunt atât de murdare de mușchi și neglijență încât doar titlul mai este lizibil:

CASA STARLING

Dar uneori, în întunericul timpuriu al iernii, se poate vedea o singură fereastră luminată, care strălucește printre sicomori.

E o lumină oarecum bizară: chihlimbar bogat care tremură odată cu vântul, nu seamănă deloc cu zumzetul unui felinar stradal sau cu albastrul bolnăvicios al unuia fluorescent[1]. Mă gândesc că fereastra aceea este singura lumină pe care am văzut-o vreodată care nu provine de la centrala pe cărbune de pe malul râului.

În visul meu, lumina este pentru mine.

O urmăresc dincolo de poartă, pe alee, peste pragul casei. Ar trebui să fiu speriată – există povești despre Casa Starling, povești pe care oamenii le spun doar noaptea, abia șoptite sub zumzetul luminii de pe verandă –, dar în vis nu ezit.

În vis, sunt acasă.

Se pare că este prea neverosimil chiar și pentru subconștientul meu, pentru că de obicei atunci mă trezesc. Ies la suprafață în semiîntunericul camerei de motel, cu o durere flămândă și pustie în piept, care cred că trebuie să fie dorul de casă, deși bănuiesc că n-am de unde să știu.

Mă holbez în tavan până când luminile parcării se sting în zori.

Cândva credeam că visele acelea înseamnă ceva. Au început brusc când aveam doisprezece sau treisprezece ani, exact vârsta la care toate personajele din cărțile mele începeau să manifeste puteri magice sau să primească mesaje codificate sau orice altceva; bineînțeles că eram obsedată de ele.

Am întrebat pe toată lumea din oraș despre clădirea Starling, dar am obținut doar ochi mijiți, priviri piezișe

și plescăituri. Oamenii din acest oraș nu mă plăcuseră niciodată prea mult – ochii lor alunecau peste mine ca și cum aș fi fost un cerșetor de la colțul străzii sau un animal mort de pe șosea, o problemă pe care ar fi fost obligați să o rezolve dacă se uitau direct la ea –, dar îi plăceau și mai puțin pe Starlingi.

Sunt considerați excentrici și mizantropi, o familie cu origini dubioase care refuză de generații să participe la cele mai elementare aspecte ale societății civilizate din Eden (biserică, școală publică, vânzări de prăjituri pentru pompierii voluntari), alegând, în schimb, să stea ascunși în acea casă măreață pe care nimeni, cu excepția medicului legist, nu a văzut-o vreodată cu ochii proprii. Au bani – ceea ce, în general, scuză orice în afară de omucidere –, dar banii nu provin nici din cărbune, nici din tutun, și nimeni nu pare capabil să se căsătorească în familia lor. Arborele genealogic al familiei Starling este o întindere înnebunitoare de ramuri altoite și lăstari noi, plin de străini din afara orașului și necunoscuți care au apărut la porțile casei și au revendicat numele Starling fără ca măcar să fi pus vreodată piciorul în Eden.

În general, se speră că atât ei, cât și casa lor vor cădea într-o groapă și vor putrezi pe fundul ei, fără a fi nici plânși, nici amintiți și, poate, vor elibera orașul de blestemul său de un secol.

(Eu nu cred în blesteme, dar dacă ar exista un oraș blestemat, acesta ar semăna foarte mult cu Eden, Kentucky. A fost, pe vremuri, principala regiune de exploatare a cărbunelui din țară, dar acum este doar o

întindere de mine de suprafață pe malul râului, care conține o centrală electrică, un bazin de decantare a cenușii și două magazine Dollar General. Este genul de loc în care singurii oameni care rămân sunt cei care nu-și permit să plece, unde apa are gust de rugină și ceața se ridică rece de pe râu chiar și vara, persistând în locurile joase până mult după amiază.)

Cum nimeni nu a vrut să-mi spună povestea Casei Starling, mi-am inventat eu una. Nu erau multe de făcut într-un oraș ca Eden și nu aveam mulți prieteni de vârsta mea. Niciodată nu vei fi foarte popular când porți haine din cutia de donații de la First Christian și când îți furi rechizitele pentru școală, oricât de șmecher ți-ar fi zâmbetul. Ceilalți copii simțeau foamea din spatele zâmbetului și mă evitau dintr-o certitudine primordială că, dacă am fi naufragiat cu toții împreună, eu aș fi fost găsită șase săptămâni mai târziu scobindu-mi dinții cu oasele lor.

Așa că mi-am petrecut o mulțime de weekenduri stând cu picioarele încrucișate, pe salteaua motelului, cu fratele meu mai mic, inventând povești cu case bântuite până când amândoi eram atât de speriați încât țipam la auzul unei clanțe care se rotea la trei camere depărtare. Obișnuiam să le scriu pe cele mai bune, în orele secrete de după miezul nopții, când Jasper dormea și mama era plecată, dar nu le-am trimis niciodată nicăieri[2]. Oricum, am renunțat la toate astea cu ani în urmă.

Odată i-am spus mamei despre vise. Ea a râs. „Dacă aș fi citit blestemata aia de carte de atâtea ori ca tine, aș fi avut și eu coșmaruri".

De ziua mea de naștere, când am împlinit patru sau cinci ani, mama mi-a luat un exemplar din *Subpământul*, una dintre vechile ediții din secolul al XIX-lea, cu coperta de culoarea pânzei de păianjen, legată în pânză, cu titlul cusut în argint. Era la mâna a doua, probabil furat, și inițialele altcuiva erau scrise pe coperta interioară, dar o citisem de atâtea ori încât paginile se desprinseseră.

Povestea e destul de banală: o fetiță (Nora Lee) descoperă o altă lume (Subpământ); urmează aventuri halucinante. Nici ilustrațiile nu sunt grozave: sunt o serie de litografii sumbre care se încadrează undeva între straniu și coșmar. Dar îmi amintesc că mă uitam la ele până când imaginile lor îmi rămâneau pe interiorul pleoapelor: peisaje negre, pândite de Fiarele spectrale, siluete palide pierdute printre copacii încâlciți, fetițe care cad în locurile secrete de sub pământ. Privindu-le, mă simțeam ca și cum aș fi intrat în capul altcuiva, cineva care știa aceleași lucruri pe care le știam și eu: că există dinți ascuțiți în spatele fiecărui zâmbet și oase goale care așteaptă sub pielea frumoasă a lumii.

Obișnuiam să urmăresc numele autoarei cu vârful degetului, să îl desenez cu nesaț pe marginile temelor mele pentru școală, demne de note mici: E. Starling.

Ea nu a mai publicat nicio altă carte. Nu a dat nici măcar un interviu. Singurul lucru pe care l-a lăsat în urmă, în afară de *Subpământ*, a fost casa aceea, ascunsă printre copaci. Poate că ăsta e adevăratul motiv pentru care eram atât de obsedată de casă. Voiam să văd de

unde venea ea, să-mi dovedesc că era reală. Voiam să mă plimb prin arhitectura ei secretă, să-mi trec degetele peste tapetul ei, să văd cum perdelele flutură în vânt și să cred, pentru o clipă, că era fantoma ei.
Au trecut unsprezece ani și patruzeci și patru de zile de când am deschis ultima dată acea carte. M-am întors direct acasă de la înmormântarea mamei, am aruncat-o într-o pungă groasă de băcănie, împreună cu jumătate de pachet de țigări Newport, o capcană de vise mucegăită și un tub de ruj și am îndesat totul adânc sub patul meu.
Pun pariu că deja paginile sunt toate umflate și mucegăite; cu timpul, totul în Eden ajunge să putrezească.
Încă mai visez uneori la casa Starling, dar nu mai cred că înseamnă ceva. Și chiar dacă ar însemna – sunt o fată care a abandonat liceul, cu o slujbă cu jumătate de normă la Tractor Supply, cu dinți stricați și cu un frate care merită mai mult decât acest oraș de rahat, plin de ghinion și fără scăpare.
Visele nu sunt pentru oameni ca mine.
Oamenii ca mine trebuie să-și facă două liste separate: de ce au nevoie și ce vor. Dacă ești deștept, îți păstrezi prima listă scurtă, iar pe a doua o arzi. Mama nu a prins niciodată șmecheria asta – ea mereu a avut dorințe și năzuințe, a tânjit, a vrut și a jinduit după câte ceva până când a încetat –, însă eu învăț repede. Am o singură listă, cu un singur lucru pe ea, și asta mă ține destul de ocupată.

Am ture duble de muncă și buzunare de furat. Asistenți sociali de înșelat și pizza congelată pe care s-o rup în două ca să încapă în cuptorul cu microunde. Inhalatoare ieftine de cumpărat de pe site-uri dubioase și nopți lungi de zăcut ascultând zgomotul și șuieratul respirației lui Jasper.

Apoi, mai sunt și plicul de culoare crem care a venit de la o școală de lux, din nord, după ce Jasper a trecut testul PSAT[3], și contul de economii pe care l-am deschis a doua zi după ce a sosit, pe care am reușit să-l cresc folosind numeroasele și considerabilele abilități pe care mi le-a lăsat mama – viclenie, furt, fraudă, farmec, un optimism sfidător și complet deplasat –, dar care încă nu este suficient de mare pentru a-l scoate din acest loc. Mă gândesc că visele sunt ca pisicile vagaboande, care vor pleca dacă nu le mai hrănești.

Așa că nu mai inventez povești despre Casa Starling și nici nu le cer altora pe ale lor. Nu zăbovesc atunci când trec pe lângă porțile de fier din față și nici nu mă uit în sus cu inima bătându-mi puternic în piept, sperând să întrevăd acea lumină chihlimbarie, singuratică, care pare să strălucească dintr-o lume mai măreață și mai ciudată, doar pentru mine. Nu scot niciodată punga de sub pat.

Dar uneori, chiar înainte de a adormi, văd umbre negre de copaci ridicându-se pe pereții motelului, deși dincolo de fereastră nu există decât asfalt și buruieni. Simt respirația fierbinte a Fiarelor în jurul meu și le urmez în jos, tot mai jos, până în Subpământ.

[1] După spusele lui Lyle Reynolds, angajatul companiei Gravely Power între 1987 și 2017, Casa Starling nu a fost niciodată conectată la rețeaua de energie electrică sau la sistemul municipal de apă potabilă. Compania telefonică a solicitat, în 1947, drepturile de a-și pune stâlpii pe domeniul Starling, însă proiectul a fost abandonat după o serie de accidente urâte care s-au soldat cu spitalizarea a trei angajați (n. a.).

[2] Asta e fals. Între 2006 și 2009, Opal a folosit imprimanta personalului de la biblioteca publică pentru a printa câteva povestiri scurte. În 2008 a primit o respingere din partea unei reviste literare care spunea că, din nefericire, ei nu publică Fantasy, Horror sau „orice s-ar presupune că e asta“ (n. a.).

[3] Abreviere de la Preliminary Scholastic Aptitude Test, un examen în urma căruia elevii americani pot beneficia de o bursă de merit, folosită de multe ori pentru acoperirea unei părți din cheltuielile pentru facultate (n. red.).

CAPITOLUL 2

Eo seară cenușie de marți, în februarie, și eu mă întorc la motel după o zi de rahat.

Nu știu ce a făcut-o să fie de rahat; a fost mai mult sau mai puțin exact la fel ca zilele care au precedat-o și, probabil, și ca zilele care vor urma, o întindere de ore anoste, întrerupte de două plimbări lungi prin frig, de la motel la serviciu și înapoi. Doar că a trebuit să lucrez opt ore întregi cu Lacey Matthews, echivalentul uman al untului nesărat, iar când casa de marcat a ieșit pe minus la sfârșitul turei noastre, managerul mi-a aruncat o privire de genul „sunt ochii pe tine", de parcă ar fi crezut că discrepanța era din vina mea, ceea ce era adevărat. Doar că ieri a nins și resturile sumbre se scurg în șanțuri și se strecoară prin găurile tenișilor mei, iar eu l-am pus pe Jasper să ia haina cea bună în dimineața asta. Numai că am douăzeci și șase de ani și nu-mi permit o nenorocită de mașină.

Ar fi putut să mă ducă Lacey sau vărul ei, Lance, care lucrează noaptea la call center. Dar Lacey ar fi făcut prozelitism cu mine, iar Lance ar fi tras pe dreapta pe Cemetery Road și ar fi dus mâna la nasturele de sus al blugilor mei, iar eu probabil că l-aș fi lăsat, pentru că m-aș fi simțit destul de bine și motelul era destul de departe de drumul lui, dar mai târziu aș fi simțit mirosul lui pe hanoracul meu – un miros banal și acid, ca cel al săpunului galben din toaletele benzinăriilor – și aș fi simțit o apatie atât de profundă, atât de perfect plată, încât aș fi fost tentată să scot punga aia de sub pat doar ca să mă asigur că mai simt ceva.

Așadar: merg pe jos.

Sunt șase kilometri de la Tractor Supply până la motel, cinci dacă o tai prin spatele bibliotecii publice și traversez râul pe vechiul pod de cale ferată, ceea ce mă pune întotdeauna într-o dispoziție ciudată și acră.

Trec pe lângă piața de vechituri și parcul de rulote, al doilea Dollar General și localul mexican care a preluat vechea clădire Hardee's, înainte să ies de pe drum și să urmez șinele de cale ferată pe terenul Gravely. Noaptea, centrala electrică este aproape frumoasă, un mare oraș auriu, luminat atât de tare încât îngălbenește cerul și aruncă o umbră lungă în spatele tău.

Felinarele stradale zumzăie. Graurii se adună în stoluri. Râul cântă pentru el însuși.

Au asfaltat vechiul pod de cale ferată cu ani în urmă, dar mie îmi place să merg chiar pe margine, acolo unde traversele ies în afară. Dacă te uiți în jos, prin goluri poți vedea râul Mud curgând, o pustietate neagră, așa

că eu mă uit mai degrabă în sus. Vara, malurile sunt atât de acoperite de caprifoi și *kudzu* încât nu se vede nimic altceva decât verdele, dar acum se observă ridicarea și coborârea pământului, adâncitura unui vechi puț de mină.

Mi-o amintesc ca pe o gură larg deschisă, neagră și căscată, dar primăria a astupat-o cu scânduri după ce niște copii s-au provocat unul pe celălalt să treacă dincolo de semnele de PERICOL. Oamenii o mai făcuseră de multe ori înainte, dar în acea noapte se ridicase ceața – ceața în Eden vine rapid și e densă, atât de grea încât aproape că o poți auzi pășind pe lângă tine – și unul dintre ei trebuie să se fi rătăcit. Nu au găsit niciodată cadavrul[4].

Râul cântă tare acum, dulce ca o sirenă, iar eu mă trezesc că fredonez odată cu el. Nu sunt cu adevărat tentată de negrul rece al apei de dedesubt – sinuciderea înseamnă să te retragi din joc iar eu nu sunt o lașă – dar îmi amintesc cum e acolo jos, printre oasele și creaturile de pe fundul apei: atât de liniște, atât de departe de luptă, de munca epuizantă pentru supraviețuire.

Doar că sunt obosită.

Sunt destul de sigură că asta e ceea ce domnul Cole, consilierul de orientare din liceu, ar putea numi un „punct de criză“, când ar trebui să „apelez la rețeaua mea de sprijin“, dar eu nu am o rețea de sprijin. O am pe Bev, proprietara și administratoarea motelului Garden of Eden, care e obligată să ne lase să locuim în camera 12, fără chirie, datorită unei înțelegeri dubioase

pe care a făcut-o cu mama, dar nu e obligată să îi și placă asta. O am pe Charlotte, bibliotecara orașului și fondatoarea Societății Istorice din Muhlenberg County, care a fost destul de drăguță să nu-mi interzică accesul după ce am falsificat o adresă ca să pot obține o legitimație de bibliotecă și am vândut un teanc de DVD-uri online. În schimb, m-a rugat doar să nu mai fac asta și mi-a dat o cafea atât de dulce încât m-au durut cariile. În afară de ele, mai sunt doar pisica iadului – o mâță calico, răutăcioasă, care trăiește sub pubela motelului – și fratele meu.

Aș vrea să pot vorbi cu mama. Mi-a dat sfaturi groaznice, dar acum am aproape aceeași vârstă ca și ea când a murit; îmi imaginez că ar fi ca și cum aș vorbi cu o prietenă.

I-aș putea spune despre Academia Stonewood. Cum am transferat foaia matricolă a lui Jasper și cum am completat toate formularele, apoi i-am convins să-i păstreze un loc pentru semestrul următor, atâta timp cât plătesc taxa de școlarizare până la sfârșitul lui mai. Cum i-am asigurat că nu va fi o problemă, vorbind ușor și calm, așa cum m-a învățat ea. Cum trebuie să-mi cvadruplez economiile de-o viață în următoarele trei luni, din genul de slujbă cu salariu minim, care te ține cu grijă sub treizeci de ore pe săptămână ca să nu fie nevoie să-ți dea asigurare de sănătate.

Dar voi găsi o cale, pentru că am nevoie, și voi merge desculță prin iad pentru ceea ce am nevoie.

Mâinile mele sunt reci și albastre în lumina telefonului: *hei, șmechere, cum merge recenzia*

grozav, răspunde Jasper, urmat de un număr sincer suspect de semne de exclamare.
a, da? care e subiectul lucrării?
Nu sunt cu adevărat îngrijorată – fratele meu are o inteligență sclipitoare, hotărâtă, care a câștigat inima tuturor profesorilor de la școala publică în ciuda așteptărilor lor de la băieții cu piele cafenie și păr buclat – dar mă simt mai bine când îl sâcâi. Deja râul cântă mai încet în mintea mea.
lucrarea mea e despre cum poți băga în gură paisprezece bezele de-o dată
și despre cum toată lumea din carte are nevoie de o ședință lungă cu dl cole
Mi-l imaginez pe Heathcliff cocoșat, într-unul dintre scaunele de plastic subdimensionate ale consiliului, cu o broșură despre controlul furiei în mâini, și simt o ciudată empatie. Domnul Cole este un om de treabă, dar nu știe ce să facă cu oamenii crescuți la limita inferioară a regulilor, acolo unde lumea devine întunecată și fără legi, unde doar cei vicleni și cruzi supraviețuiesc.
Jasper nu este nici viclean, nici crud, ceea ce este doar unul dintre cele câteva sute de motive pentru care trebuie să-l scot de aici. Se situează imediat după calitatea aerului, steagurile confederate și ghinionul care se strecoară în spatele nostru ca un câine rău, mușcându-ne călcâiele. (Nu cred în blesteme, dar dacă ar exista o familie blestemată, aceasta ar semăna mult cu noi.)
asta nu-i lucrare

Degetele mi se agață în crăpăturile care străbat ecranul ca o pânză de păianjen.

scuze, dar mai zi-mi o dată: ce notă ai luat tu în clasa a 10-a la engleză?

Râsul meu atârnă în aer, alb ca o fantomă.

am absolvit cu summa cum aude Școala Du-te Dracului

O mică pauză.

calmează-te. mâine e târgul de joburi, nimeni nu adună eseuri

Disprețuiam târgul de joburi când eram în școală. Nu prea sunt locuri de muncă pe aici, în afară de a respira particulele de la centrala electrică, așa că e doar un stand AmeriCorps și cineva de la misiunea baptistă care împarte fluturași. Principala emoție vine la sfârșit, când Don Gravely, directorul general al Gravely Power, urcă pe scenă și ține un discurs chinuitor despre munca grea și spiritul american, ca și cum nu ar fi moștenit fiecare cent al averii sale de la fratele lui mai mare. Cu toții trebuia să-i strângem mâna în timp ce ieșeam din sala de sport, iar când ajungea la mine tresărea, ca și cum ar fi crezut că sărăcia ar putea fi contagioasă. Palma lui dădea senzația unui ou fiert proaspăt decojit. Gândul că Jasper i-ar strânge mâna aia lipicioasă mă face să simt fierbințeală și gâdilături pe piele. Jasper n-are nevoie să asculte discursuri de rahat sau să ia acasă formulare, pentru că Jasper nu va fi blocat în Eden.

o sun pe domnișoara hudson și-i spun că ai febră, la naiba cu târgul de joburi

Dar el răspunde:

nu, e-n ordine

E o pauză în conversația noastră, iar eu las râul în urmă și urc dealul. Liniile electrice trec pe deasupra și copacii se apropie unul de altul, acoperind stelele. În această parte a orașului nu există iluminat public.

unde ești acum? mi-e foame

Acum, pe lângă drum se întinde un zid, cărămizile sunt crăpate și slăbite de vârstă, mortarul se sfărâmă sub vrejurile de viță canadiană și iederă otrăvitoare.

tocmai trec pe lângă casa starling

Jasper răspunde cu o iconiță care varsă o singură lacrimă și cu literele *RIP*.

Îi trimit emoji-ul cu degetul mijlociu și îmi strecor telefonul înapoi în buzunarul hanoracului.

Ar trebui să mă grăbesc să mă întorc. Ar trebui să-mi țin ochii pe dunga albă, vopsită, a drumului regional și mintea la contul de economii al lui Jasper.

Dar sunt obosită și mi-e frig și lehamite într-un fel care este mai profund decât în mușchi și în oase. Picioarele mele încetinesc. Ochii mei plutesc în sus, căutând prin pădurea crepusculară o strălucire de chihlimbar.

E acolo: o singură fereastră înaltă care strălucește auriu în amurg, ca un far care s-a îndepărtat prea mult de coastă.

Doar că farurile ar trebui să te avertizeze să te ții departe, nu să te atragă mai aproape. Sar șanțul de la marginea drumului și îmi plimb mâna de-a lungul zidului până când cărămida cedează locul fierului rece.

Porțile Casei Starling nu par cine știe ce de la distanță – doar o încrengătură deasă de metal pe jumătate mâncat de rugină și iederă, ținută închisă de un lacăt atât de

mare încât aproape că pare grosolan –, dar de aproape poți distinge forme individuale: picioare cu gheare și cu prea multe articulații, spinări solzoase și guri pline de dinți, capete cu găuri goale în loc de ochi. Am auzit oameni spunându-le diavoli sau, mai grav, *artă modernă*, dar mie îmi amintesc de Fiarele din *Subpământ*, ceea ce e un mod frumos de a spune că sunt ale dracului de tulburătoare.
Încă pot vedea strălucirea ferestrei prin poartă. Fac un pas mai aproape, împletindu-mi degetele printre fălcile deschise și cozile încolăcite, privind acea lumină și dorindu-mi, copilărește, ca ea să strălucească pentru mine. Ca o lumină de pe verandă, lăsată aprinsă ca să mă întâmpine acasă după o zi lungă.
Nu am casă, nu am lumină pe verandă. Dar am ceea ce am nevoie, și e de ajuns.
Doar că, uneori, Dumnezeu să-mi ajute, vreau mai mult!
Acum sunt atât de aproape de poartă încât respirația mea se condensează pe metalul rece. Știu că ar trebui să-i dau drumul, întunericul se adâncește, Jasper are nevoie de cină și picioarele mele sunt amorțite de frig, dar continui să stau acolo, privind, bântuită de o foame pe care nici măcar nu o pot numi cum trebuie.
Îmi trece prin minte că am avut dreptate: visurile sunt exact ca pisicile vagaboande: dacă nu le hrănești, devin slabe, deștepte și cu gheare ascuțite și îți sar la jugulară când te aștepți mai puțin.
Nu-mi dau seama cât de tare strâng poarta decât când simt mușcătura fierului și căldura umedă a sângelui.

Înjur și îmi înfășor mâneca hanoracului pe rană, întrebându-mă cât de mult cere clinica pentru vaccinurile antitetanos și de ce aerul miroase, brusc, puternic și dulce – când îmi dau seama de două lucruri simultan.
În primul rând, că lumina de la fereastră s-a stins.
Și în al doilea rând, că este cineva care stă de cealaltă parte a porților Casei Starling.
La Casa Starling nu sunt niciodată oaspeți. Nu există petreceri private sau rude în vizită, nu există dube de reparații HVAC[5] sau dubițe ale curierilor. Uneori, într-un acces de frustrare hormonală, câte o gașcă de liceeni vorbește despre escaladarea zidului și despre cum să se furișeze până la casa în sine, dar apoi se înalță ceața sau vântul suflă din lateral, iar provocarea nu este niciodată îndeplinită cu adevărat. În fața porții sunt îngrămădite provizii o dată pe săptămână, laptele transpirând prin sacii de hârtie maro, iar din când în când o mașină neagră și elegantă parchează peste drum și stă în ralanti timp de o oră sau două fără ca nimeni să urce sau să coboare. Mă îndoiesc că vreun străin a pus piciorul pe pământul Starling în ultimul deceniu.
Ceea ce înseamnă că există doar o singură persoană care ar putea sta de cealaltă parte a porții.
Ultimul Starling trăiește complet singur, o creatură asemănătoare lui Boo Radley[6], care a fost blestemat în primul rând de numele său pretențios (Alistair sau Alfred, nimeni nu se poate pune de acord care dintre ele), în al doilea rând de tunsoarea sa (suficient de neîngrijită pentru a implica principii nefericite, atunci

când a fost văzută ultima dată), iar în al treilea rând de zvonul întunecat că părinții săi au murit în mod ciudat, și ciudat de tineri[7].

Dar moștenitorul Casei Starling nu arată ca un eremit bogat sau ca un criminal; arată ca o cioară subalimentată care poartă o cămașă cu nasturi ce nu prea i se potrivește, cu umerii încovoiați întinzând de cusături. Fața lui e numai unghiuri dure și oase încruntate, despărțite de un nas ca un cioc, iar părul său seamănă cu o aripă zdrențuită, căruia îi lipsește un centimetru ca să devină o coamă. Ochii lui se agață de ai mei.

Îmi dau seama că mă uit la el dintr-o poziție ghemuită, sălbatică, ca un oposum prins în timp ce jefuiește tomberoanele motelului. Nu făceam nimic ilegal, dar nu am o explicație prea grozavă privind motivul pentru care mă aflu la capătul aleii lui, imediat după lăsarea serii, și există o șansă de 50% ca el să fie cu adevărat un ucigaș, așa că fac ceea ce făcea mama ori de câte ori se afla într-o situație dificilă, adică în fiecare zi: zâmbesc.

— O, nu v-am văzut acolo!

Mă strâng cu mâna de piept și emit un râs mic de fetișcană.

— Eram în trecere pe aici și m-am gândit să mă uit mai atent la porțile astea. Sunt foarte elegante. Oricum, n-am vrut să vă deranjez, așa că o să-mi văd de drum.

Moștenitorul Casei Starling nu-mi răspunde la zâmbet. Nu pare să fi zâmbit vreodată la ceva, de fapt, și nici că va zâmbi vreodată, de parcă ar fi fost sculptat dintr-o piatră posomorâtă în loc să se fi născut în mod

obișnuit. Ochii lui se îndreaptă spre mâna mea stângă, unde sângele a pătruns prin mâneca vătuită și se scurge dramatic din vârful degetelor.

— Of, rahat!

Fac un efort nereușit de a-mi băga mâna în buzunar, ceea ce îmi provoacă durere.

— Adică, nu-i nimic. M-am împiedicat mai devreme, vedeți, și…

Se mișcă atât de repede încât abia am timp să icnesc. Mâna lui țâșnește prin poartă și o prinde pe a mea, și știu că ar trebui să o smulg înapoi – când crești singură de la vârsta de cincisprezece ani înveți să nu lași bărbații străini să pună mâna pe orice parte a ta –, dar între noi este un lacăt enorm și pielea lui este atât de caldă, iar a mea este atât de al naibii de rece. Îmi întoarce mâna cu palma în sus, într-a lui, și aud un șuierat ușor.

Ridic dintr-un umăr.

— E în regulă.

Nu e în regulă: mâna mea este o mizerie cauciucată și roșie, carnea se desface într-un mod care mă face să cred că plasturele și peroxidul ar putea fi insuficiente.

— Fratele meu o să mă cârpească. Apropo: mă așteaptă, așa că ar trebui să plec.

Nu-mi dă drumul. Eu nu mă retrag. Degetul lui mare plutește peste linia zimțată a tăieturii, practic fără să o atingă, iar eu îmi dau seama, brusc, că degetele lui tremură în jurul degetelor mele. Poate că e unul dintre acei oameni care leșină la vederea sângelui, sau poate că

excentricii singuratici nu sunt obișnuiți ca femeile tinere să sângereze peste tot pe porțile lor de la intrare.
— Nu e mare lucru.
În general nu ofer sinceritate oamenilor, cu excepția lui Jasper, dar simt o anumită simpatie pentru el. Sau poate că e vorba de simetrie: e cam de vârsta mea, prost îmbrăcat și tremurând, urât de jumătate din oraș.
— Chiar sunt bine.
Își ridică privirea și, când îi întâlnesc ochii, știu cu o claritate bruscă și teribilă că m-am înșelat. Mâinile lui nu tremură de nervi sau de frig: tremură de furie.
Pielea lui e lipsită de sânge, întinsă peste oasele sumbre ale feței, iar buzele îi sunt desprinse de dinți într-un rânjet animalic. Ochii lui sunt de un negru fără stele, ca al peșterilor.
Mă dau înapoi ca și cum aș fi fost împinsă, abandonând zâmbetul, iar mâna mea bună caută cheia de motel din buzunar. Poate că el e mai înalt, dar aș paria pe bani buni că eu mă lupt mai murdar.
Dar el nu deschide poarta. Se apleacă mai aproape, apăsându-și puternic fruntea pe fier, înfășurându-și degetele albite în jurul gratiilor. Sângele meu este alunecos și îi strălucește pe încheieturi.
— Fugi! scrâșnește el.
Eu fug.
Cu hotărâre și repede, cu mâna stângă încolăcită strâns la piept, încă pulsând, dar nu la fel de rece ca înainte.
Moștenitorul Casei Starling o privește cum fuge de el și nu regretă.

Nu regretă felul în care ea și-a smuls mâna din mâna lui, sau felul în care ochii ei au fulgerat spre el înainte de a fugi, duri și inexpresivi ca niște capete de cuie bătute. Dar mai ales nu regretă plecarea bruscă a acelui zâmbet strălucitor și îndrăzneț, care în primul rând nu fusese niciodată real.

Se luptă cu o dorință scurtă și absurdă de a striga după ea – „Așteaptă!“, ar putea spune, sau poate chiar „Întoarce-te!“ – înainte să-și readucă aminte că nu vrea deloc ca ea să se întoarcă. Vrea ca ea să fugă și să continue să fugă, cât de repede și de departe poate. Vrea ca ea să-și facă bagajele, să-și cumpere un bilet de Greyhound de la Waffle House și să plece din Eden fără să se uite măcar o dată înapoi.

Ea nu o va face, desigur. Casa o vrea, iar Casa este încăpățânată. Deja sângele ei a dispărut de pe poartă ca și cum o limbă invizibilă l-ar fi lins.

Nu știe de ce ar vrea-o pe ea, dintre toți oamenii: o sperietoare de ciori pistruiată, cu dinți strâmbi și găuri în genunchii blugilor, cu totul neremarcabilă, cu excepția oțelului din ochii ei. Și, poate, pentru felul în care i-a ținut piept. El e o fantomă, un zvon, o poveste șoptită după ce copiii s-au dus la culcare, iar ea era înghețată și rănită, singură în întunericul care se lăsa – și totuși nu a fugit de el până când nu i-a spus el să o facă. Casa a avut întotdeauna o predilecție pentru cei curajoși.

Dar Arthur Starling a jurat pe mormintele părinților lui că va fi ultimul Protector al Casei Starling. El este în multe feluri – un laș, un prost, un eșec teribil – dar nu e

un om care să-și încalce cuvântul dat. Nimeni altcineva nu va mai sta treaz în fiecare noapte ascultând zgârieturile ghearelor și respirația gâfâitoare. Nimeni altcineva nu-și va mai petrece viața luptând într-un război invizibil, răsplătit fie cu liniștea victoriei, fie cu costul prea mare al eșecului. Nimeni altcineva după el nu va mai purta sabia Starling.

Cu siguranță nu o fată sfrijită, cu ochi duri și un zâmbet de mincinos.

Arthur își dezlipește fruntea de pe poartă și se întoarce, cu umerii cocoșați într-un mod care ar fi făcut-o pe mama lui să strângă din ochi, dacă ar mai fi avut ochi pe care să-i strângă.

Drumul de întoarcere spre Casă durează mai mult decât ar trebui, aleea se răsucește și se încolăcește mai mult decât ar trebui, pământul e mai aspru și noaptea mai întunecată. Când pășește peste pragul Casei, picioarele îl dor.

Se oprește și-și odihnește o mână pe tocul ușii. Sângele ei se crapă și i se desprinde de pe piele.

— Las-o în pace! rostește el încet. Nu s-au mai adresat unul altuia în termeni civilizați de ani de zile, dar, dintr-un motiv oarecare, el se simte obligat să adauge un singur și rigid: Te rog!

Podeaua scârțâie și scâncește. O ușă irascibilă se trântește pe un hol îndepărtat.

Arthur se târâie la etaj și cade pe pat complet îmbrăcat, dar încă tremurând, aproape așteptându-se ca o țeavă să i se scurgă, răutăcioasă, deasupra pernei, sau ca un oblon slăbit să se lovească aritmic de pervaz.

În schimb, nu există decât visele. Întotdeauna afurisitele de vise.
El are cinci ani, iar Casa este întreagă și voinică. Nu există crăpături în tencuială, nu sunt stâlpi rupți în balustrade sau robinete care picură. Pentru Arthur nu este atât o casă, cât o țară, o hartă nesfârșită alcătuită din camere secrete și scări scârțâitoare, podele umbrite de frunze și fotolii decolorate de soare. În fiecare zi pleacă în explorare, întărit de untul de arahide și jeleurile pe care i le împachetează tatăl lui, iar în fiecare seară graurii[8] îi cântă la culcare. Nici măcar nu știe cât de singur este.
Are opt ani, iar mama lui îi așează degetele în jurul mânerului, îndreptându-i încheieturile subțiri atunci când acestea vor să se îndoaie. „Iubești casa noastră, nu-i așa?“ Fața ei este gravă și obosită. Întotdeauna a fost obosită. „Trebuie să lupți pentru ceea ce iubești“.
Atunci Arthur se trezește transpirat și nu mai adoarme. Se uită pe fereastra rotundă a camerei lui de la mansardă, urmărind legănarea argintie a copacilor, gândindu-se la mama lui, la toți Protectorii dinaintea ei… la fată.
Ultimul lui gând plin de speranță, înainte de răsăritul soarelui, este că fata avea o inteligență, o șiretenie și că, desigur, doar cei mai proști dintre proști s-ar mai întoarce vreodată la Casa Starling.

---

[4] Willy Floyd, 13 ani, a fost dat dispărut pe 13 aprilie 1989. Vechiul puț de mină a fost închis cu scânduri cu patru ani înainte să se nască Opal.

Poate că ea doar l-a visat și a confundat visul cu o amintire (n. a.).

[5] Întreținerea sistemelor de încălzire, ventilație și aer condiționat (n. tr.).

[6] Arthur „Boo“ Radley: personaj din *Să ucizi o pasăre cântătoare*. Retras și misterios, trăiește într-o casă presupus bântuită și este simbol al persoanei invizibile care întruchipează temerile și superstițiile oamenilor (n. tr.).

[7] Lynn și Oscar Starling au murit undeva în octombrie 2007. Medicul legist nu a reușit să determine o dată mai precisă a morții. Raportul de autopsie indică nefericita întârziere și „nenorocita lor de stare“ (n. a.).

[8] Starling – „graur“, în lb. engleză, în original (n. tr.).

CAPITOLUL 3

Niciodată, indiferent cât de singură și de obosită m-aș simți, indiferent cât de frumoasă ar părea lumina printre copaci, n-o să mă mai întorc la Casa Starling! Vocea lui mă urmărește tot drumul până la motel, răsunând în urechile mele ca un al doilea puls: *fugi*, *fugi*, *fugi*.

Se estompează abia când pășesc în lumina blândă a camerei 12, gâfâind și tremurând, împrăștiind pe covor noroiul de pe pantofi.

Jasper mă salută fără să-și scoată căștile, atenția lui fiind concentrată pe cadrele în tonuri de gri ale videoclipului pe care îl edita.

— A durat o veșnicie, așa că ți-am luat-o înainte și am mâncat ultimul *ramen* cu pui picant. Cine doarme-n…

Ridică ochii. Își coboară căștile în jurul gâtului, expresia arogantă ștergându-i-se de pe față.

— Ce s-a-ntâmplat cu tine?

Mă sprijin de ușă, sperând să par mai degrabă nonșalantă decât foarte aproape de a leșina.

— Chiar credeai că aș fi lăsat ultimul pui picant la vedere? Am propria mea rezervă.

— Opal…
— N-o să-ți spun niciodată unde e. Peste cadavrul meu!
— *Ce s-a întâmplat?*
— Nimic! Doar am alergat până acasă.
— Ai… *a-ler-gat*… până acasă.
Accentuează cuvântul „alergat“ în trei silabe sceptice. Eu ridic din umeri. Mă privește lung, strângând din buze, apoi se uită insistent la podea, lângă mine.
— Și presupun că ăla care picură peste tot pe covor e ketchup?
— Nuu.
Îmi ascund mâna trădătoare în buzunarul hanoracului și mă grăbesc spre baie.
— E *sriracha*.
Jasper bate în ușă, țipă și lansează amenințări vagi împotriva mea, dar eu pornesc ventilatorul de deasupra capului și dușul până când renunță. Mă las pe vasul toaletei și aștept să-mi treacă tremuratul de la picioare la umeri și până la vârful degetelor. Probabil că ar trebui să mă simt panicată sau enervată sau cel puțin confuză, dar tot ce reușesc să invoc este sentimentul plictisitor și iritant că am fost trasă pe sfoară și nu mi-a plăcut prea mult.
Efortul de a mă dezbrăca efectiv și de a intra sub duș mă copleșește, așa că îmi smulg hanoracul și îmi țin mâna sub jetul de apă până când apa se scurge mai mult sau mai puțin limpede. Rana nu e atât de adâncă pe cât am crezut, de fapt: doar o linie zdrențuită care taie, rău prevestitor, liniile vieții și ale iubirii mele. (Nu mă dau în vânt după chiromanție, dar mama a mâncat

tot rahatul ăla cu lingura. Nu-și putea reaminti programările de la tribunal sau ședințele cu părinții și profesorii, dar ne știa pe de rost hărțile astrale.)

Torn o jumătate de sticlă de peroxid peste tăietură și caut un plasture care ar putea s-o acopere în mod rezonabil. Sfârșesc prin a rupe fâșii dintr-un cearșaf vechi pe care mi le înfășor în jurul mâinii, așa cum am făcut în anul în care Jasper s-a costumat în mumie de Halloween.

Când deschid ușa camera e întunecată și pereții sunt brăzdați de luminile din parcare care se scurg printre jaluzele. Jasper e în pat, dar nu doarme – astmul lui îl face să sforăie –, iar eu mă strecor în patul meu ca și cum ar fi așa.

Stau întinsă, ascultându-l cum mă ascultă, încercând să nu observ propriul meu puls în mână și nici să nu-mi amintesc de negrul acelor ochi care mă străpungeau.

— Ești bine?

Vocea lui Jasper are o șovăială care mă face să vreau să mă târăsc în patul lui și să dormim spate în spate, așa cum făceam pe vremea când eram încă trei și aveam doar două paturi. Și mai târziu, după ce au început visele.

În schimb, ridic din umeri spre tavan.

— Întotdeauna sunt bine.

Poliesterul foșnește când el se rostogolește cu fața la perete.

— Ești o mincinoasă destul de bună…

Sunt o mincinoasă *fantastică*.

— …dar asta e pentru toți ceilalți. Nu pentru familie.

Inocența lui mă face să vreau să râd, sau poate să plâng. Cele mai mari minciuni sunt întotdeauna pentru cei pe care îi iubești cel mai mult: „O să am grijă de tine. O să fie bine. Totul e în regulă“.

Înghit în sec cu greu.

— Totul e în regulă.

Neîncrederea lui este palpabilă, o răceală care emană din cealaltă parte a camerei.

— Oricum, s-a terminat.

Nu știu dacă el crede asta, dar eu cred.

Până la vis.

Nu e ca celelalte. Celelalte aveau o lumină moale, sepia, ca niște filme vechi făcute acasă sau amintiri dragi pe jumătate uitate. Acesta e ca și cum te-ai scufunda în apă rece într-o zi fierbinte, trecând dintr-o lume în alta.

Mă aflu din nou la poarta Casei Starling, însă de data aceasta lacătul cade și porțile se deschid larg în fața mea. Pășesc în gâtul întunecat al aleii, spinii mă trag de mâneci, copacii își încurcă degetele în părul meu. Casa Starling se ivește din întuneric ca un animal uriaș din bârlogul său: o coloană vertebrală cu fronton la capăt, aripi de piatră palidă, un turn cu un singur ochi de chihlimbar. Trepte abrupte se încolăcesc ca o coadă în jurul picioarelor sale.

Ușa de la intrare este și ea descuiată. Traversez pragul într-un labirint de oglinzi și ferestre, holuri care se ramifică, se despart și se întorc, scări care se termină în pereți goi sau uși închise. Merg din ce în ce mai repede, trecând prin fiecare ușă și grăbindu-mă spre

următoarea ca și cum acolo ar fi ceva ce vreau cu disperare să găsesc.

Aerul devine mai rece și mai umed pe măsură ce pătrund mai adânc. O ceață palidă se strecoară printre scândurile podelei, încolăcindu-se în jurul gleznelor mele. La un moment-dat, îmi dau seama că alerg.

Mă strecor cu greu printr-o trapă, cobor pe scările de piatră, în jos și tot mai jos. Rădăcini se târăsc ca niște vene peste podea și am gândul confuz că trebuie să aparțină casei înseși, ca și cum cheresteaua și cuiele moarte ar putea prinde viață dacă ar avea suficient timp.

N-ar trebui să pot vedea nimic în întuneric, dar văd că scările se termină brusc într-o ușă. O ușă din piatră brută, legată în lanțuri de argint. Un alt lacăt atârnă de lanțuri. Lacătul e deschis. Ușa e crăpată.

Ceața rece se revarsă prin deschizătură și știu, cu fatalismul ciudat al viselor, că am ajuns prea târziu, că ceva teribil s-a întâmplat deja.

Mă întind spre ușă, sufocată de o durere pe care nu o înțeleg, strigând un nume pe care nu-l știu…

Apoi mă trezesc și în gură am gust de lacrimi. Probabil că mi-am strâns pumnii în somn, pentru că sângele a trecut prin bandaj și bălteşte în jurul mâinii stângi.

E încă întuneric, dar îmi trag pe mine blugii de ieri – manșetele încă umede de noroi, buzunarele pline de bancnote de douăzeci de dolari furate – și mă strecor afară cu un sac de dormit de rezervă învelindu-mi umerii. Mă așez cu spatele lipit de blocul de beton și las pisica iadului să mi se urce în poală, torcând și mârâind

alternativ, în timp ce aștept să răsară soarele și visul să dispară ca și celelalte.

Doar că nu e așa. Persistă ca o răceală rea, instalându-se adânc în pieptul meu. Toată ziua simt apăsarea pereților invizibili pe umerii mei, greutatea căpriorilor de deasupra capului. Frunzele împrăștiate fac modele de tapet pe trotuar, iar linoleumul zgâriat de la Tractor Supply pare să scârțâie sub picioarele mele, ca lemnul vechi.

În acea noapte stau trează până foarte târziu, citind un roman de dragoste din perioada regenței la lumina din parcare, încercând să-mi scot casa din cap, sau cel puțin să scap de acea suferință dureroasă și fără sens. Dar visul mă prinde imediat ce închid ochii, trăgându-mă prin aceleași holuri încâlcite și scări întortocheate, sfârșind cu aceeași ușă descuiată.

După șase zile și jumătate de când am fugit de ea, mă întorc la Casa Starling.

Uite cum stau lucrurile: nu-mi planificasem asta. Aveam de gând să merg pe jos un kilometrul în plus la și de la serviciu pentru tot restul vieții mele naturale, special ca să nu mai fiu vreodată nevoită să mă apropii la mai puțin de o sută de metri de domeniul Starling. Aveam de gând să-i fac autostopul lui Lacey, sau poate să fur o bicicletă. Nu sunt lașă, dar Jasper m-a pus să mă uit la destule filme de groază ca să recunosc un semnal de atenționare atunci când pericolul mă ține de mână și îmi spune să fug.

Dar după șase nopți de somn chinuit – urmate de șase zile și jumătate în care m-am ferit de privirile

îngrijorate ale lui Jasper și am luat-o pe drumul cel mai lung până la serviciu, în care am confundat oglinzile din baie cu șiruri de ferestre și m-am uitat peste umăr după uși care nu există – m-am răzgândit. Sunt obosită, sunt cât de cât speriată și nu mai am cearșafuri vechi pe care să le rup în bandaje, pentru că tăietura de la mână nu pare să se închidă.

Așa că iată-mă aici, folosindu-mi pauza de prânz de luni ca să mă încrunt la poarta Casei Starling.

Poarta mă privește la rândul ei, formele bestiale nefiind altceva decât fier la lumina rece a zilei. Îmi trec limba peste buze, pe jumătate speriată și pe jumătate altfel.

— Sesam deschide-te! Sau ce-o fi.

Nu se întâmplă nimic. Bineînțeles că nu se întâmplă nimic, pentru că nu sunt într-una dintre poveștile mele prostești din copilărie și nu există cuvinte magice sau case bântuite, și chiar dacă ar exista, nu ar avea nimic de-a face cu cineva ca mine.

Mă uit în jos la mâna stângă, proaspăt bandajată în această dimineață, apoi în sus și pe drum, așa cum ar face o persoană pe cale să întreprindă ceva ridicol și n-ar vrea să fie văzută.

O camionetă trece pe lângă mine. Îi fac un semn vesel, gen „nu-i nimic de văzut aici", și surprind în oglinda retrovizoare niște ochi ferindu-se. Orașul ăsta se pricepe să se uite în altă parte.

Camioneta dispare după curbă, iar eu desfac bandajul din bumbac alb – tăietura e exact la fel de largă și zdrențuită ca și cu șase zile înainte, încă mai curge sânge apos – și îmi apăs palma pe poartă. Simt un fior

de recunoaștere, ca atunci când zărești o față pe care o cunoști într-o cameră aglomerată, iar porțile se deschid.

Inima îmi bubuie de două ori.

— Bun.

Nu sunt sigură dacă vorbesc cu mine însămi sau cu poarta.

— Bine. Sigur.

Probabil că sunt doar senzori de mișcare, sau camere de luat vederi, sau scripeți, sau o altă explicație absolut rațională. Dar nu mi se pare complet rațional. Seamănă cu începutul unui roman de mistere, când țipi la protagonista îndrăzneață să fugă, dar cumva speri să n-o facă, pentru că vrei ca povestea să înceapă.

Respir adânc și trec de porțile domeniului Starling.

Aleea nu pare să fi fost vreodată pavată, nici măcar pietruită. Este doar o pereche de șleauri săpate în argila roșie, despărțite de o fâșie de iarbă moartă. Băltoace de apă de ploaie se adună în gropi, reflectând cerul alb de iarnă ca cioburile împrăștiate ale unei oglinzi sparte. Copacii se înghesuie deasupra de parcă ar încerca să-și întrezărească imaginea. Ochi de păsări strălucesc către mine din pădure, negri și umezi.

În visele mele, drumul este întunecat și întortocheat, dar în realitate iau o singură curbă și iat-o![9]

Casa Starling.

Ferestrele sunt ochi încețoșați deasupra unor pervazuri putrede. Cuiburi goale atârnă de sub streașină. Fundația este crăpată și lăsată pe-o parte, ca și cum totul ar aluneca în gura deschisă a pământului. Pereții

de piatră sunt acoperiți cu tendoanele goale și răsucite ale unei vițe târâtoare – caprifoiul, îmi închipui, care este la doar o singură bătaie de tobe de a deveni conștient și de a cere să fie hrănit. Singurul semn că cineva locuiește înăuntru este fumul de lemne care se scurge încet dintr-un coș de fum înclinat.
Jumătatea rațională a creierului meu recunoaște că acest loc este o ruină și o monstruozitate care ar trebui să fie condamnată de către departamentul de sănătate și împinsă în cea mai apropiată groapă; partea mai puțin rațională din mine se gândește la toate filmele cu case bântuite pe care le-am văzut vreodată, la toate coperțile de cărți ieftine cu o femeie albă, sexy, care fuge de silueta vagă a unui conac.
O parte și mai puțin rațională din mine e curioasă.
Nu știu de ce; poate că forma casei îmi amintește de o ilustrație a lui E. Starling, toate unghiurile ciudate și umbrele adânci, ca un secret prost păstrat. Poate că am doar o slăbiciune pentru lucrurile neglijate și abandonate.
Treptele din față sunt alunecoase de la frunzele negre încâlcite. Ușa este o arcadă impunătoare, care ar fi putut fi cândva roșie sau maro, dar care acum are non-culoarea ploii de după-amiază. Suprafața este zgâriată și pătată; abia de aproape văd că există forme minuscule sculptate grosolan în lemn. Sute: potcoave, cruci strâmbe și ochi deschiși, spirale și cercuri și mâini malformate care se înșiră în rânduri lungi ca niște hieroglife sau linii de cod. Pe unele dintre ele aproape că le recunosc din pachetele de tarot și din hărțile

astrologice ale mamei, dar cele mai multe dintre ele îmi sunt necunoscute, ca niște litere dintr-un alfabet pe care nu-l cunosc. Există o nebunie în ele, o disperare care îmi spune că ar trebui să plec înainte de a sfârși decapitată ritualic sau sacrificată pe un altar de piatră din subsol.

În schimb, fac un pas mai aproape.

Ridic mâna și bat de trei ori la ușa Casei Starling. Îi acord câteva minute – mă gândesc că îi va lua o secundă să termine de meditat sau de pândit sau orice altceva face el acolo – înainte de a bate din nou. Răscolesc frunzele moarte, întrebându-mă dacă a ieșit la plimbare cu mașina și apoi dacă are, măcar, permis. Încerc și nu reușesc să mi-l imaginez exersând parcarea laterală cu domnul Cole pe scaunul din dreapta.

Sunt pe punctul de a bate a treia oară când ușa se deschide într-un val de căldură, și iată-l acolo.

Moștenitorul Casei Starling este și mai urât la lumina zilei: frunte plată și largă peste un nas strâmb, ochi ca o pereche de puțuri de mină înfipte într-o faleză de calcar. Ochii i se lărgesc.

Aștept să spună ceva normal, gen „Bună!“, sau „Te pot ajuta cu ceva?“, însă el doar se holbează la mine cu o oroare tăcută, ca un gargui uman.

Adopt un surâs ușor.

— Bună dimineața! Sau ziua, bănuiesc. Ne-am întâlnit acum câteva seri, dar cred că nu m-am prezentat cum se cuvine. Mă numesc Opal.

El clipește de câteva ori spre mâna mea întinsă. Își încrucișează brațele fără să o strângă.

— Cred, scrâșnește el, că te-am sfătuit să fugi.
Zâmbesc puțin mai mult.
— Așa am făcut.
— Credem că „și nu te mai întoarce niciodată“ se înțelege de la sine.
Vocea lui e atât de seacă, atât de intens chinuită, încât zâmbetul meu se strâmbă un pic. Îl silesc să se îndrepte.
— Păi, îmi pare rău că vă deranjez, dar am venit aici pentru că… – „afurisita ta de casă mă bântuie“ – pentru că urmez un curs online de arhitectură și speram să fac câteva poze pentru proiectul meu.
Nici măcar nu știu dacă la liceul de stat se fac cursuri online de arhitectură, dar îmi imaginez că e o scuză bună ca să-mi bag nasul, scoțându-mi din cap casa din vis și înlocuind-o cu realitatea banală a tapetului murdar și a scărilor care scârțâie.
— Vrei să faci… poze. Pentru… – încruntarea i se adâncește cu câțiva milimetri – un curs de arhitectură.
— Mda. Putem sta de vorbă înăuntru?
— Nu.
Adopt tremuratul teatral care, în general, împinge bărbații să-mi pună puloverele lor peste umeri.
— E cam frig aici afară.
De fapt e de-a dreptul ger, una dintre acele zile urâte de februarie când soarele nu se prea arată și vântul are colți albi.
— Atunci, zice el, mușcând din fiecare cuvânt, ar fi trebuit să-ți pui o haină.
Fac un efort ca să-mi păstrez vocea dulce și prostuță
— Uite, am nevoie doar de vreo două poze. Vă rog!

Fac semn spre casă, la holul care se pierde printre pânze de păianjen și umbre în spatele liniei umerilor lui. Ochii lui urmăresc curba brațului meu și se opresc pe strălucirea proaspătă a sângelui. O ascund sub șorț.

Privirea îi revine la fața mea.

— Nu, zice din nou, dar de data asta pe un ton aproape de scuze.

— O să mă întorc mâine, îl ameninț. Și în ziua următoare, și în următoarea, până îmi dați voie înăuntru.

Moștenitorul Casei Starling se uită din nou la mine lung și încruntat, ca și când s-ar gândi că o s-o iau la goană înapoi pe alee dacă e suficient de urâcios, ca și când opt ani de muncă în vânzări nu mi-ar fi făcut șira spinării din zahăr și oțel.

Număr încet până la zece. Un oblon deschis se trântește deasupra noastră.

El pare să se lupte cu sine însuși și buzele i se strâmbă înainte să spună, cu atenție:

— Nu ar… ajuta.

Mă întreb dacă știe cumva despre visele mele, despre cum mă trezesc noaptea cu lacrimi prelingându-mi-se pe tâmple și numele altcuiva pe buze. Mă întreb dacă asta s-a mai întâmplat și înainte, altor oameni.

Mi se zbârlește părul pe brațe. Îmi păstrez intonația rezonabilă:

— *Ce* ar ajuta?

— Nu știu.

Forma acră a gurii lui îmi lasă impresia că nu îi place să nu știe lucruri.

— Poate dacă îți iei timp…
Îmi verific telefonul și o șuviță de păr îmi alunecă de sub glugă.
— Bine, trebuie să mă întorc în douăzeci de minute și mâine lucrez tură dublă.
Clipește nedumerit spre mine ca și cum nu ar fi sigur ce este o tură sau de ce ar trebui cineva s-o dubleze. Apoi ochii lui se mută undeva în stânga mea și cad pe acea buclă rătăcită.
Marginea nărilor i se albește. Dintr-o dată, e făcut din apă liniștită în loc de piatră, iar eu pot vedea o serie de emoții unduind pe suprafața lui: suspiciune teribilă, șoc, durere, vinovăție abisală.
Am senzația că e pe punctul să țipe, să șuiere sau să-și smulgă părul într-un acces de nebunie și nu știu dacă să fug spre el sau departe de el; dar el doar înghite în sec și închide ochii.
Când îi deschide, fața îi este din nou perfect opacă.
— Sau poate, domnișoară…?
Mama își alegea numele de familie în funcție de starea ei de spirit (Jewell Star, Jewell Calamity, Jewell Lucky). În general, eu rămân la nume scoțiano-irlandeze banale (McCoy, Boyd, Campbell), ca să se potrivească cu părul meu, dar, dintr-un motiv oarecare, spun:
— Doar Opal.
Lui nu pare să-i placă prea mult asta. Gura i se ondulează, ajunge la un compromis:
— Domnișoară Opal.
Aici se oprește pentru un oftat foarte lung, ca și cum eu și șorțul meu de la Tractor Supply am fi o povară de

proporții insondabile.
— Poate că aș putea să-ți ofer o slujbă.

---

[9] Se știe că imaginile din satelit ale proprietății nu sunt de încredere. Dacă ai introduce adresa în telefon nu ai obține nimic decât acoperișuri de ardezie și un verde neclar, recalcitrant, care niciodată nu pare să se limpezească (n. a.).

CAPITOLUL 4

Arthur își regretă cuvintele imediat ce îi ies de pe buze. Își mușcă limba, foarte tare, ca să se împiedice să spună mai multe.

— O slujbă?

Vocea fetei – a lui Opal – e veselă, însă ochii ațintiți asupra lui sunt de argint rece.

— Să fac ce?

— A… Arthur ia în calcul și respinge câteva idei groaznice înainte de a rosti, degajat: Îngrijirea casei.

Se gândește în treacăt la etimologia cuvântului – oare a existat vreodată o casă care să aibă nevoie de o îngrijire mai riguroasă decât are nevoie casa asta? – și se cutremură.

— Curățenie, vreau să zic.

Face un gest disprețuitor spre podeaua aproape invizibilă sub straturile geologice de murdărie și praf.

Mizeria nu-l deranjează în mod deosebit, este una dintre multele sale arme în războiul lung și meschin dintre el și Casă, dar îndepărtarea ei ar putea servi mai multor scopuri: Casa ar putea fi liniștită de atenția primită, adormită de promisiunea falsă a unui Protector mai satisfăcător;

fata ar putea fi alungată de corvoadă; iar el ar putea plăti o mică parte din datoria hidoasă pe care și-a făcut-o față de ea.

Arthur nu o recunoscuse în noaptea precedentă, cu părul ei ascuns sub gluga hanoracului, dar acum își amintește părul acela care îi aluneca pe gât, se agăța de obrajii ei palizi, îi uda lui partea din față a cămășii. Nu-și putuse da seama ce culoare avea decât când prima ambulanță apăruse de după colț. În strălucirea bruscă a farurilor, părul ei devenise un pat de cărbuni încinși în brațele lui, sau un câmp de maci înfloriți în afara sezonului.

Îi trece prin minte că prezența ei la ușa lui în această dimineață ar putea face parte dintr-o lungă și complicată intrigă de răzbunare, că a o invita în casa lui ar fi putut fi o gravă eroare de calcul, dar expresia ei este în continuare rece, neîncrezătoare.

— E drăguț, spune ea cu grijă, dar eu am deja o slujbă.

Arthur flutură din degete spre ea.

— O să te plătesc, bineînțeles.

O străfulgerare rece în ochii ei, ca lumina pe o monedă proaspăt bătută.

— Cât?

— Cât vrei tu.

Averea Starling se diminuase substanțial de-a lungul anilor, dar Arthur nu va mai avea nevoie de ea pentru mult timp, iar datoria pe care o are față de Opal nu are valoare în dolari. Ea ar fi îndreptățită să-i ceară să sară în râul Mud cu pietre în buzunare, fie că o știe sau nu.

Opal spune o sumă și își înalță bărbia într-o provocare obscură.
— Asta e pe *săptămână*.
— Bine.
El se așteaptă la un alt zâmbet, poate chiar la unul adevărat – judecând după starea pantofilor ei și după oasele ascuțite ale încheieturilor ei, i-ar prinde bine banii –, însă ea face un pas aproape imperceptibil, îndepărtându-se de el. Vocea ei devine joasă și tăioasă într-un mod care îl face să-și dorească ca ea să fi făcut încă câțiva pași înapoi.
— E o glumă?
— Nu.
Opal nu pare ușurată. Ochii ei i se plimbă pe față ca și cum ar căuta minciuna.
— Doar fac curățenie. Nimic altceva.
Arthur se simte ca un actor al cărui partener s-a abătut de la scenariu.
— Ei bine, s-ar putea să mai fie nevoie de ceva muncă suplimentară pe ici, pe colo. Casa a fost oarecum neglijată.
Vântul fluieră trist printr-un geam lipsă. El își înfige călcâiul în podea. Vântul moare.
Ea vrea să accepte. Poate vedea asta în înclinarea corpului ei și în foamea de pe chipul ei, dar ea spune foarte clar:
— Vreau să spun, nimic *altceva*.
El se holbează. Ea își linge buza inferioară.
— Nimic pentru tine.
— Mă tem că nu înțeleg ce vrei să spui.

Ea își întoarce privirea de la el, mijind ochii în spațiul gol de deasupra urechii lui stângi.

— Vezi tu, când un bărbat bogat îi oferă dintr-odată unei tinere o mulțime de bani și nu-i cere CV-ul de menajeră – eu fac curățenie în camere la motel de ani de zile, nu că te-ar interesa –, acea tânără ar putea avea motive să se întrebe dacă se așteaptă de la ea să facă mai mult decât curățenie. Dacă nu cumva el are o slăbiciune ciudată pentru roșcate.

Își strânge timidă părul sub glugă.

— Dacă, de fapt, el se așteaptă ca ea să f…

— *O, Doamne, nu!* Arthur își dorește foarte mult ca glasul să nu i se fi frânt pe ultima silabă. Nu asta… eu nu…

Închide scurt ochii, ucigător de umilit.

Când îi deschide, Opal zâmbește. Se gândește că probabil e singurul zâmbet adevărat pe care l-a văzut la ea: o răsucire șmecheră a buzelor, ironică și tăioasă.

— Atunci, sigur. Accept.

Un val de căldură se rostogolește pe hol și iese oftând pe ușă, mirosind a fum de lemne și glicină. Zâmbetul ei se lărgește, dezvăluind trei dinți strâmbi.

— Când încep?

Arthur răsuflă ușurat.

— Mâine. Dacă îți convine.

— Ai detergenți?

— Da.

E destul de sigur că există niște recipiente albastre pe undeva pe sub o chiuvetă și un mop în cada de la etajul al doilea, cu toate că el nu le-a folosit niciodată. Nu e

sigur nici că părinții lui au făcut-o; pe atunci Casa avea pur și simplu o strălucire proprie.
— Care e programul meu?
— Poți să vii la orice oră după răsăritul soarelui și să pleci înainte de apus.
Neîncrederea alunecă precum o vulpe peste fața ei, apare și dispare iar.
— Ce mod super-normal de-a o spune. Ne vedem mâine atunci.
Ea se întoarce să plece, când el zice:
— Așteaptă!
Arthur scoate din buzunar un inel zornăitor de metal. Pe el sunt trei chei, cu toate că ar trebui să fie patru, fiecare având dinți lungi și negri și un „S“ stilizat, în formă de șarpe. Scoate una dintre chei și întinde mâna spre Opal. Ea tresare, iar el se gândește cu amărăciune că ea e mult mai speriată de el decât se preface că e, și mult mai puțin decât ar trebui să fie.
Lasă cheia să atârne.
— Pentru poarta de la intrare. Să n-o pierzi.
Ea o ia fără să-i atingă pielea; el se întreabă dacă mâinile ei sunt tot reci și de ce nu are grijă să poarte o haină ca lumea.
Opal își trece degetul mare peste cheie, cu colțul gurii ridicat într-o expresie un pic prea tristă ca să fie un zâmbet.
— Exact ca în carte, hm?
Arthur înțepenește.
— Nu.

Încearcă să-i închidă ușa în nas, dar aceasta nu se lasă încuiată. Se blochează fără niciun motiv, ca și cum cadrul s-ar fi umflat sau podeaua s-ar fi deformat în cele câteva minute de când a deschis-o.
Fața lui Opal apare în deschizătură. Casa aruncă umbre albăstrui peste tenul ei, acoperindu-i pistruii.
— Cum te cheamă?
El se încruntă. Opal se lasă insolent cu un umăr de tocul ușii, ca și când s-ar pregăti să aștepte, iar lui îi trece prin minte că întreaga intrigă absurdă se bazează pe ideea că Opal ar fi genul de persoană care își învață lecțiile, care lasă lucrurile să se așeze; se întreabă, prea târziu, dacă nu a făcut o greșeală.
— Arthur, răspunde, și silabele îi sună străin în gură. Nu-și poate aduce aminte când și-a rostit ultima dată numele cu voce tare.
Aruncă o ultimă privire spre fața ei, la forma prudentă a ochilor ei și la pulsul rapid de pe gât, la acea unică buclă scăpată din nou de sub gluga jerpelită – roșie ca lutul, roșie ca rugina – înainte ca ușa să se deblocheze brusc.
Încuietoarea scoate un sunet mulțumit și Arthur e din nou singur în Casa Starling. Nu-l deranjează – după un anumit număr de ani singurătatea devine atât de densă și de râncedă încât este aproape în sine un tovarăș care se târâie și îți apare la călcâie –, dar acum holul pare pustiu. Pereții au o înclinare tristă și praful plutește în aer ca cenușa.
— Mâine, rostește el, încet.
Particulele de praf dansează.

Să pleci de la Casa Starling e ca și cum te-ai întoarce prin dulap sau prin vizuina iepurelui, ca și cum te-ai trezi dintr-un vis amețitor. Pare imposibil să existe în aceeași lume cu Burger Kings abandonați, cu mucuri de țigară și cu logo-ul roșu ca o bomboană de la Tractor Supply. Dar am cheia în mână, grea și rece și foarte reală, ca ceva smuls din paginile *Subpământului*.
Mă întreb dacă Arthur a citit-o de atâtea ori ca mine. Dacă visează vreodată în alb-negru, dacă simte vreodată o greutate vigilentă pe ceafă, presiunea imaginară a unor ochi de animal.
Îmi strecor cheia în buzunarul șorțului înainte să pontez.
— Ai întârziat.
Lacey o spune suficient de tare pentru ca șeful să audă, dar nu suficient de tare pentru a fi acuzată de turnătorie.
— Da, am trecut pe la Starling pe drumul de întoarcere. M-am gândit să văd dacă angajează.
Odată ce ți-ai creat o reputație de necinste, devine posibil să minți pur și simplu spunând adevărul gol-goluț.
Gura lui Lacey se îndoaie într-un arc lucios.
— Asta nu e amuzant. Bunică-mea spune că pe vremea ei trăiau acolo două Starling, un cuplu de femei. Vocea ei coboară, înclinându-se sub greutatea implicațiilor: Niciuna dintre ele nu s-a căsătorit vreodată.
Aș vrea s-o întreb pe bunica lui Lacey dacă s-a gândit la calitatea potențialilor soți disponibili în Muhlenberg

County, dar presupun, având în vedere existența lui Lacey, că trebuie să fi făcut anumite compromisuri.

— Și, într-o zi, au dispărut pur și simplu. Au dispărut. Chiar *în chiar aceeași zi* în care a dispărut și micuțul Willy Floyd[10].

Această corelație este prezentată cu toată gravitatea unui avocat care dezvăluie juriului dovezi condamnabile.

— Nu spuneau prietenii lui Willy că a coborât în vechea mină în urma unei provocări?

Lacey trebuie să facă o pauză ca să marcheze două pungi de mâncare pentru câini și o căsuță pentru păsări la reducere.

— Bunica mea spune că erau *sataniste* și aveau nevoie de Floyd pentru un *ritual de sânge*.

Arthur nu mi se păruse vreun sectant, dar nici nu părea un baptist cinstit. Nu cred că au voie să-și lase părul să le crească dincolo de bărbie.

— Care sunt semnele că cineva e satanist, Lace?

— Păi, nimeni nu le-a văzut vreodată în biserică.

Rămân tăcută până când Lacey își amintește că nici eu nu merg la biserică. Mama a mers înainte să mă nasc, spunea ea, dar odată ce ieși, singura cale de a intra înapoi este în genunchi; nici uneia dintre noi nu ne-a plăcut vreodată să ne târâm.

Lacey se grăbește să adauge:

— Și hălăduiau mereu noaptea. Și țineau animale ciudate, probabil pentru *sacrificii*.

— Pare ceva murdar. Pun pariu că le-ar prinde bine o menajeră.

Lacey îmi aruncă o privire dezaprobatoare care ar fi făcut-o mândră pe bunica ei, iar eu îmi petrec restul turei reaprovizionând și spălând pe jos. Ies fără să mă deranjez să bag mâna în sertarul cu bani, pentru că poate – presupunând că nu e vorba de o farsă elaborată, de un ritual satanist sau de o chestie sexuală ciudată – nu mai sunt nevoită să o fac.

Când mă întorc în camera 12, Jasper doarme deja într-o poziție neelegantă pe diagonala patului, cu căștile strivite într-o parte și ceafa moale și expusă. Probabil că și-a terminat temele, fiindcă aplicația lui favorită de editare e deschisă pe ecran.

Întotdeauna face filmulețe – crengi de copac care se încrucișează în vânt, mormoloci care se zbat într-o baltă care seacă, propriile picioare care aleargă pe pavajul crăpat. Practic, este arta obișnuită a adolescenților prost dispuși, dar unghiurile sunt ciudate și tulburătoare, iar el aplică atât de multe filtre peste imagini încât acestea capătă o irealitate spectrală. În ultima vreme le-a lipit împreună, împletindu-le în narațiuni mici și bizare.

Într-unul dintre ele, o fată albă care chicotește sculptează o inimă în trunchiul unui copac. Un lichid întunecat se scurge din lemn, dar ea îl ignoră, cioplind până când mâinile îi sunt roșii până la încheieturi. În ultimul cadru, ea se întoarce spre cameră și pe buzele ei se citește „Te iubesc!"

În cel mai recent, se vede o pereche de mâini maronii care coboară o pasăre moartă în râu. Filmarea face un mic salt ciudat, apoi o mână iese din apă, acoperită de

pene negre și umede. Mâinile se unesc strâns; cu pasiune sau cu violență, e imposibil de spus.

Jasper a avut zile întregi urme roșii pe dosul mâinilor, acolo unde superglue-ul i-a desprins bucăți de piele.

Încă nu vrea să mi-l arate pe cel nou. Cadrele de pe ecranul lui sunt acum doar o serie de pătrate albe goale, ca niște ferestre aburite.

Țin clanța ușii ca să înăbuș zgomotul zăvorului în spatele meu, dar Jasper se foiește, uitându-se la mine cu buclele strivite pe o parte a capului.

— Abia acum ai ajuns acasă?

Tresar puțin; camera 12 nu este atât de mult acasă, cât un loc în care se întâmplă să ne aflăm, ca o stație de autobuz sau o benzinărie.

— Frank ne-a ținut până târziu.

De fapt, îmi petrecusem o oră în plus tremurând pe vechiul pod de cale ferată, privind luciul de curcubeu uleios al apei și întrebându-mă dacă nu cumva tocmai făcusem ceva incredibil de prostesc. În cele din urmă decisesem că probabil făcusem, dar nu era deloc o premieră, și cel puțin de data asta s-ar putea să fi meritat.

Mă trântesc lângă el pe pat.

— Ți-a trimis domnișoara Hudson răspunsul la recenzia ta?

— Da, am luat nota maximă. Jasper pare să se lupte cu el însuși înainte să adauge: Cu minus.

— Presupun că încerci să semnalizezi o luare de ostatici. Clipește de două ori dacă ai fost șantajat.

— N-a fost cinstit! Ni s-a cerut să spunem dacă noi credem că este un roman de dragoste sau unul de groază, da? Iar eu am spus că ambele, pentru că așa *este*, și ea mi-a scăzut cinci puncte.

Mă ofer să acopăr casa domnișoarei Hudson cu hârtie igienică, ceea ce Jasper consideră că nu i-ar influența în mod favorabil media generală, așa că facem un compromis, insultând-o urât până când amândoi ne simțim mai bine. După aceea, el se scufundă în forumurile lui de cineaști amatori. (Obișnuiam să mă îngrijorez în legătură cu cât de mult timp își petrecea online. Anul trecut am încercat să-l silesc să se alăture clubului de film din liceu, până când Jasper mi-a explicat, cu răbdare, că a fost membru până când Ronnie Hopkins i-a cerut să scrie replicile în spaniolă pentru un personaj din scenariul lui care figura drept „CARTEL THUG #3". Am spus, în defensivă, că încercam doar să ajut, iar Jasper a spus că acesta va fi titlul următorului său scurtmetraj horror. Am cedat.)

Acum scrollează mulțumit în timp ce eu deschid trei pachete de Pop-Tarts de la magazin (cina) și fierb apă de la robinet la microunde pentru ciocolată caldă (desertul).

Dintr-un motiv oarecare am chef să cânt, așa că o fac, unul dintre vechile cântece dulcege ale mamei despre mere vara și piersici toamna. Nu știu de unde era ea de origine – una dintre primele mele amintiri este cum priveam liniile telefonice care șerpuiau pe lângă mașină în timp ce mama ne ducea de nicăieri spre nicăieri –,

dar accentul ei era rural și sudic, la fel ca al meu. Vocea ei era mai bună, totuși: joasă, cu un accent de fum.

Jasper îmi aruncă o privire, dar are gura prea plină ca să spună ceva.

Ne petrecem seara ghemuiți în sacii noștri de dormit, cu dureri de cap și cu degetele lipicioase de zahăr. E suficient de frig încât gerul să facă flori de gheață pe geam și caloriferul să zdrăngăne, așa că cedez și o las pe pisica iadului să intre înăuntru, un act de generozitate pe care ea îl răsplătește strecurându-se sub pat și sâsâind de fiecare dată când salteaua scârțâie. Pun în priză luminițele de Crăciun și camera devine de un auriu încețoșat, iar eu mă întreb ce ar vedea un străin dacă și-ar apropia mâinile de geam: noi doi, înghesuiți în ascunzătoarea noastră ca Băieții Pierduți sau Copiii din vagon, doi copii fără adăpost care se joacă sfidător de-a casa.

Cândva după miezul nopții, Jasper trece la un playlist numit „valuri liniștite pe plajă". Mie îmi sună a bâzâit static, dar Jasper și-a dorit întotdeauna să vadă oceanul. Și îl va vedea, jur că îl va vedea! Poate că voi merge chiar și eu cu el.

Încerc să-mi imaginez: îmi îndes hainele într-un rucsac și conduc dincolo de granița statului, lăsând camera 12 goală și anonimă în urma mea. Pare fantastic, nefiresc, ca un copac care visează să-și smulgă rădăcinile și să meargă pe autostradă.

Ceea ce e o prostie, pentru că eu nu am rădăcini; m-am născut pe bancheta din spate a Corvette-ului din '94 al mamei. Îmi amintesc că o sâcâiam când eram mică,

întrebând-o dacă o să stăm la motel pentru totdeauna, dacă Eden era noua noastră casă. Îmi amintesc sunetul fragil al râsului ei, linia dură a maxilarului ei când se oprea. „Acasă este doar locul în care rămâi blocat".

Aștept până când respirația lui Jasper se transformă în sforăit înainte de a-i lua laptopul de pe pat. Pisica iadului scoate un șuierat superficial.

Navighez fără țintă o vreme, ca și cum cineva m-ar urmări peste umăr și eu ar trebui să-i demonstrez cât de puțin îmi pasă. După al treilea joc de Minesweeper, deschid o filă privată și scriu două cuvinte în bara de căutare: „casa starling".

Rezultatele imaginilor sunt aceleași ca de obicei: majoritatea păsări, stoluri vaste care atârnă pe cer ca niște aurore desaturate de culoare, cu una sau două fotografii cu rezoluție proastă ale porților Casei Starling sau ale plăcii istorice de pe marginea drumului. Aceste fotografii mă conduc la un blog despre case bântuite, care acordă Casei Starling opt din zece emoticoane cu fantome, dar nu pare să conțină prea multe informații reale, și la Societatea Istorică a Statului Kentucky, al cărei site este anunțat ca „în curând" de acum patru ani. Mai jos în rezultatele căutării se află un dagherotip chihlimbariu al unei fete nu foarte frumoase, care poartă o rochie de mireasă de modă veche. Un bărbat de vârstă mijlocie stă lângă ea, cu mâna pe umărul ei, și are părul de un gri incolor, care ar putea fi blond sau roșcat. E greu de spus, dar cred că fata s-ar putea să se aplece foarte ușor, depărtându-se de el.

Exemplarul meu din *Subpământ* nu are fotografii ale autoarei, dar știu cine este ea chiar înainte de a urma linkul. Privirea sălbatică și abisală din ochii ei o trădează, ca și vârfurile degetelor ei pătate de cerneală.

Fotografia mă duce la pagina Wiki pentru Eden, Kentucky. Parcurg secțiunea de istorie, care îmi oferă povestea pe care toată lumea o știe deja: deschiderea primelor mine; înființarea companiei Gravely Power; Ajax 3850-B, cel mai mare excavator din întreaga lume, numit „Big Jack“ de către localnici; șaptezeci de mii de acri excavați și storși; acel cântec al lui Prine pe care toată lumea încă îl urăște[11]; câteva fotografii cu Big Jack săpându-și propriul mormânt în anii ’80, cu o grămadă de excavatoare mai mici adunate în jurul său ca niște purtători de sicriu.

Îmi amintesc că odată, când eram mică și îmi pierdeam timpul prin recepția motelului, Bev mi-a povestit despre momentul în care tatăl ei a dus-o în vârful lui Big Jack. Mi-a spus că se puteau vedea kilometri și kilometri în toate direcțiile, întregul ținut dispus ca o cuvertură din petice. Amintindu-și, fața ei a fost blândă și frumoasă pentru o clipă, înainte de a-mi spune să mă duc să aduc Windex-ul și o rolă de prosoape de hârtie, dacă nu aveam nimic mai bun de făcut.

Numele E. Starling este menționat o singură dată, în secțiunea „Persoane notabile“.

Pagina ei are un mic semn de exclamare în partea de sus, care îi informează pe cititori că articolul are nevoie de date suplimentare pentru verificare. O citesc,

străbătută de un sentiment ciudat și electric, o mâncărime pe care n-o pot explica.
Deschid un document gol și cursorul clipește la mine, o invitație în cod Morse. De opt ani n-am mai scris nimic în afară de CV-uri și falsuri – pentru că Jasper merită mai mult decât invenții și pentru că până și Băieții Pierduți trebuie să se maturizeze în cele din urmă –, dar în seara asta sunt tentată. Poate că e vorba despre amintirea Casei Starling, profilându-se imensă și părăginită pe cerul de iarnă. Poate că e vorba despre faptele obiective ale vieții lui E. Starling, un arc nesatisfăcător care ar putea fi reparat în ficțiune. Poate că e vorba despre visele astea blestemate.
În cele din urmă, îmi permit doar să copiez și să lipesc pagina Wiki în document, spunându-mi că e vorba de cercetare, înainte de a închide laptopul atât de ferm încât Jasper se agită în somn.

E. Starling (autor)

De la Wikipedia, enciclopedia liberă

Eleanor Starling (1851 – 4 mai 1886) a fost o autoare și ilustratoare americană de cărți pentru copii care a trăit în secolul al XIX-lea și a publicat sub numele de E. Starling. Deși inițial nu a fost bine primită, cartea sa ilustrată *Subpământul* s-a bucurat de o nouă atenție în secolul al XX-lea și este acum frecvent inclusă în listele cu cele mai influente cărți pentru copii din America.

Biografie [modificare]

Nu există nicio înregistrare a nașterii lui Eleanor Starling[1]. Prima ei apariție în documentele istorice este anunțul logodnei sale cu John Peabody Gravely,

fondator și coproprietar al Gravely Bros. Coal & Power Co. (în prezent Gravely Power)[2]. Cei doi s-au căsătorit în 1869, dar John Gravely a murit la scurt timp după aceea, lăsându-i compania fratelui supraviețuitor, Robert Gravely, iar averea soției sale.
Starling, care nu a primit niciodată o pregătire formală în artă sau literatură, a trimis manuscrisul cărții *Subpământul* la peste treizeci de edituri. Julius Donohue, de la Cox & Donohue, își amintește că a primit un pachet care conținea douăzeci și șase de ilustrații „atât de amatoricești și supărătoare" încât le-a ascuns în sertarul de jos al biroului său și a uitat de ele[3]. Câteva luni mai târziu, când fiica lui de șase ani a cerut să i se citească la culcare din „cartea despre coșmaruri", și-a dat seama că paginile fuseseră descoperite[3]. Cox & Donohue i-a oferit lui Starling un contract modest și a publicat *Subpământul* în primăvara anului 1881.
Eleanor Starling nu s-a întâlnit niciodată cu editorii sau cititorii ei. A refuzat toate interviurile, iar toată corespondența care i-a fost adresată a fost returnată nedeschisă. A fost declarată moartă în 1886. Opera ei a fost păstrată în custodie până când au expirat drepturile de autor, în 1956. Casa ei din Muhlenberg County este marcată de Societatea Istorică de Stat din Kentucky.

Receptare critică [modificare]

La publicare, *Subpământul* a fost considerat un eșec atât critic, cât și comercial. Un recenzent al *Boston Times* a descris-o ca fiind „deliberat tulburătoare" și „un furt transparent de la domnul Carroll"[4], în timp ce

Uniunea Creștină a Copiilor a făcut o petiție către mai multe guverne statale pentru a interzice cartea pe motiv de promovare a imoralității. Donohue a apărat-o într-o scrisoare deschisă, întrebând cum ar putea fi imorală o carte care nu conține nuditate, violență, sex, alcool sau blasfemie. În replică, Uniunea Copiilor a citat „anatomia oribilă" a Fiarelor din *Subpământ* și „aura generală de groază"[5].

Cartea și-a dezvoltat un public discret în deceniile următoare. La începutul anilor 1900, o serie de artiști și scriitori o citau pe E. Starling ca fiind o influență timpurie[6]. Lucrările sale, inițial considerate stângace și lipsite de pregătire, au fost lăudate pentru compoziția lor aspră și intensitatea emoțiilor. Povestea ei abia schițată, care descria o fetiță pe nume Nora Lee care a căzut în „Subpământ", a fost recunoscută pentru implicarea sa în teme precum frica, izolarea și monstruozitatea.

De atunci, *Subpământul* a fost aclamată ca o lucrare timpurie a mișcărilor neogotice și moderniste și este considerată un punct de cotitură culturală, atunci când literatura pentru copii a renunțat la claritatea morală strictă din secolul al XIX-lea pentru teme mai întunecate și mai ambigue[6]. Regizorul Guillermo del Toro a lăudat opera lui E. Starling și i-a mulțumit pentru că l-a învățat că „scopul fanteziei nu este acela de a face lumea mai frumoasă, ci de a o dezvălui"[7].

Adaptări și lucrări înrudite [modificare]

Subpământul a fost adaptată ca piesă de teatru cu același nume în 1932 la Public Theater din New York,

fiind reluată în 1944 și din nou în 1959. Producția din 1959 s-a încheiat după numai trei seri și a fost subiectul unui raport al Comitetului pentru Activități Antiamericane, care a citat „ostilitatea față de valorile americane, structurile familiale tradiționale și comerț".

Subpământul a fost produs ca film de lung metraj în 1983, dar nu a fost lansat niciodată. Un documentar despre filmarea peliculei, *Dezgropând Subpământul*, a fost nominalizat pentru un premiu IDA în 2000.

În 2003, cântecul „Nora Lee & Me" a fost înregistrat ca piesă ascunsă pe cel de-al treilea album de studio al lui Josh Ritter, *Hello Starling*. Grupul feminin *bluegrass* Common Wealth menționează, de asemenea, cartea ca fiind o influență pentru albumul lor *alt-country* din 2008, *Follow them down*.

Cartea a fost adaptată ca roman grafic serializat în anii 2010.

Muzeul Norman Rockwell a organizat în 2015 o expoziție de artă intitulată *Starling's Heirs: A History of Dark Fantasy Illustration* (*Moștenitorii lui Starling: O istorie a ilustrației fanteziste întunecate*), care a inclus lucrări de Rovina Cai, Brom și Jenna Barton.

Lectură suplimentară [modificare]

- Mandelo, L., „Apetitul Fiarelor: monstruozitate stranie în textul lui E. Starling" („Beastly Appetites: Queer Monstrosity in E. Starling's Text"). În *The Southern Gothic Critical Reader*, Salem Press, 1996.
- Liddell, Dr. A., „Din Țara Minunilor în Subpământ: feminismul alb și politica escapismului" („From Wonderland to Underland: White Femininity and the

Politics of Escape“). În *American Literary History*, 24 (3), 2016, pp. 221-234.
• Atwood, N., *Ilustrația gotică pentru copii de la Starling la Burton* (*Gothic Children's Illustration from Starling to Burton*). Houghton Mifflin, 2002.

---

[10] Odessa și Marge Starling, care au trăit în casă între 1971 și 1989, au fost văzute ultima oară în viață în spatele fostei școli gimnaziale. Omul de serviciu al școlii i-a spus șerifului că urmăreau ceva. Un câine, a declarat el inițial, însă într-o depoziție ulterioară a declarat că era vorba de Willy și prietenii lui. Nici Willy și nici femeile Starling nu au mai fost văzuți vreodată, cu toate că există declarații cum că s-ar auzi scâncete răsunând din gura vechiului puț de mină (n. a.).
[11] Opal se referă la cântecul lui John Prine din 1971 intitulat „Paradise“, de pe albumul său de debut. Gravely Power a fost foarte deranjată de versurile „Ei bine fiule, îmi pare rău, dar întrebarea ta vine prea târziu,/ Trenul încărcat cu cărbuni al bătrânului Gravely l-a dus deja departe“, ceea ce a dus la câteva procese și o broșură cu titlul „Fapte vs. Prine“. „În mod ironic“, începe broșura, „probabil noi am furnizat electricitatea necesară acestei înregistrări care ne calomniază pe nedrept“ (n. a.).
În adevăratul cântec al lui John Prine (1946-2020) este vorba despre impactul exploatărilor miniere de suprafață din jurul orașului Paradise de pe râul

Green (Verde, spre deosebire de Mud – Noroi), iar vinovată de dispariția „paradisului“ este compania „domnului Peabody“, Peabody Energy (n. tr.).

CAPITOLUL 5

Nu visez casa în acea noapte. Nu visez deloc, de fapt, ceea ce e ciudat pentru mine; mă trezesc adesea cu gust de apă de râu și de sânge în gură, cu cioburi de sticlă în păr, cu un țipăt înecat în piept. Dar în dimineața aceea, prima după ce am pus piciorul pe domeniul Starling, nu există nimic altceva decât o liniște adâncă în mine, ca aerul mort dintre posturile de radio.

Porțile Casei Starling mă întâmpină cu ochii lor goi de fier. Mă doare mâna stângă, dar de data asta am cheia atârnată de gât pe un șnur roșu. Zgomotul balamalelor rotindu-se pare mai dramatic decât e în realitate, o deplasare tectonică pe care o simt prin pantofi, și apoi urc pe alee cu cheia lovindu-se de pieptul meu.

Casa Starling încă arată de parcă Dumnezeu a cules-o de pe coperta unui roman gotic și a aruncat-o pe malul râului Mud, iar mie încă îmi place mult mai mult decât ar trebui. Mă prefac că geamurile sparte sunt niște guri mici și zimțate, care rânjesc la mine.

Arthur Starling răspunde la ușă îmbrăcat cu un pulover șifonat care nu-i vine bine, cu ochii roșii, încărcați de resentiment, ai cuiva care nu apreciază să fie conștient înainte de prânz.

Îi ofer câteva mii de wați de zâmbet vesel și un „Bună dimineața!“ nemilos. Mijesc ochii spre soarele care strălucește cu reticență printre crengi.

— Ai spus că oricând după răsăritul soarelui e bine.

Ochii lui se îngustează, devenind fante severe.

— Pot să intru? De unde să încep?

Închide complet ochii, ca și cum doar printr-o rugăciune pioasă s-ar abține să-mi trântească ușa în nas, și se dă la o parte.

Să treci pragul Casei Starling este ca și cum ai păși din iarnă direct în vară: aerul e dulce, bogat și cald. Îmi alunecă pe gât, îmi ajunge direct la cap. Pereții par să se aplece spre mine. Îmi simt picioarele înrădăcinate în loc; am o viziune cu vrejuri care se ridică dintre scânduri și se încolăcesc în jurul gleznelor mele, țepi care mi se înfig în carnea moale a picioarelor…

Ușa se închide brusc în spatele meu, repezită ca o palmă. Pereții se îndreaptă.

Mă întorc și îl văd pe Arthur privindu-mă din penumbră, cu o expresie plată și indescifrabilă, cu palma sprijinită pe ușă. Partea aceasta e sculptată la fel

ca și cea de afară, doar că rândurile ordonate, de semne și simboluri, au fost tăiate cu linii aleatorii, adânci și zdrențuite, aproape ca niște urme de gheare.

Dau din cap spre ușă, agățându-mă de normalitate.

— Ai un câine?

— Nu.

Aștept, sperând că e pe cale să adauge o explicație perfect rezonabilă despre un raton turbat sau un accident cu securea, dar tot ce spune este:

— Mama a spus că avem destule de care să avem grijă fără să ne mai luăm și un animal de companie.

— Din experiența mea, nu tu îți iei animale de companie, ele te aleg pe tine.

De dimineață, când am plecat, pisica iadului mă urmărea de sub tomberon cu obișnuita ei intensitate nebună.

— Nu vine niciodată vreun animal vagabond pe aici?

În Eden sunt mereu vagabonzi, pisicuțe cu ochii supurând și câini galbeni cu coaste ca dinții unei furci.

— Nu. Ochii lui trec peste mine, zăbovind insistent asupra găurilor din blugii mei, și buza superioară i se arcuiește: Cel puțin nu până de curând.

Sunt cam impulsivă. Oamenii ca mine învață să-și domolească și să-și păstreze cât mai în interior impulsurile, acolo unde nu-ți pot aduce concedierea, arestarea sau înjurăturile. Însă arcuirea disprețuitoare a buzelor lui îmi trimite o flacără albă de furie pe șira spinării.

Deschid gura să spun ceva ce o să regret – ceva ce începe cu „Ia ascultă, băi ticălosule" –, însă el trece pe

lângă mine și pornește pe hol. Ridică alene o mână:
— E o mătură în dulapul din bucătărie și detergenți sub chiuvetă. Sunt sigur că o să te descurci.
Pașii lui scârțâie dureros în semiîntuneric, apoi mă pomenesc complet singură în Casa Starling.
În jurul meu, aerul e dens și în așteptare. O oglindă mă privește cu proprii mei ochi, cenușii și speriați. Mă întreb ce culoare aveau ochii lui Eleanor Starling și cum a murit ea, cum a murit soțul ei și dacă oasele lor sunt îngropate acum sub dușumea. La jumătatea holului, o ușă se deschide cu un scârțâit hollywoodian, iar eu îmi înghit dorința de a fugi țipând.
Ridic ambele mâini în aer.
— Uite ce e, nu vreau probleme.
Nu cred în fantome, demoni, posesiuni, extratereștri, astrologie, vrăjitorie sau vampiri, dar știu că persoana care intră în casa bântuită și proclamă sus și tare că nu crede în fantome este prima care va fi ucisă în mod macabru.
— Sunt aici doar ca să fac curățenie, bine?
Îmi răspunde un geamăt slab, ca o treaptă sub un picior care calcă pe vârfuri. Mă hotărăsc să-l interpretez ca pe o permisiune.
Îmi petrec prima oră sau două doar rătăcind. Camerele răsar din holuri la întâmplare, ramificându-se și separându-se ca rădăcinile fără vreun tipar ale unui copac: saloane și camere de zi, birouri înghesuite și spălătorii pavate cu gresie, dulapuri sub scări și săli de bal sub coastele căpriorilor. Nu m-am rătăcit niciodată în viața mea – să mă rătăcesc în Eden ar fi ca și cum m-

aş rătăci în propria piele – dar mă trezesc dorindu-mi o bobină de ață roșie pe care să o desfășor în spatele meu.

Casa a trecut de mult de stadiul de murdărie și se îndreaptă spre paragină, genul de mizerie care estompează linia dintre interior și exterior. Praful zace atât de gros pe podele încât se lasă sub pantofii mei, ca pământul. Tapetul face bule și se desprinde. Mucegaiul înflorește ca niște ochi negri în faldurile perdelelor și la colțurile canapelelor. Unele camere sunt răvășite – cu mobila răsturnată și covoarele îngrămădite, oglinzile smulse din pereți și sparte, încă înconjurate de cioburi ascuțite de sticlă – iar altele sunt pervers de îngrijite. La etajul întâi găsesc o sufragerie cu masa încă pusă pentru două persoane, cu linguri și furculițe așezate pe șervețele de culoarea lichenilor. Oase de pui zâmbesc din farfurii, subțiri și galbene.

Mă retrag în liniște din acea cameră, oprindu-mă doar ca să bag în buzunarul de la spate un set de linguri pătate, de argint. Presupun că dacă numești pe cineva vagabond ar trebui să te aștepți la câteva consecințe.

Sub toată mizeria există probleme pe care nici o activitate de curățenie nu le-ar putea rezolva: geamuri crăpate, țevi care picură, podele înclinate atât de rău încât simt că mă dezechilibrez. Într-o cameră tencuiala s-a desprins ca un ghețar fragmentat, astfel încât poți vedea bolțarii și scândurile, țevile de fier ruginit și cuiburi de viespi rotunde și scorojite. Există niște cordoane albe, ciudate, înfășurate în jurul tuturor lucrurilor, ca niște pânze de păianjen supradimensionate; îmi ia o clipă să le recunosc drept

rădăcini. Vrejurile de caprifoi probabil și-au croit drum prin calcar.

Următoarea cameră este mică și luminoasă, cu tapet pastel și o canapea moale. Pe pereți sunt portrete, cu fețele acoperite de praf. Dacă țin ochii întredeschiși ar putea fi aproape confortabilă, cu excepția murdăriei și a mucegaiului și a cochiliilor de cicade îngrămădite pe pervazurile ferestrelor. Canapeaua răspândește o dulceață stătută când mă așez, ca și cum și-ar aminti de ferestrele deschise și de briza primăverii.

Probabil că ar trebui să fiu speriată, locul ăsta e sinistru și nesfârșit, un labirint putrezind, dar în general îmi pare rău pentru el. Casa Starling mă face să mă gândesc la un animal de companie subnutrit sau la o păpușă stricată, un lucru neiubit de persoana care a promis că îl va iubi cel mai mult.

Mângâi nesigură perna canapelei.

— O să te punem la punct. Nu-ți face griji.

Probabil că e o coincidență că un curent de aer flutură perdelele.

Bucătăria e chiar după colțul următor: faianță murdară, cu urme de pași întinzându-se între chiuvetă și frigider, un aragaz ruginit, un cuptor cu microunde din paleolitic, setat la ora greșită. Ustensilele de curățenie promise constau într-un mop pe jumătate putred, ros și transformat într-un cuib de șoareci, și o cutie cu sticle de spray care s-au topit într-o singură pată asemănătoare cu cea de la Cernobîl, așa că sfârșesc prin a rupe o draperie pentru cârpe și a umple o găleată de la chiuvetă. Robinetul sughiță, dar apa curge limpede.

Cei de la Starling au, probabil, un puț sau un izvor; apa comunală vine gri și sălcie și lasă în cadă cruste chimice inelare.

Mă întorc în camera de zi aproape confortabilă și îmi trec cârpa peste lambriuri. Din două mișcări apa de spălat devine neagră și nămoloasă, cu aripi de muscă și coji de gândaci legănându-se la suprafață. O arunc și o iau de la capăt, iar și iar, iar și iar. Orele se scurg într-un ritm de frecare, stoarcere, aruncare, umplere, șuieratul robinetului și plescăitul umed al cârpei. Mă dor genunchii. Mâinile îmi sunt roase și roz; tăietura de pe palma stângă se sfâșie din nou. Sângele se scurge în podele înainte să pot să-l șterg.

Frec geamurile ondulate ale ferestrelor, tapetul, podelele. Trec ușor cu cârpa peste portrete, dezvăluind o duzină de fețe nepotrivite.

Niciunul dintre tablouri nu este etichetat sau semnat[12]. Niciunii dintre subiecții lor nu au măcar o ușoară asemănare de familie; totuși am senzația că sunt piese din același set. E vorba despre intensitatea privirilor lor, despre sentimentul că fiecare dintre ei a fost întrerupt de la o sarcină delicată și importantă. E vorba despre sabia de argint dezgolită din fiecare portret, ținută pe genunchi sau atârnată în spate pe perete, neschimbată cu trecerea timpului.

Cel mai vechi înfățișează o femeie victoriană fantomatică, cu ochi întunecați, care trebuie să fie Eleanor Starling însăși, mult mai în vârstă decât poza de pe pagina ei de Wiki. Există un tânăr cu pete albe, ciudate, pe piele, ca un calico uman; două surori care

nu zâmbesc, cu părul lung și negru și pături în dungi pe umeri. Un adolescent de culoare cu o pălărie *derby* din epoca Marii Crize. Două femei cuprinzând fiecare, cu brațele, talia celeilalte. O întreagă familie în ținute apretate din anii '50. Cel mai nou portret prezintă un cuplu de albi: o femeie cu umeri largi, cu un chip grosolan, familiar, ca și cum s-ar fi născut cu o cantitate dublă de pomeți față de cea obișnuită, și un bărbat deșirat, cu un zâmbet afabil.

Picturile au ceva macabru, felul în care fețele morților sunt aranjate ca niște exemplare de taxidermie pe perete, o expoziție de muzeu cu oameni care nu ar putea merge în siguranță pe străzile din Eden. Mă întreb cum au ajuns aici; mă întreb cum au murit.

Simt cum mă privesc în timp ce lucrez.

Soarele este plin și jos în momentul în care mă opresc să-mi întind coloana vertebrală și să mănânc o Pop-Tart ușor strivită. Inima mi se oprește: mai puțin de jumătate din cameră ar putea fi numită curată, și numai de către cineva care are o definiție foarte generoasă a cuvântului „curat". Stând acolo, cu umbrele întinzându-se îndelung și cu brațul drept legănându-se pe balamaua dureroasă a umărului, înțeleg că, până la urmă, nu mi s-a dat o slujbă: mi s-a dat o sarcină imposibilă, de genul celei pe care un rege ar putea să o stabilească pentru pretendenții nedoriți ai fiicei sale sau pe care un zeu ar putea să o dea unui suflet păcătos. Ar fi nevoie de flote de profesioniști, de mai multe tomberoane industriale și, eventual, de un exorcist pentru a face locul ăsta locuibil, iar eu sunt doar o fată

care face curățenie în câteva camere de motel ieftine în timpul vacanțelor, când Gloria și mama ei iau avionul înapoi spre Michoacán și Bev are nevoie de o mână de ajutor.

Ar trebui să renunț. Ar trebui să-l rog pe Frank să-mi dea ture în plus. Însă nu pot plăti pentru Stonewood din salariul minim, și simt cheia de la poartă atârnându-mi pe piept rece și dulce, și oricum nu-i pot da tânărului Starling satisfacția de a mă vedea fugind de el pentru a doua oară.

Îi trimit un mesaj lui Jasper – *lucrez până târziu în seara asta, am ascuns ultimul pui picant în cutia cu tampoane de sub chiuvetă* – și storc din nou cârpa. Casa oftează în jurul meu.

Chiar înainte de lăsarea întunericului, Arthur se pomenește singur în camera preferată a mamei lui.

Nu intenționase să fie acolo; plecase din bibliotecă în direcția băii de la etajul al doilea, dar ajunsese la primul etaj, uitându-se la canapeaua lăsată, pe care mama lui o comandase dintr-un catalog. Nu era o persoană care să-și permită multe răsfățuri, dar uneori, după o noapte grea, se așeza pe canapeaua aceea și aștepta ca zorii zilei să alunge ceața. Arthur știa că nu era o femeie frumoasă, dar în acele dimineți – cu fața aurie și obosită de luptă în soarele care răsărea, cu articulațiile degetelor sângerânde în jurul mânerului sabiei Starling – era undeva dincolo de frumusețe, înclinând spre mitic.

Arthur lăsase acea cameră să putrezească timp de aproape un deceniu.

Acum strălucește proaspătă și luminoasă, ca și cum toți acei ani ar fi fost curățați din ea. Ca și cum mama lui ar putea apărea în orice moment de după colț, zâmbind cu zâmbetul ei de soldat, iar tatăl lui ar putea striga din bucătărie. Arthur face un pas înapoi și ochii foștilor Protectori parcă îl urmăresc din ramele lor, cântărindu-l, găsindu-l deficitar.

Podeaua scârțâie în spatele lui și Arthur se rotește, o mână tresărind spre șold.

Opal se află în ușă, holbându-se la el. Își ține hanoracul cu glugă strâns sub un braț și tricoul îi e mânjit de murdărie. Și-a legat în jurul palmei stângi o bucată din ceva ce seamănă cu perdeaua lui de la bucătărie, iar părul i se ondulează la tâmple, negru ca sângele.

Ochii lui Opal fug spre mâna lui, așezată pe șold, apoi privesc în altă parte. Face semn spre soarele apunând:

— Eu plec.

El bagă lejer mâna în buzunar și adoptă cel mai arogant ton posibil.

— Și ce crezi despre prima ta zi?

Strâmbătura ironică a buzelor ei și o sclipire de dinți încălecați.

— Cred că data viitoare o să-l întreb pe domnul Augeas dacă are nevoie să i se curețe grajdurile. Ar fi floare la ureche după locul ăsta.

Arthur clipește de câteva ori spre ea. Nu știe ce să spună, așa că zice, neplăcut:

— Se pronunță *Au-gi-as*.

Zâmbetul ei devine rece și fals.

— O! Scuzele mele! Probabil am lăsat şcoala înainte să ajungem la greaca veche.
Își mută hanoracul sub braț. Scoate un zăngănit înfundat.
— N-am vrut să… Numai că mitologia e un fel de… – „chemare, datorie, obsesie“ – hobby… În familia mea.
Arthur își dă seama că nu se poate uita la ea. Scoate un plic gros și îl întinde orbește în direcția ei.
— Plata ta.
Opal îndeasă plicul în buzunarul de la spate și întinde palma pentru mai mult.
— O să am nevoie pentru materiale.
Glasul ei e dulce ca siropul.
— Așadar, te întorci. Mâine.
Arthur încearcă să nu pară nici mulțumit, nici dezamăgit, și reușește să sune plictisit.
— Mda.
Pune o bancnotă de douăzeci în palma ei întinsă. Mâna nu se clintește. Mai adaugă douăzeci.
Banii dispar într-un buzunar diferit și Opal îi oferă un surâs ca o lamă când se întoarce să plece.
— Asta e problema cu vagabonzii. Vocea ei răsună spre el peste umăr: Noi nu renunțăm.
El o spusese pentru că era un lucru crud de spus. Pentru că ar fi rănit, iar oamenii urăsc ceea ce îi rănește, iar dacă ea îl ura pe el poate că ar fi fugit înainte de a fi rănită mult mai rău. Așa că nu există niciun motiv pentru care regretul să i se urce în gât. Niciun motiv pentru care să înghită greu în sec și să rostească, mult prea încet:

— Îmi pare rău!
Nu există niciun motiv pentru care să-și dorească ca ea să-l fi auzit.
După ce ea pleacă zăbovește acolo, respirând mirosul de săpun și de lemn curat. Casa se mișcă subtil, lumina se înclină și aerul se răcește, astfel încât camera este exact așa cum a fost în acea ultimă zi. „Să te ia naiba!“, se gândește el, dar amintirile se ridică deja în jurul lui, închizându-se ca niște fălci.
Are paisprezece ani. Mama lui stă întinsă, tăcută, pe canapeaua galbenă, în timp ce tatăl lui îi coase cu grijă o bucată din scalp la loc. Bătălia fusese lungă și brutală – întotdeauna era atât de rău? Se ridicase ceața mai mult decât ar fi trebuit? – iar pielea de pe pomeții ei e palidă.
Arthur i-a privit o vreme. Mâinile cu degete lungi ale tatălui lui, mâinile unui pictor sau ale unui pianist, aplecate însă asupra muncii sângeroase și nesfârșite de a-și ține soția în viață. Mama lui, o femeie ca o cicatrice strâmbă, deja încărunțită. Mâna ei dreaptă încă se odihnește pe mâner, neliniștită, pregătită.
Fără să aibă de gând să o facă, Arthur i-a anunțat că pleacă.
Mama lui deschide ochii. „Cum îndrăznești?“ a întrebat. Întotdeauna fusese severă, dar niciodată nu-i vorbise așa, cu asemenea dispreț furibund. „Mi-au luat casa… Crezi că poți să pleci pur și simplu dintr-a ta?… Ăsta e dreptul tău din naștere…“
Tatăl lui îi rostește numele cu blândețe, iar gura ei se închide ca și cum ar fi fost cusută, cu copcile prea

strânse. „Nu pleci nicăieri!“, spune ea.
Dar Arthur o făcuse. Chiar în acea noapte se urcase pe fereastra bibliotecii și coborâse pe glicină, în timp ce Casa gemea și se tânguia. Crezuse că avea să încerce să-l oprească, dar când piciorul îi alunecase, degetele lui găsiseră un spalier vechi exact în locul potrivit, iar când se strecurase în camioneta tatălui lui, găsise un rucsac plin cu unt de arahide și jeleuri.
Condusese până la stația de autobuz cu o bucurie amețitoare și periculoasă, ca și cum ar fi fost un zmeu cu sforile tăiate.
Următoarea dată când și-a văzut mama, un ciulin îi ieșea prin orbita ochiului drept.
Casa se mișcă din nou și amintirea se îndepărtează. Arthur are douăzeci și opt de ani. Este singur și este recunoscător.

---

[12] În pofida cercetărilor extinse, inclusiv consultări cu istorici și custozi, s-a dovedit imposibil de determinat pictorii originali ai acestor portrete. Nu există înregistrări de comenzi, niciun stil recunoscut, nici pigmenți identificabili. E ca și cum tablourile ar fi apărut pur și simplu, unul câte unul, pe pereții Casei Starling (n. a.).

CAPITOLUL 6

Seara, când mă întorc în camera 12, arunc lingurile pe patul lui Jasper.

— Pune-le pe eBay, te rog, și mulțumesc! La secția de antichități.

Jasper evaluează lingurile cu ochi critic. Atinge argintul cu un deget și îl retrage, încruntându-se.

— Pe astea nu le ai de la Tractor Supply, observă.

De fapt, ambiția personală e să nu mai pun vreodată piciorul în Tractor Supply.

Imediat ce am numărat banii de la Arthur i-am trimis un mesaj lui Lacey – *spune-i lui Frank că-mi dau demisia* J – și am sunat la Academia Stonewood ca să aflu unde să virez prima rată. Femeia de la telefon a repetat: „În… numerar?“, cu punctele de suspensie auzibile, și mi-a amintit îndatoritoare termenul limită, de parcă nu l-aș fi știut deja. De parcă n-aș fi repetat data în minte de fiecare dată când treceam pe lângă furnale.

— Nu, îi răspund.

Jasper pare să aibă câteva întrebări însoțitoare, însă noi avem o înțelegere prin care el nu-mi pune nicio întrebare la care n-ar vrea să știe răspunsul, așa că se mulțumește să-și exprime ferventa speranță că nu fac nimic ilegal.

Îmi apăs o mână pe piept, rănită mortal.

— *Eu?*

— Sau periculos.

Pare destul de îngrijorat, așa că îi ofer cel mai sincer zâmbet al meu.

— Nu fac așa ceva. Pe bune.

S-ar putea să fie chiar adevărat. Vreau să zic, dacă o casă poate fi bântuită, cu siguranță Casa Starling este, dar până acum tot ce a făcut a fost să geamă și să scârțâie. Și sunt destul de sigură că Arthur nu e decât un gen de nemernic domestic mai degrabă decât, să zicem, un prădător sexual sau un vampir.

— Te rog frumos? Împing lingurile cu genunchiul: Camera de la telefonul meu e o porcărie.

Jasper mai păstrează contactul vizual o secundă, doar ca să-mi dea de înțeles că nu pune botul la ce spun eu, înainte să se trântească dramatic înapoi pe saltea.

— Aș face-o, dar Bev a oprit iar internetul.

— I-ai zis să-l reporneasca?

Deschide un singur ochi scandalizat.

— Credeam că mă iubești. Credeam că vrei să supraviețuiesc până în ultimul an de liceu…

Arunc în el cu o pernă și el scâncește teatral. Sună puțin mai real decât intenționează el, cu respirația șuierându-i în gât.

Traversez parcarea goală spre recepție, unde Bev e ocupată să țipe la *Jeopardy!*, oprindu-se doar ca să scuipe suc de tutun într-o cutie goală de cola. Probabil că nu are nici măcar cincizeci de ani, dar are obiceiurile sociale și tunsoarea unui om de nouăzeci de ani.

Avem cearta noastră tradițională: ea susține că internetul este pentru clienții plătitori și nu pentru adolescenții depravați și profitori; eu o înjur; ea mă amenință că ne aruncă în stradă; eu înjur din nou; ea îmi dă cu flit și pornește din nou modemul. Fur patru pachete de Swiss Miss de pe măsuța pliantă, de cărți, pe care ea are îndrăzneala de a o promova ca fiind un bar pentru micul-dejun.

— Și alea sunt pentru clienții plătitori, apropo.

— Da, dar nu ai așa ceva, nu?

Bev se încruntă la televizor și spune:

— S-au întors cei de la Gravely Power.

Ceea ce explică starea ei de spirit acră. Singurul lucru pe care Bev îl urăște mai mult decât pe mine și pe Jasper sunt oaspeții adevărați, care uneori au tupeul să ceară lucruri precum apă caldă la orice oră și room service, iar singurul lucru pe care îl urăște mai mult decât oaspeții este Gravely Power, pe care, din câte îmi dau seama, o consideră personal responsabilă pentru fiecare problemă socială, de mediu și economică din stat. Niciunul dintre directori nu locuiește, de fapt, în Eden, evident – Don Gravely are o casă nou-nouță chiar dincolo de marginile orașului, cu șapte băi și coloane albe și cu unul dintre acei groaznici jochei de grădină în față, zâmbind cu un zâmbet roșu, fals –, dar

o parte dintre ei vin în oraș în fiecare an pentru întâlnirea lor anuală sau ceva de genul ăsta, și nu au unde să stea decât la Motelul Garden of Eden. Singura consolare a lui Bev este că întotdeauna pleacă cu un strat gros de găinaț lipit pe parbriz.

Bev își întoarce privirea de la *Jeopardy!* ca să se uite printre jaluzele la șirul de SUV-uri scumpe din parcare.

— Vorbesc despre extindere, știai asta? Unul dintre ei vorbea despre dublarea capacității și deschiderea de noi terenuri și toate astea. Vor construi un nou bazin de decantare a cenușii, așa mi-a spus femeia aia. Adaugă, din reflex: Hoitari nenorociți!

— Ai grijă, vorbești despre creatorul numărul unu de locuri de muncă din Muhlenberg County.

Nici mie nu-mi plac prea mult – poate că dacă și-ar pune filtre pe coșurile de fum în loc să plătească doar amenzi EPA în fiecare an, Jasper ar putea efectiv să respire, iar eu nu ar trebui să curăț o casă bântuită ca să-mi permit să-l scot de aici –, dar îmi place să văd cum se înroșește fața lui Bev.

— Când eram eu mică aveam fluturi-lună. Ai mai văzut vreunul?

— Nu?…

— Exact!

Pare să simtă că a câștigat cearta, pentru că îmi aruncă o grămadă de corespondență pe tejghea și revine la spectacolul televizat.

E un teanc de cărți rezervate de la bibliotecă de la Charlotte, pe care nu trebuie să le aducă ea la motel, dar o face oricum; câteva înștiințări de la recuperatorii de

creanțe care nu mai au noroc; niște corespondență nesolicitată; și un plic de la Departamentul pentru Servicii Comunitare cu „SOLICITARE DE RETURNARE" tipărit cu majuscule. Ultimul mă face să înghit în sec și să-mi dau părul după ureche – singurul gest care mă trădează, după cum obișnuia să spună mama.

Trebek[13] rânjește la o întrebare de patru sute de dolari și eu îmi dreg glasul:

— Hei, Bev?

Împinge jumătate de cutie de gogoși peste tejghea fără să-și dezlipească privirea de televizor.

— Oricum or să se învechească.

— De fapt, mă întrebam… îi cunoști pe Starlingi?

Întoarce ochii de la *Daily Double*, încruntată. Am cunoștințe enciclopedice despre încruntările lui Bev, de la „Dă naibii muzica aia mai încet" până la „Iar ai umblat la borcanul cu mărunțiș, nemernico", dar asta e nouă. E precaută, aproape îngrijorată, deși singurele lucruri de care Bev își face griji de obicei sunt ploșnițele și controalele fiscale.

— Ce-i cu ei?

— Doar mă gândeam la ei, atâta tot. La casa aia.

Ea mormăie din nou.

— A trecut mult timp de când nu m-ai mai bătut la cap cu casa Starling, puștoaico. Nu-ți mai tăcea gura despre asta.

Îmi amintesc de mine când eram mică, iute și cu genunchii juliți, flămândă chiar și când aveam burta plină. Mama și cu mine nu am locuit întotdeauna în

camera 12 – îmi amintesc și alte hoteluri, o rulotă sau două, câteva luni în care am dormit pe canapele care aparțineau unor bărbați cărora le plăcea culoarea părului mamei și felul lipsit de griji în care râdea, dar pe mine niciodată nu mă plăceau prea mult – dar motelul a fost primul loc în care am stat mai mult de câteva luni.

În general, Bev se uita urât la mine de la fereastra recepției, până în ziua în care am împuns un cuib de viespi și am fost înțepată de două ori, câte o dată pe fiecare braț. Mama nu era prin preajmă, așa că eu stăteam pe bordură, cu gustul lacrimilor în fundul gâtului, când Bev a venit la mine și mi-a aplicat o pastă umedă de tutun de mestecat peste înțepături. Mi-a ținut o grămadă de discursuri de rahat cum că nu am nici bunul simț pe care Dumnezeu l-a dat unui purice, dar durerea s-a mai domolit.

— Mda, mă rog, am căutat pe Google zilele trecute, din pură curiozitate, și n-am găsit mare lucru. M-am gândit că poate tu știi mai multe despre asta.

Bev scuipă un șuvoi negru în cutia ei de Cola și spune, indirect:

— Oamenii vorbesc. Știi cum e.

Nu știu cum e, de fapt, pentru că oamenii nu vorbesc cu mine decât atunci când sunt încolțiți. Orașele mici ar trebui să fie primitoare și prietenoase, ca niște globuri cu zăpadă perfecte, dar eu și Jasper am fost mereu ținuți de cealaltă parte a sticlei. Poate pentru că nu apăream la biserică decât pentru micul-dejun cu clătite și pentru cinele de Ziua Recunoștinței, sau poate

din cauza mamei, cu rujul ei și cu cămășile care nu prea ajungeau la partea de sus a blugilor și cu pastilele pe care le vindea, uneori, în pungi mici de plastic. Sau poate pentru că oamenilor din Eden le place să-ți cunoască tot arborele genealogic pe trei generații din ambele părți, iar singura familie pe care o cunoșteam noi eram noi înșine.

Rup un fulg de glazură de pe o gogoașă din cutie.

— Vrei să-mi spui ce știi?

— Nu.

Bev scoate un oftat care seamănă neobișnuit de mult cu cel al lui Arthur Starling înainte să-mi ofere slujba, infinit de hărțuit. Televizorul e destul de vechi ca să emită un pocnet electric slab atunci când ea îl închide.

— Dar o să-ți spun o poveste.

Aceasta este povestea Casei Starling

Oamenii o spun în feluri diferite, dar mie bunicuțul așa mi-a spus-o mereu. Era un mincinos, dar cei mai buni mincinoși sunt cei care se țin cel mai aproape de adevăr, așa că eu îl cred.

Se întâmplă așa: Cândva, în vremurile de demult, au existat trei frați pe nume Gravely care au făcut avere săpând cărbune de pe malul râului. Erau niște băieți buni și cinstiți, dar au fost doborâți de același lucru care se întâmplă întotdeauna bărbaților cinstiți și cu ceva bani: o femeie necinstită.

Eleanor Starling nu venea de nicăieri în mod special și nu avea o frumusețe deosebită, dar și-a croit oricum drum în casa Gravely. Era o fată ciudată, tăcută și cu un aer de copil de pripas, predispusă la melancolie, dar băieții

Gravely o adorau. La scurt timp după sosirea ei, l-au găsit pe cel mai în vârstă dintre Gravely plutind cu fața în jos în râul Mud. Nu avea niciun semn pe el, dar se spune că avea fața întinsă și zdruncinată, ca un om care privește la o oroare de nedescris.

La vremea respectivă a fost considerat un accident tragic, dar când fratele mijlociu și-a anunțat logodna cu micuța Eleanor Starling, câteva săptămâni mai târziu, oamenii au început să vorbească, așa cum fac oamenii. Au început să se întrebe cum de a ajuns cel mai mare dintre băieții Gravely în râul Mud, când era cunoscut ca fiind un om sobru și atent. S-au întrebat dacă nu cumva afiase ceva despre domnișoara Starling care ei nu-i plăcuse, sau pur și simplu rezistase vicleniei ei. Dar oamenii și-au păstrat suspiciunile pentru ei; Eden s-a mândrit întotdeauna cu bunele maniere, iar bunele maniere constau, în mare parte, în a-ți ține gura închisă și a-ți vedea de treaba ta.

Oricum, John Gravely nu i-ar fi ascultat; era complet îndrăgostit de Eleanor, sau, după cum se murmura pe la spate, era subjugat. În ziua nunții lor, ea a stat timidă lângă el, nici măcar suficient de urâtă pentru a fi ținută minte, dar John Gravely se uita la ea de parcă ar fi fost apă cu gheață în iulie.

În acea noapte s-a înălțat subit o ceață deasă. Când s-a risipit, l-au găsit pe John Gravely zăcând mort pe fundul propriului puț de mină, cu o expresie la fel de înfiorătoare ca și cea a bietului său frate. Eleanor Starling nu era de găsit nicăieri, dar oamenii au spus că au văzut urme mici de picioare goale care coborau în întunericul adânc și nu mai ieșeau.

Cei mai mulți oameni au sperat că ea va avea bunul simț să dispară și să-l lase pe ultimul Gravely să jelească în pace, dar trei zile mai târziu Eleanor a fost văzută rătăcind pe dealurile și prin văgăunile pământului soțului ei, purtând încă rochia de mireasă. Fermierii care au găsit-o au spus că fusta ei era grea și umedă pe glezne, iar tivul era cenușiu de nămol, de parcă ar fi ieșit direct din râu. Au spus, de asemenea, că râdea, nepăsătoare și veselă ca un copil.

Noua văduvă i-a spus șerifului că ieșise la plimbare în noaptea nunții și se rătăcise și că nu avea nici cea mai vagă idee despre ce se întâmplase cu bietul, bietul ei soț. Nimeni nu a crezut-o, dar niciun judecător nu a putut s-o condamne, așa că orașul n-a avut decât să privească și să șușotească în timp ce ea cheltuia toți banii soțului ei, plus o sută șaizeci și șase de acri din cea mai bogată zonă carboniferă a acestuia, chiar peste râu de mine, pentru a-și construi o casă atât de mare încât s-a scris despre ea în *The Courier-Journal* și în *Lexington Daily Press.*

A ales un loc ciudat pentru construcție: o adâncitură umedă și joasă, atât de departe în pădure încât casa însăși nu se vedea de pe șosea. Locuitorii orașului știau de existența ei doar după muncitorii care veneau și plecau: topografi și arhitecți, dulgheri și zidari, meșteri de acoperișuri și zugravi. Îi angaja și îi concedia în câteva zile, pentru că nu voia ca ei să se împrietenească prea mult cu localnicii, ziceau oamenii, sau pentru că era nebună. Altfel, de ce ar fi angajat patru lăcătuși diferiți și i-ar fi ordonat fiecăruia dintre ei să-și topească matrițele după aceea? Ultima persoană pe care a angajat-o a fost un

fierar care a venit tocmai din Cincinnati ca să ridice porțile din față.

Eleanor s-a mutat în casă a doua zi după ce au fost ridicate porțile și nu a mai fost văzută niciodată. În următorii douăzeci de ani, singurul semn al supraviețuirii ei continue a fost strălucirea ferestrelor ei noaptea, care priveau printre copaci ca ochii de chihlimbar ai unui animal neliniștit.

Orașul a prosperat în absența ei. A supraviețuit administrației Grant și Biroului pentru Oamenii Eliberați; a făcut pace cu politicienii oportuniști și război cu colectorii de impozite. Cel mai tânăr dintre băieții Gravely a menținut afacerea familiei pe linia de plutire, deschizând noi exploatări carbonifere și instalând căi ferate peste râu. S-a căsătorit bine și a zâmbit des, iar oamenii au început să creadă că Eleanor Starling îl va lăsa în pace.

Dar apoi, într-una din acele nopți bolnăvicioase de primăvară, când ceața se ridică de pe râu în vârtejuri mari și albe ca niște așchii de lemn sub un cuțit, ghinionul a venit peste ultimul frate Gravely.

I-a spus soției lui că va rămâne până târziu cu treburi ale companiei și a plecat călare pe calul lui preferat, un pursânge lucios pe nume Stonewall, care costase mai mult decât câștigau majoritatea oamenilor într-un an. Stonewall era o creatură sigură pe picioare, dar în acea noapte trebuie să-și fi prins o copită între traversele căii ferate, sau să-și fi sucit o gleznă. Sau poate că a văzut ceva mișcându-se prin ceață în față și a refuzat să mai facă un pas. Tot ce se știa cu siguranță era că Stonewall și

călărețul său se aflau amândoi pe șine când a trecut trenul cu cărbune de la miezul nopții.

Nu a existat nicio dovadă că a fost opera văduvei. Dar după acea noapte, Casa Starling s-a întunecat.

Au existat mai multe teorii concurente în legătură cu acest lucru: poate că Eleanor fugise, munca ei sinistră fiind în sfârșit terminată; poate că spiritele celor trei frați își găsiseră o răzbunare proprie; poate că ea se spânzurase în urma unei subite remușcări, sau poate că pur și simplu căzuse pe una dintre scările ei întortocheate și zăcea jos, cu gâtul rupt.

În cele din urmă, șeriful s-a încumetat să investigheze – deși n-aș putea să-ți spun dacă era mai interesat să descopere starea trupului lui Eleanor sau averea ei –, dar porțile erau încuiate și zidurile erau înalte. S-a întors în oraș mușcat de mărăcini și plin de noroi, cu o expresie de vagă confuzie, ca și cum ar fi intrat într-o cameră și nu-și amintea de ce.

Eden ar fi putut uita de văduvă și de casa ei ciudată, dacă ar fi avut timp, și și-ar fi întors din nou mintea la treburile proprii, dar știi deja că n-a făcut-o. Nu s-a putut, din trei motive foarte bune.

Primul a fost descoperirea neplăcută că Eleanor devenise, fără voia sau aprobarea nimănui, oarecum faimoasă. Acea carte a ei, o chestie morbidă și tulburătoare, pe care toată lumea făcea tot posibilul s-o ignore, i-a făcut numele să persiste mai mult decât dorea cineva, ca un musafir prost crescut.

Al doilea motiv a fost tânărul zdrențăros care a sosit în Eden în primăvara următoare. Își spunea Starling, și

poate că așa era. Tot ce știa sigur orașul era că porțile s-au deschis pentru el și că, după aceea, au existat din nou lumini în pădure.

Despre cel de-al treilea motiv se vorbește foarte rar și doar indirect, prin sugestie și insinuare. E ceva legat de felul în care au căzut umbrele în Eden după ce a murit Eleanor. E vorba de felul în care totul s-a acrit: râul a curs mai întunecat și norii au atârnat mai jos; bogatele zăcăminte de cărbune au secat și copiii sănătoși s-au îmbolnăvit; norocul s-a transformat în ghinion și visele frumoase s-au stricat. E felul în care Casa Starling stă ghemuită, imediat la marginea razei vizuale, urmărindu-ne pe toți.

E felul în care ceața încă se mai înalță, în nopțile reci și putrede. Unii oameni cred că e doar vremea, dar bunicuțul meu spunea mereu că e vorba de ea: Eleanor Starling, redusă la nimic altceva decât răutate și ceață, încă însetată de sânge Gravely, bântuind orașul care încă o urăște.

---

[13] George Alexander Trebek, gazdă a emisiunii de cunoștințe generale *Jeopardy!* timp de treizeci și șapte de sezoane, de la renașterea jocului, în 1984, până la moartea sa în 2020 (n. tr.).

CAPITOLUL 7

Nu aveam de gând să stau iar trează până târziu, dar iată-mă: stau cu ecranul laptopului înclinat departe de patul lui Jasper și scriu o poveste care nu ar trebui să conteze deloc pentru mine.

Nu puteam să dorm, nici măcar după ce citisem șase capitole dintr-o variantă picantă a poveștii *Frumoasa și Bestia* pe care o aveam în așteptare de câteva săptămâni. Povestea lui Bev părea să se scurgă printre pagini, astfel încât am văzut o casă înghițită de caprifoi în loc de un castel acoperit de trandafiri. Aproape că îi puteam auzi vocea: ritmul ei, ușoara împleticeală a cuvintelor din cauza tutunului îndesat sub buză.

În cele din urmă am renunțat. Am deschis fișierul pe care îl salvasem drept „document 4“, îngropat într-o serie de foldere cu nume plictisitoare, și am scris totul. Mi-am spus că a scrie povestea altcuiva nu era la fel de rău ca și cum aș fi inventat-o pe-a mea, la fel cum a repeta o minciună nu este la fel de rău cu a spune una; mi-am zis că, oricum, probabil că totul era o prostie.

Înainte să mă întorc în camera mea, o întrebasem pe Bev dacă ea credea că ceva din toate astea era adevărat. Și-a înclinat bărbia într-o parte, apoi în cealaltă.

— Suficient de mult, aș zice.

— Suficient ca să ce?

— Suficient ca să mă feresc de oamenii ăia. Nu cred că orașul ăsta e blestemat de altceva decât de cărbune și nu știu dacă toți Starlingii sunt la fel de răi ca primul, dar îți spun ceva: n-am încredere în băiatul care locuiește acolo acum.

Un mic fior mi s-a scurs pe piept. Mi-am păstrat vocea ușoară și curioasă.

— De ce?

Bev m-a privit cu atenție când a răspuns.

— Părinții lui nu erau prea răi. Oamenii îți vor spune tot felul de prostii despre ei – Bitsy Simmons jură pe față că țineau tigri siberieni, spune că a văzut o chestie mare și albă în pădure într-o noapte – dar eu nu cred. Soțul conducea o camionetă veche și uzată, și întotdeauna făcea cu mâna când trecea pe lângă motel… Oricum, amândoi au murit, acum unsprezece sau doisprezece ani. Iar băiatul nici măcar nu a sunat la poliție, zile întregi.

Fiorul s-a așezat jos și greu în stomacul meu. Bev a continuat, încet:

— Animalele mâncaseră din ei atât de rău încât medicul legist a spus că nu-și poate da seama ce i-a ucis măcar. La naiba, poate chiar au ținut tigri. Dar legistul a spus că băiatul acela n-a vărsat nicio lacrimă în tot acest

timp. A întrebat doar dacă a terminat, pentru că trecuse de ora cinei.

După o tăcere lungă și neplăcută, am reușit un „Hm" răgușit.

Bev a pornit din nou televizorul, în timp ce eu îmi adunam cărțile și corespondența nedorită. A așteptat până când am fost la jumătatea drumului spre ușa biroului ei înainte de a spune, încet și serios:

— Stai departe de Casa Starling, Opal.

Am traversat parcarea cu gâtul aplecat și cu mâinile băgate adânc în buzunare. Ceața începuse să se strecoare de pe malul râului, băltind în gropile și adânciturile drumului.

Acum a ajuns mai sus. Luminile stradale au devenit încețoșate și spectrale, ca niște planete care atârnă jos, iar SUV-urile de lux sunt animale ghemuite sub ele. Până mâine, pe jante vor fi mici pete de rugină, iar scaunele din piele fină vor mirosi a verde și a putred.

Mama spunea mereu că nopțile ca asta aduc ghinion. Ea n-ar fi făcut un pariu sau n-ar fi încheiat o afacere până a doua zi, când ceața nu s-ar fi risipit.

Eu nu cred în noroc, dar a fost ceață în noaptea în care a murit mama, și uneori mă gândesc că dacă nu ar fi fost – sau dacă nu ar fi băut câteva pahare și nu ar fi anunțat, cu sinceritatea ei obișnuită, că avea de gând să ne schimbe viața, sau dacă eu m-aș fi certat cu ea în loc să mă prefac că încă o mai cred, sau dacă n-ar fi condus nenorocitul ăla de Corvette, sau dacă nu ar fi traversat strada cine știe ce… ei bine… Poate că ea ar fi fost cea

care mi-ar fi spus să stau departe de Casa Starling, în locul lui Bev.

Și poate că ar avea dreptate. Nu prea îmi place ideea de a curăța casa unei femei care și-a ucis soțul pentru banii lui, sau a unei perechi de femei care au răpit un copil, sau a unui băiat care s-a uitat cu ochii uscați la cadavrele părinților săi. Simt brusc nevoia să fac un duș, să-mi spăl murdăria Casei Starling de sub unghii și să nu mă mai întorc niciodată.

Aud un zgomot din cealaltă parte a camerei: un fluierat înalt și șovăielnic. Sunetul se oprește, se precipită, începe din nou. Sună ca un ceainic care abia începe să fiarbă, dar nu e așa: e un copil de șaisprezece ani care încearcă să respire prin bronhiile care se umflă și se blochează.

Prima dată când Jasper a avut o criză de astm eu aveam doisprezece ani. Era trei dimineața și mama nu era în pat și eu nu am vrut să sun la 911 pentru că știam că ambulanțele sunt scumpe. Am deschis toate robinetele cât de tare am putut și am închis ușa de la baie. L-am ținut în aburi – coastele i se zbăteau, mușchii îi tremurau sub grăsimea moale de bebeluș – până când mi-am dat seama că nu se va face bine și că mama nu va apărea. Când a răspuns dispeceratul, am spus, cu calm: „Nu știu ce să fac".

Acum știu ce să fac. Mă ridic din pat și îi pun un inhalator în mână lui Jasper înainte să se trezească complet. Număr două pompe, cinci respirații, încă două pompe. Jasper nu spune nimic, dar ochii lui sunt fixați în ochii mei.

Arunc două linguri de cafea solubilă într-o cană de la Waffle House și o pun la microunde la putere maximă, apoi amestec toate cele patru pachete de ciocolată caldă. Google spune că cofeina ajută, dar Jasper nu suportă gustul.

Bea. Așteptăm. La fiecare cinci minute sau cam așa ceva, pocnesc din degete și el mă lasă să verific dacă nu i se învinețesc unghiile.

În cele din urmă, fluieratul se stinge, coborând pe scală până când este din nou doar aer, intrând și ieșind în grabă.

— Sunt bine.

Vocea lui Jasper este încă puțin încordată, dar urăște când îl cocoloșesc.

Mă întorc în pat și mă prefac că dorm, ascultând până când respirația lui devine adâncă. Mă gândesc la bannerul de pe site-ul Academiei Stonewood: albastrul curat al cerului, verdele sănătos al gazonului. Îl țin în minte ca pe o promisiune, ca pe o hartă către adevăratul Eden, până când culorile se suprasaturează în capul meu, ireale.

Nu mă gândesc la povești cu fantome sau la crime misterioase, la păcate sau la grauri, pentru că nimic din toate astea nu contează. O să mă întorc la Casa Starling, pentru că trebuie.

Pentru Jasper.

Cuvintele sunt confortabile, familiare, răspunsul ușor la toate întrebările pe care mi le-am pus vreodată. Dar, pentru prima dată, sună un pic mecanic, un pic transparent, ca și cum ar exista o parte sumbră din

mine care nu le-ar crede. Care zâmbește și îmi șoptește la ureche: *Mincinoaso*.
Mă prezint și mai devreme în a doua dimineață, cu încheieturile marcate de greutatea pungilor de cumpărături, cu umerii învinețiți de cozile măturii și mopului. Bat la ușă de mai multe ori decât este strict necesar, suficient de tare ca să fac graurii să țipe. Bev îi urăște pentru că îi mănâncă fructele de kaki și sună ca un internet *dial-up*, dar mie mi-au plăcut întotdeauna. Din când în când îi vezi la asfințit, ridicându-se și coborând în acele modele grandioase, întortocheate, deasupra gropilor și mlaștinilor pe care Big Jack le-a lăsat în urma lui, și crezi că dacă te uiți la ei suficient de mult timp vei reuși să le dai un sens, să citești ceea ce scriu pe cer, dar nu reușești niciodată.
Tresar când Arthur deschide ușa. De data asta nu se obosește să vorbească, ci doar se uită la mine cu o resemnare sumbră. Are un șir de cruste proaspete de-a lungul maxilarului și adâncituri albăstrui sub ochi, de parcă ar dormi și mai puțin decât toți ceilalți din Eden.
Ezit în prag, întrebându-mă dacă nu cumva sunt pe cale să alunec piezis în lumea viselor, aspirată sub curenții ciudați ai acestei case ciudate, până când Arthur oftează. Îmi înăbuș o dorință puternică de a scoate limba la el. În schimb, îi înmânez cele mai grele pungi de cumpărături și mărșăluiesc pe lângă el spre bucătărie. E nevoie de un număr jenant de întoarceri și răzgândiri înainte de a o găsi, iar Arthur mă urmărește ca o umbră batjocoritoare, cu pungile de plastic - foșnindu-i de genunchi.

Îngrămădește pungile pe aragaz și se uită aproape cu teamă la sticlele de înălbitor, borax și Windex fără marcă. Am furat cea mai mare parte din dulapul cu provizii al lui Bev – consider că a doua bancnotă de douăzeci de dolari a lui Arthur a fost un bacșiș pentru grosolănie –, dar am cumpărat mopul și mătura nou-nouțe de la Dollar General, împreună cu un Ale-8 și un baton de ciocolată pentru prânz.
Arthur se retrage la etaj să facă orice face el în timpul zilei, ceea ce presupun că implică un sicriu umplut cu pământ de mormânt, iar eu mă apuc din nou de lucru în camera de zi. Arată mai bine decât mi-am amintit, încă ponosită, dar se apropie de a fi locuibilă. Îmi petrec restul zilei răcâind murdăria de pe plinte și frecând podeaua cu detergent pe bază de ulei, iar dacă există ceva care bântuie Casa Starling, acel ceva are decența de a mă lăsa să lucrez în pace. Mă întorc acasă obosită și mândră, cu un alt plic în buzunarul de la spate. În acea seară trimit a doua plată la Stonewood.
Restul săptămânii decurge la fel. Joi umplu trei saci de gunoi cu cearșafuri roase de șoareci și cuiburi de viespi, târându-le după mine pe aleea lungă. Vineri, înmoi zece seturi de perdele îngălbenite în apă cu înălbitor și le atârn la uscat pe spătarele scaunelor din sufragerie, astfel încât pare că o familie de fantome a venit la cină.
Sâmbătă – nu întrebasem dacă lucrez în weekend, dar am nevoie de bani și Arthur nu pare să știe ce zi a săptămânii este – mătur cămara și găsesc o trapă prost ascunsă sub un covor.

Mânerul este încastrat în podea, prevăzut cu o încuietoare cu lacăt de dimensiuni caricaturale, iar în lemn sunt simboluri sculptate. Mă simt ca și cum aș descoperi un indiciu într-un joc video, o săgeată uriașă care strălucește și mă invită să mă apropii, să sap mai adânc, să aflu mai multe. Pun covorul la loc și las cămara pe jumătate curățată. Îmi cânt toată după-amiaza aceea, despre vise și tunete și case vechi care ard.

Duminică mă plimb până la etajul al doilea, căutând o scară, și ajung într-o cameră cu tavan înalt, plină de fotolii și rafturi și mai multe cărți decât la biblioteca publică.

Este genul de loc despre care nu știusem că există în afara platourilor de filmare: cu ferestre despărțite, lambriuri de stejar și cărți cu coperțile legate în piele. Văd folclor și mitologie, colecții de basme și poezii pentru copii, romane de groază, cărți de istorie și dicționare de latină cu jumătate dintre pagini îndoite. Stomacul mi se răsucește de dor, de resentimente și de uimire.

Înhaț o carte de pe raft, fără să mă opresc să citesc titlul. Este o ediție foarte veche de Ovidius, scrisă în versurile acelea îngrozitoare în care totul rimează și „după“ este scris „dupre“. Cartea se deschide la o pagină intitulată „Casa somnului“, urmată de un pasaj lung despre un zeu care dormitează într-o peșteră. Cuvântul „Lethe“ este subliniat de mai multe ori decât pare sănătos, iar pagina este atât de adânc crestată încât e puțin ruptă. Pe marginea de lângă acel cuvânt cineva a scris o listă de

nume latinești[14]: *Aheron*, *Styx*, *Oceanus*, *Pyriphlegethon*, *Lethe* și apoi: „un al șaselea râu?"
Iar eu știu, fără să am idee cum – dacă nu cumva e ceva în forma grosolană a literelor sau în negrul cernelii – că E. Starling a scris aceste cuvinte.
Cineva își drege glasul în spatele meu. Sar atât de tare încât scap cartea.
Arthur Starling mă urmărește, ca un personaj malefic din filmele cu James Bond, din umbra unui fotoliu cu spătar. În jurul lui sunt îngrămădite zeci de cărți, pline de semne, și un teanc de dosare îngrijit etichetate. *Tsa-me-tsa și Pearl Starling, 1906-1929. Ulysses Starling, 1930-1943. Etsuko Starling, 1943-1955*[15].
Arthur are un bloc de hârtie galbenă și groasă în echilibru pe genunchi. Degetul mic de la mâna stângă este gri-argintiu de la grafit, iar mânecile îi sunt suflecate până la coate. Încheieturile lui par mai puternice decât m-aș aștepta de la cineva ale cărui principale hobby-uri sunt furișarea și încruntarea, oasele învelite în mușchi fibroși și piele cicatrizată.
— A, bună! Îl reașez pe Ovidius pe raft și îi fac un semn inocent cu mâna. Ce ai acolo?
Fața i se strâmbă.
— Nimic.
Înclin capul să văd mai bine pagina. În partea de sus sunt însemnări, în principal numărători și date, dar jumătatea inferioară a paginii a fost invadată de hașuri și grafit.
— Arată destul de bine de aici. Ăla e sicomorul din față?

Întoarce foaia de hârtie, aruncând o privire încruntată.
— Alea sunt tatuaje?
Sunt linii întunecate de cerneală care se strecoară de sub manșetele rulate ale cămășii lui, încurcându-se cu liniile zimțate ale cicatricilor. Nu pot desluși nicio imagine, dar formele îmi amintesc de sculpturile de pe ușa de la intrare: ochi și palme deschise, cruci și spirale.
Arthur își trage mânecile în jos și închide ostentativ nasturii.
— Te plătesc pentru un scop anume, domnișoară Opal.
Glasul lui e înghețat: N-ar trebui să cureți ceva?
Seara părăsesc Casa Starling cu o pereche de sfeșnice și un stilou înfășurate în hanorac, pentru că, să-l ia dracu!
Cel puțin nu trebuie să-l văd prea des. Trec săptămâni întregi fără să schimbăm mai multe cuvinte decât „Bună dimineața!“ când deschide ușa și „Bun, acum plec“ atunci când ies. Din când în când mai greșesc drumul și-i zăresc umerii aduși și părul nepieptănat, dar de obicei singurul semn că locuința e ocupată sunt zgomotul și murmurul ocazional din mansarda de deasupra mea și acumularea lentă a vaselor din chiuvetă. Posibil să găsesc un ibric proaspăt de cafea sau o oală de supă care încă fierbe pe aragaz, mirosind a mâncare sănătoasă și gătită în casă într-un mod care mie îmi este complet străin, dar nu mă ating de nimic, gândindu-mă vag la vizuini și movile și la ce se întâmplă cu idioții care mănâncă din mâncarea regelui zânelor.
Timpul trece deja ciudat în Casa Starling. Uneori, orele se scurg leneș, iar eu mă trezesc că mă complac în

fantezii de fetiță ca să-mi ocup timpul (sunt Cenușăreasa, forțată să frece liniile din tencuială de către mama vitregă cea rea; sunt Frumoasa, prinsă într-un castel fermecat de către o Bestie cu o față ca un craniu de cioară). Uneori, orele alunecă prin colțuri murdare și plinte pătate, iar eu ridic privirea dintr-o găleată de apă gri ca să constat că soarele atârnă aproape de orizont și îmi dau seama că mi-a înghițit casa încă o zi, încă o săptămână.

Singura măsură sigură a timpului este starea locului.

Până la sfârșitul lui februarie, parterul este aproape locuibil. Încă există o populație înfloritoare de păianjeni și șoareci și nu pot face nimic în legătură cu bucățile de tencuială care cad uneori din tavane sau cu felul în care pardoselile par să se încline toate spre un punct central, ca și cum întreaga casă s-ar prăbuși în ea însăși, dar plimbându-mă pe holuri nu mai am senzația că vizitez o criptă. Suprafețele meselor strălucesc și geamurile ferestrelor fac cu ochiul. Covoarele sunt roșii, albastre și verde închis, mai degrabă decât gri, iar mirosul de înălbitor și de detergent pentru gresie a alungat mirosul negru de mucegai.

Casa pare să aprecieze toată atenția acordată. Exteriorul este încă pătat și mohorât, dar lujerii înverzesc slab, supli și vii, iar sub streașină sunt cuiburi proaspete de păsări. Podeaua oferă în continuare o întreagă simfonie de gemete și scârțâituri, dar jur că nu mai este într-o tonalitate minoră.

Uneori mă surprind fredonând împreună cu ea, ciudat de mulțumită. În cea mai mare parte e vorba doar de

bani, care, din experiența mea, îți rezolvă 99% din probleme, dar e vorba și de Casa Starling în sine: felul în care simt pereții ca pe niște mâini care mă ocrotesc, felul în care mânerul de la ușă mi se potrivește în mână, sentimentul absurd și copilăresc că locul meu este acolo.

---

[14] De fapt toate acestea sunt nume antice grecești, dar având în vedere faptul că Opal le găsește într-un volum de Ovidius, care a fost un poet latin, textul le consemnează ca fiind latinești (n. red.).

[15] Niciuna dintre persoanele menționate nu s-a născut cu numele Starling, însă toate au fost îngropate cu el. Deși nu erau rude, împărtășeau toate tendința de a ține înregistrări excelente, la care prezentul Protector al Casei Starling a avut generozitatea să-mi acorde accesul (n. a.).

CAPITOLUL 8

Pe la mijlocul lunii martie vrăbiile se scaldă în bălți și narcisele se ivesc prudente printre frunzele moarte. E încă frig, dar lumea miroase a noroi și a trezire la viață, iar eu mă simt inspirată să scot covoarele și pernele de pe canapea afară la aerisit. Le sprijin de cel mai mare și mai bătrân sicomor și le bat cu noua mea mătură până când praful încețoșează pădurea și sudoarea îmi înțeapă pielea, în ciuda frigului.

Las pernele să se aerisească și mă întorc la scări, dând la o parte frunzele și larvele încolăcite. Abia când ajung la clanță îmi dau seama că ușa s-a încuiat singură în urma mea.

Bat în ușă de câteva ori, enervată și stânjenită și dorindu-mi foarte mult să fi purtat hanoracul meu cu glugă și nu doar un tricou de la Studiul Biblic cu pete de înălbitor. Vântul își bagă degetele înghețate prin găurile de la guler. Bat din nou la ușă.

După un interval de timp care îmi dă de înțeles că Arthur nu vine – fie pentru că nu mă aude, fie pentru că e un ticălos – mă simt mai mult decât enervată. Doamne, urăsc frigul! Mă face să mă gândesc la râul care se închide peste capul meu, la stelele care dispar, la sfârșitul lumii. N-am mai înotat de unsprezece ani[16].

TSPT clasic, a conchis domnul Cole, de parcă asta ar fi fost de vreun ajutor.

Bat din picioare și înjur casa. Încerc cheia de la poartă în încuietoare, dar nu se rotește. Îi reamintesc casei, pe un ton lingușitor, toată munca grea pe care am depus-o în numele ei, simțindu-mă prost că vorbesc cu o casă, dar nu suficient de prost ca să mă opresc. Maxilarul îmi tremură, de parcă dinții ar vrea să clănțăne, iar vântul mi-a făcut sudoarea să devină cleioasă. Ușa rămâne închisă cu seninătate.

Îmi flexez mâna stângă. Tăietura este în mare parte vindecată acum și mi se pare păcat să o despic la loc, așa că îmi mușc buza inferioară până când simt gustul de sare și carne. Vârfurile degetelor mi se înroșesc.

Sunt pe punctul să-mi întind sângele pe încuietoare ca reprezentantul unui cult antic care binecuvântează o gospodărie, când aud ghete pe treptele din spatele meu. Scap mătura și mă întorc, dând de Arthur Starling, care

își manifestă obiceiul lui special de a apărea când fac ceva deosebit de jenant.

Poartă o haină lungă și închisă la culoare, în genul celor pe care le-am văzut doar în filmele de spionaj și pe coperțile romanelor polițiste, cu părul îndesat neglijent sub un guler înalt și cu fața înroșită de aerul proaspăt. Se uită la mine așa cum mă uit eu la pisica iadului atunci când rămâne cu ghearele înfipte în plasa de la fereastră, ca și cum nu ar înțelege cum de s-a procopsit cu o creatură atât de jalnică și nefericită.

Oftează.

— *Te rog* să nu mai sângerezi pe casa mea.

Îmi sug buza cu resentiment.

— De unde ai apărut?

— Patrulam pe la ziduri.

Mijesc ochii pe lângă el spre pădurea în iarnă, umbrită și pustie, cu excepția oaselor albe ale sicomorilor, și îmi amintesc că băiatul ăsta și rahaturile lui dubioase nu sunt problema mea.

— Bineînțeles.

— Ți-e frig, observă.

Își bate joc de mine, stând acolo, confortabil în haina lui de bogătaș, cu umerii bine protejați în lumina iernii, în timp ce eu tremur în tricoul meu second-hand, amintindu-mi ceea ce aș prefera să uit, și dintr-odată mă apucă toți dracii:

— Nu *zău*!

Îmi folosesc glasul real și nu ciripitul de casieră. Ochii i se măresc satisfăcător.

— Știi, când ești încuiat pe dinafară de o *casă bântuită* în mijlocul lui *martie*, și nu e nimeni prin jur să-ți dea drumul înăuntru pentru că e ocupat să facă *Dumnezeu* știe ce…

Trece pe lângă mine în doi pași lungi, cu cheile zornăind în mână. Descuie ușa cu fața pe jumătate ascunsă după guler.

Îl urmez înapoi în întunericul umed al casei, întrebându-mă dacă e pe cale să mă concedieze și dorindu-mi să nu-mi pese, dorindu-mi să fi furat până și ultima lingură din casa lui stupidă.

Dar el nu spune nimic. Stăm stânjeniți pe hol, fără să ne privim unul pe celălalt. Căldura face cumva să-mi fie și mai frig, frisoanele trecându-mi de la maxilar la burtă, zdruncinându-mi coastele. El își scoate haina și face un gest eșuat în direcția mea înainte de a o împături rigid pe braț.

Se încruntă la podea și întreabă cu mânie:

— De ce nu poți purta o *haină*?

Îmi repet numele lui Jasper în minte de trei ori pentru a mă împiedica să spun ceva urât.

— Pentru că, răspund, cu doar cea mai mică urmă de asprime în glas, o folosește fratele meu.

Ochii lui Arthur se întâlnesc cu ai mei, sclipind cu acea vinovăție teribilă.

— Ai un frate.

— Da. Cu zece ani mai mic.

Înghite în sec.

— Și tu, voi doi, locuiți cu tatăl vostru? Părinții voștri, vreau să zic.

— O, facem conversație acum? N-ar trebui să *curăț* ceva?

El tresare din nou, gura i se deschide pe jumătate, dar eu îl întrerup înainte ca el să se decidă să mă concedieze până la urmă.

— Ultima dată când am auzit de tata, conducea camioane în Tennessee, dar cei de la Protecția Copilului l-au lăsat în pace când am împlinit optsprezece ani.

Aveam cincisprezece ani, de fapt, dar a meritat să pierd acele cecuri pentru a-l păstra pe Jasper.

— Și despre tatăl lui Jasper nu știm nimic.

Mama ne-a spus că stătea la Garden of Eden pe timpul verii. Spunea că îi plăcea de el pentru că mirosea a tutun proaspăt tăiat și întotdeauna îi deschidea ei prima bere, ca un adevărat gentleman. Jasper obișnuia să întrebe în fiecare august, până când doamna care administra localul mexican i-a spus că șeriful local începuse să apară pe câmpuri și să ceară vize H-2A. Auzise că tatăl lui Jasper se întorsese la Managua.

— Iar mama noastră… Îmi întorc privirea de la Arthur și îmi las vocea să tremure: A murit. Accident de mașină.

Nimeni nu te concediază după ce le spui că mama ta a murit.

Nu-i pot vedea fața, dar știu cum se uită oamenii la tine când află: cu milă, cu groază și cu acea jenă ciudată, de mâna a doua, ca și cum ar fi tras cu ochiul în dulapul tău cu medicamente și ar fi găsit ceva rușinos înăuntru. Urmează scuzele bâlbâite și condoleanțele, cu unsprezece ani prea târziu.

În schimb, Arthur spune:
— Oh…
O mică tăcere. Dintr-un motiv oarecare, o umplu.
— Nu era beată. Știu ce spun oamenii, dar era o șoferiță al naibii de bună. Doar… doar ghinionistă, cred.
Ea nu credea asta; obișnuia să enumere toate accidentele din care abia scăpase și cele evitate la limită – pastilele cu adaos de droguri care o duseseră la urgențe, iubitul gelos care ratase cu puțin, vulpea pe care virase ca s-o evite – și să spună că era cea mai norocoasă femeie în viață. Eu susțineam că o femeie norocoasă nu ar avea o astfel de listă. Cred că am câștigat în cele din urmă.
Arthur lucrează de ceva timp la un răspuns. În cele din urmă, reușește să rostească:
— Mama mea… și se oprește. Apoi: Și ea.
Și atunci mi se blochează în gât ceva bolnăvicios de aproape de simpatie, o nevoie teribilă de a mă întinde spre el. Îmi dreg glasul.
— Uite, îmi pare rău…
El mă întrerupe, din nou rigid și rece:
— Cred că te plătesc suficient cât să-ți cumperi o a doua haină.
Îmi vine să râd de el. Vreau să-i explic despre oamenii ca mine, despre cele două liste pe care trebuie să le facem și despre singura listă pe care o putem păstra, despre toate cele la care renunțăm pentru singurul lucru la care nu putem renunța. Despre cum Jasper își roade un deget când își editează videoclipurile și cum fixează uneori orizontul când crede că nu mă uit,

flămând de lume și pe jumătate lihnit, și e-mailul pe care l-am primit aseară, confirmând înscrierea lui pentru semestrul de toamnă. Exista chiar și o notă personală din partea responsabilului cu admiterea, în care îmi spunea cât de bucuroși sunt să primească „studenți ca Jasper“ și mă ruga să trimit o fotografie pentru site-ul lor. Am trimis o poză veche din albumul de an, câteva fotografii cu el și Logan la laptopuri, una amuzantă în care stătea sprijinit de peretele hotelului într-un hanorac cu glugă, arătând ca o copertă de album.

Mă rezum la o ridicare din umeri.

— Banii nu pentru asta sunt.

— Pentru ce nu sunt? Pentru haine?

— Nu sunt pentru mine.

Încerc s-o spun ca pe o glumă, dar sună exact ca ceea ce este: adevărul adevărat. Arthur răspunde cu un „Înțeleg“ rece, care mă face să mă gândesc că nu înțelege deloc, și pleacă cu haina îndesată sub braț.

Nu mai dau de el tot restul zilei. De obicei apare înainte de apus, dar în seara asta casa rămâne pustie și tăcută. Găsesc plicul așteptându-mă pe canapeaua din camera de zi.

Sub plic, ordonat împăturită, mirosind vag a aer de iarnă, fum de lemne și încă ceva, este o haină lungă de stofă.

Arthur își spune, ferm și repetat, că nu contează. E doar o haină. De asemenea, fusese ultimul lucru pe care i-l dăduse mama lui. Și găsise scrisoarea ei în buzunar

după înmormântare, ca și cum ea însăși s-ar fi ridicat din mormânt și ar fi strecurat-o acolo.

(Știa că fusese Casa care-și jucase micile ei farse, iar în acel moment vrusese s-o ardă până la temelii pur și simplu pentru că exista, pentru că nu luptase suficient de mult pentru ceea ce iubea. În schimb, rupsese scrisoarea în două jumătăți perfecte.)

Totuși. E doar o haină.

Dar o vinovăție bolnăvicioasă îl urmărește toată seara, ciupindu-i conștiința. Știe ce să facă cu vinovăția.

Duce sabia într-o cameră mare și goală care pare să existe doar atunci când el e așa: neliniștit și încordat, cu oasele zbârnâindu-i sub piele. Își parcurge exercițiile cu o eficiență nemiloasă, fără grație. Mama lui avea un talent înnăscut pentru sabie, de parcă și-ar fi petrecut întreaga viață așteptând ca cineva să-i pună în mâini mânerul uneia. Se lupta ca o apocalipsă, ca un sfârșit măreț și inevitabil. Arthur luptă ca un măcelar, rapid și urât. Și totuși: se antrenează până când îi tremură umerii și tendoanele îi sunt sârme fierbinți în jurul încheieturilor.

Nu e de ajuns. Se întoarce apoi la cărți, târându-se printr-un ghid de prost gust despre animalele enigmatice europene. Se oprește ca să schițeze o piatră funerară din secolul al XVIII-lea, gravată cu o reprezentare a animalului contorsionat și sinuos care, într-o noapte cețoasă, ar fi târât o femeie spre moarte. Ghidul susține că ar fi fost o vidră enormă și însetată de sânge, dar localnicii foloseau cuvântul *beithíoch*[17].

Arthur deschide un jurnal legat și notează coordonatele, apropierea apei, ceața, simbolurile pe care băștinașii le-au sculptat deasupra ușilor lor pentru a aduce noroc. Există sute de alte adnotări, care merg înapoi până la Eleanor Starling însăși, generații de cercetări frenetice adunate într-un bestiar excentric.
Dar Arthur a adăugat o nouă coloană în paginile sale, intitulată „Activitate prezentă". Se întoarce la ghid; ultimul atac raportat a fost în 1927.
Niciuna, scrie el, și simte o durere ciudată și ascuțită în piept, aproape ca o speranță. Chiar și poveștile rele se sfârșesc.
Dacă este atent – dacă nu șovăie, dacă nu se lasă distras – el o va sfârși pe aceasta.
Arthur deschide sertarul de la birou și scoate un borcan de sticlă plin cu cerneală, o sticlă de alcool pentru frecționat, un set de ace lungi de oțel, cu vârfuri ascuțite, în formă de stea. Își făcuse primele tatuaje cu un pix și un ac de cusut, dar acum e mai atent.
Rămâne fără spațiu. Brațele și pieptul îi sunt brăzdate de linii formate din puncte, cu pielea contractată acolo unde a împins acul prea adânc. Dar dacă își ridică cămașa și se răsucește în scaun, poate ajunge la o porțiune de piele cât palma, între o pereche de coțofene, chiar sub un set de săbii încrucișate.
De data aceasta alege o Gorgonă, un chip de femeie înconjurat de șerpi.
La început, tatuajul a fost doar un alt calcul rece, o piesă logică a planurilor lui. Dar a ajuns să-i placă. Pocnetul pielii care se desprinde, înțepătura cernelii,

eliberarea. Sentimentul că șterge încet tot ce este moale și vulnerabil și se transformă în arma de care are nevoie.
După o lungă perioadă de timp, șterge picăturile de sânge și își verifică munca în oglindă. A copiat bine desenul, cu excepția câtorva variații accidentale la chipul femeii. Bărbia îi e prea ascuțită, iar linia dură a gurii se termină într-o strâmbătură ironică și câșă.
Nu mă mai deranjează atât de mult drumul pe jos până la Casa Starling. Să porți haina lui Arthur e ca și cum ai purta o căsuță, cu nasturi strălucitori în loc de clanțe și pereți de stofă rigizi care țin frigul afară. Pentru prima dată înțeleg cum poate să placă unor oameni iarna; este o sfidare delicioasă să fii la căldură când lumea e rece.
Am grijă să n-o port când ar putea să mă vadă Jasper. Se pricepe să nu pună întrebări, dar nu am niciun motiv să-l îngrijorez, așa că aștept până când autobuzul școlii pleacă dimineața din parcare înainte să-mi strecor brațele în mâneci și să-mi aranjez gulerul împotriva vântului de sfârșit de martie.
Tocmai ieșeam din parcarea motelului când aud o voce:
— Opal? Opal McCoy?
Mă întorc și văd o femeie albă și frumoasă care se îndreaptă spre mine. Zâmbește ca și cum m-ar fi prins din întâmplare, dar pașii ei sunt duri și hotărâți pe trotuar. Dinții ei par scumpi.
— Da, doamnă?
Cuvintele au un gust tânăr și țărănesc în gura mea. „Doamnă“ este pentru învățătoare, coafeze și mamele chinuite de la magazinul alimentar; această femeie face

parte din cu totul altă categorie. Tunsoarea ei e dreaptă și modernă și poartă un ceas cu cadranul îndreptat spre interiorul încheieturii.

— Sunt Elizabeth Baine.

Pronunță fiecare silabă a numelui ei într-un fel care îmi spune că nimeni nu i-a spus vreodată Liz.

— Speram să putem sta de vorbă.

— Hm. Despre ce? De fapt, acum mă duc la serviciu…

— Atunci o să vă spun repede, spune Baine și zâmbește și mai mult.

E o expresie bine exersată, un aranjament eficient al mușchilor făcut să mă îndemne să-i surâd la rândul meu. „E-n regulă", spune zâmbetul, „poți avea încredere în mine". Mi se zbârlește părul pe dosul mâinilor.

— Lucrezi la Casa Starling, nu-i așa?

N-am spus nimănui unde lucram – nici lui Jasper, nici lui Bev sau lui Charlotte, nici măcar pisicii iadului – și ideea că Arthur ar bârfi dezinvolt despre noua lui menajeră îmi face creierul să se blocheze.

Mi se zbârlește părul și mai departe, pe brațe și pe șira spinării.

— Poate că da.

— O, nu te îngrijora.

Se apropie și-mi atinge umărul. Miroase ca la JCPenney's din E-town: a steril, a călcat la aburi.

— Noi urmărim astfel de lucruri.

— Ce înseamnă „noi", mai exact?

— O, desigur! Un râs scurt, amical: Eu sunt de la Grupul de Consultanță pentru Soluții Inovatoare. Avem

contract cu Gravely Power.
Întinde mâna. Sunt conștientă că ar trebui să i-o strâng și să-i spun că mă bucur s-o cunosc, o minciună atât de neînsemnată în planul mare al lucrurilor. Rămân cu brațele pe lângă corp, țepene în mânecile lui Arthur.
Baine își retrage mâna într-o mișcare fluidă, fără să fie ofensată.
— Speram să ne poți ajuta, Opal. De mai mult timp încercăm să luăm legătura cu actualul ocupant al Casei Starling.
— De ce?
Întrebarea îmi scapă înainte să-mi aduc aminte că nu mă interesează.
— E o problemă privind drepturile de minerit și granițele proprietății – o mulțime de termeni legali pe care nu-i înțeleg.
Pariez că-i înțelege; râsul ei e modest, aproape de fetiță, dar ochii ei taie ca sticla.
— Domnul Gravely caută mereu noi oportunități de investiții în Eden, iar noi credem că domeniul Starling are mult potențial. Știai că uzina se extinde?
— Am auzit, da.
Probabil că tonul meu e reticent, pentru că Baine spune, mustrător:
— Ar fi foarte bine pentru economia orașului Eden.
— Sigur. Apoi, pentru că nu poți să crești în preajma lui Bev fără să prinzi câteva obiceiuri proaste, adaug: Au reparat scurgerea de la bazinul de decantare? Toată lumea își amintește ce s-a întâmplat în Martin County.

Massey au plătit, cât, cinci mii? Și acolo încă nu se poate bea apa…
— Gravely Power luptă pentru sănătatea și siguranța comunității, zice Baine. Ce-mi poți spune despre domeniul Starling?
— Eu sunt doar menajeră. Ridic scurt din umeri, prietenește, încercând cu greu să-mi înăbuș vocea lui Bev din minte: „Hoitari nenorociți!“. O să trebuiască să-l sunați pe Arthur pentru așa ceva.
— *Arthur* nu are un număr de telefon înregistrat.
Baine accentuează vag numele, iar eu simt cumva că nu ar fi trebuit să-l folosesc.
— Atunci scrieți-i o scrisoare.
— Nu răspunde. Expresia ei e încă senină: Speram să-i poți transmite domnului Starling seriozitatea interesului nostru. Ar putea fi un aranjament foarte profitabil.
Face o pauză perfect plasată înainte să adauge:
— Pentru noi toți, Opal.
De data asta zâmbetul ei spune: „Știu cum funcționezi tu“.
Și știe. Simt cum buzele mi se întind într-un zâmbet lingușitor, cum mi se înmoaie șira spinării. Deschid gura să spun, „Da, doamnă“, dar ceea ce rostesc este:
— Îmi pare rău! Nu vă pot ajuta.
Nu pot spune care dintre noi e mai surprinsă. Stăm și ne uităm una la alta clipind nedumerite, fără să ne ostenim să zâmbim. Vag, îmi dau seama că degetele mele strâng manșeta hainei lui Arthur.

Întorc spatele, luptându-mă cu nevoia de a fugi înainte să fac alte alegeri proaste sau dușmani și mai răi.
Glasul lui Baine mă ajunge din urmă.
— Domnul Gravely cunoaște situația voastră.
Mă opresc din mers.
— E îndurerat.
Tonul ei are o notă triumfătoare, ca și cum ar fi tras o carte câștigătoare, numai că eu nu știu ce joc jucăm. Singurul domn Gravely pe care îl cunosc este omul cu mâinile ca niște ouă fierte și părul de culoarea ficatului crud, omul care deține centrala electrică și jumătate din ținut. E dificil să-mi imaginez că îmi cunoaște măcar numele. Asta ar trebui să fie încă o tentativă de mituire? Sau – mi se strânge pieptul – o amenințare?
Arunc, înapoi peste umăr, o privire dură.
— Nu știu la ce situație vă referiți, dar suntem bine.
Baine face o față care probabil ar trebui să fie sinceră.
— El vrea să vă ajute, Opal.
— Și de ce anume domnul Gravely ar da doi bani pe mine?
— Pentru că…
Ochii ei se plimbă pe fața mea, ușor îngustați. Am impresia că face o serie de calcule rapide. Le înghite în spatele unui alt zâmbet.
— Pentru că e un om bun. El chiar iubește orașul ăsta, să știi.
Mă îndoiesc. Familia Gravely are o casă mare la marginea orașului, dar sunt mereu în vacanță și călătoresc[18]. Pun pariu că Don nu știe care lemn câinesc înflorește primul sau cum se aude fluierul trenului

noaptea, pustiu și singuratic. Pun pariu că apa de la robinet are gust de sânge pentru el, pentru că nu e obișnuit cu tot acel metal în gură. Nici eu nu știu dacă iubesc Edenul, dar îl cunosc până în oasele lui putrede.

Ridic un umăr în fața lui Baine și spun:

— Sigur.

Pe un ton care rimează cu „Du-te dracului!“ Ceața îi înghite silueta înainte ca eu să ajung pe strada principală.

În dimineața asta Arthur e și mai ursuz decât de obicei. Pielea de sub ochii lui pare vânătă și umflată, ca un fruct prea copt, iar când se îndepărtează șchiopătează ușor. Nu-l întreb despre asta și nici nu pomenesc despre Elizabeth Baine sau despre aranjamentul ei profitabil.

E ușor să uit de ea în timp ce lucrez. Mă îngrop în ștersul prafului și în măturat, răzuind mucegaiul de pe ramele ferestrelor și aruncând din sertare cuiburile de viespi uscate. Singurul gând care iese la suprafață, iar și iar, este că nu mai sunt singura persoană interesată de Casa Starling.

---

[16] Pe lângă faptul că este cu câteva grade mai rece decât apele înconjurătoare, există o atenționare în întreaga regiune împotriva înotatului în râul Mud. Atenționarea specifică prezența mercurului și arsenicului, dar există și un număr statistic improbabil de înecuri raportate în fiecare an. Un supraviețuitor a jurat că a simțit o mână pe gleznă, trăgându-l în jos; a spus că degetele erau mici și delicate, ca ale unei fetițe (n. a.).

[17] „Animal mare, brută, fiară“, în lb. irlandeză, în original (n. tr.).

[18] Conacul Gravely original se afla foarte aproape de amplasamentul centralei electrice. A fost abandonat după moartea celui mai tânăr frate Gravely, în 1886, și a luat foc la scurt timp după aceea. De atunci niciun membru al familiei Gravely nu a mai locuit în Eden și puțini dintre ei îl mai vizitează mai mult de o zi sau două (n. a.).

CAPITOLUL 9

După muncă ar trebui să mă întorc direct la motel, dar îi scriu lui Jasper *iar lucrez târziu* și fac dreapta înainte de vechiul pod peste calea ferată. De aici se vede cel mai bine centrala electrică, cu turnurile aliniate dincolo de râu ca ale unui castel, și bazinul de decantare ca un șanț de apărare umplut cu smoală neagră. Dincolo de ea se întinde terenul plin de gropi și de mărăcini al lui Gravely, unde nu crește mai nimic.

Bev spune că acolo l-au îngropat pe Big Jack, pentru că încălcau vreo douăzeci-treizeci de reguli dacă o făceau pe terenul companiei[19].

Ajung la Biblioteca Publică Muhlenberg cu o oră înainte de închidere.

Charlotte este aplecată deasupra băncilor cu calculatoare, cu coada blondă împletită pe un umăr, cu ochelarii cocoțați pe cap, explicându-i unui client că printurile color costă douăzeci și cinci de cenți pe pagină. Tonul vocii ei sugerează că a explicat deja acest lucru de mai multe ori și că se așteaptă să mai explice de câteva ori, așa că dau târcoale prin secțiunea NOUTĂȚI până când se întoarce la recepție.

Mă întâmpină cu un tărăgănat „Ia uite cine s-a hotărât în sfârșit să apară“, dar nu e nicio răutate în asta, pentru că Charlotte e intrinsec incapabilă de răutate. Te iartă de taxele de întârziere înainte de a se trimite înștiințările și nu cheamă niciodată poliția pentru bețivii care adorm în fotoliile din bibliotecă; l-a meditat personal pe Jasper înainte de examenul PSAT și ea a fost cea care a năvălit în biroul directorului atunci când unul dintre colegii lui de clasă i-a spus să se întoarcă în Mexic. Chiar și Bev stă mai dreaptă și își trece degetele prin păr când vine Charlotte.

— Bună, Charlotte. Ce mai faci? Școala se poartă frumos cu tine?

Charlotte urmează cursuri de absolvire online de ani de zile. Dumnezeu știe de ce – au angajat-o cu nimic altceva decât o diplomă de engleză de la Morehead State și, după mai bine de un deceniu în Eden, pare

puțin probabil să fie concediată, indiferent de câți nemernici se plâng de decorațiunile ei cu curcubeie în fiecare iunie.
— Destul de frumos. Unde-ai fost?
Îmi dau părul după ureche.
— O mulțime de ture suplimentare în ultima vreme, asta-i tot.
— Și ce mai face Jasper?
— Grozav. Bine.
Aleg să nu-i spun despre starea ciudată în care a fost sau despre faptul că suntem între două livrări de inhalatoare, așa că se trezește gâfâind la ora 02:00 sau 03:00 în fiecare dimineață, trecându-și apă sărată prin nebulizator până când poate respira din nou. Uneori nu poate adormi la loc după aceea, iar eu mă trezesc dimineața și îl găsesc cu ochii goi și pustii, aplecat asupra laptopului său. Încă nu m-a lăsat să mă uit la ce lucrează.
— Mă întrebam…
Îmi plimb degetele pe birou și apăs pe capsator. Charlotte îl împinge unde nu pot ajunge la el.
— Da?
— Ai ceva despre Starlingi? Gen chestii de istorie locală?
Mă aștept să leșine de bucurie – lucrează de ani buni la o istorie a Edenului și își petrece weekendurile uitându-se la microfilme și fotografiind pietre vechi de mormânt –, dar de-o parte și de alta a gurii ei apar două cute.
— De ce?

— Bev mi-a spus o poveste și m-a făcut curioasă.
Ridic nonșalant din umeri. Ochii ei urmăresc liniile elegante ale hainei lui Arthur, iar cutelor din jurul gurii li se adaugă o a treia, între sprâncene. O bate pe colega ei pe umăr:
— Morgan, vrei să te ocupi de recepție? Vino în spate, Opal.
O urmez până la debaraua supradimensionată pe care ea o numește, oarecum ca o aspirație, arhivă. Rechizite și donații de cărți sunt stivuite între cutii de carton și numere vechi din *The Muhlenburger* și *Greenville Leader-News*.
Charlotte atinge un turn de sacoșe de plastic etichetate „Proprietatea Gravely".
— Îți amintești când a murit bătrânul Leon Gravely? Au trecut zece sau unsprezece ani de atunci – insuficiență hepatică, am auzit. Destul de brusc. Oricum, când fratele lui a preluat compania, a dat toate actele sale Societății Istorice, împreună cu o donație generoasă. Dacă e să avem ceva despre Starling, aici e. Ambele nume sunt vechi de când lumea.
Îmi întorc privirea dinspre sacoșe înapoi către Charlotte.
— Bine. Poate ai vrea să-mi dai o mână de ajutor? Sau niște sfaturi?
— Nu știu, Opal. Poate ai vrea să-mi spui de ce ai muncit atât de mult încât să nu poți să treci să mă saluți, iar acum apari îmbrăcată într-o haină bărbătească și întrebi de Starling?

Charlotte este atât de dulce încât uneori uit că e inteligentă.
Mă gândesc.
— Nu.
Charlotte se uită fix la mine și, pentru o bibliotecară scundă, de vârstă mijlocie, care poartă ochelari cu rame de culoare somon, este remarcabil cât de mult seamănă cu un zid de beton.
— Atunci, noroc!
Trece pe lângă mine.
— Pune totul la loc când termini.
După primele cinci minute știu că nu voi găsi nimic. În prima sacoșă pare să fie întregul conținut al biroului unui bătrân, doar că adunat la întâmplare în dosare. Sunt o mulțime de facturi și scrisori între avocați și contabili. Sunt nasturi rătăciți și albume cu fotografii de familie și dopuri de plută care încă miros slab a Wild Turkey. Sunt câteva fotografii înrămate, cu diverși Gravely tăind panglici și dând mâna cu primari, bărbați cu părul de culoarea cărnii crude și femei cu zâmbete răutăcioase. Niciuna dintre ele nu include o fată palidă cu ochi negri, sălbatici.
A doua sacoșă e la fel, de asemenea și a treia. Nici măcar nu mă mai deranjez cu a patra. Împachetez totul la loc, simțindu-mă stupidă și flămândă, când o văd cu coada ochiului: un colț de hârtie care iese dintre paginile unei Biblii. E o chitanță de la Elizabethtown Liquor Barn. Cu capul înclinat, o țin întrebându-mă de ce imaginea ei mi-a trimis o tresărire de electricitate prin tot corpul. Apoi mă concentrez asupra numărului

de telefon scris tremurat, cu pixul, în partea de sus: *242-0888*.
Cunosc acel număr.
Propria respirație mi se precipită în urechi. Sună puțin ca un râu.
Împăturesc chitanța în trei și o strecor în buzunarul de la spate. Apoi, foarte brusc, de parcă tocmai mi-am amintit de o întâlnire importantă, plec. Ies din camera de depozitare, lăsând în urma mea sacoșele deschise și dezordonate, bâjbâind la clanța de la ușa camerei de odihnă. Îmi simt mâinile amorțite și foarte reci, ca și cum ar fi fost scufundate în apă cu gheață.
— Ai terminat deja?
Charlotte stă în camera de odihnă, apăsând butoanele de la cuptorul cu microunde. Sprâncenele i se adună în timp ce mă privește; mă simt ca un animal zgâriind cu ghearele să iasă dintr-o capcană, cu ochii sălbatici.
— Opal, iubito, ce s-a întâmplat?
— Nimic.
Aerul are un gust gros și umed în gura mea. Se pare că nu reușesc să introduc suficient din el în plămâni.
— Nu pare să nu fie nimi…
Cuptorul cu microunde sună în spatele ei, iar eu tresar violent. Ne privim lung și încordat înainte ca Charlotte să spună, și mai blând:
— Stai jos.
Mă așez. Mă uit fix la posterele de la Reading Rainbow în timp ce Charlotte face la microunde o a doua cană de cafea. Totul este atât de normal – clinchetul lingurii ei în borcanul cu zahăr, suprafața mesei ușor

lipicioasă – încât simt că mă întorc în propria-mi piele. Pune o cană în fața mea și eu o cuprind cu ambele mâini. Căldura îmi arde vârfurile degetelor.

Charlotte se așează vizavi de mine. Mă privește cu ochii ei gri și blânzi.

— Ascultă-mă. Am scris un întreg capitol despre Casa Starling. Îți pot spune tot ce vrei să afli. Aș vrea doar să știu ce se întâmplă.

Îi arunc cel mai bun zâmbet trist, de genul „m-ai prins“, dar îmi dau seama că iese puțin tremurat.

— Adevărul e că și eu am urmat câteva cursuri online, și vreau să scriu lucrarea finală la arhitectură despre Casa Starling, și am nevoie de ajutorul tău.

E o minciună bună, pentru că e cea pe care Charlotte vrea să o audă; mereu mă bate la cap să îmi iau diploma sau să urmez niște cursuri la colegiu.

Sprâncenele i se unesc și accentul ei sună mai din estul Kentucky-ului decât de obicei.

— O, acum spunem amândouă povești?

— Nu, doamnă, de fapt eu…

Ridică un singur deget în semn de avertizare, așa cum făcea în copilăria mea când mă prindea furând din frigiderul din camera de odihnă. Înseamnă: „Ultima șansă, prietene!“

Îmi frec fruntea cu podul palmelor, dar, de data asta, nu-mi vine în minte nicio minciună mai bună.

— Bine. Am luat o slujbă de menajeră la Casa Starling, care e un loc destul de înfiorător, dar asta nu e deloc treaba mea pentru că o fac doar pentru bani, numai că acum cineva pune întrebări despre ea – ochii lui

Charlotte se măresc după fiecare virgulă – și vreau să știu exact în ce m-am băgat.
Nu sunt obișnuită să spun adevărul, așa cum se revarsă el pur și simplu din gură, needitat, nerafinat. Aș putea continua. Aș putea să-i spun că Arthur Starling mi-a dat haina lui, că are semne ciudate tatuate pe brațe și că uneori mă întreb unde se termină, că Elizabeth Baine îmi știa numele.
Că tocmai am văzut numărul de telefon al mamei mele scris pe chitanța unui bărbat mort.
Însă îmi mușc buza, suficient ca să doară.
Charlotte mă privește cu calm. Dacă i-aș fi spus lui Bev tot ce tocmai i-am spus lui Charlotte, ea mi-ar fi ținut o predică de zece minute despre banii obținuți rapid, vești proaste și închiderea internetului pentru o săptămână, dar Charlotte mai ia o gură de cafea și își suge zahărul dintre dinți înainte să spună ceva.
— Cum ți-a spus Bev povestea Casei Starling?
— A spus că Eleanor Starling a venit în oraș și s-a măritat cu tipul ăla bogat cu cărbunele…
— John Peabody Gravely.
— Da, și apoi l-a omorât pentru banii lui. Și a construit casa și a dispărut.
Charlotte dă din cap spre ceașca ei.
— Am auzit-o pe asta, când m-am apucat să întreb despre Starlingi. Dar am auzit și o mulțime de povești diferite. Am auzit că ei îl venerau pe diavol și furau copii mici. Am auzit că e bântuită casa, că niciun Starling n-a murit vreodată de moarte bună la

bătrânețe. Am auzit chiar că țin lupi pe terenul lor, unii mari și albi.
Simt cum un zâmbet îmi întinde un colț al gurii.
— Credeam că e vorba de tigri siberieni.
— Mă rog, Bitsy nu se poate decide ce sună mai înspăimântător.
— Dar tu nu crezi nimic din astea, nu-i așa?
Charlotte ridică dintr-un umăr.
— Cred că dacă cineva e doar un pic diferit, lumea inventează tot felul de absurdități.
Expresia i se schimbă, devenind sobră.
— Cu toate astea… îți amintești cum făceam toate interviurile alea pentru carte? Am ajuns să vorbesc la telefon cu o femeie pe nume Calliope Boone, care a spus că familia ei are o legătură cu Gravely.
— Ce fel de legătură?
O urmă de disconfort trece peste fața lui Charlotte.
— Domnișoara Calliope e neagră.
Nu detaliază, invitându-mă să îmi imaginez exact ce fel de legătură ar putea avea o familie de negri cu o familie bogată locuind puțin la sud de Linia Mason-Dixon[20].
— Of…
— Da.
— E rudă cu familia Stevens?
Cunosc o singură familie de culoare în Eden; fiica lor a fost în clasă cu mine în școala generală, înainte să plece la liceul de stat Kentucky[21].
Charlotte clatină din cap.
— Nu. Familia Boone locuiește acum în Pittsburgh. Au plecat din Eden mult înainte de Primul Război

Mondial – aș zice că fugeau de Jim Crow, dar domnișoara Calliope a zis că era vorba de mai mult de atât.
— Ce altceva a mai zis?
Charlotte își scoate ochelarii și se freacă apăsat la ochi.
— Mi-a spus o altă poveste despre Casa Starling. Sau poate e aceeași, văzută din alt unghi, nu știu. Își scoate telefonul și îl butonează, încruntându-se la ecran: M-a lăsat să înregistrez. Am o transcriere, dar nu e același lucru.
Așează telefonul între noi, cu ecranul îndreptat spre tavan, și apasă *play*.
Mai întâi aud vocea lui Charlotte: „Domnișoară Calliope? Sunteți gata? Bine, când sunteți gata. Ați spus că aveți să-mi spuneți o poveste?“
„Nu.“ Vocea e cârcotașă și foarte bătrână. „Eu nu spun povești. Eu spun adevărul“.
Când înregistrarea se încheie rămânem amândouă tăcute.
În cele din urmă Charlotte se întoarce la recepție să alunge ultimii oameni înainte să închidă, iar la ora 21:00 încuie ușile. O urmez afară.
Stăm împreună în cercul alb de lumină aruncat de un bec din parcare, ascultând zăngănitul îndepărtat al trenurilor cu cărbuni și fâșâitul static al râului.
În cele din urmă rostesc, timidă:
— N-am știut nimic din toate astea.
— Nu, e de acord Charlotte.
— E… cam îngrozitor.

Mă gândesc la fostul puț de mină de pe malul râului, cel pe care primăria l-a acoperit cu scânduri. Mă întreb câți bărbați au murit acolo jos, în întuneric, înaintea băiețelului alb, și de ce moartea lui e singura pe care ne-o amintim.

— Mda. Charlotte expiră lung, un oftat plin de regrete. Știi că am început să scriu o istorie a Edenului pentru că îmi plăcea aici?

Mă rog, se potrivește; Charlotte e genul de persoană care ar adopta cea mai urâtă pisică din adăpost.

— Nu m-am gândit că o să rămân prea mult aici când am primit slujba, dar am rămas, și presupun că am vrut să arăt lumii de ce. Dar uneori mă simt ca și cum aș da la o parte covorul dintr-o casă veche și aș constata că tot ce e dedesubt a putrezit.

Gura mi se strâmbă.

— Cei mai mulți oameni de pe aici ar bate la loc covorul în cuie și s-ar preface că nu au văzut nimic.

Nu le place nimic din ce e urât sau nefericit, nimic din ce ar lua strălucirea de pe povestea pe care și-o spun lor înșiși.

Probabil că a sunat plin de amărăciune, fiindcă Charlotte mă privește cu o îngrijorare la marginea milei.

— Presupun că da, zice ea blând. Și poate că nici eu nu sunt mai bună. Poate că o să plec pur și simplu și o să uit de carte. O să mă duc undeva unde nimic din toate astea nu contează. Face semn spre orizontul neregulat: Poate ar trebui să pleci și tu.

În orice altă seară aș minți-o, i-aș spune că economisesc bani, că visez la un viitor măreț. Dar probabil că a spune adevărul e un alt obicei prost de care, cu cât îl repeți mai des, cu atât e mai greu să scapi.
— Poate. Dar Eden e…
Nu știu cum să închei propoziția.
— Știu, zice Charlotte moale. Și eu credeam că-mi pot înfige rădăcinile aici.
Când majoritatea oamenilor din Eden vorbesc despre rădăcinile lor, flutură steaguri ale rebelilor și fac comentarii de rahat despre Al Doilea Amendament, dar în gura lui Charlotte sună diferit. Mă face să mă gândesc la o sămânță de măr scuipată neglijent pe marginea drumului, încolțind în pofida solului prost și a emanațiilor, agățându-se din răsputeri de singurul petic de pământ care i-a fost dat vreodată.
Oftează.
— Dar când o să-mi iau diploma… ei bine… Expiră când se întoarce: Oamenii nu sunt copaci, Opal.
Pantofii ei țăcăne pe asfalt.
— Hei. Poți să-mi trimiți transcrierea, dacă ai ocazia?
Charlotte ezită. Dă din cap.
— Să n-o răspândești. Știu unde locuiești.
Când mă întorc la motel, încă nu am găsit o poveste bună pentru a explica cât de mult am întârziat, dar nu ar fi trebuit să-mi fac griji: patul lui Jasper e gol. Inima îmi tresare înainte să văd biletul de pe pernă. *M-am dus la Logan, iau mâine autobuzul împreună cu el.*
Tatăl lui Logan este constructor de acoperișuri, iar mama lui lucrează la biroul consiliului local, ceea ce

înseamnă că familia Caldwell are o masă de biliard în subsol și Cola de firmă în frigider. Sunt membri ai Asociației Părinților și ai Clubului Rotary, aduc întotdeauna oale de macaroane cu brânză la mesele de la biserică și trimit felicitări de Crăciun monocrome cu copiii luați în plasament, chiar dacă sunt cu doar câțiva ani mai mari decât mine.

Îi urăsc.

Biletul se termină cu un „P.S." rece: *Am rămas fără cereale*, în loc de obișnuitele lui *x* și *o*, așa că sunt destul de sigură că Jasper e supărat pe mine. Ar trebui să-i trimit un mesaj și să aflu de ce, dar sunt obosită, suprasaturată de cofeină și, în secret, ușurată că am camera numai pentru mine în seara asta.

Nu trebuie să aștept ca fratele meu să adoarmă ca să mă pot așeza cu picioarele încrucișate pe pat și să sprijin laptopul pe calorifer. Închid filele deschise – motoare de căutare a locurilor de muncă, un tutorial de efecte speciale, site-ul Gravely Power (nu știu de ce) – și deschid „document 4".

Aștept. După un timp, apare un e-mail de la contul de personal al Bibliotecii Publice Muhlenberg. La subiect scrie: *Interviu 13A – Calliope Boone.*

Deschid atașamentul și îl citesc din nou.

Acesta este adevărul despre Casa Starling

Au fost odată trei frați care au făcut avere din cărbune – mai bine zis din exploatarea sclavilor.

Frații Gravely și-au construit o casă mare și frumoasă pe deal, cu două scări și ferestre de sticlă adevărată, apoi au construit un șir de cabane rudimentare pe malul râului.

Prima persoană pe care au cumpărat-o a fost un bărbat pe nume Nathaniel Boone, de la Compania Minieră Winifrede. Nathaniel i-a învățat pe tovarășii lui cum să sape adânc, cum să consolideze puțurile, cum să smulgă cărbunele din pământ ca pe sânge, iar timp de câțiva ani familia Gravely s-a descurcat foarte bine. Dar orice mină seacă la un moment-dat, și orice păcat se întoarce asupra ta.

La mijlocul secolului, cărbunele ușor de exploatat dispăruse, iar profiturile scăzuseră. Gravely ar mai fi putut să se descurce cât de cât încă câțiva ani, trăind pe spinarea unor oameni mai buni, dacă nu ar fi fost alegerile din 1860. Și dacă nu ar fi fost Antietam și proclamația care a urmat, și felul în care Nathaniel și ceilalți mineri se opreau uneori din munca lor, ca și cum ar fi simțit marile angrenaje ale lumii mișcându-se sub picioarele lor.

Frații Gravely erau hotărâți să scoată cât mai mult cărbune din pământ cât încă mai aveau timp. Fratele cel mare era cel mai rău dintre ei, un bărbat cu pielea ca smântâna și inima ca antracitul. Sub privirea lui, Nathaniel și oamenii lui au săpat mai adânc și mai repede decât o făcuseră vreodată, împinși tot mai în jos în adâncul pământului. Când Nathaniel Boone vorbea despre acele luni, chiar și zeci de ani mai târziu, ochii i se înnegreau ca și cum ar fi fost încă blocat în adâncurile fără lumină ale minelor.

Auzeau zvonuri, din când în când, că fusese modificată Constituția, dar Constituția nu părea să se aplice în Eden. La fiecare apus de soare Nathaniel se culca în

aceeași cabană rudimentară, iar la fiecare răsărit se târa în același pământ întunecat, astfel încât soarele însuși îi devenise necunoscut, aspru și străin. Unul dintre bărbații mai tineri și-a manifestat speranța că cineva va observa lanțurile din jurul gleznelor lor și va obiecta, dar Nathaniel a râs de el; aveau lanțuri la glezne de zece ani și nimeni din Eden nu obiectase niciodată.

Nu mai avea unde altundeva să meargă decât în jos, așa că Nathaniel a continuat să sape. A săpat atât de adânc și de disperat încât a ajuns la fundul tuturor lucrurilor, și nici măcar atunci nu s-a oprit. A continuat să sape până când a căzut printr-o crăpătură dedesubtul lumii, direct în Infernul însuși.

Nathaniel nu a spus niciodată cum era acolo jos, nici măcar copiilor sau nepoților săi. Tot ceea ce spunea era că Biblia nu a înțeles decât pe jumătate: acolo erau demoni din belșug, dar nu era deloc foc.

Ceața s-a înălțat mult în acea noapte, lingând albă malul, iar în dimineața următoare, cel mai bătrân Gravely a fost găsit umflat și vânăt în râul Mud. Oamenii pe care îi deținea, sau pe care credea că îi deținea, dispăruseră de mult.

Numai Nathaniel Boone mai rămăsese în Eden. Nu știa sigur de ce; era un loc lipsă în memoria lui, ca și cum ar fi adormit și ar fi visat zile întregi vise întunecate și frumoase. Când s-a trezit, urca înapoi spre lumină, cu mâinile alunecoase pe calcar și rădăcini palide. A ieșit dintr-o crăpătură din pământ și s-a trezit în pădurea joasă și umedă de la nord de oraș. Ar fi putut să fugă atunci, dar nu voia, sau nu voia să fie nevoit, sau poate că nu

voia să lase Edenul să prospere în urma lui, fără niciun fel de pedeapsă.
Așa că s-a angajat pe vaporul care aducea mărfuri din Elizabethtown. Și și-a petrecut zilele curtând o femeie eliberată din Hardin County. Ea a vrut să se stabilească în nord, iar Nathaniel i-a promis că așa o să facă – dar au rămas mult timp după nuntă. Aveau nevoie să mai economisească puțin, spunea el. Sau să aștepte iarna, sau primăvara, sau să se nască cel de-al doilea copil al verișoarei ei. În fiecare seară, când se băgau în pat, soția lui visa la case înșiruite, din cărămidă, și tramvaie electrice, iar Nathaniel visa la familia Gravely.
Îi visa căzând pe scări și sufocându-se cu oase de pui, înecându-se, risipindu-se, îmbolnăvindu-se și nemairidicându-se niciodată. Se visa pe el însuși, uneori, călătorind cu trenul cu aburi în afara Edenului, cu soția lui alături, lăsând în urmă doar pietre funerare.
Dar familia Gravely a continuat să trăiască, așa cum părea că o fac întotdeauna oamenii cu statutul lor. Nathaniel se gândea să ia problema în propriile mâini, în ciuda unor anumite promisiuni făcute soției lui, când a văzut o altă posibilitate stând chiar la marginea râului Mud: o fată albă într-o rochie gri, cu tivul negru de apă.
A recunoscut-o, bineînțeles. Domnișoara Eleanor apăruse la familia Gravely cu puțin timp în urmă, cu ochi mari și slabă, ca o pasăre cântătoare bolnăvicioasă, iar ei o luaseră la ei. Oamenii spuneau că o făcuseră din bunătatea inimii, dar Nathaniel, care știa că familia Gravely nu avea inimă, era mai puțin sigur.

Acum, ea stătea aici, privind râul ca și cum ar fi fost iubitul ei de mult pierdut. A făcut un singur pas înainte în apă, iar Nathaniel a spus, încet: „Așteaptă!“
Ea s-a uitat la el cu o expresie distantă, hărțuită, ca și cum el ar fi întrerupt-o de la atârnatul rufelor pe frânghie. El a întrebat-o ce face, iar ea i-a răspuns că era ziua nunții ei. A spus-o ca și cum aceasta ar fi fost o explicație perfect suficientă, iar Nathaniel a presupus că era; nu cumva el însuși săpase o groapă spre Iad pentru a scăpa de Gravely?
Și-a legat bărcuța de un mesteacăn înclinat și s-a îndreptat spre mal. A tras-o pe domnișoara Eleanor înapoi din apă și i-a scos ușor pietrele din buzunare, nu pentru că îi era milă de ea – după calculele lui, fiecare bucățică de mâncare și fiecare petic de îmbrăcăminte pe care i le dădeau cei din familia Gravely fuseseră cumpărate cu sângele lui –, ci pentru că se gândea că ei doi ar putea împărtăși, pentru scurt timp, un scop comun.
A întrebat-o pe domnișoara Eleanor dacă ar putea să-i spună o poveste, iar dacă ea ar mai fi vrut să intre în râu după ce i-o spunea, el a jurat că nu o va opri. Ea a fost de acord, așa că Nathaniel i-a spus domnișoarei Eleanor o poveste despre gaura din lume, despre locul de sub ea și despre lucrurile care trăiau acolo. El îi mai spusese povestea asta o dată femeii eliberate cu care avea să se căsătorească într-o zi, iar ea îi spusese că dacă o iubea nu se va mai întoarce niciodată în acel loc. Dar domnișoara Eleanor nu iubea pe nimeni și nimeni nu o iubea pe ea.
A ascultat cu mare atenție în timp ce Nathaniel vorbea. Când el a terminat, ea nu s-a mai întors în râu.

Astfel, Nathaniel nu a fost surprins să audă de moartea lui John Gravely sau de urmele de pași care au fost găsite în mină. Nu a fost surprins când văduva a fost găsită râzând printre sicomorii din capătul de nord al orașului și nu a fost surprins că și-a construit acolo casa ei mare și nebună.

A fost surprins doar o singură dată, mulți ani mai târziu, când a venit acasă și a găsit un bilet strecurat pe sub ușă, care îl sfătuia să părăsească Edenul cât mai repede cu putință, „În amintirea unei vechi fapte bune". Era semnat cu o mică pasăre desenată cu cerneală neagră, simplă. O mierlă, poate. Sau un graur.

Nathaniel a plecat. Când soția lui l-a întrebat de ce, el i-a spus că nu mai avea niciun motiv să rămână. În cele din urmă pedeapsa pentru Eden venise.

---

[19] Îngroparea a fost, din toate punctele de vedere, un eveniment frustrant. Operatorul se temea că substratul e poros și friabil, provocând o serie de mici alunecări de teren care reumpleau constant „mormântul". Reporterii s-au plâns de timpul de așteptare și de vreme. Ceața nu era bună pentru camerele lor (n. a.).

[20] Linie istorică tradițională care desemnează granița dintre statele deținătoare de sclavi, din sud, și cele industrializate, din nord, în Războiul Civil american, stabilită prin măsurătorile din anii 1763 – 1767 (n. tr.).

[21] Acest lucru nu trebuie confundat cu un accident demografic. Kentucky – cea de-a treisprezecea

stea de pe steagul confederat, locul de naștere atât al lui Davis cât și al lui Lincoln și locul în care trăiau peste două sute de mii de sclavi bărbați, femei și copii – nu a fost menționat în Proclamația de Emancipare și a fost ulterior exclus din Reconstrucție. Mulți oameni eliberați au fugit, iar Kentucky le-a îngropat urmele destul de eficient. Numele lor au fost uitate, iar casele lor au fost demolate; cimitirele lor au fost lăsate neîngrijite, înghițite de iederă otrăvitoare și de ciulini, până când, în cele din urmă, au fost asfaltate ca să se construiască parcuri de mașini uzate sau centre comerciale. Amintirile lor sunt păstrate doar de rudele lor, în poveștile spuse de cei care au rămas și de cei care au plecat (n. a.).

CAPITOLUL 10

Orașul pare diferit în dimineața următoare. Toate detaliile sunt aceleași – umbrarul strâmb de la casa de amanet, mirosul acru al râului, fețele care mă privesc de după jaluzelele crăpate, cu buzele strânse – însă acum totul mi se pare intenționat, poate meritat, ca o pedeapsă pentru un păcat mare. Știu că acea parte a poveștii trebuie să fie inventată, pentru că nu există blesteme sau fisuri în lume, dar poate că asta e tot ce înseamnă o poveste bună cu fantome: un mod de a livra consecințele oamenilor care în viața reală nu le-ar primi niciodată.

Mă duc la muncă ținând gulerul hainei lui Arthur ridicat, gândindu-mă la povestea lui Bev și la adevărul domnișoarei Calliope, încercând să mă hotărăsc dacă sunt același lucru. E ca una dintre acele iluzii optice în care vezi fie o cupă de vin, fie două fețe pe cale să se sărute, în funcție de cum te uiți.

Gravely sunt fie victime, fie răufăcători; Eleanor Starling este fie o femeie rea, fie o fată disperată. Edenul este fie blestemat, fie pur și simplu își primește răsplata. Nu e treaba mea, desigur, dar e mai bine decât să mă gândesc că Jasper mănâncă o masă copioasă gătită în casă la Logan sau că Charlotte are să se mute. Și e cu mult mai bine decât să mă întreb de ce un bătrân bogat a ținut numărul de mobil al mamei mele ascuns în Biblie.

Parcurg mai mult de jumătate de drum spre Casa Starling când aud o mașină zumzăind undeva în spatele meu. Mă dau dincolo de linia albă ca s-o las să treacă.

Doar că nu o face. Încetinește, torcând pe lângă mine. Pentru o secundă mă gândesc că Departamentul pentru Servicii Comunitare și-a ridicat cu adevărat nivelul și că vin să mă târască în fața unui judecător pentru falsificarea certificatului meu de naștere, printre alte câteva infracțiuni minore, dar nimeni care lucrează pentru statul Kentucky nu a condus vreodată o mașină ca asta: elegantă și joasă, cu geamuri ca niște oglinzi negre, lustruite. Propria față îmi întoarce privirea, un oval palid prins într-o încâlceală de păr arzător.

Geamul din spate se lasă în jos. Reflexia mea este înlocuită de fața zâmbitoare a lui Elizabeth Baine.

— Bună dimineața, Opal! Dă-mi voie să te duc eu.

Am senzația apăsătoare că nu e genul de ofertă pe care să o poți refuza, dar încerc oricum.

— Nu, mulțumesc!

Zâmbetul lui Baine se lărgește.

— Insist.

Deschide deja portiera mașinii.
— Noi două avem multe de discutat.
— Zău?
Alunecă pe bancheta îmbrăcată în piele neagră și face semn spre spațiul liber de lângă ea. Eu ezit, prinsă între alegerea satisfăcătoare (să-i dau cu flit și să continui să merg pe jos) și cea inteligentă (să fac pe proasta, să n-o supăr pe doamna cea bogată cu prieteni sus-puși).
Urc în mașină. În față sunt doi bărbați, amândoi purtând costume de culoare închisă, și niciunul nu se uită la mine. Am sentimentul absurd că am trecut din Eden într-un film de serie B cu spioni, că cineva urmează să strige „Am prins-o!“ și să-mi arunce un sac negru peste cap.
Baine doar se apleacă peste mine ca să închidă portiera.
— Totul e în regulă, Hal.
Șoferul înclină din cap și revine pe drum. Un odorizant în formă de măr se leagănă vesel sub oglinda retrovizoare.
— Așadar. Baine pivotează pe locul ei: Opal. N-am fost complet sinceră cu tine ieri. Ți-am spus că firma mea de consultanță lucrează pentru domnul Gravely, ceea ce e adevărat, dar mai avem și alți clienți care sunt foarte interesanți de munca noastră aici. Drepturile de exploatare a zăcămintelor pe terenul Starling reprezintă doar unul dintre interesele pe care le urmărim.
Fiecare cuvânt, luat individual, pare rațional și rezonabil, dar refuză să formeze propoziții în capul meu.
— Bine, zic.

— Echipa noastră a identificat niște date fascinante, poate chiar nefirești, în această regiune, și speram să putem discuta despre ele cu câțiva localnici.

În mașină e prea cald. Mă simt transpirată și proastă, înfofolită ca un copil în haina mea ridicolă. Gustul chimic al odorizantului îmi umple gura.

— Ce fel de… date nefirești?

Baine își răsucește ceasul în jurul încheieturii.

— Unele țin de dreptul de proprietate, desigur, însă altele se pot observa la recensământ: durata medie de viață, frecvența bolilor cardiace, cele mai multe tipuri de cancer, dependențele, astmul… accidentele de mașină fatale.

Ochii ei sclipesc scurt spre mine când spune ultimele cuvinte. Îmi păstrez fața inexpresivă și mă gândesc, cu calm: „Ce mama dracului?…“

— În Eden toate aceste statistici sunt de două-trei ori peste media națională.

Ridic dintr-un umăr ca un fel de „Așa merg lucrurile“, expresia pe care toată lumea din orașul ăsta o învață încă dinainte de grădiniță.

— Ghinion, presupun.

Baine își înclină capul înainte și înapoi.

— Ghinionul nu are, de obicei, un epicentru. Uite, dă-mi voie să-ți arăt.

Se apleacă să scotocească printr-o cutie de plastic de la picioarele ei, iar eu mă uit pe fereastră. Hal este un șofer lent ca naiba; suntem încă la cel puțin un kilometru și jumătate de porțile de la intrare, iar

mirosul fals de sirop de mere al odorizantului îmi alunecă pe gât, întorcându-mi stomacul pe dos.
Baine îmi strecoară în poală o tabletă albă și deschide o hartă prin satelit, în valuri încrețite de verde și maro. Nu am văzut niciodată Edenul din acest unghi, dar recunosc verdele luxuriant al domeniului Starling, despărțit de domeniul Gravely doar de panglica noroioasă a râului. Din acest punct de vedere centrala electrică arată ca un desen în lanuri, o serie de cercuri și cicatrici. Bazinul de decantare e o pată de cerneală pe pagina albă a mormântului lui Big Jack. Bev spune că l-au îngropat cu toate măruntaiele și fluidele încă înăuntru, motiv pentru care nimic nu va crește cum trebuie pe acel teren, oricât de mult îngrășământ ar pulveriza peste el și oricât gazon ar pune.
Imaginea e presărată cu mici puncte roșii, etichetate cu șiruri lungi de litere și cifre. Punctele sunt grupate mai dens spre capătul nordic al orașului, adunate ca niște furnici în jurul unui pătrat de teren gol. Fotografia trebuie să fi fost făcută iarna, pentru că pot vedea scoarța palidă a sicomorului mare care se află în fața Casei Starling.
Baine se întinde și glisează în lateral imaginea de pe ecran. Apare o poză a unui titlu de ziar din anii 2000: „PATRU MORȚI ÎN EXPLOZIA DE LA UZINĂ; INSPECTORII INVOCĂ UN DEFECT DE FABRICAȚIE".
Glisează din nou. O captură de ecran din *Daily News* despre orașul Bowling Green, care descrie un incident macabru la mina de suprafață, unde un stâlp de

susținere a căzut peste patru muncitori. Glisează din nou și din nou; titlurile se confundă într-o litanie a nenorocirilor: „INCENDIUL UNEI BISERICI ÎNCĂ ESTE INVESTIGAT"; „INUNDAȚII DE PROPORȚII ISTORICE LASĂ ÎN URMĂ DEVASTARE"; „NUMĂRUL DE MORȚI CREȘTE LA SANATORIUL GRAVELY"[22]. Accidente și sinucideri, supradoze și grupuri de bolnavi de cancer, copii dispăruți și doline surpate și incidente ciudate. Unele dintre ele par nou-nouțe, luate din ziarele online, iar altele sunt atât de vechi încât hârtia are culoarea cafelei slabe.

Ecranul se umflă și se distorsionează în fața mea. Închid ochii, suferind subit de rău de mașină, iar când mă uit înapoi la tabletă este o fotografie a râului Mud în timpul iernii. Pe mal stau bărbați în uniforme, cu umerii încovoiați ca împotriva unui vânt puternic, cu toate că eu știu că aerul era perfect liniștit în acea dimineață. În apa din spatele lor, abia vizibilă deasupra curentului tulbure, se află bara de protecție, de culoare vișinie, a unui Corvette din '94.

Mi-a spus odată că am fost concepută pe bancheta din spate a acelei mașini. Dumnezeu știe de unde a venit sau ce a dat la schimb pentru ea.

Titlul, scris cu majuscule, pare să se ridice spre mine, plutind deasupra ecranului: „AGENTUL DE POLIȚIE MAYHEW SPUNE CĂ MAMA A DOI COPII A INTRAT CU MAȘINA ÎN RÂU". Baine atinge primul rând al articolului cu arcul neted al unghiei.

— Jewell, spune ea încet. Ce nume drăguț.

Și atunci mă înec.

Am cincisprezece ani și apa rece se revărsa prin parbriz. Torpedoul este deschis, scuipând sticluțe de pastile și ustensile din plastic. Mama e lângă mine, cu membrele plutind ușor, părul i se încurcă în capcana de vise stridentă pe care o agățase de capota mașinii. Mă întind spre mâna ei, dar degetele ei sunt alunecoase și moi ca niște peștișori și probabil că strigam „Mamă, haide, mamă!", dar cuvintele nu reușeau să treacă de râul din gura mea. Și apoi totul devine foarte liniștit și foarte întunecat.

Nu-mi amintesc că i-am dat drumul la mână, dar trebuie s-o fi făcut. Probabil că i-am tăiat numele de pe lista din capul meu și am înotat spre suprafață, abandonând-o pe fundul râului, pentru că următorul lucru pe care mi-l amintesc este că vomitam pe mal. Argilă sub unghiile mele, nisip între dinți, gheață în piept. Strălucirea centralei electrice printre crengile goale, un soare rece care refuza să răsară.

M-am îndepărtat de mine însămi, visând, iar în vis nu-mi era deloc frig. Nu eram fiica ghinionistă a unei mame ghinioniste, un accident eșuat pe malul unui râu otrăvit. În vis eram ținută strâns în brațe, în siguranță și la căldură în interiorul unor brațe care nu existau.

Mai târziu, asistenta de la Urgențe mi-a spus că așa te simți chiar înainte de a muri de frig.

M-au externat după patruzeci și opt de ore, dar săptămâni întregi după aceea am simțit acea răceală în interiorul meu, ca și cum ceva din pieptul meu nu s-ar fi dezghețat niciodată. Chiar m-am întors la spital și i-am pus să-mi facă o radiografie la plămâni, dar au spus

că totul arată bine. Cred că așa te simți când afli ce fel de persoană ești; când știi, fiind vorba de linia subțire dintre a trăi sau a muri, ce vei face.

— Opal?

Baine îmi rostește numele cu blândețe, ca și cum ar fi îngrijorată pentru mine, ca și cum nu ea ar fi pus la cale toată această experiență bolnavă. Îmi vine să-mi înfig unghiile în obrajii ei. Vreau să deschid ușa mașinii și să sar afară, să nu mai zăbovesc încă o secundă în mirosul de bomboane de mere al acestei mașini.

Îmi țin mâinile nemișcate în poală. Poate că sunt bolnavă și amețită și sufăr de *TSPT clasic*, dar tot știu că nu e bine să sângerez în fața cuiva ca Elizabeth Baine.

— Da. Jewell.

Vocea mea sună obișnuit, aproape nepăsătoare.

— Numele meu vine de la ea, într-un fel. Mi-a ales numele de pe o listă de pietre de zodiac, așa că amândouă suntem pietre prețioase. Te-ai prins?

Baine se trage puțin în spate, studiindu-mi fața. Mi-e greu să mă concentrez asupra trăsăturilor ei, așa că închid ochii.

— Așa a ales și numele lui Jasper?

Numele lui mă străbate într-un curent întunecat, încordându-mi maxilarul, strângându-mi degetele în pumni. Când deschid ochii, Baine zâmbește din nou. Zâmbetul ăsta spune: „Bingo!“

— Nu e cazul să te alarmezi. Suntem un grup de cercetare. Noi doar ne-am făcut cercetările. Tonul ei este liniștitor, ține mâinile cu palma în sus: Și speram să ne ajuți să facem mai mult.

— N-nu înțeleg.
Îmi simt limba străină în gură, un mușchi umed care se zbate pe dinți.
Baine ia tableta de pe genunchii mei și trece foarte repede prin mai multe ecrane.
— Nu-ți va lua prea mult timp. Vrem doar să știm mai multe despre angajatorul tău și despre reședința lui. Dacă ai putea să ne răspunzi la câteva întrebări, să ținem legătura – poate să ne trimiți câteva fotografii, să ne spui dacă vezi ceva interesant – ți-am fi foarte recunoscători.
La cuvântul „recunoscători" îmi arată din nou tableta. URL-ul se estompează neplăcut în viziunea mea, dar sunt destul de sigură că mă uit la propriul meu cont PayPal, doar că există o cifră în plus în sold. Stomacul mi se încolăcește strâns.
Nu știu ce vrea, dar știu deja ce urmează să-i spun. Când cineva apare într-o mașină de lux și știe mult prea multe despre tine – unde lucrezi, cum a murit mama ta și cum îl cheamă pe fratele tău mai mic – spui orice ca să-l faci să te lase naibii în pace.
Nici n-ar trebui să fie greu. Ce-mi pasă mie dacă niște străini fac poze cu Casa Starling? Ce-i datorez lui Arthur, în afară de patruzeci de ore de curățenie pe săptămână?
Dar răspunsul se pierde undeva între creierul meu și limba mea, prins în gât. Haina lui pare foarte grea pe umerii mei.
Baine își ia tableta înapoi.

— A, și dacă mai scoți ceva de pe proprietate, am dori să cumpărăm de la tine.

Cheia de la poartă arde rece pe pieptul meu. Am grijă să nu mă întind spre ea.

— Nu va mai fi nevoie ca Jasper să listeze ceva pe eBay. La urma urmei, Stonewood are standarde foarte înalte de comportament.

Vocea ei este delicată, aproape ca și cum și-ar cere scuze, ca și cum nu i-ar plăcea jocul pe care îl joacă, dar e obligată să-l câștige oricum.

Undeva, sub ceața de panică și furie, aproape că îi admir eficiența. Ar putea fi un doctor care citește o radiografie a măruntaielor mele, indicând cu precizie fiecare rană și fisură. Atunci, răspunsul meu iese moale și ușor.

— Bine.

Baine mă mângâie pe genunchi. Hal oprește lângă poarta din față și rămâne în ralanti în timp ce eu le spun tot ce am văzut, gândit sau ghicit despre Casa Starling. Fac o treabă destul de proastă – spun lucrurile în dezordine și mă repet, mă împiedic de consoane și glasul mi se stinge, cu gândurile deraiate de gustul acru al trădării și de aroma falsă de măr – dar lor nu pare să le pese. O luminiță roșie îmi face cu ochiul de pe tabletă.

În cele din urmă rămân fără cuvinte și stau legănându-mă și clipind în căldura bolnăvicioasă. Baine se întinde peste mine ca să deschidă ușa.

— Mulțumesc, Opal! O să mai vorbim curând.

Ies înapoi în lumina rece de iarnă, simțind aerul ca pe niște mâini reci care îmi cuprind fața.
Copacii tremură deasupra mea. Un nor de păsări se ridică de pe crengi, se împrăștie, se reunește, țipă în jos spre noi.
Baine se apleacă pe geam, urmărindu-le.
— Se pare că fac asta ca să scape de prădători.
În acel moment nu-mi pot imagina despre ce anume ar putea vorbi.
— Felul în care zboară în stol. Am adus un ornitolog și el a spus că sunt o populație distinctă genetic, dar nu una remarcabilă. Numai că fac asta – face semn cu capul spre cer, unde graurii se rotesc și să răsucesc ca fumul în vânt – mai des decât ar fi în general obișnuit, dat fiind numărul scăzut al prădătorilor naturali din împrejurimi.
Clipesc nedumerită spre ea, legănându-mă.
— Și?
Privirea ei se îndepărtează în sfârșit de cer și cade asupra mea. Încă mai pot vedea forma întunecată și sălbatică a păsărilor reflectată în albul ochilor ei.
— Și ne-am dori tare mult să știm dacă au vreun prădător nenatural. Baine îmi aruncă o încruntare îngrijorată, falsă, în timp ce ridică geamul: Nu arăți bine. Ia-o ușor, da?
Privesc mașina cum dispare după creasta unui deal. Încerc să număr până la zece în cap, dar numerele nu stau la locul lor, așa că renunț și scot cheia de sub guler. Apasă greu în mâna mea.

Aleea pare mai scurtă astăzi, o răsucire rapidă, prin pădure, care mă lasă amețită și gâfâind pe treptele din față. Ridic pumnul ca să bat, dar ușa se deschide înainte ca articulațiile degetelor mele s-o atingă.

Arthur se uită la mine, cu sprâncenele lăsate și posac, chiar mai cocoșat decât de obicei. Are pe maxilar o vânătaie care i se îngălbenește și un vas de sânge spart la un ochi. Îmi aruncă o privire insolentă de sus până jos, strâmbând din gură.

— Ai întârziat.

Ideea că el stătea la pândă de cealaltă parte a ușii, așteptând ca eu să apar doar ca să mă poată lua peste picior pentru asta, mi se pare foarte amuzantă, așa că râd de el.

Apoi vomit pe pantofii lui.

Arthur nu dormise în noaptea precedentă. Ceața se înălțase pentru a doua oară într-o singură săptămână – un fapt tulburător care se întâmpla din ce în ce mai des în ultimii ani – și el își petrecuse ore întregi patrulând pe holuri, cu sabia ridicată, ascultând cu atenție sunetul a ceva ce nu ar trebui să existe: susur de solzi pe tapet, zgomot de gheare pe podeaua de lemn masiv. O găsise pe scările în spirală, încă pe jumătate formată și slabă, pierdută în labirintul inteligent al Casei, și o trimisese să se împrăștie din nou în neant.

După aceea se lăsase pe canapeaua mamei lui, privit de toți Protectorii care existaseră înaintea lui, și așteptase să răsară soarele. Să sosească Opal cu bătaia ei prea puternică și zâmbetul ei prea strălucitor, Casa să se umple de fredonatul ei neîncetat.

Soarele a venit, slab, dar cald; Opal nu a venit.

Presupune că e posibil ca ea să se fi săturat să-și irosească zilele cu treburi casnice și furtișaguri mărunte, că a ieșit pe ușă în seara precedentă cu salariul și cu dinții ei strâmbi, fără să mai aibă intenția de a se întoarce vreodată. Aceasta este, bineînțeles, cea mai dragă ambiție a lui și nu-l tulbură câtuși de puțin.

Începe să se plimbe, uitându-se pe la ferestre, scărpinându-și liniile cicatrizate ale Gorgonei. Casa este și ea neliniștită, așezându-se și mișcându-se sub picioarele lui. Focul nu vrea să rămână aprins și furculițele zăngăne afon în sertarele lor. Lumina din bucătărie pocnește când trece pe sub ea, becul îl privește ca un ochi gri și trist.

Se trezește privind pe fereastra de la etajul al doilea, încruntându-se la orizont. Un stol negru de păsări se repede pe cer lângă șosea, chiar deasupra porților. Arthur știe doar după forma lor, după modelul indignat pe care îl fac pe fundalul gri, că acei oameni trebuie să se fi întors.

I-a simțit dând târcoale, urmărind, bâzâind ca niște muște pe lângă hotarele proprietății. A văzut vehiculele care stăteau în ralanti la porți și a smuls senzorii și firele pe care le lăsaseră în urmă. A găsit cărțile de vizită elegante înfipte în poarta din față și a primit scrisori corporatiste fade, și le-a ars pe toate.

Arthur a citit destule însemnări de la Protectorii anteriori ca să știe că nu sunt primii străini care vin în vizită. Au fost exploratori și ziariști, sectanți și spioni, generații de Gravely și nenorociții lor de avocați. Cu

toții vor același lucru: să exploateze, să extragă, să profite, să deschidă uși care ar trebui să rămână închise. Așa că au urmărit poveștile și graurii până la porțile lui. Nu au ajuns niciodată mai departe. O parte din datoria Protectorului este să păzească zidurile, să hrănească pământul cu câteva picături de sânge, proaspete și fierbinți, pentru ca acesta să nu uite niciodată cine este și cine nu este un Starling[23]. Elizabeth Baine nu va pune niciodată piciorul pe proprietatea lui, decât dacă este mult mai isteață decât pare.

Sau, presupune el, pur și simplu răbdătoare. Ea va trebui să aștepte până când Arthur va găsi o cale de a trece de acea ultimă ușă, cea care nu are cheie. Până când va coborî în întuneric și va face ceea ce niciunul dintre Protectorii anteriori nu a reușit vreodată. Atunci poarta s-ar deschide larg pentru ea, dar nu ar conta, pentru că atunci Casa ar fi doar o casă, fără nimic sub ea în afară de râme și rădăcini de glicină.

Graurii se așează înapoi pe crengi. Mașina a dispărut.

O clipă mai târziu, Arthur simte cum se deschide poarta. Își apasă cu putere fruntea pe geam.

O siluetă iese din pădure, o formă sfrijită, înghițită de pătratul negru al hainei lui, cu fața albă sub focul roșu al părului. Priveliștea i se pare cât se poate și periculos de corectă, ca și cum ea ar trebui să fie mereu îmbrăcată în hainele lui, mergând spre Casa lui. E greu de spus, dar i se pare că fața ei ar putea fi ridicată spre el; posibilitatea asta face să-l mănânce toate cicatricile.

Nu e o mâncărime, desigur. E foamea aia plictisitoare, de băiat, pe care nu și-a mai satisfăcut-o de când s-a

întors de la școală. Luke i-a trimis câteva scrisori, dar Arthur le-a ars fără să le deschidă. Luke fusese întotdeauna prea moale, prea dulce; după o oră în Casa Starling ar fi fugit țipând și nu s-ar mai fi întors niciodată.

O urmărește pe Opal apropiindu-se și se gândește, fără noimă: „Se tot întoarce“.

Casa oftează în jurul lui. Bate cu degetele de pervaz suficient de tare încât să-l doară, nefiind sigur pe cine încearcă să mustre.

Se străduiește să apară cât se poate de amenințător și de neplăcut când deschide ușa, dar Opal nu observă. Se uită la el cu ochii ei deveniți ciudați și întunecați, cu pistruii ei stridenți pe obrajii fără sânge. Râde de el. Și apoi…

Arthur se uită fix la pantofii lui, împroșcați cu bilă ațoasă.

Opal își șterge gura cu mâneca, legănându-se puțin, și șoptește răgușit:

— Scuze!

El îi face semn tăcut să intre. Ea se împiedică de prag și mâinile îi tremură trădător.

— Baia?

Glasul lui e indiferent. Ea dă din cap, cu buzele albe.

De obicei pașii ei sunt ușori și furișați, ca cei ai unui animal gata să sară, dar acum merge apăsat, cu încheieturile relaxate și târșâind pantofii. Brațul lui Arthur plutește în spatele ei, fără s-o atingă de fapt.

— Scuze, frate! Adică Arthur. Adică domnule Starling. Pentru pantofii tăi, n-am vrut…

Propozițiile ei curg într-un ritm straniu, plat, ca și cum cineva le-ar fi scuturat de punctuație.
— O să curăț, dă-mi o secundă.
În glasul ei e o notă neliniștită care îi face stomacul să se strângă de vinovăție. De parcă i-ar păsa de starea în care se află Casa, de parcă nu ar fi umplut intenționat cada până peste margine atunci când îl supărase, privind cum apa se scurge prin tavan, cu o încântare sumbră.
În baie, o ajută să se așeze pe capacul toaletei și îi dă o cană de apă de la robinet. Ea o bea și el îngenunchează stângaci pe dale, suficient de aproape ca să prindă izul dulce și chimic de pe hainele ei. Încăperea e mult mai mică decât își amintește el; își freacă pe furiș cotul de perete. Peretele nu-l ia în seamă.
— Mulțumesc! Și scuze pentru mizerie! O să mă ocup…
El face o grimasă jenată.
— Nu-ți face griji.
Ea dă din cap neglijent, stropind cu apa.
— Bine. Bine, sigur.
Are fruntea acoperită de transpirație, gâtul înroșit.
— Pot să-ți iau haina? Așa.
Arthur se întinde spre nasturele de sus, dar Opal se smucește înapoi atât de tare încât zguduie rezervorul de porțelan din spatele ei.
— *Nu!* E a mea.
Se încruntă la el, clipind ca și cum nu s-ar putea concentra pe trăsăturile lui. De aproape ochii ei nu par

în regulă, pupilele sunt mărite și sticloase, irisurile reduse la inele subțiri, argintii.
— Ești… ești *drogată*?
Arthur e aproape ușurat; atât de puține dintre problemele lui sunt banale.
Ea clipește, apoi râde din nou. Răsună pe gresie, gol și casant, iar ea gâfâie.
— Of, du-te dracului, Arthur Starling!
Înghite în sec cu greu.
— Scuze, scuze, nu mă concedia, am doar rău de mașină sau ceva, pentru că Hal e un șofer de rahat și eu am citit toate titlurile alea. Ceea ce e ciudat, pentru că majoritatea nenorocirilor din orașul ăsta nici măcar nu ajung în ziare. În clasa a treia s-a prăbușit tavanul la vreun metru de banca lui Jasper[24] și ultima dată când m-am dus să înot mi-am prins piciorul într-o plasă veche de pescuit și aproape m-am înecat și…
E silită să se întrerupă ca să respire.
— …și eu nu m-am mai uitat niciodată până acum la vreo fotografie de la locul accidentului – a fost un *accident*, agentul Mayhew poate să se ducă *dracului*…
Își strânge buzele, apăsat.
O vinovăție acidă urcă din stomacul lui Arthur până în gât. În Eden nu există accidente.
Opal își deschide buzele:
— Nu mă simt bine. Nu prea am vrut să-mi petrec dimineața jucând „douăzeci de întrebări despre nenorocita ta de casă sinistră“…
Țevile plâng în pereți și Opal mângâie marginea de fier forjat a căzii într-un gest absent de scuză. Arthur se

preface că nu observă.
Îi ia cana din mână și spune blând:
— A întrebat cineva de mine?
— Da. Mergeam încoace și doamna aia de la firmă a oprit într-o mașină frumoasă cu odorizant ieftin și mi-a spus…
— Mergeai pe jos?
Opal se încruntă din nou la el, nesigur.
— Tocmai am spus asta.
— De ce mergeai pe jos?
Nu știe unde locuiesc ea și fratele ei, dar cea mai apropiată casă se află la cel puțin un kilometru și jumătate, iar în acea dimineață a fost frig.
— *De-aia*, pronunță ea foarte clar, ca și cum Arthur ar fi cel drogat. Trebuia să ajung la lucru.
— Păi și de ce nu… Se simte, dintr-odată, foarte prost: Nu ai mașină.
Opal strâmbă din buze.
— Oricum, doamna aia m-a adus cu mașina și pe urmă mi-a dat bani ca să te spionez și de aia am întârziat.
Lui Arthur îi amorțesc degetele. Se gândește, vag, că Elizabeth Baine trebuie să fie mai deșteaptă decât pare.
Ridică ochii spre Opal, la degetele ei înfipte în propriii genunchi, la hainele ei care duhnesc a ceva bolnăvicios și dulceag, la încruntarea ei care nu reușește să-i acopere amintirea sumbră a terorii din ochi.
În acel moment își aduce aminte adevăratul motiv pentru care mama lui i-a interzis să aibă un animal de companie: odată ce deschizi ușa, nu știi niciodată ce altceva ar mai putea intra. Sau ar putea ieși.

Când era mic făcuse crize din cauza regulilor ei, lovind cu călcâiele în pereți, pe jumătate nebun de singurătate, dar acum – tremurând de furie pe podeaua băii lui, alături de o fată care nu este atât de curajoasă pe cât pretinde, care minte și fură și umblă prin frig fără haină ca să câștige niște bani care nu sunt pentru ea – știe că mama lui avea dreptate.

Se ridică brusc în picioare. Va trebui ca zidurile de la hotar să fie păzite, protecțiile îngrijite.

— Trebuie să plec.

Opal se dă în spate din cauza vocii lui brusc scrâșnite. În orice altă zi și-ar ascunde sentimentele în spatele unui zâmbet de plastic, dur, dar acum îi aruncă o sinceră privire urâtă. Pe chipul ei se citește reproș și trădare, ca și cum ar fi uitat pentru câteva minute să se teamă de el și ar resimți această amintire.

— Eu n-am… Își dă o buclă de păr după ureche. Nu le-am spus nimic. Jur!

Cuvintele sună ieftin și de plastic, ca niște perle false; orice i-ar fi dat interferează, probabil, cu talentul ei natural de a minți. Își modelează fața într-un rânjet nepăsător.

— Nu văd de ce mi-ar păsa. Spune-le ce vrei.

Se străduiește din răsputeri să fie sincer. Să-și amintească faptul că nu contează pe cine hărțuiesc, droghează sau amenință, atâta timp cât porțile rămân încuiate. Că el este Protectorul – ultimul Protector – și că e în joc mai mult decât bunăstarea unei fete, indiferent de câte ori se întoarce.

O lasă bolnavă și pierdută, în baie, cu brațele încrucișate peste mijloc. Bucăți de tencuială se desprind din tavan, lovindu-se de capul lui ca niște degete zvâcnind, iar el, în trecere, își înfige unghia degetului mare în tapet.

---

[22] Sanatoriul Gravely a fost înființat în 1928 de către Donald Gravely Sr., ca o încercare sortită eșecului de a obține profit din minele scoase din uz ale Edenului. După ce câțiva doctori serviabili au confirmat proprietățile vindecătoare ale traiului în subteran, cincisprezece pacienți bolnavi de tuberculoză au fost coborâți în mine, unde au locuit în colibe subterane înghesuite. Niciunul dintre ei nu a supraviețuit iernii, însă Donald Gravely nu a considerat niciodată asta un eșec total, pentru că ulterior a putut să ofere tururi ale minei bântuite pentru câțiva cenți de persoană. Câțiva participanți au declarat că au putut auzi în adâncurile minei tuse și respirație dificilă, gâfâită (n. a.).

[23] În 1970, de exemplu, un tânăr pe nume Steve Burroughs a ajuns să fie convins că la Casa Starling se află un loc cu o „semnificativă energie spirituală“. Fiind refuzat la poarta din față, a încercat să sape un tunel pe sub zidul dinspre est. A dispărut timp de trei săptămâni. La întoarcere a îndeplinit cea mai mare dorință a mamei lui și a intrat în rândurile clerului. Când a fost întrebat de ce, el a răspuns că, după ce a văzut Iadul, i se pare

cinstit să vadă și Raiul. Notița relevantă din jurnalul Evei Starling nu spune decât: *Casa: 1 – Ticăloșii: 0* (n. a.).

[24] Jasper era în clasa a cincea când s-a prăbușit o porțiune din acoperișul Școlii Elementare Muhlenberg. Ancheta oficială nu a ajuns la o concluzie clară; s-a sugerat că, probabil, murise un animal deasupra sălii de clasă, dată fiind starea de descompunere și mucegaiul prezent printre rămășițe (n. a.).

CAPITOLUL 11

Îmi petrec următoarele două ore întinsă pe canapea, cu fața îngropată în perne, lăsând ca mirosul de primăvară al casei să-mi dea afară gustul dulceag din gură. Într-un fel, sper că Arthur se va întoarce înăuntru ca să se certe cu mine, dar el rămâne plecat. Aud ușa de la intrare deschizându-se de două sau trei ori și sunetul jos al vocii lui, ca și cum ar vorbi la un telefon pe care nu-l are.

Pe la prânz mă trezesc, vomit în chiuveta din bucătărie și mă târăsc până în holul din față cu o găleată și o cârpă. Dar mizeria mea a fost deja spălată, lăsând doar o pată umedă și un miros slab de aromă de lămâie.

Restul după-amiezii trece încet. Șterg cu jumătate de inimă pânzele de păianjen și praful de pe lucrurile pe care le-am șters deja. În cea mai mare parte doar mă plimb, sprijinindu-mă uneori de pereți, trecându-mi palmele pe balustrade, ca și cum casa ar fi un animal de companie sau o persoană.

Dacă peretele cedează un pic sub umărul meu, dacă lemnul se simte cald sub mâinile mele, îmi spun că este un efect secundar a ce dracu o fi fost în odorizantul ăla.

Ajung din nou în bibliotecă. O fac adesea spre sfârșitul zilei. E din cauza mirosului, a prafului și a luminii, sau poate că îmi place liniștea. În această încăpere nu există ecouri, scârțâituri sau zgomote bruște; am senzația că aș putea să-mi pun două degete în gură și să fluier, iar încăperea ar înăbuși sunetul înainte ca acesta să-mi părăsească buzele.

Aleg o carte, nu chiar la întâmplare. Mi-am făcut obiceiul ciudat de a-mi lăsa degetele să se plimbe de-a lungul cotoarelor până când unul dintre ele îmi dă o senzație de bine, un fel de căldură statică pe palmă. (Arthur m-a prins odată făcând asta și m-a întrebat „Ce faci?“, și eu am spus „Nimic!“, iar el s-a uitat foarte atent la raftul cu cărți, ca și cum i-ar fi dat de înțeles că e cu ochii pe el.)

Mă așez în cel mai bun fotoliu, cel în care soarele pare să cadă mereu oblic peste pagină, și las cartea să se deschidă.

Este o culegere de folclor Hopi, tipărită pe hârtie gălbuie, ieftină, care se scorojește și crapă sub mâinile mele. Paginile sunt puternic adnotate, cu cuvântul „sipapú“ încercuit și însemnat, peste tot, cu steluță[25]. Sunt prea obosită ca să citesc mult și mă doare capul, dar ceva alunecă dintre pagini la mine în poală.

E o singură foaie de hârtie de caiet, presată bine, dar cu pliuri adânci, ca și cum ar fi fost despăturită și

reîmpăturită de câteva sute de ori. Scrisul de mână este banal și simplu. Jumătatea de jos a fost ruptă.

Primele două cuvinte de pe pagină sunt *Dragă Arthur*.

Mai târziu o să-mi doresc să fi ezitat. Îmi voi dori să fi fost genul de persoană care se gândește la decență și la intimitate, la bine și la rău – dar nu sunt.

Îmi strecor brațele în haina lui Arthur și bag pagina adânc în buzunar. Mă îndrept calm spre salon pentru a-mi lua salariul, apoi plec. Aerul înghite sunetul pașilor mei.

Mă opresc o singură dată, la ușa din față. Îmi spun că sunt doar obosită și că mă tem de drumul înapoi spre motel, dar adevărul este că nu vreau să plec, nu vreau să pășesc din nou în harta aceea presărată cu puncte roșii, fiecare dintre ele un dezastru.

Îmi spun mai multe insulte, printre care „fricoasă" și „proastă", și plec.

O formă întunecată așteaptă sub copaci. Am, pentru o fracțiune de secundă, viziunea farurilor și a cauciucurilor, a Casei Starling reflectată într-un parbriz lat și sunt foarte aproape de panică – însă automobilul parcat pe alee nu este elegant și negru. De fapt, este opusul mașinii lui Elizabeth Baine: o camionetă preistorică, cu capota îndoită, cu vopseaua ajunsă un albastru prăfos din cauza vechimii. Anvelopele sunt de un negru mat, nou-nouț, dar există pete portocalii de rugină în jurul fiecărei jante și fire de murdărie ca un păienjeniș care străbat fiecare fereastră, ca și cum totul ar fi fost invadat de vrejuri până de curând.

Arthur stă în picioare lângă portiera șoferului, cu un aer încruntat și plictisit, într-o haină pufoasă care lasă să se vadă câțiva centimetri dezgoliți la încheieturile mâinilor. Ar trebui să fie intimidant, blocând aleea cu fața lui sumbră și pe jumătate umbrită în soarele care apune, dar, din experiența mea, bărbații intimidanți nu curăță voma altora.

Mă opresc când ajung mai aproape, sprijinindu-mi șoldul de aripă.

— Bună!

Înclină rigid din cap.

Arăt cu bărbia spre camionetă.

— A cui e mașina?

Buzele i se încrețesc.

— A tatălui meu. Îi plăcea…

Glasul i se stinge, aparent incapabil să-mi spună ce-i plăcea tatălui lui. Ajustează oglinda laterală, cu mâini blânde, aproape respectuoase.

— Am curățat-o. Nu prea a mai fost condusă de când…

Mă gândesc să-l aștept să termine, lăsând tăcerea să-l întindă ca pe unul dintre acele paturi de tortură medievale, dar găsesc în sufletul meu o mică urmă de milă, sau poate sunt doar obosită.

— Ce anume se întâmplă, mai exact?

Arthur răsuflă, abandonând oglinda.

— Se întâmplă că eu îți cer să nu te mai întorci acasă pe jos.

— Nu e aca… Prind cuvântul între dinți și îl rup pe jumătate. Așadar, te oferi să mă conduci tu?

Ochii lui îi întâlnesc pe ai mei pentru prima dată, sclipind cu o emoție pe care refuz s-o identific.

— Nu.

Întinde un braț țeapăn și ceva îi zdrăngăne între degete. E o altă cheie, doar că asta nu mai e veche și misterioasă. E din metal ieftin, cu simbolul Chevy gravat la capăt și o mică lanternă de plastic pe lanț.

— Îți ofer o mașină.

Mâna mea, pe jumătate întinsă după cheie, încremenește în aer.

Asta nu e un sfeșnic sau o haină, ceva ce unui băiat bogat nu i-ar lipsi niciodată. E o tentație pe care eu nu o vreau, o datorie pe care nu o pot plăti. Întreaga viață a mamei a fost un castel din cărți de joc construit din favoruri și acte de caritate, cecuri fără acoperire și pastile. Nu a plătit niciodată o factură sau vreun tichet de parcare; rupea etichetele în cabinele de probă și datora tuturor celor pe care îi cunoscuse vreodată cel puțin douăzeci de dolari. Când a murit, castelul din cărți de joc s-a prăbușit în jurul nostru: Corvette-ul a fost luat la fier vechi, prietenul ei a luat pastilele și statul a făcut tot posibilul să-l ia pe Jasper. Tot ce ne-a mai rămas a fost camera 12.

Dar eu încerc să construiesc ceva real pentru noi, o casă din piatră și scânduri, nu din dorințe și vise. Muncesc pentru ce pot și fur restul; nu datorez nimănui nimic.

Bag mâna la loc în buzunarul hainei fără să iau cheile. Scrisoarea furată foșnește incriminator.

— E-n regulă, mulțumesc!

Arthur strânge din ochi, cu brațul încă țeapăn între noi.

— Nu definitiv. Doar până termini de lucrat aici. Un alt fulger îi străbate privirea, de un negru amar: Nu-mi place ca lumea să pună întrebări despre locul ăsta.
— Ah.
— Și ia și asta.
O spune nonșalant, ca și cum abia i-ar fi trecut prin minte, dar bucata de hârtie pe care o scoate din geacă e împăturită într-un pătrat perfect. Mi-o pune în mână împreună cu cheile Chevroletului, atent să nu-și atingă degetele de ale mele.
— Nu știu… e un număr de *telefon*?
Cifrele șapte sunt tăiate cu linii de modă veche, codul de zonă e pus între paranteze. Aproape nimeni din Eden nu-și bate capul cu prefixul de zonă, pentru că este 270 până la Mississippi, și cine ar veni în vizită de mai departe de atât?
— De când ai tu număr de telefon? Sau un telefon?
Este dificil să reușești să afișezi un rânjet cu adevărat convingător după ce i-ai dat numărul de telefon unei fete, dar Arthur face un efort admirabil.
— Doar pentru că nu ți-am dat *ție* numărul meu nu înseamnă că nu am unul.
Scoate un pătrat negru mat din buzunar ca dovadă, ciupindu-l stângaci între degetul mare și arătător. Ecranul are un aspect ca de film vechi: nici măcar nu i-a dezlipit folia de plastic încă…
— Dacă oamenii ăia te mai deranjează…
Ridică din umeri indicând hârtia din mâna mea.
— Bine.

Mă uit clipind la chei și la numărul de telefon, simțindu-mă dezorientată, suspicioasă, ca și cum Bev tocmai ar fi cerut să mă adopte sau Jasper ar fi venit acasă cu o notă mediocră.

— Bine. Dar cine sunt ei? Și de ce vor... of, *haide*...

Dar pantofii lui scrâșnesc pe alee, trece pe lângă mine cu umerii strânși. Dispare înapoi în Casa Starling fără să se uite înapoi.

Mă așez pe scaunul șoferului, cu mâinile ciudat de umede. Nu mi-am luat niciodată permisul – un fapt pe care îl voi ascunde pentru a i-l împărtăși lui Arthur mai târziu, atunci când mi se va părea cel mai amuzant –, dar știu să conduc. M-a învățat mama. Ai fi crezut, la cât de mult iubea Corvette-ul ăla, că nu ar fi pus un preadolescent la volan, dar era genul de persoană căreia nu-i plăcea să mănânce desertul decât dacă mâncai și tu. Ultima dată când am pus mâinile pe un volan, ea era pe scaunul pasagerului, cu capul înclinat pe spate, cu ochii închiși, zâmbind ca și cum nimic nu ar fi mers rău și nici nu avea să meargă rău vreodată.

Îmi ridic privirea în timp ce întorc cheia în contact. O singură lumină pâlpâie de la cea mai înaltă fereastră a casei, auriu blând în noaptea apropiindu-se. O siluetă singuratică se profilează în spatele geamului, cu spatele întors către lume.

Jasper încă nu s-a întors (îi trimisesem un mesaj: *hei, anunță-mă dacă ai fost ucis sau te-ai alăturat vreunui cult*, iar el îmi răspunsese *nu am fost ucis*, și apoi: *prin harul Domnului Xenu*), iar camera 12 e prea liniștită fără el. Mă trezesc des în acea noapte.

Prima dată mă trezește sunetul de cauciucuri pe asfaltul ud și convingerea subită că o mașină neagră și elegantă intră în parcare. A doua oară este vechiul vis urât, cel în care mama se îneacă, cu gura deschisă într-un țipăt fără sunet, cu părul plutind ca niște alge roșii, iar eu mă ridic departe de ea, lăsând-o în întuneric.

Dau drumul la căldură și mă înfășor în haina aceea ridicolă înainte de a mă băga din nou sub pătură, alungând amintirea rece a apei de râu din pieptul meu.

A treia oară e pisica iadului, care locuiește sub pubelă. Mă trezește cu strategia ei obișnuită de a se așeza pe pervazul de afară și a se holba la mine cu o intensitate atât de prădătoare încât un instinct străvechi de mamifer face să mi se zbârlească părul pe ceafă. Mă târăsc spre capătul patului și apăs clanța cu piciorul gol, dar ea rămâne cocoțată pe pervazul ferestrei, privind spre parcare ca și cum ar fi o pură întâmplare faptul că făcea găuri în plasa protectoare dimineața.

Mă holbez la omoplații ei cocoșați, minunându-mă că ceva atât de disperat de amărât ar putea fi atât de voit neplăcut, apoi pescuiesc numărul lui Arthur din buzunarul hainei.

Scrisoarea iese odată cu el.

Nu uitasem de ea; doar că n-am avut chef s-o citesc atunci când m-am întors în cameră. Se pare că a citi corespondența furată a cuiva care tocmai ți-a curățat voma și ți-a dat camioneta tatălui lui ar fi prea josnic, chiar și pentru mine.

Dar acum zace chiar acolo, pe pat, o bucată ruptă din vasta țesătură de secrete a lui Arthur, și nimic nu mai

este cu adevărat prea josnic pentru mine.

Dragă Arthur,

Sper că nu vei primi această scrisoare mult timp de acum încolo, dar știu că nu va fi așa. Nu prea îmi place să citesc, dar am citit tot ce au lăsat în urmă ceilalți Protectori și toți s-au simțit așa la sfârșit: epuizați, storși. Ca atunci când ascuți un cuțit de prea multe ori și lama devine subțire și fragilă. Și apoi, într-o noapte proastă, se rupe.

Și sunt atât de multe nopți proaste… Se pare că ceața se ridică mai des decât înainte, iar ticăloasele cad mai greu decât îmi amintesc. Podelele se lasă și acoperișul are scurgeri. Băieții lui Don Gravely ciugulesc din nou din hotarele proprietății, ca niște ciori. Ai crede că un Gravely ar trebui să știe mai bine, dar el e unul flămând, iar în unele dimineți sunt prea obosită ca să mai patrulez pe la ziduri. Tatăl tău spune că am vorbit în somn.

Nu știu. Poate că ceea ce e acolo jos devine neliniștit. Poate Casa e mai slabă, fără moștenitorul ei. Poate că doar îmbătrânesc.

Ceea ce știu e că mai devreme sau mai târziu – probabil mai devreme – Casa Starling va avea nevoie de un nou Protector.

Acesta este dreptul tău din naștere, Arthur. Asta ți-am spus în noaptea în care ai fugit, nu-i

Recitesc scrisoarea de cinci sau șase ori în succesiune rapidă. De fiecare dată, fraze diferite par să se ridice de pe pagină, umflându-se în ochii mei: *ceața se ridică*; *băieții lui Gravely*; *ceea ce e acolo jos*; *dreptul tău din*

naștere. Apoi stau pur și simplu, uitându-mă la numerele roșii ale ceasului motelului, gândindu-mă.
Mă gândesc: nu poate pleca. Se pare că a încercat, dar e legat de casa aia într-un fel pe care nu-l înțeleg. Prins în orașul ăsta, la fel ca mine, făcând tot ce poate din mizeria pe care ne-au lăsat-o mamele noastre.
Mă gândesc, cu gelozie: dar cel puțin el are o casă. O revendicare, o moștenire, un loc căruia îi aparține. Eu nu am aparținut niciodată nicăieri și, indiferent ce visez sau pretind, indiferent cât de dragă și familiară îmi devine, Casa Starling nu-mi va aparține niciodată. Eu sunt doar femeia de serviciu.
Mă gândesc: cât de disperată trebuie să fie o persoană ca să fie geloasă pentru o casă blestemată?
Dar apoi ating foaia, o scrisoare de la o mamă căreia i-a păsat suficient de mult încât să-și ia rămas bun, și mă gândesc: poate că nu din cauza casei sunt geloasă.
Telefonul bâzâie pe noptieră. E un SMS de la un număr pe care nu-l recunosc, cu prefixul unei regiuni îndepărtate, care face să mi se răsucească stomacul: *Mi-a făcut plăcere discuția noastră. Sper să luăm legătura curând.*
Atunci încremenesc. Întreaga scenă din mașina lui Baine a căpătat o calitate tremurată, de criză halucinatorie, extrem de improbabilă pentru mintea mea trează. Dar îmi amintesc ce voia de la mine și îmi amintesc felul în care a scos numele lui Jasper ca pe un as din mânecă.
Îmi ridic telefonul și fac o singură fotografie, ușor neclară, a scrisorii.

Este exact genul de lucru pe care îl caută ea. E dovada că ceva rău și ciudat se întâmplă în casa aceea, ceva *nefiresc.* Aproape că pot vedea scrisoarea disecată fibră cu fibră într-un laborator îndepărtat, transformată într-un set de puncte de date.

Pisica iadului se strecoară pe ușa deschisă fără să se uite la mine, ca și cum nu ar fi cerșit cu nerușinare la fereastră. Se așează pe un pliu al hainei lui Arthur și începe să frământe lâna fină, mârâind puțin în caz că încerc să o ating.

Fără să mă gândesc, fără să mă hotărăsc, șterg fotografia. Îndes scrisoarea înapoi în buzunar și scot, în schimb, numărul de telefon al lui Arthur.

Sunt conștientă, la un anumit nivel, că mesajele la ora 06:00 *dimineața* sunt mult în afara limitelor relației dintre menajeră și proprietar, dar îmi imaginez fața lui când e trezit chiar mai devreme decât de obicei, roșul ofensat al ochilor și greutatea neagră a sprâncenelor, și nu mă pot abține.

ai conserve de ton

Trei puncte mici apar și dispar de câteva ori ca răspuns, urmate de un *Da.* Nu întreabă cine e, fie pentru că are un al șaselea simț înfricoșător, fie pentru că – ideea pare tăioasă și fragilă, de parcă ar trebui să fie înfășurată în folie de protecție – nu a dat acest număr nimănui altcuiva.

Nu-i mai scriu nimic.

Douăzeci de minute mai târziu camioneta e parcată pe aleea lui, ticăind încet în sinea ei, iar eu bat la ușa din față a Casei Starling. Aerul are un miros dulce și verde

în această dimineață, ca de sevă curgătoare, iar păsările zburdă vioaie printre copaci. Vrejurile de pe casă sunt acoperite cu muguri noi, făcându-mi ușor cu mâna.
Arthur mă întâmpină cu încruntarea lui obișnuită, cu trăsăturile contorsionate și acre. Aproape că mi-aș putea închipui că am avut halucinații în ziua precedentă, văzându-l ghemuit inconfortabil pe podeaua băii, privindu-mă cu fața lui tânără și nesigură, cu mâinile acoperite de cicatrici și uriașe în jurul acelui pahar ridicol de plastic. Aproape că uitasem că e urât.
Dar e prea târziu ca să mă răzgândesc, așa că mă prefac că nu-mi trece asta prin minte.
— Neața! Ți-am adus ceva.
Îmi deschid haina și pisica iadului explodează din ea ca unul dintre extratereștrii ăia care ies din pieptul oamenilor. Aterizează pe parchet, scuipând, și dispare pe hol pentru a se turti sub un dulap cu vitrină. Ne privește cu ochii ei galbeni, scoțând un sunet ca o sirenă de poliție de modă veche.
Arthur se holbează câteva secunde lungi la propriul hol, apoi revine cu ochii la mine.
— Ce. O spune cu un punct la sfârșit. Încearcă din nou: Ce?… De ce?…
— Ei bine… Ridic modest din umeri: Îți eram datoare. Tu mi-ai dat o camionetă.
— Nu ți-am dat o camionetă.
— Nu pare generos… Eu ți-am dat o pisică.
Colțul gurii îi zvâcnește în sus înainte să se recurbeze într-o strâmbătură, iar eu mă gândesc că litrul de sânge

care m-a costat s-o bag în cabina camionetei probabil a meritat. El se apleacă puțin ca să se uite sub dulap. Sirena de poliție urcă cu o octavă.

— *Este* pisică? Ești sigură? Se îndreaptă: Uite, domnișoară Opal…

— Doar Opal.

Sclipirea din ochii lui apare și dispare.

— Nu sunt interesat să adopt niciun fel de animal, *domnișoară* Opal. Nu vreau…

— Vagabonzi? întreb dulce. Intru în casă, dansând pe lângă el. Ești liber s-o dai singur afară. Totuși, eu mi-aș pune o pereche zdravănă de mănuși.

Mă duc direct în bibliotecă, bazându-mă pe pisica iadului să-l țină pe Arthur ocupat. Cartea despre folclorul Hopi este exact acolo unde am lăsat-o.

Îndes scrisoarea înapoi între pagini și o repun pe raft. Ezit, simțindu-mă stupid, gândindu-mă la felul în care mama lui Arthur a scris cu majusculă cuvântul „Casă".

Apoi îmi dreg glasul.

— Doar… ține asta în siguranță, da? Ascunde-o.

Când mă întorc în bibliotecă, după-amiază, cartea a dispărut.

---

[25] „Sipapú" este un cuvânt Hopi care s-ar putea traduce aproximativ prin „loc de ieșire/ arătare" și desemnează, în general, o groapă în pământ sau o peșteră adâncă (n. a.).

CAPITOLUL 12

În pofida amenințărilor zilnice cu contrariul, Arthur nu dă afară pisica iadului.

Pisica își petrece prima zi furișându-se din cameră în cameră ca un spion infiltrat într-o tabără inamică. Zăresc ochi irizați sub canapele și comode, o coadă zbârlită care dispare în spatele căpătâiului unui pat. La prânz o descopăr în bucătărie, ghemuită posesiv peste un mic vas de porțelan, cu ton. În dimineața următoare, în cada de la parter a apărut o cutie cu nisip scump, cu tot cu o mică greblă de plastic, iar pisica iadului a colonizat cea mai confortabilă cameră de zi. Până la sfârșitul săptămânii, imperiul ei include fiecare rază de soare și pernă din casă – și aș putea jura că sunt mai multe decât în săptămâna precedentă, ca și cum casa s-ar fi rearanjat special pentru a face pe plac unei pisici deranjate la cap –, și mă întâmpină cu privirea insolentă a unei contese care se confruntă cu un petiționar nedorit.

O lovesc cu mătura.
— Zât, Înălțimea Ta.
Ea se întinde voluptuos, mă mușcă de glezna dezgolită suficient de puternic ca să-mi dea sângele și se îndepărtează țanțoș, cu coada ridicată drept, ca un pisoiaș.
Data următoare când o văd e în biblioteca de la etajul al doilea, unde s-a încolăcit într-un covrig neplauzibil de inocent în poala lui Arthur. Rănile proaspete de pe dosul mânii lui sugerează că a comis eroarea critică de a o atinge.
El îi aruncă o privire încărcată de reproș, de genul „Am discutat despre asta".
— *Nu mușcăm*, Baast.
— Scuză-mă, cum i-ai spus?
Arthur sare în sus câțiva centimetri, tresare când ghearele pisicii iadului i se înfig în picioare și se uită urât la mine.
— Baast.
Încearcă să vorbească arogant, dar pe gâtul lui apare o ușoară roșeață.
— Este pisica-protector din vechiul Egipt.
— Știu asta, tolomacule.
Roșeața i se întinde pe falcă.
— Îmi pare rău, n-ar fi trebuit…
— Ești conștient că animalul ăsta și-a petrecut cea mai mare parte din viață sub o pubelă? Odată i s-a înțepenit capul într-o cutie de Pringles.
Încă mai am cicatricea de când am salvat-o.
— Bine, și tu cum i-ai spus?

— Nu i-am spus în niciun fel. Bev îi spunea „pisica iadului" și așa i-am spus și noi.

Pare așa de ofensat încât izbucnesc în râs. Nu mi se alătură, dar fața i se relaxează un pic. Se uită atent pe fereastră.

— Cine e Bev?

— O pacoste.

Mă las să cad pe fotoliul din fața lui și pun un picior peste brațul fotoliului.

— E proprietara motelului nostru și ne freacă mereu la melodie.

Ochii negri alunecă înapoi la mine.

— Motelul vostru?

Tonul lui e neutru, dar eu am o ureche bună pentru detectat mila. Înalț bărbia.

— Mama ne-a obținut o cameră fără chirie la Garden of Eden. Îți e cunoscută noțiunea de chirie? Ceva ce trebuie să plătești atunci când nu moștenești un conac bântuit?

Sunt răutăcioasă intenționat, dar el nu se clintește. Doar se uită la mine, cu ochii umbriți de sprâncenele lui ridicole, și o întrebare își croiește drum spre suprafață.

— Ce… atunci *pentru ce* sunt banii?

— Pentru reviste porno.

Răspund plat și repede, prea repede pentru ca el să poată împiedica să-i scape un pufnet și un râs. Ridică mâinile în semn de predare și pescuiește un plic din buzunarul de la cămașă.

Iau banii și mă ridic să plec, dar constat că trag de timp, mângâind cu degetele tapițeria cu model, privind cum

pădurea devine aurie și gri.
— Sunt pentru Jasper, spun brusc. Fratele meu. El e… super inteligent și foarte nostim, iar cea mai mare parte din orele de arte de la liceu sunt jenante, dar filmele lui sunt bune, sincer. *El* e bun. Prea bun pentru Eden.
Adevărul vine ușor, parfumat precum caprifoiul și la fel de greu să scapi de el.
— I s-a oferit un loc la o școală particulară de fițe și m-am gândit că dacă aș putea să-l trimit acolo… Primul semestru e deja plătit.
— Oh.
Arthur arată ca și cum ar vrea foarte mult să se ridice și să se topească dramatic în umbre, însă pisica iadului scoate un mic sunet de avertizare. Pumnii i se strâng și i se desfac de câteva ori înainte să remarce, cu aerul bombastic al unui spion care participă la un schimb oficial de informații:
— Eu am plecat de aici ca să fac liceul.
— A, da?
Nu mi-l pot imagina altundeva decât aici, ascuns în spatele fierului și al pietrei și al scheletelor sicomorilor, dar îmi amintesc ultimul rând, neterminat, al scrisorii: *noaptea în care ai fugit*.
— Părinții mei n-au… dar eu voiam…
Nu e greu să-ți imaginezi ce ar fi vrut un Arthur de paisprezece ani: prieteni și jocuri video și bilețele strecurate în clasă, mesele de la cantină pline de copii care râd în locul meselor înghețate din camerele goale. Și eu voiam acele lucruri, înainte să-mi împart viața pe două liste.

— Am stat acolo doar doi ani înainte să fie nevoie de mine acasă.
Îi studiez fața, umbra încovoiată a nasului, aspectul de fruct stricat al cearcănelor de sub ochi. N-ar trebui să întreb, pentru că nu e treaba mea, însă el pare singur și epuizat, iar eu am fost așa mult timp.
— Pentru ce era nevoie? Pentru ce are casa asta nevoie de tine?
El trage aer în piept, îndreptându-și spatele în fotoliu.
— Ar fi bine să pleci. Se face târziu.
Mă gândesc că încearcă să mă alunge cu răceală, dar sună doar trist.
— Bine, așa să fie. Noapte bună, Baast, Zeiță a Pubelelor!
Mă înclin spre pisica iadului și surprind sclipirea albă a dinților lui Arthur. Îmi acord un punct pentru refuzul de a mă întreba ce joc jucăm sau de ce ar trebui să primesc puncte pentru că l-am făcut să zâmbească.
— Noapte bună, Arthur!
Sclipirea albă dispare, iar el mă privește plecând, într-o tăcere rece. Scândurile mormăie o scuză sub picioarele mele.
Aerul de seară are un zumzet primăvăratic, sunetul tăcut al lucrurilor vii care se desfac, apar, ies la suprafață, răsar. Conduc cu geamurile coborâte, lăsând ca mirosul sălbatic să mă umple, împingând durerea jenantă din pieptul meu. Nu știu de ce am crezut că lucrurile vor fi diferite acum, după ce am vomitat pe pantofii lui, am condus camionul tatălui său mort și i-am protejat secretele stupide. Mama a încercat mereu să

transforme broaștele și fiarele în prinți frumoși, dar nu i-a mers niciodată. Ar trebui să știu mai bine.

Nu mă întorc direct la motel. Fac, în schimb, un viraj brusc la dreapta, apoi încă unul, până când farurile mele trec peste peluze ciudat de netede și băi din beton pentru păsări.

Logan este singur la părinți – „Adoptat“, îți vor spune părinții lui cu fiecare ocazie, „Micul nostru miracol!“ –, dar locuiesc într-o casă cu patru dormitoare, pe două nivele, la marginea unei fundături. Ferestrele sunt înăbușite în perdele de dantelă, astfel încât tot ce poți vedea de pe verandă sunt pătratele neclare ale portretelor de familie de pe pereți, siluetele bej ale oamenilor din jurul unei mese. Pe preșul de la ușă scrie *Binecuvântați*, cu litere cursive, învolburate.

Bat la ușă, poate un pic prea tare. Urmează o pauză înainte de a auzi zăngănitul reprobator al argintăriei așezate, zgomotul pașilor pe hol.

Mama lui Logan este o femeie blondă și sănătoasă, cu zâmbetul alb-albastru al unui agent imobiliar sau ca dintr-o reclama la pastă de dinți.

— Opal! Nu te așteptam!

Eticheta Edenului cere șapte minute bune de amabilități în ambele sensuri înainte ca vreuna dintre noi să abordeze subiectul, dar eu nu mă simt în stare în seara asta. Poate mă molipsesc de la Arthur.

— Bună, Ashley! Poți să-i spui lui Jasper să-și ia lucrurile?

O foarte ușoară încordare a mușchilor din jurul gurii ei.

— O, dar Dan a făcut chili! De ce nu ni te alături?

— Nu, mulțumesc!
— Dar băieții se distrează atât de bine! Lucrau la filmulețele alea ale lui… Logan e întotdeauna atât de fericit când vine Jasper la el.
Pun pariu că e; dacă Logan va absolvi liceul, va fi pentru că fratele meu l-a purtat prin toate clasele ca pe un pui de pasăre mic și drogat.
— Și noi la fel. Știi că e binevenit să rămână la noi cât de mult timp dorește.
Ochii ei sunt mari și sinceri. Îl invită mereu pe Jasper în vacanțele de familie și postează poze pe Facebook („aveți niște inimi atât de mari“, comentează câte cineva) sau se opresc întâmplător la evenimentele bisericii și îl plimbă ca la paradă împreună cu toți copiii pe care îi au în plasament în ultima vreme, ca pe niște obiecte câștigate la o licitație de caritate. Jasper spune că merită pentru internetul de mare viteză și pentru batoanele de ciocolată de dimensiuni mari din frigider; de asemenea, spune că ar trebui să-mi văd de treaba mea.
Ridic din umeri în fața lui Ashley.
Îmi dau seama, după ușoara îndreptare a umerilor ei, că ar vrea să se arate rece și autoritară cu mine – nimeni pe pământ nu poate exprima autoritatea rece ca fetele de la biroul consiliului local –, dar niciodată nu a fost foarte sigură unde mă situez în ierarhia ei personală. Nu sunt nici copil, nici părinte, ci o persoană adultă orfană, incomodă, care există în afara ierarhiilor reconfortante ale bisericii și orașului, ale strângerilor anuale de fonduri și ale petrecerilor Avon.

Mă sprijin necivilizat de tocul ușii ei, continuând să tac. Ea cedează.

— O să…

Pleacă în fugă, strigându-l pe Jasper. Gemetele adolescenților se ridică în armonie pe două voci. Scaunele zgârie lugubru pe podea.

Ashley revine.

— Împachetează. Vreți să vă dăm pentru acasă mâncarea care rămâne?

Întinde o cutie de plastic, cu un aer de bunăvoință agresivă.

— Nu, mulțumesc!

— Ești sigură?

— Da.

Iese pe verandă, trăgându-se de cruciulița de aur de la gât. Face semn din cap spre camioneta parcată strâmb pe alee.

— E a ta?

— Da.

— O, ce frumoasă e! Eu și Dan adorăm lucrurile *vintage*. Știi ceva… Glasul îi trece de la efervescent la abia susurat: Știi, mi se pare cumva cunoscută.

— Zău?

— Unul dintre Starlingi – cel de dinaintea băiatului care stă acum acolo – se plimba într-un Chevy albastru exact ca ăsta.

Știu că ar trebui să-i dau vreun non-răspuns vag, gen „Serios?“ sau „Așa o fi“, însă îmi las privirea să o întâlnească pe a ei și zic:

— Știu.

Doar ca s-o văd cum pălește.
— O, dragă, sper că n-ai nimic de-a face cu locul ăla… Unchiul meu îmi spunea că e un fel de societate secretă, un fel de sectă. Adică, nu poate fi o familie adevărată, zicea că pe vremea lui se mutase acolo un cuplu de *chinezi*[26]!
— Așadar… Tărăgănez cuvintele: Nu ar trebui să am de-a face cu casa aia pentru că unchiul tău a zis că, citez: „Un cuplu de chinezi", am încheiat citatul, a locuit acolo. Corect?
Pete neregulate de roșu îi înfloresc pe obraji.
— Nu asta am… ai auzit și tu poveștile.
Clipesc cu ochii mari și nevinovați până când ea se apleacă spre mine, cu glasul devenit acum o șoaptă răutăcioasă:
— Ascultă. Poate că nu crezi tot ce spune lumea, dar Dan al meu a văzut ceva cu propriii lui ochi.
Face o pauză, ca și când ar spera că o s-o rog să continue. N-o fac, dar nu contează.
— A fost în noaptea în care a explodat turbina, acum unsprezece, doisprezece ani. Ei bine, pe atunci Dan lucra pentru Frito-Lay's – asta era înainte chiar să începem noi să ne întâlnim – și alimenta tonomatele cu gustări de la fabrică. A terminat și traversa parcarea când a văzut *exact același Chevy*. Aruncă o privire ostilă la camionetă: Și apoi: bum! Turbina a explodat.
Îmi amintesc bum-ul. Era genul de sunet pe care îl auzeai mai degrabă cu oasele decât cu urechile, o *presiune* tăcută în atmosferă. Jasper a dormit tot timpul, dar eu am stat trează ore întregi, privind portocaliul

bolnăvicios al cerului de deasupra centralei și întrebându-mă câte înmormântări însemna (patru).
Ashley se aplecă și mai aproape, întunecată și pătimașă.
— Și după ce toate camioanele de pompieri și paramedicii s-au îndepărtat, în parcare era din nou numai Dan și s-a dus să caute Chevy-ul. Dispăruse, dar era o dâră de *sânge* care ducea până la locul în care se aflase și o întreagă baltă în locul respectiv. Dan a spus că i-a dat fiori. O mică tăcere, apoi: Și a spus că erau păsări negre peste tot, aliniate pe stâlpii de iluminat și pe liniile electrice, privindu-l în tăcere.
Pun pariu că nu erau păsări negre oarecare; pun pariu că, dacă le-ai vedea la lumină, penele lor ar avea o irizație ciudată, ca uleiul de motor folosit.
— A fost un defect la turbină. Îmi simt buzele înțepenite, ciudat de reci: A existat un întreg raport.
Ashley își freacă o palmă pe crucea de aur, netezind-o.
— Dan a văzut ce-a văzut. I-a raportat polițistului, dar până să se ducă să întrebe, amândoi acei Starlingi erau morți.
Am petrecut mai mult timp decât este strict rațional studiind portretele din salonul galben al Casei Starling. Mama lui Arthur: cu fața dură, puternică, cu degetele pline de cicatrici și umflate la fel ca cele ale fiului ei. Tatăl lui: cu gene lungi și mult prea înalt, ca un ogar timid care stă ridicat pe picioarele din spate. Niciunul dintre ei nu mi s-a părut un ecoterorist sau un criminal în masă, dar ce știu eu cu adevărat despre ei? Ce știu cu adevărat despre Arthur, cu tăcerile lui reci și cu secretele lui?

Ashley mă privește cu o compasiune îngrozitoare pe chip.

— Încerc doar să am grijă de tine, Opal. N-aș avea încredere în niciunul dintre ei. Tânărul acela – Alexander? – este, probabil, la fel de rău ca și părinții lui, și de două ori mai urât, dacă mă întrebi…

— Aștept în camionetă.

Mă întorc pe alee, dojenindu-mă în sinea mea. De ce mi-ar păsa câtuși de puțin de ce spune cineva despre Arthur Starling? Mi-a dat o haină. Conduc camioneta tatălui lui, pe care el a curățat-o special pentru mine, pe care a atins-o de parcă ar fi fost o rană prost vindecată, încă dureroasă. Nici măcar nu s-a putut convinge să-mi spună „Noapte bună!"

Trei minute mai târziu Jasper se urcă pe scaunul pasagerului, trântind portiera suficient de tare ca să împrăștie fulgi de vopsea pe parbriz.

— De când, întreabă el cu un calm sincer periculos, avem noi o camionetă?

— Am luat-o de la băieții Rowe, mint impasibilă.

El se uită insistent la mânerul rupt al torpedoului, la bordul decolorat de soare, la cusăturile de pe banchetă care se desfac, expunând straturi de spumă gălbuie, ușor îmbibată de mucegai.

— Ai fost țepuită!

Întorc cheia în contact, deja fiindu-mi îngrijorător de dragă tusea bronșică a eșapamentului.

— Nici măcar nu știi cât am plătit.

— Ai *plătit* pentru asta? Adică, la o licitație legală? Mă întrerupe înainte să pot lua apărarea camionetei: Avem

vreo urgență? Ți-a explodat apendicele? Pentru că nu mă pot gândi la alt motiv pentru care ai considera în regulă să mă târâi de lângă masa…
— Voiam pizza.
O mică reacție nucleară apare la marginea câmpului meu vizual.
— *Domnul Caldwell* a făcut *chili*…
Scot din buzunar o bancnotă de douăzeci.
— Pizza *adevărată*.
Amândoi suntem conștienți că e o mită pe față și lipsită de suflet, dar mă bazez pe metabolismul lui de adolescent și pe faptul că Dan Caldwell folosește ardei gras la chili ca să nu fie „prea picant".
Urmează o clipă de tăcere încordată. Apoi, sceptic:
— Cu aripioare?
Telefonul meu bâzâie undeva la jumătatea celei de-a doua cutii de pepperoni.
E din nou numărul cu prefix de departe.
Te rog trimite poze din interiorul clădirii la elizabeth.baine@csigroup.com până vineri la ora 8:00 pm. Suntem nerăbdători să lucrăm cu tine.
Jasper se uită la mine când ridic ochii. S-a mai dezghețat oarecum sub avalanșa caloriilor, dar expresia îi e din nou închisă și încordată.
— Cine era?
Ridic din umeri ca un maestru.
— Lacey. Tipul ăla i-a cerut din nou la serviciu numărul de telefon, iar eu i-am spus să i-l dea pe al lui Bev.

Jasper nici măcar nu se preface că zâmbește. Dă din cap spre petele de grăsime de pe farfuria lui de carton.
— Bine.
Aruncă farfuria la gunoi și pleacă la baie. Un minut mai târziu aud sunetul irascibil al dușului.
Îi fur laptopul și pierd câteva minute efectuând o serie de căutări ineficiente („elizabeth baine csi“, „csi group“, „consultanță soluții inovatoare“). Tot ceea ce obțin este o serie de fotografii de arhivă și pagini de firmă atât de lipsite de informații reale încât parcă ar fi o glumă elaborată. „Grupul CSI se angajează să găsească soluții la orice problemă. Consultanții noștri au o istorie îndelungată de strategii îndrăznețe și tehnici inovatoare“.
Îmi iau telefonul. Îl pun la loc.
Încerc să mi-l imaginez pe Arthur Starling așa cum mi-l imaginam cândva, așa cum încă și-l mai imaginează toată lumea: o figură macabră, întunecată, înconjurată din toate părțile de păcate și secrete. În schimb, îl văd în lumina blândă a serii, mângâind cu hotărâre pisica aia care l-a mușcat deja o dată și cu siguranță o va face din nou.
Laptopul face un „ding“ ușor. O notificare de mesaj nou apare în colțul ecranului, ușor transparentă. În general nu am obiceiul să spionez e-mailurile lui Jasper, dar acesta vine de la departamentul de resurse umane al Gravely Power. Îl deschid și citesc exact două rânduri înainte ca vederea mea să se înroșească și să se zbârcească.

Stimate domnule Jasper Jewell,

Vă mulțumim pentru candidatura dumneavoastră la Gravely Power. Ne-ar plăcea să programăm un interviu cât mai curând posibil.

Respir adânc de două ori, poate trei. Mă gândesc la bubuitura seismică a exploziei turbinei de la centrala electrică. Mă gândesc la bazinul de decantare care se scurge încet în râu, motiv pentru care departamentul de sănătate spune că e recomandabil să mănânci somn doar o dată pe an. Mă gândesc la praful negru și unsuros care cade uneori în zilele cu vreme închisă, fără vânt, și la crizele de astm ale lui Jasper care sunt din ce în ce mai dese. La zilele întunecate și la nopțile ghinioniste, la sfârșiturile rele care ne așteaptă pe amândoi, chiar dincolo de orizont.

Apoi mă gândesc la Jasper, care, știind toate astea, a completat cererea oricum.

Chiar ieri Stonewood mi-a trimis un dosar gras cu formulare și declarații și broșuri de orientare derutante. Una dintre ele arăta un grup de băieți vâslind într-o barcă ciudată, plată, cu uniformele perfect călcate, părul nisipiu și pieptănat pe-o parte. Erau încrezători, aveau o vitalitate pe care o uram și o doream în același timp. Am încercat să mi-l imaginez pe Jasper stând printre ei – brunet și neelegant, astmatic – și am simțit primul suflu de neliniște. Dintr-un motiv oarecare, mi-am auzit propria voce, defensivă, în urechi: „Încercam doar să ajut".

Dar n-ar fi fost așa. Făceam ceea ce trebuia să fac.

Am trimis formularele înapoi așa cum mi se ceruse, cu semnăturile frumos falsificate, și am strecurat dosarul

în sine într-o pungă sclipicioasă de cadouri, pentru a șaptesprezecea zi de naștere a lui Jasper, în iunie. Mai am o singură plată de făcut, ceea ce nu va fi o problemă, atâta timp cât Arthur nu mă concediază și Baine nu mă sabotează.

Trag e-mailul de la Gravely Power în coșul de gunoi și îl golesc în întregime. Îmi ia puțin timp să caut pe Google ca să aflu cum să blochez mesajele de la o adresă de e-mail, dar fac și asta.

Apoi îmi închid toate filele și îi trimit lui Baine două litere: *ok*.

Mai târziu – mult mai târziu, după ce aburul din baie s-a risipit, rămânând o umezeală răcoroasă în toată camera, iar eu și Jasper suntem amândoi în pat, prefăcându-ne că dormim – telefonul meu bâzâie din nou. Mă aștept să fie răspunsul lui Baine, dar nu este.

Scrie: *Noapte bună, domnișoară Opal!*

Trădarea este ca furtul din magazine: șmecheria pentru a scăpa cu bine este să nu te gândești la ea. Bagi cutia de tampoane sub brațul stâng și continui să mergi, având o expresie care sugerează că te gândești la cină sau la teme, pentru că așa și e. Nimeni nu te întreabă niciodată ce pui la cale, pentru că nu pui nimic la cale.

Așa că îmi petrec luna aprilie făcând exact ceea ce am făcut în martie – mătur și șterg praful, frec și lustruiesc, deranjându-l pe Arthur și târând sac după sac de gunoi pe alee –, cu excepția faptului că, din când în când, mă opresc ca să ridic telefonul și să fac o fotografie. La sfârșitul fiecărei săptămâni trimit un e-mail la adresa care mi-a fost dată, iar a doua zi dimineața găsesc

întrebări și cereri în căsuța mea de e-mail. *Pozele din foaier sunt prea neclare, te rog să retrimiți cât mai repede. Ușa aceea e încuiată? Ce se află pe partea cealaltă? Poți să ne oferi o schiță aproximativă a planului etajului?*

Răspund la întâmplare, oferind un buchet nepăsător de minciuni și jumătăți de adevăruri și *nu știu*-uri morocănoase, provocând răspunsuri din ce în ce mai enervate. Planul de etaj pe care li-l desenez este ridicol de incomplet și include mai multe camere care nu există. Sau poate că există; când încerc să-mi amintesc ordinea exactă a holurilor și ușilor din Casa Starling, harta se răsucește și se zvârcolește în capul meu, ca un șarpe, și mă lasă amețită.

Însă Elizabeth Baine și grupul ei de consultanță probabil scot ceva de aici, pentru că ea continuă să-mi scrie. La mijlocul lui aprilie trimit o poză cu ușa de la intrare și obțin drept răspuns un val de e-mailuri: *Avem nevoie de poze mai clare cu simbolurile alea. Mai există în casă asemenea obiecte?*

Există. Locul este plin de lucruri ciudate și stranii: mici crucifixuri făcute din lemn împletit și legate cu sfoară; mâini de argint cu ochi în mijloc; cruci de aur cu partea de sus în formă de buclă; pliculețe cu frunze uscate și sare; zeci de alte amulete și talismane atârnate deasupra ușilor și ferestrelor. La început le-am băgat în sertarele comodei și în dulapuri în timp ce făceam ordine, dar a doua zi le regăseam exact acolo unde fuseseră înainte.

Arthur mă surprinsese odată, când curățam o poliță de șemineu, aruncând totul într-un sac de gunoi și

înjurând. Mi-a spus s-o las așa cum e și eu i-am spus că talismanele norocoase erau, din experiența mea, niște tâmpenii totale. Am luat o monedă de cupru uzată, un bănuț cu o harpă imprimată pe o față. „Adică, chiar crezi că asta te va salva?“ Mi-a răspuns, neobișnuit de serios: „Nu, dar s-ar putea să-ți câștige timp“.

Apoi s-a îndepărtat, adică a folosit singura lui tactică recunoscută de a pune capăt unei conversații. Am așteptat până când am auzit zgomotul oalelor din bucătărie înainte să strecor moneda în buzunarul de la spate.

Acum fotografiez celelalte obiecte pe care le lăsasem pe poliță: o oglindă mică cu opt laturi, o inimă de argint străpunsă de o sabie, un mănunchi de lavandă uscată. Obturatorul digital sună mult mai tare decât ar trebui.

Bună treabă, scrie Baine. *Mâine o să-ți trimitem un telefon mai de calitate.*

Ridic coletul de la recepția motelului și dau peste Charlotte. Se apleacă peste biroul lui Bev, cu o expresie intensă.

— A, bună! Au sosit rezervările mele?

Charlotte se îndreaptă foarte repede.

— Nu. Eu tocmai…

Face semn spre Bev, care spune, repezit:

— Îmi lăsa cărțile *mele*. Se întoarce cu scaunul ca să fie cu fața la televizor. Nu totul e despre tine, Opal.

— O, Doamne, tu știi să *citești*?

— Mânca-mi-ai!

Charlotte oftează puțin mai tare decât era necesar pentru ceea ce, în esență, înseamnă o discuție civilizată

la Garden of Eden.
— Eu tocmai plecam.
Cele două cute îi încadrează din nou gura și ochelarii îi stau o idee cam strâmb.
Vin în fața ei.
— Stai puțin. Mă gândeam la toată chestiile alea de la Gravely. Crezi că mi-ai putea lăsa una dintre lăzile alea? Te-aș putea ajuta să le catalogheți.
Nu mă interesează câtuși de puțin Societatea Istorică, dar aș vrea să aflu de ce un Gravely avea numărul de telefon al mamei. Probabil nu înseamnă nimic – poate că ea îi datora bani sau flirtase cu el în parcarea de la Liquor Barn, sau încercase să-i vândă nevestei lui farduri contrafăcute – dar eu am păstrat oricum chitanța împăturită în buzunar.
— Care chestii de la Gravely?
Bev se întoarce de la o reluare a *Roții Norocului* doar ca să se încrunte la mine.
— A, credeai că ar fi treaba ta? Fac o față compătimitoare: Nu totul e despre tine, iubire.
Genul ăsta de insultă de obicei îi redirecționează atenția, dar nu și de data asta. Scutură din cap.
— N-ai nevoie să știi nimic despre oamenii ăia. Orice-ar fi, mai bine las-o baltă!
Deschid gura să-i dau replica, dar Charlotte scoate un hohot scurt de râs caustic. Sună de parcă nu i-ar aparține.
— S-o lase baltă, zici? Adică să băgăm mizeria sub preș și să sperăm că n-o să vadă nimeni.

O privește pe Bev cu un nivel de furie care mi se pare extrem de disproporționat. Coada împletită i se învârte când se întoarce spre mine; ochii aruncă fulgere.

— Aduc prima cutie imediat ce am ocazia.

Iese. Soneria emite două note monotone când se trântește ușa.

— Uf! Arăt spre o cutie din spatele biroului, de un alb imaculat: Pachetul ăla e al meu, cred.

Bev mi-l aruncă fără să-și desprindă ochii de televizor. O urmez pe Charlotte afară.

E o zi noroasă, răcorindu-se spre seară, și parcarea e plină de păsări. Mierle atât de negre încât arată ca niște găuri în formă de pasăre decupate în pavaj, câteva ciori, sclipirea pestriță a graurilor. Charlotte trece printre ele ca o corabie printr-o apă neagră.

— Hei!

Charlotte se oprește, dar nu se întoarce, căutându-și cu o mână cheile. O prind din urmă în timp ce alungă păsările de pe capota mașinii.

— Mă întrebam: tu crezi povestea domnișoarei Calliope? Adică, tu crezi că există cu adevărat ceva groaznic sub Casa Starling? Pentru că am vorbit aseară cu Ashley Caldwell și ea…

— Nu știu, Opal. Poate. Nu prea.

Volvo-ul ei scoate un „bip“ când se descuie. Se așează pe scaunul din față și se oprește, arătând la fel de ilizibilă ca storurile închise de la biroul lui Bev.

— Singurul lucru groaznic în orașul ăsta sunt oamenii care trăiesc aici, dacă mă întrebi pe mine.

Probabil se referă la Bev, iar eu simt o nevoie nefirească și de scurtă durată de a o apăra. Portiera trântită a lui Charlotte mă salvează.

Despachetez noul meu telefon elegant și arunc ambalajul în tomberon. Dacă m-aș gândi prea mult – forma lui subțire, scumpă, greutatea lui în palma mea – poate că m-aș simți vinovată, dar îl strecor în buzunar fără să mă gândesc la nimic. Ecranul se freacă moale de bănuțul furat.

---

[26] Unchiul doamnei Caldwell se referea probabil la Etsuko și John Sugita, prima și a doua generație de japonezi americani, care au devenit Starling în 1943. Etsuko s-a înecat în 1955, iar restul familiei a fost relocată într-o căsuță modestă pe coasta statului Maine. Fiicele ei, acum având în jur de șaptezeci de ani, își amintesc cu drag de casă, dar nu au fost niciodată tentate să se întoarcă. „Nicio casă“, mi-a spus una dintre ele, „nu ar trebui să coste atât de mult“ (n. a.).

CAPITOLUL 13

Aprilie în Eden este o burniță nesfârșită. Mușchiul încolțește în crăpăturile trotuarului. Râul se îngrașă și devine leneș, crescând până când linge burta podului și lipăie la gura vechiului puț de mină. Pepiniera de plante de sezon se deschide în parcarea pieței de vechituri, iar furnicile își fac asaltul anual asupra barului de mic-dejun continental al lui Bev.

Casa Starling scârțâie și se umflă, astfel încât fiecare fereastră se lipește și fiecare ușă se înghesuie strâns în cadru. Mă aștept la o izbucnire de mucegai și mirosuri ciudate, dar casa capătă doar un miros bogat și treaz, ca un câmp proaspăt răscolit. Am ideea fantezistă că, dacă aș băga un cuțit în mulajul coloanei, aș găsi lemn verde și sevă. Dacă aș pune urechea pe podea, aș auzi un vuiet mare, ca o pereche de plămâni care trag aer în piept.

Chiar și Arthur pare afectat. Și-a modificat programul obișnuit de pândit și mâzgălit, petrecând din ce în ce mai mult timp în aer liber. Se întoarce cu noroi pe pantofi și murdărie sub unghii, cu o roșeață sănătoasă pe pomeți care mă deranjează în mod obscur.
Se încruntă restrictiv dacă îl întreb ce a făcut.
— Ai grijă, o să ți se lipească fața așa. Când nu-mi răspunde, fac o mutră supărată: Stai puțin, asta ți s-a întâmplat? N-am vrut să fiu insensibilă.
Arthur se întoarce atât de brusc încât am impresia că din nou colțul gurii lui se comportă greșit. Trece la aragaz să amestece într-o oală de fontă cu ceva consistent și cu un miros sănătos. În cele din urmă întreabă, cu reticență:
— Tu ce mănânci?
Ridic un pachet de mini-gogoși pudrate de la benzinărie.
— Un mic-dejun echilibrat.
El scoate un mic sunet de dezgust și pleacă cu prânzul lui, lăsând oala pe aragaz. Lângă ea sunt așezate, cu grijă, un castron curat și o lingură. Când mă uit la castron am o senzație ciudată, de noduri în stomac, așa că îndes ambalajul gogoșilor în buzunar și mă întorc la treabă. A doua zi dimineață mă așteaptă o jumătate de ibric de cafea, catifelată și neagră, și o tigaie cu ouă prăjite pe aragaz. Telefonul îmi zumzăie pe șold: *Nu e otravă, să știi.*
Șovăi, făcându-mi tot felul de griji în legătură cu datoriile și mâncarea regilor zânelor. Dar ar fi atât de groaznic să fiu prinsă pentru totdeauna în Casa

Starling? Balustradele strălucesc acum, și fiecare geam îmi face cu ochiul când trec pe lângă el. Sunt mai puține crăpături în tencuială, de parcă s-ar închide de la sine, și chiar ieri m-am pomenit stând întinsă într-unul dintre dormitoarele goale și pretinzând că e al meu.
Mănânc până mă doare stomacul.
E imposibil să nu mă simt vinovată după aia. Nu sunt obișnuită cu asta – vinovăția este unul dintre acele răsfățuri pe care nu mi le pot permite, ca și restaurantele cu masă sau asigurarea de sănătate – și descopăr că nu prea îmi place. Apasă greu pe umărul meu, urâtă și nedorită, ca un vultur hoitar pe post de animal de companie, de care nu pot scăpa.
Dar o pot ignora, pentru că n-am încotro. Pentru că am învățat cu mult timp în urmă ce fel de persoană sunt.
Am verificat e-mailul lui Jasper în fiecare seară, dar nu a mai primit niciun răspuns de la compania de electricitate. Doar notificări de la videoclipurile de pe YouTube și e-mailuri promoționale de la UL[27]. Jasper a fost morocănos și evaziv, verificând mereu telefonul și încrețindu-și buzele când îl întreb ce se întâmplă, dar nu contează. Pot ignora și asta.
În schimb, mă arunc în munca mea. Până la începutul lunii mai am frecat și lustruit tot etajul întâi și cea mai mare parte a celui de-al doilea, iar Casa Starling este atât de curată încât am început să tresar când Arthur îmi înmânează plicul la sfârșitul fiecărei zile, întrebându-mă dacă nu cumva aceasta va fi ultima dată.

Muncesc mai mult și mai din greu, conștientă că inventez noi sarcini, dar incapabilă să mă opresc. Înălbesc cearșafurile îngălbenite și bat covoarele; comand online cremă de șlefuit și lustruiesc tot argintul pe care nu l-am furat încă; cumpăr două galoane de vopsea lucioasă într-o culoare numită „Antique Eggshell“ și vopsesc din nou plintele și ferestrele din fiecare cameră; mă uit la un filmuleț de pe YouTube despre geamuri și petrec trei zile prostindu-mă cu chit și cu nituri înainte să arunc totul la gunoi și să renunț. O întreb chiar și pe Bev cum se repară tencuiala, ceea ce este o eroare tactică uriașă, pentru că ea scoate o mistrie și o găleată cu ceva nămolos și mă pune să exersez reparând gaura din camera 8, unde un oaspete a spart cu pumnul peretele de rigips. Se așează pe un scaun pliant și strigă sfaturi nefolositoare, ca un tată la un meci de fotbal al copiilor.

Mă lovesc cu fruntea de perete, și nu ușor.

— Dacă îmi mai spui încă o dată să dau cu peria pe margini, jur că îți fac o altă gaură în perete!

— Ești invitata mea! A, stai așa! Deja ești, pentru totdeauna.

— Nu-i vina mea că ai făcut un pariu prost cu mama.

Bev scuipă răutăcios în cutia goală, cu buzele strânse.

— Mda. Dă din cap spre peticul de pe perete: Încă mai pot vedea marginile. Trebuie să le *dai cu peria*…

Arunc cu mistria în ea.

Primăvara în Kentucky nu este atât un anotimp, cât un avertisment; până la jumătatea lui mai este suficient de

cald și de umed ca să mi se încrețească părul, iar în Casa Starling mai sunt doar două camere neatinse.

Una este mansarda cu fereastra rotundă – am început să urc treptele înguste într-o zi, cu o găleată și o mătură, și Arthur a deschis ușa cu o expresie de alarmă spirituală atât de profundă, încât mi-am dat ochii peste cap și l-am lăsat să fiarbă înăbușit în cuibul pe care îl numește dormitor – și cealaltă este pivnița.

Sau, cel puțin, cred că e o pivniță – este ceea ce așteaptă sub trapa din cămară, cea înfricoșătoare, cu lacăt mare și cu simboluri sculptate. N-am mai ridicat covorul din prima zi în care am găsit-o, dar mă trage spre ea. E ceva magnetic, sau gravitațional, ca și cum aș putea așeza o bilă oriunde în casă și s-ar rostogoli spre ea.

Elizabeth Baine pare să-i bănuiască, cumva, existența.

Există o pivniță sau un spațiu intermediar în casă?

Răspund cu emoticonul care ridică din umeri.

Se lasă brusc tăcerea timp de câteva ore, apoi: *Te rog află dacă există o pivniță sau un spațiu intermediar în casă.*

O las să fiarbă o vreme înainte de a-i răspunde: *mi-e foarte frică de păianjeni, îmi pare rău.* Adaug un emoji care varsă o singură lacrimă, pentru că dacă are de gând să mă șantajeze ca să vând un om care își dublează în liniște toate cheltuielile pentru mine, o s-o fac să regrete.

Baine îmi răspunde cu un șir de mesaje enervate, pe care le ignor. Menționează *topografia carstică* și *radarul de penetrare a solului* și include mai multe hărți aeriene neclare ale domeniului Starling[28]. Îmi opresc soneria.

Data următoare când îmi verific telefonul apare o fotografie a liceului Muhlenberg County. E dintr-un unghi ciudat, făcută în spatele terenului de fotbal, unde tribunele dau spre o mare de porumb furajer. Nu ar fi deloc remarcabilă, doar că eu știu că acolo își ia Jasper prânzul în fiecare zi – și la fel știe și ea.

Mă holbez la fotografie mult timp, simțind acel loc rece dinăuntrul meu.

A doua zi rulez covorul din cămara de jos și îi trimit o poză cu trapa. Ea e încântată. *Unde anume e plasată? E încuiată? Știi unde este cheia?* Și apoi, inevitabil: *Ai putea s-o găsești?*

Nu sunt surprinsă de cerere – nu droghezi o persoană și nu amenințí singurul membru al familiei ei dacă tot ce vrei de la ea este o conversație plăcută și câteva atașamente de e-mail –, dar sunt puțin surprinsă de cât de mult nu vreau să o fac. Amân cât pot de mult, rememorând și ezitând, trimițând liste nesuferit de lungi cu toate locurile în care am căutat cheia fără s-o găsesc. Ea mă îndeamnă să mă străduiesc mai mult, iar eu îi trimit ca răspuns liste și mai lungi, cu note de subsol. Ea sugerează că poate aș putea să sparg încuietoarea, făcând o mențiune delicată despre rapoartele mele disciplinare de la școală; eu îi răspund că am fost o adolescentă de rahat care știa să deschidă uși proaste cu un card de credit, nu un spărgător de bănci de pe vremuri.

În cele din urmă, primesc un SMS care mă instruiește foarte simplu să deschid ușa pivniței până vineri. Nu sunt amenințări sau avertismente urâte, dar mă întorc

să mă uit la poza aceea cu liceul până când un fior se răspândește din piept pe spate, ca și cum mi-ar fi apăsat de un zid de piatră.

A doua zi aștept până când aud pașii lui Arthur pe scări. Scrâșnetul mohorât al cafetierei, scârțâitul balamalelor, foșnetul cizmelor pe pământul ud. Atunci las jos pensula, pun capacul la loc pe cutie cu capătul unei șurubelnițe și urc în camera de la mansardă.

Mi se pare că durează foarte mult timp să ajung acolo: scara se întinde la nesfârșit în sus, răsucindu-se de mai multe ori decât ar fi logic, iar eu fac o duzină de cotituri greșite la etajul al doilea. A cincea oară când ajung în bibliotecă, oftez foarte tare și spun, fără să mă adresez cuiva anume: „Ești chiar de căcat la faza asta…“

Când mă întorc, scara îngustă este în spatele meu. Mângâi tapetul cu degetele, în semn de mulțumire tăcută.

Până la urmă, camera lui Arthur nu e dezordonată. E luminoasă, curată și caldă, cu podelele scăldându-se în lumina fastuoasă a lunii mai. Există un birou sub fereastră și un pat sub partea înclinată a tavanului, cu o plapumă așezată frumos peste saltea, pentru că, desigur, el își face patul în fiecare dimineață. Mă gândesc să-i răscolesc cearșafurile doar ca să fiu o pacoste, dar gândul mă face să mă simt, brusc, transpirată și neliniștită și oricum pisica iadului e ghemuită în mijlocul patului și îmi aruncă o privire urâtă, cu un singur ochi. Scot limba la ea și mă uit în altă parte.

Pe peretele de la capul patului, atârnată într-un suport greu, e o sabie. Nu pare a fi o jucărie sau o recuzită de la un festival renascentist. Lama e împestrițată de rugină, ciobită și zgâriată, dar muchia este ascuțită până la invizibilitate, ca vârful unui dinte de șarpe. Are simboluri de la mâner până la vârf, încrustate cu argint moale, și știu cu o certitudine înfrigurată că Elizabeth Baine ar avea o criză dacă i-aș trimite o fotografie a acesteia. În schimb, mă întorc spre birou.
Suprafața este dureros de ordonată, toate stilourile cu penița în jos într-o ceașcă de cafea, toate cărțile stivuite și etichetate. Sertarul de sus conține o serie de ace prea lungi și borcane de cerneală, câteva prosoape de hârtie pătate de un roșu apos. Ar fi trebuit să-mi dau seama până acum că cel mai apropiat loc de tatuaje este în E-town. Că probabil stă aici, cu mânecile suflecate și părul atârnându-i în ochi, apăsând acul în piele, iar și iar.
Închid sertarul prea tare, simțindu-mă iritată, supraîncălzită.
Sertarul următor e plin de așchii de creion și de mici cioturi de cărbune. Al treilea sertar e gol, cu excepția unui breloc de chei. Sunt doar două chei pe inel, ambele vechi și ornamentate.
Chiar în momentul în care degetele mele ating fierul, se aude un zgomot surd în spatele meu. Tresar, dar e doar o pasăre neagră și pestriță la fereastră. Bate irascibil în geam, ca și cum ar fi ofensată să găsească o casă întreagă atât de sus în aer, apoi dispare. Mă lasă cu inima bătându-mi între coaste și cu ochii foarte mari.

Fiecare centimetru din peretele din jurul ferestrei este ascuns sub hârtie și piuneze, ca și cum un întreg muzeu de artă ar fi fost înghesuit pe un perete de mansardă. La început mă gândesc că trebuie să fie primele schițe ale ilustrațiilor pentru *Subpământ* și stomacul meu face un salt de greață – dar nu. Eleanor Starling lucra în alb-negru brutal, liniile ei mușcând ca niște dinți pe pagină, iar aceste desene sunt numai griuri blânde și umbre moi. Există Fiare care pândesc de pe pagini, dar sunt modificate subtil. Fiarele lui Arthur au o eleganță stranie, o frumusețe teribilă pe care ale lui Eleanor nu au avut-o niciodată. Pășesc ușor prin păduri liniștite și câmpuri pustii, ascunse uneori de nodurile de grafit ale măceșilor și caprifoiului.

Sunt desene bune – atât de bune încât aproape că pot auzi zgomotul vântului printre crengi, pot simți cum se lasă pământul sub pantofii mei – dar perspectiva este ciudată, înclinată în jos în loc să fie dreaptă. Îmi ia o clipă să-mi dau seama că așa arată lumea văzută de la ferestrele Casei Starling.

Îmi amintesc brusc de mine însămi așa cum eram: mergând singură pe șosea în șorțul meu roșu de la Tractor Supply, uitându-mă în sus la această fereastră luminată chihlimbariu și tânjind după casa pe care nu am avut-o niciodată. Acum știu că Arthur stătea de cealaltă parte a geamului, la fel de singur, visând la lumea de afară.

Mi se strânge gâtul. Îmi spun că e din cauza prafului.

Există o mică schiță fixată chiar sub fereastră, mai grosolană și mai rapid lucrată decât celelalte.

Reprezintă pădurea în timpul iernii, pântecele palid al sicomorilor, șanțurile paralele ale aleii. Dintre copaci iese o siluetă, cu haina prea mare, cu fața întoarsă spre în sus. Toate celelalte tablouri de pe perete sunt strict în creion și cărbune, dar acesta conține un mic punct șocant de culoare uleioasă, singurul lucru luminos într-o mare de gri: o pată de un roșu bogat, arterial. Pentru părul ei.

Ceva mic și delicat îmi zvâcnește în piept. Iau cheile și fug.

Tropăi pe scări și mă întorc în hol, fără să mă gândesc la cheile din mână sau la telefonul de lux din buzunar sau la felul în care ar fi putut să arate fața lui când m-a desenat: pe jumătate enervat, pe jumătate altceva, periculos de concentrat.

La parter sunt deturnată și mă trezesc în antreul răcoros din spatele bucătăriei, împiedicându-mă de cizmele de cauciuc crăpate, iar următoarea ușă pe care o deschid mă scoate în lumina umedă a primăverii.

Cerul e de un albastru încețoșat și aerul e împestrițat cu auriu, ca și cum soarele ar străluci de peste tot deodată. Îmi scot tenișii – mi-aș scoate și pielea de pe mine dacă aș putea – și mă îndepărtez de umbra casei, îndreptându-mă spre nicăieri, oriunde.

Merg, urmărind o urmă slabă imprimată în iarbă, studiind modelul nebunesc de vițe care urcă pe zidurile de piatră. Pe vrejuri sunt frunze acum, încă translucide și părând umede, și ciorchini grași de muguri de flori. Caprifoiul de lângă motel este deja de un verde feroce, carnivor, așa că asta trebuie să fie altceva.

Dau un colț și mă opresc brusc, uimită de răzmerița subită a culorilor: flori. Un cerc neuniform de crini și margarete, explozii violet pal de cicoare și constelații palide, dantelate, de floarea-episcopului. Un val de maci de un roșu aprins, cu totul nelalocul lor printre piatra cenușie și umbrele Casei Starling.

Arthur stă în genunchi printre ei. Lângă el se află o grămadă de buruieni verzi, iar mâinile îi sunt negre de pământ. Îl înconjoară șiruri de pietre gri, sumbre și sinistre printre florile tumultuoase. Abia când văd numele „STARLING" repetat pe pietre, înțeleg ce sunt.

Arthur îngenunchează lângă cea mai nouă și mai mare piatră funerară. Aceasta poartă două nume, două date de naștere și o singură dată a morții.

Ar trebui să spun ceva, să-mi dreg glasul sau să-mi târșâi picioarele goale pe iarbă, dar nu o fac. Stau acolo, abia respirând, privindu-l în timp ce lucrează. Toată încordarea a dispărut de pe fața lui, domolindu-i linia sprâncenelor și arcada nasului, dezlipindu-i buzele. Mâinile lui sunt delicate în jurul rădăcinilor fragile ale florilor. Fiara urâtă și melancolică pe care am întâlnit-o de cealaltă parte a porții a dispărut cu totul, fiind înlocuită de un bărbat care îngrijește mormintele părinților lui cu mâini blânde, cultivând flori pe care nimeni nu le va vedea vreodată.

Casa expiră în spatele meu. O briză cu miros dulceag îmi trage părul de după ureche și îndoaie capetele macilor. Arthur își ridică atunci privirea și știu că în clipa în care mă va vedea fața lui se va crispa și se va

deforma, ca și când cineva ar fi întors o cheie în carnea lui și l-ar fi pornit împotriva mea – doar că nu e așa.
Rămâne foarte nemișcat, așa cum faci când vezi o vulpe la asfințit și nu vrei să dispară încă. Buzele i se deschid. Ochii lui sunt mari și negri și, Dumnezeu să mă ajute, dar cunosc privirea aceea! Am flămânzit de prea multe ori ca să nu recunosc un om înfometat când stă în genunchi, pe pământ, în fața mea.
Nu sunt drăguță – am dinții strâmbi și o bărbie ca un briceag și port unul dintre tricourile vechi ale lui Bev, cu mânecile smulse și cu urme de Antique Eggshell pe piept –, dar Arthur nu pare să știe asta.
Se uită la mine suficient de mult timp pentru ca eu să gândesc cu disperare: „Futu-i!"
Apoi își închide ochii foarte deliberat, iar eu recunosc și asta; așa arată când îți înghiți toată foamea. Când vrei ceea ce nu poți avea, așa că o îngropi ca pe un cuțit între coaste.
Arthur se ridică în picioare. Brațele îi atârnă țepene și stângace pe lângă corp, iar ochii lui sunt o pereche de puțuri. Lumina încă e caldă și de culoarea mierii, dar nu mai pare să-l atingă.
— Ce cauți aici.
Propoziția lui nu are semn de întrebare, ca și cum toată punctuația s-ar fi redus la puncte.
— N-am vrut… astea sunt… Ochii îmi fug spre pietrele de mormânt din spatele lui, apoi se îndepărtează de ele. M-am rătăcit în casă și am ajuns cumva aici.
Chipul i se contorsionează, pielea i se întinde peste oase. E aceeași furie amară pe care am văzut-o de atâtea

ori, dar nu mai sunt sigură că e direcționată împotriva mea.

— Eu…

Nu știu ce vreau să spun – „înțeleg“, sau „nu înțeleg“, sau poate „Îmi pare rău!“ –, dar nu mai contează, pentru că el deja pășește țeapăn pe lângă mine.

Se oprește în dreptul zidului Casei Starling și silueta lui se reflectă, unduind, în fereastră. Apoi, într-un gest rapid și lipsit de pasiune, lovește cu pumnul în geam.

Tresar. Arthur își retrage brațul din gaura zimțată. Dispare după colț, cu umerii cocoșați și cu mâna stângă plină de sânge și de pământ. O ușă se trântește, iar vântul șuieră trist prin dintele lipsă al geamului.

Nu-l urmăresc. Nu suport ideea de a fi în aceeași cameră, de a-l înfrunta amintindu-mi ochii lui pe pielea mea și cu greutatea cheilor furate în buzunar. Trădarea funcționează cel mai bine atunci când nu te gândești la ea, iar acum nu mă pot gândi la nimic altceva.

Trec pe lângă ușă să-mi iau pantofii și mă strecor în cabina camionetei. Îmi apăs cu putere fruntea pe volan, înfigându-mi plasticul în craniu, și îmi reamintesc foarte ferm că fac asta pentru bani. Că Arthur Starling și misterele lui și ochii lui de prostănac – oricât de arzători, oricât de înfometați – nu sunt pe lista mea. Că azi e vineri și că Elizabeth Baine așteaptă un răspuns.

Îmi scot telefonul și deschid ultimul ei e-mail. *Îmi pare rău, am făcut tot ce am putut!* îi răspund. *N-am avut noroc.* Adaug o față încruntată nesinceră și, înainte de a mă gândi de două ori, sau măcar o dată, trimit mesajul.

Nu primesc niciun răspuns în acea seară. Pentru o vreme, pot să mă prefac că nu va fi niciunul.

---

[27] University of Louisville – universitate de stat din Louisville, Kentucky (n. tr.).

[28] Topografia carstică se caracterizează prin depozite mari de calcar și este foarte potrivită pentru apariția de peșteri și doline. În Eden nu a fost descoperită vreo peșteră importantă, însă un proprietar de motel din partea locului nu are nicio îndoială privind existența lor: „Cu peșterile și cu afurisitele de mine, dacă urli la un capăt din Kentucky auzi în celălalt“ (n. a.).

CAPITOLUL 14

Am evitat destule consecințe ca să știu când se apropie una. O simt ca pe o greutate în aer, ca pe un nor de furtună care se adună deasupra mea, ridicându-mi firișoarele de păr de pe brațe.

Îmi petrec weekendul așteptând ca fulgerul să lovească, verificându-mi prea des telefonul și luându-mă de Jasper pentru nimic. Încerc să mă revanșez față de el ducându-l cu mașina la Bowling Green ca să vedem un film, dar el e agitat și distrat tot timpul, iar când se aude genericul „nu are chef" să se strecoare la noul film de groază care rulează pe ecranul de alături, deși afișul este suficient de înfricoșător încât să văd o mamă care protejează ochii copilului ei când trec pe lângă el.

Mă face să aștept, clipind și transpirând în fața la Greenwood Mall, în timp ce filmează niște furnici care se înghesuie peste un măr pe jumătate mâncat.

— Cum iese videoclipul? Cel nou, vreau să spun, îl întreb.

— Despre asta vrei să vorbim, de fapt?
Tonul lui e perfect neutru.
— Uite ce e, nu știu ce te-a apucat, dar…
— L-am terminat săptămâna trecută.
Îmi dă telefonul lui, degajat, ca și cum nu mi-ar fi arătat toate celelalte proiecte ale lui imediat ce le termina.
Mă dau la umbră și apăs *play*.
O tânără de culoare stă în mijlocul drumului, cu spatele. Camera de filmat se învârte în jurul ei, aducându-i fața în cadru: ochii strâns închiși, gura închisă. O recunosc din postările de pe Facebook ale lui Ashley Caldwell: unul dintre copiii lor adoptivi, ținut pentru o vreme și returnat, ca niște haine de mărime greșită. Camera se apropie din ce în ce mai mult, până când chipul fetei umple ecranul, cu fața strânsă ca un pumn.
Apoi, ea deschide gura. Îmi dau seama că țipă, tare și prelung, dar nu iese niciun sunet. În schimb, îi iese din gură un nor de fum alb. Se ridică și se îngroașă, ascunzându-i trăsăturile, înghițind cadrul până când nu mai există nimic altceva decât un alb învolburat.
Aștept, uitându-mă fix, cu nervii zbârnâind. Tocmai când decid că filmarea trebuie să fi avut o eroare, ceva se mișcă în ceață.
Un animal. Un maxilar lung, care se deschide larg. Un pocnet de dinți și ecranul se întunecă.
Expir îndelung.
— Futu-i!
Jasper zâmbește pentru prima dată în tot weekendul, timid și mulțumit.

— Da?
— *Da!* Adică, cum ai reușit?… Efectele alea au fost ireale.
Zâmbetul devine tânăr și pasional, așa cum se întâmplă doar când vorbește despre film.
— Mai întâi am încercat să închiriez o mașină de ceață, dar arăta ca naiba. Gheața carbonică a fost mai bună, dar în cele din urmă a trebuit să aștept ceața adevărată. Să o fac să iasă așa din gura lui Joy a fost, practic, doar o serie de încercări și greșeli…
— Nu, vreau să zic chestia de la final.
Zâmbetul lui Jasper se stinge.
— Ce chestie de la final?
— Acea…
Nu știu cum să-i zic. Crezusem că era un animal, dar forma nu avea logică în amintirea mea. Gâtul era lung și semăna cu al unei căprioare, însă avea prea mulți dinți, iar ochii erau prea depărtați.
— Ai fost măcar atentă? Jasper îmi ia telefonul din mâini și umerii i se lasă din nou. Iisuse, dura numai un minut și jumătate.
— Da, am…
Dar el se îndreaptă deja spre camionetă.
Ne întoarcem în tăcere. O întrerup o singură dată ca să întreb dacă să oprim să luăm rulouri cu pizza de la Drakesboro. El ridică din umeri cu perfectul nihilism insolent al adolescenței, iar eu mă gândesc serios să arunc restul meu de Sprite pe cămașa lui.
Mai târziu, pe seara, Jasper pune în funcțiune un tonomat de gustări și își lasă telefonul pe noptieră. Îl

iau, căutând printre fișiere până îl găsesc pe cel numit „țipăt_FINAL_FINAL REAL DRAFT.mov". Mă uit continuu, repetându-l la nesfârșit. Nu mai revăd animalul.

Luni mă apropii de Casa Starling cu mai multă precauție decât am făcut-o de ceva vreme încoace. Îmi țin respirația când bat la ușă, pregătită pentru vreun fel de scenă atroce de confesiune sau acuzație, dar Arthur deschide pur și simplu ușa, îmi spune un „Bună dimineața!" neobișnuit de arctic și se întoarce fără să mă privească în ochi. Răsuflu în spatele lui, nesigură dacă sunt ușurată sau enervată.

Îi ascult pașii toată ziua, sperând să am ocazia să-i ascund cheile înapoi în sertarul biroului, dar el rămâne închis la mansardă ca soția nebună dintr-un roman gotic. Nu-l mai văd până seara, când scoate un plic din buzunarul de la spate și ezită. Își freacă degetul mare de margine și spune, brusc:

— Îmi pare rău! Dacă te-am speriat.

Ar fi trebuit să mă sperie – spargerea ferestrelor este un comportament clasic violent, de genul celor în care numai bărbații au voie să se complacă –, dar tot ce am simțit atunci a fost o tristețe dureroasă, cu ecou, ca o suferință. Mi-am făcut griji mai târziu dacă și-a spălat bine murdăria de pe tăieturi, ceea ce mi se pare, acum, un semn destul de rău pentru dezideratul „Sunt-Aici-Doar-Pentru-Bani".

Astăzi, mâna lui stângă este o grămadă de tifon legată la câțiva centimetri de încheietura mâinii, într-un nod stângaci. Îmi dreg glasul.

— Mă pricep destul de bine la chestiile astea, dacă vrei să te ajut să-ți schimbi bandajele.

Arthur se uită în jos la propria mână, apoi la a mea, și se cutremură vizibil.

— *Nu!* Doamne! Apoi, ca și cum și-ar fi pregătit un scenariu și refuză să fie deturnat de la el, spune rigid: Dacă vrei să pui capăt colaborării noastre, te înțeleg. Nu e ca și cum ar mai fi multe de curățat, nu-i așa…

Se pare că semnele lui de întrebare sunt încă nave rătăcite pe mare, suflete din păcate pierdute.

Îi caut pe față regretul sau speranța, neștiind pe care aș prefera să o văd, dar el etalează cea mai bună imitație a lui de gargui, cu ochii fixând, împietriți, tapetul.

— Bănuiesc că nu, spun, iar el dă din cap de două ori, foarte repede, ca un om care a primit un diagnostic prost la cabinetul medical și refuză să aibă fie și o singură emoție în public în legătură cu asta.

Întinde plicul spre mine, orbește, iar acesta îi alunecă dintre degete pe podea.

Ne uităm amândoi la el preț de o clipă tensionată, apoi îl ridic, îl împăturesc cu grijă și îl bag în buzunar.

— Dar mai e de vopsit rama ferestrei. Vocea mea este profund egală: Și plănuiam să închiriez o mașină de curățat cu jet pentru treptele din față. Sunt destul de scârboase, sincer.

Lumina de deasupra noastră pâlpâie defensiv.

Ochii lui se întâlnesc cu ai mei pentru prima dată în zi: o privire scurtă, izbitoare, care îmi amintește, fără niciun motiv, de frecarea unui chibrit pe piatră. Dă din cap a treia oară.

— Mă rog… Iedera trebuie tunsă. Dacă tot te ocupi de asta…

Sunt tentată să-l întreb care naiba e treaba cu el, mai exact. De ce imaginea mea este atârnată în camera lui și de ce există cea mai mică și invizibilă urmă de zâmbet pe buzele lui în clipa asta și de ce își irosește viața închis în această casă mare, nebună și frumoasă, atât de înverșunat de singur.

Dar dacă ar răspunde? Dacă, Doamne ferește, ar avea suficientă încredere în mine încât să-mi spună adevărul și mi-ar spune un secret care ar face Grupul de Consultanță Pentru Soluții Inovatoare să-și ude pantalonii? Și dacă – și mai rău – aș fi atât de proastă încât să-i păstrez secretele?

Așa că ridic din umeri, copiindu-l cât pot de bine pe Jasper, și îl las în penumbră, cu o mică adâncitură în obrazul stâng care ar putea fi, sau nu, o gropiță.

În acea seară mă aflu la jumătatea drumului regional când consecința mă ajunge din urmă. Stă la câțiva metri dincolo de linia albă vopsită, acolo unde asfaltul se prăbușește în păpădii și pietriș, cu degetul mare îndreptat spre cer.

Frânez atât de tare încât simt miros de cauciuc.

— *Jasper*? Ce naiba faci aici?

El smucește portiera din dreapta și sare pe scaun, cu rucsacul în poală și cu părul în bucle zbârlite. Trântește ușa într-un mod care îmi spune că a progresat de la *morocănos* la *enervat* cândva în ultimele opt ore.

— Te-aș putea întreba același lucru, doar că tu mi-ai spune doar *aiureli*, așa că nu știu de ce m-aș mai *obosi*.

Multe minciuni bune se pierd pentru că oamenii cad pe spate la primul semn de necaz. Ridic o mână într-un gest împăciuitor, rostind cu o intonație pe care am învățat-o de la consilierul din liceu:

— Bine, văd că ești supărat. („Supărat!“). Nu știu ce s-a întâmplat, dar…

Jasper izbește în bord.

— Să-ți spun ce s-a întâmplat, atunci. Azi, după a cincea oră, am fost chemat în biroul directorului.

Asta n-ar fi fost ceva demn de luat în seamă pentru mine, care mi-am petrecut cel puțin 30% din scurta mea carieră educațională în biroul directorului, dar singura dată când Jasper a avut probleme a fost atunci când doamna Fulton l-a acuzat că a trișat pentru că obținuse un punctaj perfect la testul ei stupid de matematică.

— Dar când am ajuns acolo, domnul Jackson nu era în spatele biroului său. În schimb, era o cățea corporatistă crispată…

Un zgomot de cascadă îmi umple craniul, împreună cu mirosul dulceag de mere false.

— …care mi-a spus că e îngrijorată pentru tine și că speră că aș putea, și citez aici, „să-ți amintesc de obligațiile tale“. Ce fel de rahat mafiot e ăsta? De când școlile lasă adulții străini să vorbească singuri cu elevii? A încuiat *ușa*, pentru numele lui Dumnezeu! Și a… a spus că îi plac videoclipurile mele. Indignarea lui șovăie, înclinând spre simpla frică: Nici măcar nu l-am postat pe ultimul încă.

Bag mașina în viteză și revin pe șosea. Ar trebui să inventez o poveste de acoperire liniștitoare, dar în creierul meu sunt exact două gânduri, care se umflă ca niște tumori: primul, că Jasper înjură cu mult mai multă familiaritate decât bănuisem până atunci și al doilea, că o s-o dezmembrez pe Elizabeth Baine și o să-i las rămășițele pentru afurisitele de ciori.

— Ce i-ai spus?

Nu mă uit la el, dar pot simți rotirea seismică a ochilor lui.

— I-am spus „Da, doamnă, mulțumesc!“ și am șters-o imediat ce-a sunat clopoțelul. Nu sunt *prost*.

— Bun băiat!

Îmi trece prin minte că nu a fugit, cum ar fi, la Tractor Supply Company.

— Și ți-a spus ea unde să mă găsești? Unde lucrez?

A doua rotire a ochilor lui s-ar fi putut înregistra, probabil, pe scara Richter.

— Chiar credeai că nu știu? Unul dintre sfeșnicele alea avea un „S“ ștanțat pe el, pentru numele lui Dumnezeu! Și mereu trimiți mesaje la oameni care nu sunt eu – de ce este cineva pe nume *Heathcliff* în contactele tale? – iar tu ai cam zero prieteni. Așa că am sunat la Tractor Supply acum o lună și Lacey mi-a spus că nu mai lucrezi acolo din *februarie*. Apropo, mi-a spus că se roagă pentru tine.

— Uau, bine. *Uau!*

— Oricum mi s-a părut o tâmpenie, dar tu păreai mulțumită și cel puțin nu te mai pipăia Lance Wilson.

— Hei, de unde știi?… A fost o pipăire *reciprocă*, să fie clar!
— Un rezumat bun pentru orice relație pe care ai avut-o tu vreodată…
Simt vag că arbitrul ar trebui să fluiere și să declare fault aici, pentru că nu e atât o replică cât o măcelărire. Sunt lăsată cu măruntaiele bolborosind pe podea.
— De parcă tu ai avea idee… Nu știi despre ce vorbești…
— Te implor, literalmente, să nu mă luminezi! Iisuse, Opal…
Jasper se lăsă pe spate în scaun cu un oftat de vârstă mijlocie, infinit de obosit. Un kilometru trece aproape în liniște, cu excepția zgomotului motorului și al orăcăitului umed al brotacilor de primăvară care se aude prin geam.
— Am tot așteptat să-mi spui ce se întâmplă. Jasper vorbește spre plafon, cu gâtul lăsat peste tetieră: În seara în care am luat pizza. Ziua la film. Am crezut că te pregăteai pentru asta, dar n-ai făcut-o niciodată. În schimb, a trebuit să o aud de la o străină într-un sacou și niște pantaloni urâte ca dracu!
E o seară răcoroasă, iar ceața se înalță deja din râu în limbi palide, lingând pământul. Pare ciudat de solidă în strălucirea farurilor, de parcă aș conduce printre flancurile albe și alunecoase ale unor animale.
— Uite, Jasper. Îmi umezesc buzele, storcând fiecare gram de sinceritate din sufletul meu nesincer: Îmi pare rău! Îmi pare foarte rău!

Risc să-i arunc o privire la următorul semn de stop. Încă se uită meditativ în plafon.
— Chiar așa? Sau doar îți pare rău că ai fost prinsă?
Nu răspund. El oftează din nou, mult mai prelung decât pare fizic posibil.
— Casa aia e o veste proastă. Știi asta, nu-i așa?
— Sunt doar vorbe. Pufnesc blând și condescendent, ca un sceptic care își bate joc de o ghicitoare: Lucrez acolo de luni de zile și cel mai rău lucru pe care l-am văzut vreodată a fost Arthur Starling în prosop.
Deschisesem, cu o zi înainte, o ușă despre care eram sigură că fusese un dulap în ziua precedentă și îl găsisem pe Arthur ștergându-și părul cu prosopul, într-o baie de la etajul întâi. Scosese un sunet ca un claxon de mașină stricat, un fel de behăit sugrumat, iar eu trântisem ușa atât de repede încât îmi lovisem propriile degete de la picioare. Îmi petrecusem restul după-amiezii clipind ca să alung imaginile remanente, în purpuriu strălucitor, ale tatuajelor lui: sulițe și spirale încrucișate, un șarpe îndoit în formă de opt, o Meduză cu fața ascuțită, rânjind între două păsări.
Sprâncenele lui Jasper sunt în pericol de a dispărea sub linia părului. Cu aerul unei persoane care pășește cu grijă peste ceva nespus de scârbos, spune:
— Și dacă nu sunt doar vorbe? O știi pe doamna Gutiérrez, de la Las Palmas? Mi-a spus că al ei cumnat trecea cu mașina pe lângă poartă, într-o seară, și l-a văzut pe tipul ăla pe alee. Învârtind o *sabie* în jurul lui, spre *nimic*. S-a uitat drept la el când a trecut. Și în aceeași noapte, cumnatul ei a făcut *infarct*[29].

Nu comentez nimic, încercând din greu să nu mă gândesc la cicatricile de pe articulațiile degetelor lui Arthur, la sabia atârnată în dormitor.

— Iar casa aia pur și simplu nu e… nu e în regulă.

O expresie bizară îi traversează fața, rigidă și meditativă. Am stat lângă el la sute de filme de groază și nu cred că l-am văzut vreodată speriat.

— Uite, nu-i nimic, bine? Ar fi trebuit să-ți spun, dar n-am vrut să-ți faci griji.

— Opal… O pauză considerabilă, apoi: Nu sunt fiul tău.

— Mai întâi de toate, *îh*…

— Și nu sunt slujba ta. Pricepi asta?

— Da, știu. Știu.

Nu mint, dar nici nu pare că-i pot spune adevărul. Cum îi spui unui băiat de șaisprezece ani că el este singurul motiv pentru care te ridici din pat, săptămâni în șir după accident? Că întreaga lume e acră și cenușie, cu excepția lui, așa că ai comis toate felurile de falsuri și imitații ca să te asiguri că nu-ți va putea fi luat niciodată? Că el este singurul lucru pe singura listă care va avea vreodată importanță?

Acum ne aflăm pe Cemetery Road, urcând dealul spre Dollar General și firma de pompe funebre.

— Numai că tu meriți mult mai mult decât toate astea.

Gesticulez pe fereastră în direcția Edenului. Spre neoanele pâlpâitoare de la farmacie și spre trotuarele sufocate de ceață, pustii, cu excepția tufelor de ciulini și a halourilor chihlimbarii ale felinarelor stradale.

— Tu ești deștept și notele tale sunt bune…

— De ce crezi că e așa? Jasper se îndreaptă, privindu-mi profilul cu o atenție stranie, convingătoare. De ce crezi că muncesc de două ori mai mult decât oricine altcineva din clasă?
— Pentru că vrei să pleci de aici. *Știu*. Mă ocup de asta, doar mai lasă-mi puțin…
Jasper scutură din cap și se trântește cu spatele de scaun. În oglinda retrovizoare îi văd gura ca o linie furioasă.
— Știi ceva? Rămân la Logan în noaptea asta, oprește aici.
— Hei, Jasper, haide…
Dar el deja umblă după mâner. Sare pe trotuar în timp ce camioneta e încă în mișcare și izbește portiera cu palma. Se întoarce o singură dată.
— A, doamna aia mi-a dat un mesaj pentru tine.
O spune cu dezgustul profund al cuiva care e prea bătrân pentru mesaje secrete și coduri și nu-i vine să creadă că e obligat să participe.
— Mesajul e: „Zece, zece, nouăzeci și trei".
Pleacă, cu mâinile îndesate în buzunare și rucsacul aruncat pe un umăr.
Stau pe marginea drumului atât de mult timp, încât cabina se umple de vapori unsuroși și cerul se transformă în funingine punctată cu stele. Mă întreb cum a aflat Elizabeth Baine și dacă Jasper a recunoscut numerele, sau dacă până și el a uitat data mea reală de naștere. Mă întreb dacă statul mi-ar permite să cer tutela lui acum că sunt adultă, sau dacă mi-l vor lua pe

Jasper cu bonusuri pentru infracțiuni minore de falsificare și furt de identitate.
Aceste gânduri sunt lucruri inutile, îndepărtate, pentru că știu deja ce am de gând să fac. Am știut din secunda în care Baine a rostit numele fratelui meu pe bancheta din spate a mașinii ei, cu săptămâni în urmă. De atunci, totul a fost o joacă de-a prefăcătoria, vise despre o casă veche, un mare mister și un băiat cu secrete și cicatrici. Oamenii ca mine ar trebui să știe mai bine că nu e cazul să viseze.
Cu ceva timp înainte de miezul nopții mă îndepărtez de bordură și fac o întoarcere largă pe strada goală. Mă întorc la Casa Starling, cu cheile lui Arthur apăsându-mă pe șold ca niște degete reci.
În timpul zilei, Casa ar putea fi confundată cu o simplă clădire; noaptea, niciodată. Are topografia obscură a unui vis sau a unui corp, cu holuri nesfârșite, sinuoase, și scări care urcă în unghiuri nefirești. Zidurile se umflă și se retrag, ca o cutie toracică imensă, iar Arthur bănuiește că dacă și-ar lipi urechea de tencuială ar auzi bătăile subtile ale unei inimi, undeva sub tot lemnul de stejar și de brad, sub ipsos.
În cele mai multe nopți Arthur găsește asta liniștitor – e plăcut să-și imagineze că nu e singur împotriva Fiarelor, chiar dacă singurul său aliat e o casă bătrână și prostuță, cu ambiții de conștiență – dar în seara asta Casa e neliniștită. Fiecare cui se învârte agitat în gaura lui și țiglele acoperișului se ciocnesc ca niște dinți care clănțăne. O țeavă de scurgere se izbește de perete în ritmul neliniștit al unei femei care bate cu unghiile pe

masă. Arthur o liniștește cât poate de bine, reînnoind protecțiile și verificând de două ori talismanele, dar vremea e blândă și ușile sunt încuiate. Stă treaz mult timp, ascultând, și adoarme doar când Baast se ghemuiește pe pieptul lui.

Când se trezește, Baast stă deasupra lui, cu spatele arcuit și coada rigidă. Arthur simte un gâdilat pe piele, ca și cum ar sufla un curent de aer rece, și e brusc conștient că porțile de la intrare au fost deschise. La fel și ușa din față. Se uită pe fereastra rotundă suficient de mult timp încât să vadă furișarea fantomatică a ceții peste pământ, apoi fuge desculț pe scări, cu sabia în mâna bandajată, care îl doare.

Nu există nimic la etajul al doilea, nici la etajul întâi. Simte o senzație de atragere în ceafă, ca o tremurătură de pânză de păianjen, care îl conduce spre bucătărie, dar e pustie, cu excepția fosforescenței slabe a ceasului de la cuptorul cu microunde.

Ceva pocnește, ca obturatorul unui aparat de fotografiat. Vine dinspre cămară.

Deschide ușa și lumina se reflectă pe cutiile ruginite și borcanele vechi, cu conținutul cenușiu și cleios. Covorul a fost dat la o parte, iar sub el există un pătrat perfect, de întuneric, în podea.

Trapa e deschisă.

Arthur nu a mai văzut-o deschisă decât o singură dată, când avea unsprezece ani. Mama lui așteptase până la amiază, la solstițiul de vară, înainte de a îngenunchea pe podea și a o descuia. Apoi l-a luat de mână și l-a condus în jos, în întuneric.

Își amintește treptele, alunecoase și nesfârșite. Își amintește cum își plimba o mână de-a lungul pereților și îi găsea uzi, plângând cu apă rece. Își amintește că scâncea, iar mama lui a observat, dar nu s-a oprit.

Nu înțelege cum a fost deschisă din nou ușa – el ține cheile în siguranță, în camera lui, iar acestea nu sunt genul de încuietori care pot fi forțate – dar gândurile lui au devenit foarte lente, foarte simple. El este Protectorul Casei Starling, iar încuietorile au cedat.

Arthur coboară sub Casa Starling pentru a doua oară în viața lui; inima îi bate egal și tatuajele îi ard în piele.

Pereții sunt din piatră calcaroasă netedă, neatinsă de târnăcoape sau dălți; e ca și cum lumea s-ar fi despicat și cineva ar fi construit scări în deschizătură. Ar trebui să fie complet beznă, dar ceața are propria ei strălucire fantomatică, bioluminiscentă.

Sunetul se aude din nou, acel clic nefiresc. Arthur își aduce sabia în față și merge mai repede.

Scările nu duc la o cameră sau la o încăpere; pur și simplu se termină, dând direct în marea lespede a primei uși. Vede lanțurile încă întinse pe suprafața ei și încuietoarea încă închisă, dar în fața ei se află o siluetă, palidă în lumina cețoasă.

Arthur nu ezită. Se năpustește în jos pe ultimele trepte și atacă. E o legănare urâtă, o lovitură de sus în jos, ca a unui tăietor de lemne, dar ar fi fost de ajuns ca să despice un coșmar proaspăt eclozat. Doar că alunecă pe piatra umedă, sau piatra îi alunecă de sub picior, iar sabia se duce departe. Ricoșează din calcar într-un jet de scântei albe.

Trupul lui se izbește de siluetă și tresare, așteptându-se la dinți care sfâșie și gheare care taie, la atacul repezit și împrăștiat al unei creaturi cu prea multe articulații și membre…

Dar nu vine. În schimb, o voce rostește, cu fervoare:

— Hristoase pe *bicicletă*!

Arthur nu se mișcă. Nu respiră. Este destul de sigur că inima nu-i bate.

— *Opal?*

Silueta palidă ridică capul și el vede o bărbie ascuțită, o pereche de obraji pistruiați, irisuri cenușii mărginite de alb.

— *Opal.* Doamne… ești bine? Te-am…

Mâna lui are un spasm și sabia îi cade pe jos. Își trece degetele frenetic pe pielea goală a brațelor ei, peste umeri, temându-se de căldura lipicioasă a sângelui.

— Sunt bine. E în regulă.

Abia când ea vorbește, când îi simte căldura respirației pe față, își dă seama că o ține prinsă de ușă. Că degetul lui mare se odihnește în golul dintre clavicule, chiar deasupra ritmului sălbatic al pulsului ei. Că expresia din ochii ei ar trebui să fie frică, dar nu este.

Face un pas înapoi, prea repede, și ceva scoate un scrâșnet luxos sub piciorul lui.

— Ce faci aici?

Tonul lui e amenințător, dar ea răspunde nonșalant:

— Curățenie. Îmi ești dator pentru orele suplimentare, prietene.

Arthur decide că fierbințeala care îi curge prin membre e furie. Îi face vocea să-i tremure.

— Ți-am spus să nu vii niciodată aici noaptea. Ți-am spus…

— Stai pe telefonul meu.

El răsuflă. Se apleacă să recupereze telefonul de sub piciorul lui stâng. Se uită la ecranul crăpat, respirând greu.

— Dă-l încoace.

Fotografiile ei sunt etalate pe ecran într-o rețea ordonată. Una pare să fie de la poarta din fața Casei Starling. Următoarea e cu ușa de la intrare, cu câteva prim-planuri ale protecțiilor. Apoi biblioteca, salonul, bucătăria, antreul.

— Ce… ce sunt astea?

Vocea îi sună înfundat în urechi, ca și cum ar vorbi sub apă.

— Poze.

Îi poate auzi ridicarea ursuză a bărbiei.

Derulează în sus. Există fotografii cu toate ciudățeniile din casă: urme de gheare în tapet, cărți în limbi moarte, talismane și vrăji. E ciudat să le vadă în acest fel: toate dovezile războiului lung și nebunesc al familiei lui capturate în aranjamente luminoase de pixeli. Cea mai recentă imagine este o ușă de piatră gri, legată cu lanțuri. În lacăt atârnă un inel cu trei chei de fier. Una dintre ele este înghesuită stângaci în gaura cheii, deși el știe că lacătul nu se va clinti. Arthur a pierdut ore întregi încercând.

Când mama lui i-a arătat această ușă, l-a întrebat câte încuietori are Casa Starling. El le-a numărat în minte: porțile, ușa din față, pivnița și ușa de piatră de sub toate

acestea. „Patru“, a răspuns. Apoi, mama lui i-a arătat inelul de chei și l-a întrebat câte chei a făcut Eleanor. „Trei“, a spus el. Și apoi, îndrăzneț, a întrebat de ce. „Pentru că această încuietoare nu trebuia să fie deschisă niciodată“.

După aproape un deceniu petrecut în căutarea celei de-a patra chei, ajunsese la concluzia că mama lui spunea adevărul. Dar el crede că există și o altă cale. Dacă nu ar fi crezut, dacă ar fi fost convins că el și fiecare Starling după el vor rămâne blocați pentru totdeauna în acest război prostesc, nu e sigur că s-ar mai da jos din pat dimineața.

Arthur expiră cu grijă.

— Ai furat cheile. Din camera mea.

Nu știe de ce vocea lui ar trebui să sune atât de rănită. Știa ce era Opal: o fată care se îneca și care ar fi făcut orice ca să se mențină la suprafață, o hoață și o mincinoasă care îi datora mai puțin decât nimic.

Opal nu răspunde, dar pielea gâtului i se mișcă în timp ce înghite în sec. Degetele lui zvâcnesc.

— Le-ai trimis toate pozele astea.

— Și dacă am făcut-o?

Lui Arthur nu-i place expresia ei – vinovată și furioasă, dar, nici măcar acum, nu prea speriată – așa că închide ochii.

Opal continuă, prinzând avânt:

— Și dacă oamenii își pun întrebări în legătură cu locul ăsta? De fapt, și eu am câteva întrebări.

— Nu. Te rog!

Nu e sigur dacă rostește cuvintele cu voce tare sau doar le gândește.

— De exemplu: unde dracului duce ușa asta? De ce am visat-o înainte s-o văd măcar? De ce aproape că m-ai decapitat acum câteva clipe?

— N-am vrut…

Ea îi dă înainte, cu glas acut:

— În primul rând, de ce ai o blestemată de sabie? Ce s-a întâmplat cu părinții tăi? Ce s-a întâmplat cu Eleanor Starling?

— De unde dracului să știu eu?

Mama lui Arthur l-a învățat încă de mic cum să păstreze secrete. Cum să descurajeze întrebările și ochii indiscreți, cum să-i îndepărteze pe curioși și pe șmecheri. Nu-l pregătise și pentru Opal.

— Tu crezi că Eleanor a *explicat*? A dispărut și a lăsat moștenitorului ei numai o sabie și o nenorocită de carte *pentru copii*.

E surprins să constate că stă din nou foarte aproape de Opal, amenințător. Sfidarea de pe chipul ei face ca glasul să i se spargă.

— N-ar fi trebuit să te las să intri în Casă. M-am gândit doar că… m-am gândit…

Pe atunci își spusese că sentimentul de vinovăție îl împinsese s-o facă, amintirea celei de-a doua dintre cele mai mari greșeli ale lui și ceea ce o costase pe ea, dar era o minciună pentru copilași: pur și simplu nu mai vrusese să fie singur.

O tandrețe îngrozitoare trece peste fața lui Opal, acea trăsătură blândă pe care ea se străduiește atât de mult s-

o ascundă.
— Arthur, îmi pare rău! Pentru poze. Eu n-am vrut, dar mi-au spus…
În acel moment Arthur aude un al doilea sunet: un zgâriat ușor, ca niște unghii, pe partea nepotrivită a ușii.
Mâna lui stângă înșfacă bumbacul uzat al cămășii lui Opal. Simte cum îi crapă pielea din palmă. Ea coboară ochii la mâna lui și apoi îi ridică din nou la el, iar el refuză să-i interpreteze expresia, refuză să se gândească la pupilele ei mărite sau la înclinarea infinitezimală a feței ei spre a lui.
O trage dincolo de el, departe de ușa de piatră, și o împinge brutal pe scări.
— Ok, ce *dracu*…
— Ieși. Du-te acasă. Nu te opri și nu te uita înapoi!
Își recuperează sabia și își fixează picioarele, cu fața la ușă și sabia pe jumătate ridicată.
Opal nu s-a clintit. Se uită la el cu aceiași ochi ca niște cuie bătute, pe care și-i amintește din prima seară în care a găsit-o dincolo de porți, ca și cum nu ar ști ce se apropie dar e gata să-și rupă pumnii în lucrul respectiv. Pe cămașa ei e o pată din sângele lui.
Pentru a doua oară își adună toată răutatea și nebunia pe care o poate aduna și spune:
— *Fugi!*
Pentru a doua oară o privește fugind de el și nu regretă.

---

[29] Cumnatul doamnei Gutiérrez și-a revenit complet. Pune supraviețuirea lui pe seama

crucifixului bunicii lui, pe care îl poartă pe sub guler, pe un lănțișor de aur (n. a.).

CAPITOLUL 15

Conduc prea repede și parchez aiurea, ocupând oblic două locuri din parcarea motelului. Stau ascultând ticăitul motorului și țârâitul înfundat al greierilor, tremurând ușor. Rostesc, încet:

— Ce dracu…

Mă face să mă simt mai bine, așa că mai repet de câteva ori, cu intonații diferite:

— *Ce* dracu! Ce *dracu*!

— Hei, ești bine?

E Bev, care bate în capotă, îmbrăcată în șort și o bluză jalnică. Ceața îi înconjoară gleznele goale, îngroșându-se rapid.

Mă gândesc să-i spun adevărul, chiar mă gândesc la asta, dar în momentul de față ar fi nevoie de o listă pe mai multe nivele ca să acopere toate căcaturile pe care le-am pus la cale și le-am îndurat în ultimele opt ore:

1) Fratele meu mai mic a țipat la mine, ceea ce a fost nasol, dar a avut dreptate, ceea ce a fost și mai nasol.

2) Nu am reușit să îndeplinesc sarcina pe care mi-a dat-o Baine, ceea ce înseamnă:

A) Ea va face ceva scârbos și îngrozitor, care ar putea să mă facă să pierd custodia lui Jasper, ceea ce înseamnă:

i) Voi avea și o crimă de planificat, pe lângă toate celelalte lucruri.

3) Arthur Starling aproape că m-a omorât și apoi aproape că m-a sărutat și apoi m-a aruncat ca pe o gumă de mestecat folosită, și nu sunt sigură care dintre aceste lucruri mă supără mai mult.

Mă mulțumesc cu:

— Sunt bine. Du-te înapoi în pat.

Bev se uită prin parbriz încă o secundă.

— Bine. Lovește din nou capota. Învață să parchezi, cap sec!

În fața ușii mele mă așteaptă o ladă de plastic cu un bilet autocolant deasupra, pe care scrie *Colecția Gravely, cutia nr. 1*, cu scrisul îngrijit al lui Charlotte. Deschid ușa și dau un șut cutiei peste prag.

Camera 12 e înghesuită și mucegăită. În aer se simte un miros slab, hormonal, care îmi spune că Jasper a trecut pe aici la un moment-dat, fie ca să se împace, fie ca să-și ia lucrurile, dar eu eram ocupată să sparg case, să fiu prinsă și, probabil, să-mi pierd slujba. Gândul este brusc și înfiorător. Cum ar putea Arthur să continue să mă plătească după ce m-a prins furându-i cheile și, pe deasupra, și spionând? Cum ar putea să mă lase să mai pun piciorul în Casa Starling?

Îmi trece prin minte că o persoană normală nu ar avea un asemenea număr și o asemenea intensitate de emoții dacă și-ar pierde slujba de menajeră. Îmi spun că e doar din cauză că banii erau buni și nu știu cum o să plătesc taxele de școlarizare ale lui Jasper anul viitor. Doar că aveam de gând să spăl treptele cu jetul și să tund iedera, să atârn perdele noi și să cârpesc bucățile sparte de stucatură. Doar că o să-mi lipsească greutatea caldă a pereților din jurul meu și sunetul iritabil al pașilor lui Arthur pe scări.

Vreau să năvălesc în Casa Starling și să-l dau cu capul de perete pe Arthur până când mă iartă sau își cere scuze sau își lipește gura de a mea doar ca să mă facă să tac. Vreau să mă duc la Logan și să mă cert zdravăn și zgomotos cu Jasper, în fața lui Dumnezeu și a tuturor. Vreau să-mi sprijin fruntea de pieptul mamei și să plâng, și să simt lacul alunecos al unghiilor ei pe obrazul meu în timp ce mă minte: „Totul e în regulă, păpușă".

În schimb, deschid cutia de depozitare, scotocind prin ea la întâmplare. Cumva, sfârșesc cu picioarele încrucișate și cu albumul foto al familiei Gravely în poală. Întorc paginile încet, simțind cum ceva înțepător și verde mi se adună în gât. Invidie, poate. Noi n-am avut niciodată un album cu fotografii de familie. Obișnuiam să mă uit pe ascuns în telefonul mamei și să derulez înapoi cât de mult puteam în fotografiile ei, dar nu exista niciuna de dinainte de a mă naște. E ca și cum ar fi răsărit din craniul lumii, complet formată și râzând, o femeie fără o istorie.

Familia Gravely are o istorie. Întregul oraș încă mai spune povești despre ei, iar albumul foto îmi arată o paradă a câinilor familiei, a pomilor de Crăciun și a torturilor aniversare. Veri și unchi și bunici cu un aer sever, toți în fața acelei case mari și noi.

Ultima fotografie din album este o adolescentă sprijinită de o mașină de culoarea lichiorului de cireșe. Picioarele ei sunt lungi și pistruiate, încrucișate la gleznă. Fața ei arată diferit, mai tânără și mai moale decât o văzusem vreodată, dar zâmbetul ei are o înclinație nerușinată, nesăbuită, pe care o cunosc mai bine decât propriile mâini, iar părul ei… nu se uită un păr ca acela. E mai roșu decât mașina, aureolat în auriu de soare, așa că arată ca o femeie în flăcări.

Mama. Mama *mea*! Stând lângă Corvette-ul din ’94, care a fost întotdeauna prea frumos pentru ea.

După înmormântare, mi-a luat câteva săptămâni să mă conving să mă duc la cimitirul de vechituri ca să-i adun lucrurile. Atunci interiorul mașinii era deja negru de mucegai, iar scaunele puțin acoperite de puf. Din torpedoul cu mănuși s-a scurs o apă maro și unsuroasă când l-am deschis. Am luat capcana de vise și am semnat că las restul la fier vechi.

Constat, oarecum spre surprinderea mea, că mâinile mele se mișcă. Scot poza din plastic și o întorc. Pe spatele fotografiei cineva a scris *Delilah Jewell Gravely, 16 ani*, cu pix albastru.

Mă gândesc: „Întotdeauna mi-am urât al doilea nume!“ Apoi nu mă mai gândesc.

Dar corpul meu încă se mișcă. Îngenunchează pe covorul motelului, chiar pe locul ros în care picioarele mele aterizează în fiecare dimineață. Se întinde sub pat, spre ceva ce nu am mai atins de unsprezece ani și… când am pierdut noțiunea zilelor? Când a devenit viața mea mai mult decât o lungă numărătoare a zilelor îndurate?

Pungile de plastic au devenit casante. Capcana de vise e crăpată și ruptă, mărgelele atârnă pe fire libere. Cartea arată altfel decât îmi aminteam, mai mică și mai uzată. Pe copertă sunt înflorituri fractale de mucegai, negre ca niște vânătăi, iar paginile au mirosul putred al jgheaburilor înfundate. Dar titlul încă este cusut de-a lungul cotorului, în argint strălucitor – *Subpământul* – și inițialele de pe interiorul copertei sunt aceleași: DJG.

Am întrebat-o odată pe mama dacă ea era DJG. Ea a râs și mi-a spus „Mica Miss Encyclopedia Brown“[30]; așa îmi spunea când îmi băgam nasul unde nu era treaba mea. Am întrebat care erau inițialele ei adevărate, iar ea a spus „Oricare naiba vreau eu să fie!“, cu o voce atât de tăioasă încât am tăcut.

Acum îngenunchez pe podea, cu nume care mi se prăvălesc prin cap ca piesele de domino sau ca genealogiile din Vechiul Testament. John Peabody Gravely a fost fratele lui Robert Gravely, care l-a avut pe Donald Gravely Sr., care l-a avut pe Don Jr. și pe fratele acestuia, Old Leon, care a avut-o pe Delilah Jewell Gravely, care m-a avut pe mine, Opal Delilah…

Refuz. Eu nu sunt Gravely!

Sunt o trișoare și o mincinoasă, o șmecheră și o trădătoare, o fată născută în partea urâtă a tuturor lucrurilor. Sunt un nimeni, la fel ca mama mea înaintea mea.

Dar numele ăsta ne-ar face cineva. Simt cum povestea mea se mișcă în jurul meu, cum arcul vieții mele se îndoaie dincolo de adevăr.

Poate de aceea întorc pagina. Poate că sunt în căutarea unei povești care încă îmi e familiară, sau poate că este doar memoria motrică…

Următoarea pagină e goală, cu excepția dedicației, care întotdeauna mi s-a părut a fi un cod secret, o scrisoare scrisă special pentru mine:

> **Pentru fiecare copil care are nevoie de o cale spre Subpământ. Împrieteniți-vă cu Fiarele, copii, și urmați-le în jos.**

Întorc pagina următoare, și următoarea, și următoarea, citind până când tot ce văd sunt monștrii desenați cu cerneală neagră, mâzgălită, până când tot ce pot auzi este vocea mamei mele, moale și caldă ca scrumul de țigară.

A fost odată o fetiță pe nume Nora Lee care avea vise foarte, foarte urâte. Visele erau pline de sânge și de colți și o speriau foarte tare, dar îți voi spune un secret: ea le și iubea, pentru că în visele ei colții îi aparțineau.

Vezi tu, Nora Lee fusese lăsată în pădure când era mică, unde o găsise un vulpoi rău. Vulpoiul a luat-o în casa lui, a hrănit-o cu dulciuri și a privit-o cu ochi flămânzi. Ea știa că într-o zi, curând, o va înfuleca.

Nora Lee a implorat celelalte animale s-o ajute, dar nimeni nu a ascultat-o. Vulpoiul purta întotdeauna un frac când ieșea din casă și zâmbea des, și nimeni nu credea că deținătorul unei haine atât de frumoase și al unui zâmbet atât de larg putea avea pofte atât de nepotrivite. I-au spus Norei Lee să tacă și să fie o fată cuminte.

Așa că Nora Lee, care nu era o fată cuminte, a fugit.

A fugit până când a ajuns la un râu mare și verde. Ea nu știa să înoate, dar s-a gândit că un râu mare și verde trebuie să fie mai bun decât un vulpoi. Tocmai când era pe punctul să intre în apă, a trecut un iepure pe lângă ea.

„Fetițo!“, a zis el. „Ce faci?“

Așa că Nora Lee i-a povestit despre visele urâte și despre vulpoiul cel rău.

Întâmplarea făcea ca nici iepurelui să nu-i placă prea mult de vulpoi. Așa că el i-a povestit despre un loc, un loc secret ascuns foarte adânc dedesubtul lumii, unde chiar și cele mai întunecate vise ar putea deveni realitate. L-a numit „Subpământ“.

Ea l-a întrebat pe iepure cum să găsească Subpământul, iar el i-a spus să urmeze râul în jos. „Urmează-l mai adânc decât cea mai adâncă vizuină“, a spus el, „mai adânc decât cele mai lungi rădăcini ale celui mai bătrân stejar“.

Așa că Nora Lee a urmat râul până în locul în care acesta dispărea în pământ, iar apoi l-a urmat mai departe. Și undeva, mult dedesubtul a toate, mai jos decât cea mai joasă pivniță, mai adânc decât cel mai din adânc vierme, a găsit Subpământul, așteptând-o.

Pentru o clipă a crezut că adormise, pentru că de jur-împrejurul ei a văzut creaturile teribile din coșmarurile ei, monstruoase și cu forme greșite. Dar fiarele din visele ei nu erau reale; Fiarele din Subpământ erau la fel de reale ca oasele, pământul sau vulpoii.

O fată cuminte ar fi trebuit să se teamă de ele. Ar fi trebuit să fugă.

Dar Nora Lee, care nu era o fată cuminte și nici nu avea să fie vreodată, nu a fugit. Le-a șoptit povestea ei Fiarelor din Subpământ, iar acestea au trecut pe lângă ea în noapte, urlând după sânge.

Când Nora Lee a ieșit din Subpământ în dimineața următoare, a constatat că nu mai rămăsese nimic din vulpoiul cel rău, în afară de un craniu alb și curat, care încă zâmbea cu zâmbetul acela larg. Pentru prima dată, i-a zâmbit și ea.

Nora Lee credea că aceasta era partea din poveste în care ea trăia fericită până la adânci bătrâneți, dar nu părea să aibă un talent pentru asta. A încercat, sincer a încercat! A păstrat tăcerea și a avut grijă de manierele ei. Și-a construit o casă mare, de piatră, și o ușă mare de piatră. A încuiat drumul spre Subpământ și apoi a îngropat cheia lângă sicomor.

Totuși, dormea prost. Aștepta mereu s-o găsească următorul vulpoi.

Când avea să sosească acea zi, ea știa ce avea de făcut. Avea să dezgroape cheia și să se întoarcă, în sfârșit, în Subpământ.

Fiarele aveau s-o întâmpine ca pe una a lor, o creatură cu colți, și să se ghemuiască strâns în jurul ei. Atunci ea ar

dormi și și-ar visa visele urâte și ar trăi fericită până la adânci bătrâneți.

---

[30] Encyclopedia Brown, serie de cărți de Donald J. Sobol, în care Leroy „Encyclopedia“ Brown, un băiat de zece ani, rezolvă misterele din cartierul lui cu propria sa agenție de detectivi (n. tr.).

CAPITOLUL 16

Am visat din nou Casa Starling în acea noapte.

Trecuse ceva timp. Am visat casa aia de când aveam doisprezece ani, dar în această primăvară visele s-au retras ca un val lung și lent. În schimb am amintiri, încețoșate și uzate ca niște Polaroiduri vechi: eu și Jasper sărind în râu de pe vechiul pod de cale ferată, pe vremea când încă mai puteam suporta senzația apei închizându-se deasupra capului meu. Noi doi apăsând pe rând o cutie de cola pe frunte până când răcoarea mini-frigiderului se estompa. Mama conducând prea repede, cu geamurile coborâte, râzând.

M-am gândit că poate am depășit visele cu casa sau că am făcut un pact privat, de nepătruns, cu Casa Starling.

Dar în noaptea asta mă plimb din nou pe holurile Casei Starling și ceva nu e deloc în regulă. Ușile se zdruncină în rame și țevile urlă în pereți. O ceață albă se scurge din podele, se ridică repede și întunecă ferestrele.

O umbră calico se strecoară în jurul gleznelor mele și pisica iadului mă fixează cu ochi de chihlimbar, intenși, înainte de a fugi înapoi în ceață. Alerg după ea, trecând din cameră în cameră, din ce în ce mai repede. Alunec în băltoace de ceva care îmi lasă tălpile pantofilor lipicioase și cauciucate. Nu pot vedea podeaua prin ceața care se îngroașă, dar am bănuiala teribilă că las în urma mea un șir de urme roșii.

Ajung să cobor niște trepte de piatră. Ceața se desparte și văd o singură siluetă stând în cameră. Figura se clatină și se cocoșează, teribil de obosită. Vârful sabiei ei plutește la câțiva centimetri deasupra podelei.

Îi strig numele, alergând cât pot de repede, și capul i se ridică. Mă apropii suficient de mult încât să văd întunericul fără stele al ochilor lui, răsucirea disperată a buzelor lui în jurul numelui meu, înainte ca ceața să-l ia. Îl târăște înapoi cu gheare albe, printr-o ușă deschisă. Ușa mi se trântește în față.

Propriul meu țipăt mă trezește.

Există o mică pauză aici. Un șir de secunde, sau poate de minute, în care stau întinsă pe saltea, gâfâind, așteptând să se estompeze coșmarul, realitatea să se reafirme, vocea maternă din capul meu să mă asigure că a fost un vis, doar un vis, să mă culc din nou. Dar nu se întâmplă.

Și apoi cheile camionetei sunt reci în palma mea și pedala de accelerație este aspră și străină de piciorul meu gol. Ies din parcare, trec pe lângă localul mexican, rulând nepăsător printre roșul și verdele fantomatice ale semafoarelor.

Ceața s-a ridicat ca un aluat în timp ce dormeam, târându-se și înghițind felinarele, copacii, chiar și stelele. Conduc cu degetele încordate și palide pe volan, încercând din răsputeri să nu mă gândesc la videoclipul stupid al lui Jasper, sau la chestia care a traversat strada în noaptea în care a murit mama – fantomatică în memoria mea, o apariție mai degrabă decât un animal – sau la secunda de după ce cauciucurile au părăsit asfaltul, dar înainte de a ajunge la râu, când am simțit că întreaga mea viață se împarte clar în *înainte* și *după*.

Trag pe dreapta la porțile de la intrare și sar din cabină înainte ca mașina să se oprească din mers, jupuindu-mi palmele de pietriș. Scotocesc după cheie, dar nu am nevoie de ea: porțile Casei Starling se deschid larg la atingerea mâinilor mele însângerate, cu balamalele țipând.

— Mulțumesc! le spun, iar cu coada ochiului văd cum feroneria se zvârcolește, ca și cum fiarele ar vrea să se elibereze și să fugă alături de mine.

Aleea este mai scurtă decât a fost vreodată, nu mai mult de câțiva pași grei. Aproape că pot simți cum pământul alunecă sub picioarele mele, cum vântul se năpustește în spatele meu, împingându-mă înainte.

Casa apare dintr-o dată, ca și cum ar fi ieșit din spatele unei draperii negre. E mult mai misterioasă noaptea, mult mai vie, sau poate doar *mai mult* și atât, punct. Există o tensiune în forma ei profilată pe cer, ca și cum ar trebui să se străduiască din greu să-și amintească să fie o casă și nu altceva. Vrejurile freamătă și tremură pe piatră. Ceața se încolăcește în jurul fiecărui pervaz și streașină. Toate ferestrele sunt întunecate.

Așa că doar la lumina secerii palide a lunii îl văd: Arthur, stând singur în fața treptelor de piatră, cu capul plecat și ținând sabia de-a curmezișul, în față.

Ar trebui să arate ca un prost – un băiat care stă în curtea lui mult după miezul nopții, cu cămașa greșit încheiată, cu o șosetă lipsă, mânuind o sabie împotriva a nimic – și așa și arată, dar genul de prost care îți frânge inima. Nu știu cu ce se luptă sau de ce, dar știu că pierde.

— Arthur?

Îi rostesc numele încet, cu grijă, amintindu-mi de răceala sabiei lui trecând la câțiva centimetri de fața mea.

Coloana lui vertebrală devine rigidă. Capul i se înalță și se întoarce foarte încet spre mine. Mă aștept să fie furios – la urma urmei, am intrat pe proprietatea lui de două ori într-o singură noapte, de data asta în timp ce purtam doar boxeri și maiou –, dar pare mai aproape de disperare.

— Nu!

O spune foarte ferm, ca și cum ar crede că sunt o apariție pe care tocmai a alungat-o cu mare efort.

— Uite, știu că n-ar fi trebuit să vin, dar am avut un vis și m-am gândit… Ăla e sânge?

Una dintre mânecile lui e pătată cu negru și materialul i se lipește de piele. Îi sclipește și pe tâmplă, lipindu-i părul, făcându-i mâinile alunecoase pe mâner.

— Opal, trebuie să pleci *acum*!

Vârful sabiei se mișcă în timp ce vorbește, coborând puțin.

Și atunci se întâmplă. O lovitură subită, invizibilă, un atac de nicăieri care îl face să se împleticească și să cadă într-un genunchi. Îi urma ei apare o rană proaspătă, patru dungi adânci peste gâtul lui. Sângele curge, un val negru care îmbibă cămașa și bălteşte în adâncitura claviculei.

Sabia zăngăne înfundat când lovește pietrișul. Arthur o urmează, cu trupul pliindu-se lent, privindu-mă în ochi.

Cred că țip, dar nu se aude din cauza gemetelor sălbatice ale Casei Starling. E ca și cum toate scândurile slăbite au scârțâit deodată, ca și cum fiecare grindă și căprior s-ar fi deformat în sens invers. Șindrilele cad pe jos ca niște pumni care bat inutil în pământ.

Devin brusc conștientă că genunchii mei sunt înțepați de pietre. Că mâinile mele sunt înfășurate în bumbac, umede și calde. Că spun lucruri stupide și inutile, cum ar fi „Nu, nu“, și „Hei, haide“, și numele lui, iar și iar.

Îl trag pe spate și el clipește spre mine, cu ochii încețoșați și îndepărtați. Una dintre mâini i se ridică leneș în aer și ajunge să se odihnească pe cuibul încâlcit

al părului meu. Spune, cu o voce ca o lamă de fierăstrău ruginită:

— Parcă ți-am spus să fugi.

Cu siguranță, dacă ar fi fost cu adevărat pe moarte, nu ar fi reușit să sune atât de profund exasperat de mine.

Îi acopăr mâna cu a mea, întorcându-mi fața spre căldura palmei lui, conștientă că îmi stric complet și definitiv acoperirea de menajeră dezinteresată, dar incapabilă, în acest moment, să-mi pese.

— Am fugit. Mă împing mai tare în mâna lui, presându-ne pielea una de alta. *Prost* afurisit!

— Credeam că… să nu te mai întorci niciodată… era subînțeles.

Mă mișc astfel încât să-i țin mâna în mâna mea, cu degetele fiecăruia prinse în jurul încheieturii mâinii celuilalt. Sarea sângelui lui îmi înțeapă palmele zgâriate, dar nu-i dau drumul.

— Și tu te întorci. Nu știu ce naiba se întâmplă, dar…

Mă opresc din vorbit, pentru că mi se întâmplă ceva ciudat. Începe din palmă, exact în locul în care sângele meu se amestecă cu al lui Arthur: un fior care se răspândește, un frig ucigător. Îmi urcă pe încheietura mâinii, se prelinge pe stern. Mă simt ca și cum aș păși încet într-un râu rece, iar apa crește repede.

Arthur spune ceva, trăgându-mă slab de umeri. Abia îl aud. Sunt prea ocupată să mă uit la ceața care ne înconjoară, care este, deodată, mult mai mult decât ceață. Undeva, sub teroare, simt o dezamăgire îndepărtată, copilărească; întotdeauna am crezut că

Eleanor Starling era o scriitoare din pură imaginație, o mincinoasă de cea mai înaltă clasă, la fel ca mine.

Acum știu că nu a spus niciodată altceva decât adevărul.

Aveam coșmaruri despre Fiarele din Subpământ.

Sincer, cine nu a avut? Am citit undeva că a existat o adaptare animată în anii ’80, dar copiii mici au vomitat în timpul primelor proiecții, așa că întregul proiect a fost retras. Nu știu dacă e adevărat, dar știu că eu obișnuiam să mă uit la ilustrațiile lui E. Starling și să îmi imaginez că Fiarele s-au mișcat de când mă uitasem ultima oară, ca și cum s-ar putea târî de pe pagină cu acele membre chinuite și torturate.

Creatura care se ghemuiește pe treptele Casei Starling, cu trupul ei de culoarea ceții, ochii de culoarea miezului de noapte, picioarele îndoite sub ea ca niște oase fracturate, este mult mai rea decât oricare dintre coșmarurile sau visele cu ochii deschiși. E ca și cum cineva i-ar fi dat unei fetițe o bucată de cretă albă și i-ar fi spus să deseneze un lup, dar singurul lucru pe care îl știa ea despre lupi era că o sperie. Sunt colți. Sunt gheare. E un craniu lung și lupesc. Dar coloana vertebrală este deformată, iar blana plutește și se răsucește ca ceața într-un vânt blând, slab translucidă. De asemenea, e mult, mult prea mare.

Nu înțeleg cum a ajuns un monstru dintr-o carte ilustrată să stea în lumina obișnuită a lunii într-o primăvară din Eden, Kentucky, dar știu că acum e momentul în care trebuie să fug. Acest moment, chiar acum – când Fiara se adună, când buzele i se desprind

de canini și tendoanele i se mișcă sub carnea translucidă – este exact momentul în care o fată ca mine cedează. E râul care se închide deasupra capului meu, frigul care îmi umple plămânii, propria-mi moarte care se uită la mine cu ochi negri și nemiloși. Ultima dată am dat drumul mâinii mamei mele și am lăsat-o să moară singură, și știu cu o certitudine obositoare că o voi face din nou.

Îmi trag mâna de pe cea a lui Arthur. Sângele nostru se separă cu un pocnet slab și lipicios.

Mă ridic în poziție ghemuită. Fiara își coboară capul, cu omoplații înalți și ascuțiți, de o parte și de alta a coloanei vertebrale. Are o atitudine precaută, ca și cum nu i-ar plăcea prea mult Arthur sau sabia lui. Pentru prima dată observ rănile de pe părțile ei laterale și peticele de blană argintie prinse în jurul ușii. Există o băltoacă de ceață palidă împrăștiată peste prag, ca și cum Fiara ar fi trebuit să se lupte ca să se elibereze din Casa Starling. Chiar și acum văd liane care se târăsc pe trepte, încolăcindu-i-se în jurul ghearelor doar pentru a fi smulse.

— Trebuie să pleci.

La picioarele mele, Arthur se rostogolește pe burtă și caută orbește mânerul sabiei lui.

— Fugi!

Degetele lui găsesc lama. O trage spre el, săltându-se în genunchi cu un efort teribil. Se balansează, însângerat și palid, neputând nici măcar să ridice vârful sabiei de la pământ, dar încă se uită fix la Fiară ca și cum ar intenționa s-o oprească numai cu puterea încruntării

lui. Îmi trece prin minte că acest băiat singuratic, sălbatic și sângerând, este singura persoană care a luptat vreodată pentru mine, care s-a interpus între mine și întuneric și care mi-a spus să mă salvez. Îmi vine să râd, sau poate să țip.

Fiara face un pas tăcut spre noi. Iarba moare acolo unde o ating picioarele ei, devenind, din verde, maronie și apoi negru putred. Greierii și păsările de noapte au tăcut, aerul e încremenit și visător în jurul nostru.

„Acum", mă gândesc. „Fugi acum!"

— Acum! repetă Arthur. Te rog… Opal…

Glasul lui tremură foarte ușor rostindu-mi numele, tremură sub greutatea lucrurilor nespuse, și eu mă gândesc, foarte limpede: „Fir-ar să fie!"

Apoi fac un pas în fața lui și iau sabia din mâinile lui tremurătoare. E mai grea decât îmi imaginam. Simt cum îmi protestează încheieturile, cum oasele mici se freacă între ele. Simbolurile gravate pe lamă au o strălucire stranie, fosforescentă, ca o bioluminiscență.

— Nu, oprește-te, nu poți…

— Arthur, îi spun, iar dacă vocea mea se împiedică la numele lui sunt sigură că e doar din cauza efortului de a ridica sabia în aer. Taci!

Arthur tace. Îi aud respirația în spatele meu, hârâită și neregulată.

Poate că, dacă aș fi avut mai mult de o jumătate de secundă să mă gândesc la asta, m-aș fi speriat. Poate că mi-aș fi amintit că am o singură listă cu un singur nume pe ea, care mai mult ca sigur nu este Arthur

Starling. Poate că acel lucru rece din mine ar fi câștigat și m-ar fi pus pe fugă.

Dar Fiara atacă înainte ca eu să mă pot înțepeni pe picioare. Un membru se desface, ca un șarpe, obscen de rapid, și eu sunt aruncată în lateral. Fața mi se freacă de iarba umedă. Sabia se învârte departe de mine, alunecând unde n-o mai pot atinge.

Ridic privirea și nu văd nimic altceva decât colți, albi și diabolici, și un singur ochi atât de plin de răutate încât inima îmi tresare. Este genul de ură pe care niciun animal natural nu a simțit-o vreodată, o furie nebună, urlătoare și spumoasă, genul care vine doar din nedreptăți lăsate neîndreptate și păcate nepedepsite.

Botul se deschide larg deasupra mea. De o parte și de alta a corpului meu sunt gheare, și mirosul putred, de ciupercă, al ierbii moarte. Cineva țipă, un sunet răgușit, îndurerat, ca și cum ar fi văzut filmul ăsta înainte și ar ști exact cum se termină.

Eu mă zbat, mă zvârcolesc, mă întind, sperând încă, cumva, să trăiesc. Pământul se unduiește ciudat sub mine, iar degetele mele cuprind fier rece. Nu e sabia, dar e destul de bun pentru mine. Răsucesc metalul între degete fără să mă gândesc, la fel cum fac atunci când merg singură printr-o parcare întunecată sau când strig la cei care mă fluieră.

Fiara atacă din nou, doar că de data asta e o lovitură mortală, colții se îndreaptă direct spre pieptul meu. De data asta mă rostogolesc într-o parte, în ultimul moment, și înfig cheia porții cinci centimetri în pulpa neagră a ochiului ei.

Nu există sânge, nu există zbatere, nu există țipete animalice. Fiara pur și simplu se desface, se dezintegrează din nou într-o ceață lipsită de viață și mă lasă să zac învinețită și singură pe pământul rece, încăpățânându-mă, încă, să trăiesc.

Petrec următoarele secunde bucurându-mă de gâdilătura ierbii pe ceafă, de strălucirea pătată a stelelor, de ridicarea și coborârea miraculoasă a propriului meu piept. Nu-mi amintesc să mă fi târât afară din râu în acea noapte – nimic altceva decât lut sub unghiile mele și căldură pe spate – dar îmi amintesc acest sentiment, delirul tăcut care vine din faptul că nu ai murit atunci când categoric ar fi trebuit să mori.

Sunetele normale ale nopții se întorc: broaște de primăvară, greieri, câțiva caprimulgi care ciripesc fără minte unul către altul. Și un plâns îngrozitor, chinuitor, care vine de undeva din apropiere.

— Arthur?

Plânsul se oprește.

E o pauză, urmată de un sunet ca de lovire, de târâre, și apoi fața lui Arthur Starling plutește la câțiva centimetri deasupra mea, acoperind stelele. Pielea lui a căpătat un alb bolnăvicios, de ceară, iar părul îi e îmbâcsit de sânge și transpirație. Gulerul i s-a întărit în cute negre și zdrențuite sub rănile supurânde de pe gât, iar ochii îi sunt înconjurați de un alb sălbatic.

Arată ca un vârcolac care s-a transformat din greșeală înapoi în om, în mijlocul mesei. Arată ca un personaj inventat în cursul unei povești cu fantome, noaptea târziu, pe terasa din spate, un colaj uman al tuturor

lucrurilor sumbre pe care le-a șoptit cineva vreodată despre Starlingi.

Arată ca naiba, așa că spun, râzând puțin, nejustificat de încântată de silueta care i se profilează pe cer:

— Arăți ca naiba.

El scoate un sunet mic, chinuit. Apoi mă sărută.

Dacă mi-aș fi imaginat vreodată că Arthur Starling m-ar săruta (am făcut-o), m-aș fi gândit că ar fi rapid și timid: o aventură fără pasiune, reprimată, care m-ar face iritabilă o săptămână, dar în rest rece. Acesta este, la urma urmei, un bărbat care a preferat să treacă cu pumnul prin fereastră decât să aibă o emoție în legătură cu mine.

La început, luându-mă după liniile încordate ale feței lui, mă gândesc că am dreptate. Dar apoi mâinile lui găsesc părțile laterale ale feței mele și buzele lui se strivesc de ale mele cu o căldură brutală, furioasă, aproape crudă în intensitatea ei, și mă gândesc: „Ar fi trebuit să știu". Ar fi trebuit să știu că mă va atinge doar dacă va ajunge la capătul tuturor constrângerilor sale puternice. Ar fi trebuit să știu că nu vor fi scântei între noi, ci doar o conflagrație.

Aș fi putut să-l opresc. Probabil ar fi trebuit, mai degrabă decât să mă aprind în flăcări – dar e atât de bine și amândoi suntem atât de frumos și de absurd de vii și eu nu știu cine sunt sau de unde am venit, dar știu, în clipa asta, ce vreau. Mă împing în el, la fel de puternic, de două ori mai flămândă.

Mâinile i se strâng, degetele i se încârligă în părul meu, trăgând până aproape de limita durerii… Icnesc…

Și el se retrage, gâfâind, cu ochi sălbatici.
— Scuze! Îmi pare rău! Eu…
Se îndreaptă de spate, îngropându-și mâinile în propriul păr și trăgând cu putere.
— Doar că… am crezut că tu ești… la fel ca *ei*…
Propoziția se împiedică în punctele de suspensie.
— Nu…
Buzele mă înțeapă. Le strâng tare.
— Sunt bine.
Nu sunt bine. Arareori am fost mai puțin bine în viața mea. Tocmai mi-am aflat numele de familie și m-am luptat cu o creatură imaginară folosind o sabie magică și sunt foarte, foarte aproape să-l apuc pe Arthur de guler și să-mi înfig dinții în buza lui inferioară.
— Vreau să zic că, în general, probabil ar fi mai bine să *întrebi* mai întâi, dar…
Îi zâmbesc leneș, năzdrăvan, ca și cum asta nu ar însemna nimic pentru niciunul dintre noi, ca și cum nu mi-ar bubui pulsul în urechi.
El se încruntă la mine.
— Încetează! Nu e… nu pot…
Se trage și mai tare de păr, părând extrem de nefericit, iar mie, sincer, nu-mi vine să cred că nutresc vreun sentiment pentru cineva atât de absurd.
Îmi retrag zâmbetul.
— Bine, cum vrei. Hai să intrăm, să te cureți. Ai telefonul la tine? E așa de întuneric…
Înainte să termin se aude un pocnet electric slab și luminile Casei Starling se aprind toate deodată.

Ferestrele aruncă pe alee fascicule lungi, aurii, arzând prin ultimele fuioare de ceață. Remarc cu nonșalanță:
— Știi ce mi-a spus odată cineva? Casa asta n-a fost niciodată conectată la rețeaua de electricitate.
Arthur încă tremură, dar degetele i s-au desprins din păr.
— N-a fost. Ridică smucit din umeri: Întrerupătoarele au început să apară undeva pe la începutul anilor '50, așa mi-a spus mama, și a apărut și un cuptor electric. La fel ca instalațiile sanitare în anii '30.
Probabil ar trebui să fiu îngrozită. Ar trebui să fac cel puțin o mică criză în legătură cu existența în lume a magiei adevărate, cinstite până la Dumnezeu, dar sunt foarte obosită și sabia încă lucește slab în iarbă, și oricum nu e ca și cum Casa Starling s-ar conforma cu strictețe legilor realității. Așa că spun doar, cu glas tare:
— Orice casă care-și poate crește singură becuri nu ar trebui să aibă nevoie de o menajeră.
Ferestrele clipesc, ca niște ochi dați peste cap.
— Cred că doar îi place să i se dea atenție, mormăie Arthur.
Aproape că râd și el aproape că zâmbește, dar mișcarea îi întinde pielea ruptă de pe gât. Se crispează.
— Bine, hai.
Să mă ridic doare mai mult decât ar trebui. Pe partea stângă e ceva avariat, o înțepătură acută care mă face să înjur când îl salt pe Arthur în picioare. El încearcă să-și ia mâna dintr-a mea, dar eu i-o trag peste umeri, ignorând țipătul tăcut al coastelor mele.

Arthur încearcă să-și țină corpul departe de al meu și eu îl înghiontesc cu cotul:
— Nu fi absurd, doar fă-o.
Protestul lui mi se pare neconvingător.
Ne târâm împreună în Casa Starling și vârful sabiei scoate scântei pe piatră. Scările din față au, cumva, doar două sau trei trepte, iar ușa de la intrare se deschide înainte ca eu să o ating. Mângâi tocul în timp ce trecem și lemnul scârțâie îngrijorat la mine. Simbolurile sculptate sunt încă foarte ușor luminiscente, ca niște bețe fosforescente a doua zi după o petrecere în pijamale.
Nu știu încotro ne îndreptăm sau care dintre noi conduce, dar prima cameră în care ne împleticim este salonul confortabil cu canapeaua moale. Îl las pe Arthur pe perne și palma lui îmi atinge spatele brațului când ne despărțim. Mă îndepărtez fără să mă uit la el.
În bucătărie se află un număr curios de prosoape proaspăt spălate. În baie, dulapul cu medicamente e deja deschis, afișând o gamă ușor frenetică de antibiotice și dezinfectante.
— E în regulă, spun. O să scape teafăr.
Tavanul se cutremură.
Arthur încearcă un rol foarte puțin convingător de „Nu am nevoie de tine, pot să fac asta singur" când mă întorc în salon, dar pielea lui are culoarea ciupercilor vechi, iar pupilele îi sunt dilatate și șocate și sub tatuaje îi înfloresc vânătăi. Pisica iadului pune capăt discuției, materializându-se în poala lui și încolăcindu-se într-o minge, ca o mină de teren blănoasă.

Îndepărtez mâna lui Arthur de pe teancul meu de prosoape și îl împing înapoi pe canapea. Poate că ar trebui să fiu puțin mai blândă, dar m-a sărutat recent cu o disperare arzătoare, înainte de a suferi o răzgândire bruscă și de a-și *cere scuze* pentru asta, așa că, după cum văd eu lucrurile, are noroc că nu-i frec sare pe răni.

Încep brutal, așezându-mă pe măsuța de cafea în timp ce șterg fără milă murdăria și sângele, storcând apa maro, plină de sânge, înapoi în lighean. Arthur suportă totul cu un stoicism perfect, respirația abia dacă i se întrerupe chiar și atunci când îi trec cârpa peste pielea zdrențuită a gâtului. Singurul moment în care tresare este atunci când articulațiile mele îi ating partea inferioară a maxilarului.

— Scuze! zic fără convingere.

El geme răgușit, fără cuvinte, și lasă capul pe spate, pe canapea, cu ochii strâns închiși. Sub cârpă pulsul lui e rapid și neregulat.

Sub sânge găsesc alte urme, mai vechi. Cicatrici, zimțate și înnodate; vânătăi îngălbenite și linii de cruste ca niște elipse împrăștiate; tatuaje pe care și le-a desenat singur, cu liniile tremurânde peste oase, acolo unde, probabil, ustura cel mai tare. Există o cruce strâmbă, vizibilă sub gulerul lui rupt, o constelație pe umărul stâng, un ochi deschis acolo unde se întâlnesc claviculele. Asta trebuie să fi durut. Toate trebuie să fi durut: pielea lui este o hartă a suferinței, o litanie a durerii. Sunt destul de familiarizată cu durerea, cu cicatrici care nu se vindecă niciodată cum trebuie și

care încă mă mai dor uneori în nopțile cu ceață, dar cel puțin eu l-am avut întotdeauna pe Jasper. Cel puțin am avut întotdeauna un motiv.
Mâinile mele încetinesc, delicate împotriva voinței mele.
— Iisuse, Arthur! Ce ți-ai făcut?
Nu-mi răspunde. Vreau să-l scutur, să-l strâng în brațe, să-l ating. În schimb, deșurubez capacul de la apa oxigenată.
— De ce nu *pleci*?
— Am făcut-o o dată.
Vorbește spre tavan, cu ochii încă închiși în timp ce-i tamponez peroxid pe gât. Șuieră și face bule, spumă roz.
— M-am întors. Nu că n-aș visa să vând locul ăsta și să îmi iau un apartament în Phoenix.
Perdelele emit un pufnet mic, jignit.
— *Phoenix?*
Probabil mi-a auzit râsul din voce, pentru că ridică din umeri, defensiv.
— Pare drăguț. Cald, uscat. Pariez că nu e niciodată ceață.
— Atunci ce faci încă aici?
Se îndreaptă și deschide ochii, dar nu pare să se uite la mine. Privirea lui cade în stânga mea, unde părul mi se înșurubează pe după ureche, și fața i se contorsionează de acea oribilă vinovăție.
— Am… responsabilități.
E o declarație care ar fi sunat iritant de criptic înainte să-l văd bătut și sângerând, adus în genunchi dar încă

încercând cu disperare să mă protejeze de o creatură care nu ar trebui să existe. Amintirea asta – linia hotărâtă a coloanei lui vertebrale, felul în care se încrunta la Fiară, ca și cum ar fi fost gata să se lupte cu ea și cu dinții înainte s-o lase să treacă de el – îmi aduce ceva dureros în plămâni.
— Eu… Îți mulțumesc! Mulțumesc!
— Ar trebui să pleci. *Te rog*, pleacă!
Glasul lui nu are nimic din furia arogantă, teatrală, cu care mi-a spus mai devreme să fug. Nu e o poruncă, o tactică de intimidare sau un spectacol; e o rugăminte, ostenită și sinceră, pe care orice persoană decentă ar respecta-o.
Îi râd în față.
— Pe dracu, categoric nu!
— Domnișoară Opal…
— Dacă îmi mai spui o dată așa o să te lovesc!
Cuta trădătoare „nu-tocmai-gropiță“ i se strecoară la colțul gurii.
— N-ar trebui să lovești un om rănit.
— O să-ți schimb soneria de la telefon cu Kid Rock și o să te sun în fiecare zi dis-de-dimineață timp de zece ani. Jur în fața lui Dumnezeu!
— O să-l închid pur și simplu.
Înclin capul.
— Ai face-o?
Ochii lui se mută într-ai mei, apoi gropița dispare:
— Nu, zice încet. Doamne, du-te *acasă*. Te rog… – gâtul i se mișcă – Opal.

Mă așez în cealaltă parte a canapelei și îmi ridic picioarele pe perne.
— Unu, eu nu am casă.
Deodată mă întreb dacă asta e încă adevărat, dacă numele Gravely ar putea schimba mai mult decât trecutul meu. Mă imaginez înghesuind gândul într-o plasă de băcănie și aruncând-o adânc sub pat.
— Și doi, nu plec până nu-mi explici.
— Ce să-ți explic? mă întreabă, ceea ce e slab, chiar și pentru el.
Fac semn spre sabia întinsă pe jos, cârpele pline de sânge, casa nebună și imposibilă din jurul nostru.
— Totul.
Pare că are de gând să refuze. Să-mi spună că nu poate, sau că nu e treaba mea, sau să facă vreun comentariu sarcastic, perfect calculat, care să mă fac să ies ca o furtună afară din casă. Îmi dau seama după încordarea maxilarului că n-o să se lase deturnat de minciuni, șmecherii sau zâmbete fermecătoare.
Așa că îi spun adevărul.
— Uite ce e, amândoi aproape că am murit în noaptea asta și eu nu știu de ce sau cum. Sunt sigură că ai motivele tale să păstrezi secrete și Dumnezeu știe că eu nu sunt demnă de încredere, dar acum sunt cam speriată. Sunt confuză și furioasă și… – s-o admit mi se pare ca și cum mi-aș recunoaște cacealmaua, ca și cum aș etala o pereche de șeptari după ce am tot spus că am cărți proaste – mi-e frică.
Un fior îi parcurge membrele. Pisica iadului își scoate ghearele. Arthur își lasă cu grijă mâinile pe pernă, cu

palmele în jos.
— Îmi pare rău!
Îmi aruncă o privire piezișă, atât de dureros de nedumerită încât îmi vine să râd.
— Știi, de obicei, când oamenilor le e frică *pleacă*. Tu de ce nu pleci? De ce n-ai făcut-o?
— Pentru că…
Pentru că banii sunt buni. Pentru că am fost nevoită, de dragul lui Jasper.
Răspunsul îmi vine rapid și ușor, însă minciunile vin totdeauna așa.
Adevărul e mai dificil. Pentru că am visat Casa Starling cu mult, mult timp înainte de a o vedea. Pentru că uneori, când lumina cade oblic prin ferestrele dinspre vest și transformă particulele de praf în licurici micuți, îmi place să mă prefac că această casă îmi aparține, că locul meu e în ea. Pentru că Arthur Starling mi-a dat o haină când îmi era frig și o camionetă când eram obosită și pentru că folosește mult prea multe semne de punctuație în mesaje.
Îi arunc un zâmbet, prea strâmb ca să fie fermecător.
— Pentru că sunt un cap sec, bănuiesc.
El se uită la gura mea, apoi își mută privirea.
— Bine. Oftează îndelung: În regulă. Cât de mult știi deja?
— Am căutat puțin pe Google, am auzit câteva povești.
Poveștile se învălmășesc în capul meu ca un cântec cântat stereo, cu cuvinte diferite pe aceeași melodie. Starling și Boone și – o melodie acră în mintea mea – Gravely.

— Mi-ar plăcea s-o aud pe a ta.
— Sunt sătul de povești. Glasul lui Arthur e distant, puțin sec: Ai mei… înaintași erau obsedați de ele. Mituri și basme, folclor, parabole. Ceea ce am studiat eu, ceea ce am adunat, e *istorie. Fapte.*
— Atunci spune-mi faptele.
— Of, nu e…
Se foiește, semănând dintr-odată cu Jasper când îi cer să văd prima variantă a unui eseu.
— Există unele goluri și încă nu am organizat totul…
E întrerupt de sertarul noptierei de lângă canapea, care se deschide subit sub cotul lui. Un teanc de dosare se află așezate ordonat înăuntru. Deasupra e un carton galben, gros, acoperit de scrisul de mână, precis, al lui Arthur.
Arthur se încruntă amenințător la noptieră. Mă întind spre caiet, dar Arthur e mai rapid. Îl strânge aproape de piept, părând extrem de sâcâit.
— În regulă! Bine.
— Asta înseamnă „În regulă, bine, îți spun tot“?
Nu-mi întâlnește privirea. Răsfoiește mohorât paginile. Își umezește buzele, apoi îmi povestește totul.

Aceasta este istoria Casei Starling

La 11 mai 1869, o tânără pe nume Eleanor Starling s-a căsătorit cu un om de afaceri local pe nume John Peabody Gravely. În dimineața de după nunta lor, John Gravely a fost găsit mort. Medicul legist a declarat cauza morții ca fiind insuficiență cardiacă, dar a menționat că era un bărbat sănătos, de numai patruzeci și cinci de ani. De aici și din subiectul obsesiilor ulterioare ale lui

Eleanor Starling, putem presupune două lucruri: că moartea lui nu a fost una naturală și că Eleanor știa acest lucru.

Dovezile istorice nu ne pot spune dacă tânăra văduvă și-a jelit soțul, dar durerea ar explica câteva dintre acțiunile sale ulterioare. Ea a ales să rămână în Eden, deși nu avea rude de sânge sau legături de familie în zonă. Nu s-a recăsătorit niciodată, în ciuda tinereții ei. Și a construit Casa Starling pe proprietatea soțului ei, în imediata apropiere a minelor și chiar deasupra sursei morții acestuia.

Construirea a început în vara lui 1869. Planurile originale fie au fost arse, fie nu au existat niciodată; mai mulți Starlingi ulteriori au încercat să facă o hartă a Casei, dar desenele lor nu concordă, iar mai multe dintre ele par să se fi schimbat de-a lungul timpului. Eleanor Starling nu a lăsat nicio mărturie a motivelor pentru care a construit o casă atât de vastă și de ciudată, dar cea mai veche și mai iubită carte din colecția ei era un exemplar din *Metamorfozele* lui Ovidius. Alți Starlingi ulteriori au sugerat că ea nu a construit o casă, ci un labirint, din același motiv pentru care a făcut-o și regele din Creta: pentru a proteja lumea de ceea ce trăia în ea.

Când casa a fost terminată, în februarie 1870, Eleanor Starling s-a instalat și a rămas acolo până la moartea ei, în 1886. Există dovezi substanțiale că ea și-a dedicat restul anilor din viață studiului locului pe care l-a numit, mai târziu, „Subpământ“. Ea credea, conform notițelor și jurnalelor găsite de succesorii ei, că există o altă lume sub, sau poate alături de a noastră – o lume îngrozitoare,

violentă, populată de ființe monstruoase. Ea credea că există fisuri între acea lume și a noastră, locuri prin care se pot scurge lucruri, și că una dintre aceste fisuri se afla sub Eden, Kentucky.

Nu era singurul astfel de loc, după părerea ei. Era convinsă că aceste găuri din realitate erau sursa tuturor poveștilor cu fantome și a basmelor cu monștri, a tuturor legendelor despre creaturi care se târăsc din întuneric. Și-a umplut biblioteca cu folclor și fabule, poezii și cântece. Le-a studiat nu ca pe niște ficțiuni, ci ca pe niște înregistrări, indicii, urme șterse împrăștiate prin timp și spațiu.

Din studiile ei a învățat că Fiarele pot fi combătute. Fiecare cultură părea să aibă propriile mijloace de apărare împotriva lor: gloanțe de argint, cruci, cuvinte sfinte, hamsa[31], cercuri de sare, fier lucrat, apă binecuvântată, protecții și rune și ritualuri, o sută de moduri de a alunga întunericul.

În 1877, a fost suficient de încrezătoare în cercetările ei pentru a comanda fabricarea unei săbii. Aceasta a fost făurită din argint pur de către un fierar care pretindea că l-a servit cândva pe regele din Benin. A pus să fie ștanțată cu o duzină de simboluri diferite și a fost călită în apă de la fântâna Sfântului Gheorghe și din Gange. În documentele ei a existat o scrisoare de la o mănăstire din Franța care sugera că fusese binecuvântată de un Sfânt în viață.

Din existența sabiei putem presupune că ea a plănuit o mare bătălie. Din dispariția ei subită în 1886, putem presupune că a pierdut. Deși este posibil să fi fugit, pare

mai probabil că a fost, în cele din urmă, răpusă chiar de Fiarele pe care le studiase atât de mult timp, lăsând Casa Starling goală în urma ei.

Dar Casa Starling nu mai era doar o casă. Ceea ce începuse ca piatră și mortar devenise ceva mai mult, cu coaste din căpriori și piatră în loc de piele. Nu are inimă, dar simte; nu are creier, dar visează.

La recensământul din 1880, Eleanor Starling și-a declarat ocupația de „Protector al Casei Starling". Când a murit ea, Casa și-a ales un nou Protector.

La mai puțin de un an de la moartea ei, un tânăr domn pe nume Alabaster Clay a sosit la Casa Starling. În scrisorile pe care i le trimitea surorii lui, acesta a povestit despre visele urâte care îl chinuiau, pline de holuri și scări și păsări negre cu ochi negri. Spunea că se trezea în fiecare dimineață tânjind după o casă pe care nu o văzuse niciodată.

În cele din urmă, a urmat acele vise până în Eden. Porțile s-au deschis pentru el, la fel și ușile. Înăuntru a găsit un act de proprietate pe numele lui, un inel cu trei chei de fier și o sabie. Toate scrisorile ulterioare către sora lui erau semnate *Alabaster Starling.*

După ce mandatul lui Alabaster s-a încheiat, au venit alții. De fiecare dată când un Protector cădea, altul era ales să preia sabia. Unii dintre ei au găsit ceva asemănător cu fericirea, cel puțin pentru o vreme. S-au căsătorit, au crescut copii, au urmărit trecerea timpului de la ferestrele Casei Starling: construirea centralei electrice de peste râu, venele liniilor telefonice răspândindu-se în tot ținutul,

ascensiunea și decăderea lui Big Jack. Au păzit hotarele și au ținut Fiarele la distanță.

Dar, în cele din urmă, Fiarele îi răpesc întotdeauna.

Cel mai recent Protector a sosit în 1985, tocmai din Carolina de Nord. Ea și soțul ei s-au cunoscut la o fabrică de prelucrare a cărnii de porc – Lynn Lewis lucra la secția de sacrificare, iar Oscar făcea curățenie. Dar Oscar a fost concediat după ce s-a rănit la spate și, în urma unui fel de altercație violentă cu conducerea, la fel și Lynn. Cei doi au rămas în casa lor cât de mult timp au putut, până când compania de electricitate le-a oprit lumina și banca a închis ferestrele cu scânduri, iar apoi au umblat de la un loc de muncă la altul, fără țintă și fără adăpost. Câteva luni mai târziu, Protectorul a început să viseze o casă mare, în spatele unor porți înalte de fier. Au urmat visele spre vest și, când au ajuns, au găsit un inel cu chei și un act de proprietate așteptându-i.

Casa a prosperat sub administrația lor. Podelele nu scârțâiau și ferestrele nu fluierau iarna; bucătăria mirosea mereu a lămâie și glicina era mereu în floare. Lynn și Oscar au iubit Casa Starling și au luptat pentru ceea ce au iubit.

Fiul lor a fost mai puțin vrednic. Era un tânăr slab și egoist, înclinat spre desene fanteziste și vise prostești cu ochii deschiși. Și-a negat soarta cât de mult a putut. A crezut pentru o vreme că, în final, Casa va găsi pe altcineva, pe cineva mai curajos – până când a văzut prețul lașității lui.

Lynn și Oscar Starling au murit în 2007. Chiar în acea noapte a depus jurământul și a devenit noul Protector al

Casei Starling.
Dar a mai depus un al doilea jurământ, privat: că va fi ultimul.

---

[31] Simbol numit și „Mâna Fatimei", răspândit în Orientul Apropiat și în Africa de Nord, utilizat ca amuletă de protecție, pus la intrarea în case sau la obiecte decorative și bijuterii (n. tr.).

CAPITOLUL 17

Am văzut odată o hartă veche a Mississippiului. Cartograful a desenat râul așa cum este el în realitate, dar a desenat și toate rutele anterioare și toate canalele pe care râul le-a urmat în ultima mie de ani. Rezultatul era o harababură de linii și etichete, o încurcătură de râuri care nu mai existau decât sub forma cicatricilor insesizabile pe care le lăsaseră în urmă. Era dificil să distingi adevărata formă a râului sub greutatea propriilor fantome.

Așa îmi pare acum istoria Casei Starling: ca o poveste spusă de atâtea ori încât adevărul e estompat, surprins doar prin priviri indirecte. Poate că așa este orice istorie.

Starlingii mă privesc din portretele lor, diferiți, dar toți la fel. Fiecare dintre ei atras aici de vise, fiecare legat de o bătălie pe care eu încă nu o înțeleg. Fiecare dintre ei îngropat înainte de vreme.

Arthur mă privește și el. Are ochii roșii, înfundați în planurile neregulate ale feței lui. Un sânge apos i se scurge iar pe gât, dar el își ține bărbia ridicată și spatele drept. Pare rece și puțin crud, cu excepția ușorului tremur al mâinilor. Lucrul care-l dă de gol, ar spune mama.

— Așadar, ultimul Protector. Tu ești ăla, nu-i așa?

Glasul meu răsună puternic în liniștea casei.

— Ce-ai vrut să zici cu ultimul?

— Am vrut să zic că nu va mai exista un alt Protector după mine.

— Da? Nu crezi că mai există cineva care are vise ciudate despre o casă mare și goală?

Arthur s-a născut în casa asta, dar poate eu am fost cea aleasă. Poate că, la urma urmelor, nu trebuie să fiu o Gravely.

— Nu crezi că va mai veni cineva după tine…

— Starlingii au purtat războiul ăsta timp de generații! Mâinile îi tremură și mai mult, tonul e agresiv: Au sângerat pentru locul ăsta, au murit pentru el și *nu e suficient*. Devine…

Arthur își întrerupe propoziția, privind intens în sus, spre portrete, cu buzele palide.

— Cineva trebuie să-i pună capăt.

— Și ăla o să fii tu.

Sub ochii mei, o picătură de sânge cade de pe gulerul lui pe pisica iadului.
— Și cu ce armată?
Buzele lui Arthur devin și mai palide, strânse puternic.
— Nu am nevoie de o armată. Fiecare Starling a găsit noi protecții și vrăji, arme care funcționează împotriva Fiarelor. Eu am dus mai departe studiile lor.
În timp ce vorbește își freacă încheietura mâinii și degetul mare îi apasă pe tatuaje destul de puternic încât să-l doară. Vântul se tânguie pe sub streșini.
— Tot ce-mi trebuie este o cale să trec de ușa aia blestemată.
Sunt zeci, poate sute de uși în Casa Starling, dar eu știu la care anume se referă.
— Și tu nu ai cheia.
— Nu.
— Și nu poți sparge lacătul.
— Nu.
— Și nu poți, știu și eu, s-o arunci în aer?
Gura i se strâmbă.
— Aș fi zis că până acum ar fi trebuit să știi că legile fizicii nu se aplică întotdeauna în casa asta.
Sunt pe punctul să întreb dacă a încercat cu „Sesam, deschide-te", când un vers îmi dansează prin minte: „A îngropat cheia lângă sicomor".
— Ai săpat în jurul sicomorului? Cel mare și bătrân din față?
Regret întrebarea imediat ce o pun, pentru că dacă am dreptate? Dacă tocmai i-am dat lui Arthur cheia spre Iad? Simt o nevoie subită și nebunească să-i cuprind

încheieturile mâinilor cu degetele, să-l țin aici cu mine, în lumea de sus.

Dar Arthur scoate un mic sunet exasperat.

— Eleanor Starling și-a lăsat toate proiectele și schițele pentru acea carte în casa asta. Am citit fiecare versiune de cincizeci de ori. Am examinat desenele la microscop și în lumină neagră. *Bineînțeles* că am săpat în jurul sicomorului.

Exasperarea dispare. În absența ei, pare doar obosit.

— Nu e nimic acolo. Dacă a existat vreodată o cheie, Eleanor probabil a distrus-o. A vrut ca drumul spre Subpământ să rămână închis.

Ușurarea se mișcă prin mine într-un val arzător, mult prea intens. Înghit în sec și spun, oarecum la întâmplare:

— Nu știu. Cum rămâne cu dedicația?

Arthur se încruntă la mine.

— Nu are nicio dedicație.

— Ba da, este…

Închid gura. Poate că schițele și manuscrisele lui Eleanor Starling nu includeau dedicația; poate că Arthur nu a citit edițiile ulterioare. Sper, brusc și cu disperare, că nu a făcut-o.

— Tot nu înțeleg de ce ai vrea să cobori acolo. Adică, *uită-te* la tine…

Îmi las privirea să se plimbe peste el, zăbovind asupra brazdelor roșii care îi supurează de-a lungul gâtului, asupra petelor ruginii de pe canapea, unde sângele s-a uscat și s-a desprins de pe piele.

— De ce faci toate astea?

Mușchii mici ai maxilarului lui se încleștează.
— Este datoria Protectorului să mânuiască sabia, spune el rigid. Să păstreze Casa, să păzească zidurile și să facă tot posibilul ca să împiedice Fiarele să spargă porțile.
O face să pară atât de nobil, atât de tragic, ca una dintre acele balade medievale care se termină cu un cavaler care zace mort pe câmpul de luptă, cu doamna lui plângând peste trupul său frânt. Mă imaginez găsindu-l prăbușit în hol sau întins pe alee, cu gâtul sfâșiat, dar cu sabia încă în mână, și o furie panicată, fără sens, îmi fierbe pe șira spinării.
— O, da, tu ești *Protectorul*, desigur!
Sunt conștientă că tonul meu s-a îndepărtat de sarcasm și s-a îndreptat spre autentică indignare, că dau de gol un joc pe care nici măcar n-ar trebui să-l joc, dar nu-mi pasă.
— E *dreptul tău din naștere*, am uitat.
El tresare la aceste cuvinte, cu ochii încercuiți de alb.
— A trebuit să juri la lună plină? A existat un sacrificiu de sânge? Pentru că nu mi-ar plăcea s-o aud pe Lacey Matthews spunând că mi-a spus ea…
— Încetează.
O spune foarte încet, cu fața întoarsă de parcă ar vorbi cu pisica iadului, care încă îi stă încovrigată în poală.
— Vrei să mori, ăsta e țelul tău?
Sunt ușor surprinsă să descopăr că stau în picioare, cu mâinile strânse în pumni, și coastele îmi țipă de durere.
— Pentru că evident așa pare. Ai fi putut să mă *chemi*, ai fi putut… știu și eu… să te ascunzi într-un dulap, sau să fugi…

— Am *făcut-o*. Ți-am spus.
Nu țipă, dar glasul lui are o asprime care mă face să cred că i-ar fi plăcut să țipe. Are trăsăturile albe ca varul și contorsionate, agresiv de urâte. Îmi notez vag că așa arată Arthur când e cu adevărat furios, nu atunci când se preface.
— Părinții mei nu m-au lăsat să merg la școală, eu *am fugit*. Pentru că obosisem să trăiesc într-o poveste cu fantome, pentru că-mi doream o viață normală și frumoasă, cu vestiare și… și teme stupide… și pentru o vreme am crezut că reușisem. Că scăpasem cu fața curată. Timp de doi ani nu am mai avut niciun vis.
Îmi dau seama că eu aveam vreo doisprezece ani când a fugit el la școală. Că visele mele au început exact când Casa Starling și-a pierdut moștenitorul. Un întreg șir de „dacă“ și „ar fi putut fi“ se derulează în capul meu, o viață alternativă, în care eu am luat sabia în locul lui Arthur. O alung.
— Am venit acasă pentru că m-a sunat comisarul orașului să se plângă. Părinții mei nu-și mai ridicaseră cumpărăturile, vezi tu, și totul putrezea în fața porții, atrăgând șobolanii. Era o pacoste publică, a spus el.
Îmi amintesc, într-un val rece, fără să vreau, ce a spus Bev când am întrebat-o despre Starlingi. Cum băiatul nu a sunat la poliție decât la câteva zile după ce părinții lui muriseră. Cum nu a vărsat nicio lacrimă, ci doar i-a spus medicului legist că era trecut de ora cinei.
La vremea aceea, povestea mă speriase. Acum nu simt decât o durere teribilă și familiară. Îmi amintesc prima mea masă după accident: polițistul mi-a adus un Happy

Meal și eu am stat uitându-mă în poală la cutia în culori vii, imprimată cu personaje din desene animate, zâmbitoare și împiedicate, și mi-am dat seama, deodată, că eram prea mare pentru asta. Că îmi petrecusem ultimele minute ale copilăriei murind pe malul unui râu, în lumina rece a centralei electrice, visând că mă cuprindeau brațe calde, iar când m-am trezit a doua zi dimineață depășisem astfel de fantezii tinerești.

Furia se scurge din mine într-un oftat lung. Fac un pas înapoi spre canapea.

— Of, Arthur.

Se uită din nou la pisica iadului, cu ochii sticloși, mângâindu-i spatele cu un singur deget, un deget miraculos de nevătămat.

— Probabil luau cina când s-a ridicat ceața, pentru că încă mai aveau mâncare în farfurii. Fiara a străpuns porțile, iar ei au luat camioneta și au urmărit-o. Nu știu cum au reușit să se întoarcă după, în starea în care erau. I-am găsit târându-se înapoi spre casă, chiar acolo unde tu…

E întrerupt de un zgomot ca de pietriș într-o mașină de spălat vase. Ne ia amândurora o clipă ca să ne dăm seama că e pisica iadului care toarce. Mâinile lui Arthur se desprind de canapea și nodul de pe față i se relaxează un pic.

Își ridică, în sfârșit, privirea și îmi întâlnește ochii.

— Am să fac să se oprească toate astea. Nu e o alegere. Trebuie să o fac!

Există o înverșunare în vocea lui pe care o cunosc foarte bine. Arthur a fost multe lucruri pentru mine –

un mister, un vampir, un cavaler, un orfan, o sculă adevărată – dar acum îl văd așa cum este: un om cu o listă la fel ca a mea, cu un singur lucru pe ea.
Iar asta ar trebui să mă avertizeze să mă îndepărtez, pentru că știu că o astfel de persoană nu are loc de dorințe, de ceea ce vrea, dar corpul meu se mișcă de la sine. Fac un pas mai aproape, prea aproape, picioarele mele mici și goale ajung între ale lui. El își înclină capul ca să mă privească și rănile i se deschid larg. Nu tresare. Părul îi e lipit pe gât cu sudoare și sânge. Îl dau la o parte. Tremură, dar pielea lui e fierbinte, aproape febrilă sub degetele mele, și mă gândesc amețită că știu exact de ce Icar a zburat atât de sus: când ai petrecut prea mult timp în întuneric, îți topești propriile aripi doar ca să simți soarele pe piele.
Degetele mele găsesc gulerul cămășii. Mă aplec și mai mult, fără să mai zâmbesc deloc.
— Și trebuie să faci asta singur?
— Da.
Glasul lui Arthur e răgușit, ca și cum ar fi fost prins în sârmă ghimpată și s-ar fi eliberat.
— Da, trebuie, spune el, dar se întinde spre mine și pisica iadului îi sare din poală cu un sâsâit îndurerat, iar ochii lui privesc mari și întunecați în ochii mei.
„Rahat!“, zic, și de data asta eu sunt cea care îl sărută pe el.
Arthur Starling se consideră un om cu o voință puternică. La urma urmei, și-a petrecut cea mai mare parte a vieții într-un război de unul singur împotriva unui rău antic, cu nimic altceva în afară de o sabie și o

Casă cu gura mare drept companie. A stat împotriva a o sută de coșmaruri și a zăcut singur o mie de nopți, cu ochii uscați; și-a frecat propriul sânge de pe podele și și-a cusut propriile răni cu mâini sigure.

Și, totuși, se pare că nu o poate îndepărta pe Opal. Mâinile lui sunt încurcate în roșul însângerat al părului ei și ea îl sărută cu o foame nepăsătoare, nesăbuită, gura ei e ca un chibrit pe a lui, arzând orice lucru întunecat. Îi strânge în pumni gulerul cămășii iar ea e atât de plină de viață, atât de furibund de vie, încât Arthur înțelege pentru prima dată de ce Hades a furat-o pe Persefona, de ce un om care și-a petrecut viața în iarnă ar putea face orice pentru a gusta din primăvară.

Dar nu o va aduce pe Opal jos în întuneric, cu el. Nu este, poate, atât de puternic pe cât a sperat, dar nu este nici chiar atât de slab.

Se desprinde. Nu se poate convinge să-i dea drumul părului, așa că își apasă fruntea pe a ei, respirația lor amestecându-se. Spune răgușit, îndurerat:

— Nu înțelegi.

Ea se retrage atât de repede încât el simte firele de păr smulgându-se în degetele lui. Își încrucișează brațele peste bumbacul uzat al cămășii și își apasă cu putere o palmă pe cutia toracică, ca și cum ar încerca să se țină la un loc.

— Hei, tu ești cel care m-a sărutat *pe mine* acum vreo zece secunde, așa că scuză-mă dacă am primit semnale contradictorii.

Vocea ei e caustică și nepăsătoare, așa cum devine întotdeauna când e speriată. Și-o imaginează înfigându-

și picioarele în iarbă, cu încheieturile încordate sub greutatea sabiei Starling, spunându-i să tacă.

Se întinde puțin neputincios spre ea, ștergând o pată de murdărie sau de sânge de pe îndoitura ascuțită a cotului ei.

— Nu e vorba că nu... doar că...

Opal sare înapoi la atingerea lui, apoi se oprește. Ochii ei se îngustează într-o subită suspiciune.

— Stai așa. Ai mai făcut asta înainte?

— Ce anume?

— Eu... adică, aș înțelege... Ridică din umeri, nu lipsită de amabilitate: Ți-ai petrecut toată viața închis într-un conac bântuit, nu e ca și cum ai fi avut ocazia să...

Se retrage într-o tăcere plină de tact.

Câteva secunde mai târziu, Arthur mârâie:

— Am fost la școală timp de *doi ani*. Am avut *întâlniri*.

— O, da? O scânteie de zâmbet batjocoritor, prea acut: Cum o chema?

— Victoria Wallstone, spune el rigid, puțin surprins că își amintește numele ei de familie.

Victoria fusese o fată gălăgioasă, plăcută, care întreba dacă voia să facă sex cu ușurința dezarmantă a cuiva care cere o lamă de gumă. Ezită înainte de a adăuga:

— Și Luke Radcliffe.

Nu are nicio dificultate să-și amintească numele lui Luke.

Aproape că speră ca Opal să fie în secret o bigotă care să se sperie de implicațiile faptului că el își petrecuse un semestru furișându-se în dormitorul unui alt băiat, dar

ea doar își dă ochii peste cap și mormăie pe un ton de ușor dezgust:
— Nume de puști bogați. Așadar… Își îndepărtează privirea de la chipul lui, ca și cum următoarea întrebare nu prea ar conta: Care-i treaba?
Surâsul batjocoritor s-a estompat foarte ușor, făcând-o să arate tânără și rănită, aproape vulnerabilă. Arthur își prinde mâinile între genunchi și apasă puternic.
— N-are nimic de-a face cu tine. Adică da, dar nu… tu nu *înțelegi*.
Sună patetic, chiar și în urechile lui.
— Iisuse, bine… N-are importanță. Își dă părul după ureche: Sunt obosită și probabil tu n-o să sângerezi de moarte toată noaptea . Poți să găsești pe undeva o pătură în plus?
Încearcă să se arunce sfidător pe canapea, dar înțepenește când corpul ei se lovește de perne. E o mișcare mică, mai puțin decât o tresărire, dar Arthur aude zvâcnetul din respirația ei. Observă că palma ei e încă apăsată pe partea stângă, că vârfurile degetelor ei au devenit albe.
Și e exact ca în noaptea aceea de pe malul râului: vederea durerii ei îi trimite un val fierbinte de vinovăție prin corp, îl umple de o dorință urgentă, animală, de a o face să înceteze. Se trezește în genunchi, cu dosarele și notițele împrăștiate în jurul lui, întinzând mâna spre Opal ca și cum ea i-ar aparține.
Dar pe atunci erau copii, iar Opal era prea ocupată să moară ca să-l mai observe pe el. Acum îl privește cu precauție, ținându-și corpul țeapăn și drept. Se întreabă

când a învățat ea să-și ascundă rănile de lume și de ce acest gând face să i se strângă gâtul. Își oprește propria mână în aer, la un centimetru deasupra mâinii ei.

După o clipă reușește să spună, mai aspru decât intenționa:

— Lasă-mă pe mine.

E conștient, în mod îndepărtat, că ar fi trebuit să fie o întrebare. Își adună rămășițele zdrențuite de decență și adaugă:

— Te rog!

Opal îl privește încă o secundă, nesigură, căutând Dumnezeu știe ce pe chipul lui, înainte să-și coboare încet mâna pe canapea. Arată ca o predare, ca o încredere; Arthur nu merită nici una, nici alta.

Își trece degetele peste fiecare coastă, împingând prin căldura moale a pielii ei ca să simtă oasele de dedesubt. Și-ar dori să nu-i poată simți inima bătând de cealaltă parte a sternului, rapid și ușor. Și-ar dori ca ea să nu-l privească cu acea încredere prostească în ochi, ca și cum ar fi uitat că din vina lui e rănită. Și-ar dori să nu-i tremure mâinile.

Dar nu găsește nicio fisură sau așchie. Teroarea se retrage, lăsându-i vocea răgușită.

— Sunt numai vânătăi, cred. Nu e nimic rupt.

— Ce norocoasă sunt!

Opal intenționează să fie sarcastică, dar coastele i se ridică și coboară prea repede sub mâna lui Arthur. Își reamintește că nu există nicio urgență medicală, că acum categoric ar trebui să înceteze s-o atingă. Sentimentul disperat și animalic ar trebui să se stingă;

în schimb, devine fierbinte și lasciv, încolăcindu-i-se în stomac.
Simte cum Opal înghite în sec. Vocea ei vine ca o răsuflare:
— Chiar ai de gând să mă dai afară din nou?
Doamne, nu vrea! Vrea să-i ridice cămașa și să-și apese buzele pe locul gol dintre coastele ei. Vrea să-i facă spatele să se arcuiască pe canapea. Vrea ca ea să rămână, să rămână.
La fel și Casa: camera e caldă și miroase dulce a glicină în jurul lor, lumina e blândă și chihlimbarie. Se întreabă dacă Opal a observat că apa iese din robinet la ce temperatură vrea ea, iar pernele sunt așezate exact acolo unde îi place ei cel mai mult. Că nu se împiedică niciodată pe scări sau nu bâjbâie după un întrerupător de lumină, că soarele o urmărește din fereastră în fereastră, din cameră în cameră, ca o pisică sperând la afecțiune.
Arthur știe că ar fi un bun Protector, mult mai bun decât el. El s-a născut în Casă, dar Opal a fost chemată, iar Casa îi cheamă pe cei fără adăpost și înfometați, pe cei disperați și curajoși, pe nebunii care vor lupta până la ultima suflare.
Pentru o clipă întunecată, deformată, aproape că o vede așa cum ar fi peste ani, dacă s-ar întâmpla așa cum vrea Casa: plină de cicatrici și ostenită de război, zâmbindu-i peste umăr cu acel zâmbet strâmb. Protectorii nu mai rezistă atât de mult ca înainte, dar Opal ar rezista. Ea și-ar transforma viața într-un război, ar lupta atât de mult și atât de feroce încât iadul însuși ar tremura.

Până în ziua – probabil peste mult timp de acum încolo – în care va cădea și nu se va mai ridica. Atunci, o nouă piatră funerară se va alătura celorlalte, iar pe perete va apărea un nou portret, ultima adăugire la o galerie de ani furați. Undeva, un alt nenorocit fără adăpost ar începe să viseze la scări și holuri și la ochi negri care privesc prin ceață.

Doar dacă Arthur nu va opri totul.

Își ia mâna de pe ea. Aerul se răcește cu câteva grade. Un cui de podea se desprinde cu grijă de lemn și se înfige în genunchiul lui drept. Arthur se bucură de asta.

— Opal. Îi rostește numele încet, savurându-l așa cum ai zăbovi asupra unei ultime mese. Iată ce se va întâmpla: îți voi explica despre Fiare, despre mine, și apoi tu vei fugi. Și de data asta nu te vei mai întoarce.

— Ei bine, a treia oară-i cu noroc, zice ea.

Se uită în jos la el cu o exasperare drăgăstoasă, ca și cum el ar fi un copil care a anunțat, din nou, că va fugi de acasă.

Arthur închide ochii. Trebuie s-o facă să înțeleagă, dar cu siguranță nu trebuie să-i vadă fața atunci când o face.

Își aplatizează glasul.

— Când Fiarele alea trec de pereți, când nu reușesc eu să le opresc, aleargă până găsesc pe cineva căruia să-i facă rău. Numai Starlingii le pot vedea, dar oricine poate suferi.

Se gândește la generațiile de tăieturi din ziare și însemnări în jurnal, toate acele incendii, inundații și accidente ciudate, morți subite și dispariții

inexplicabile, secole de păcate luate în mod greșit drept ghinioane.
— Și unii oameni… le atrag.
— Ce fel de oameni?
— Gravely. Se duc după sânge Gravely mai mult decât după orice altceva. Nu știu de ce.
Atunci Opal devine foarte, foarte nemișcată. Arthur e recunoscător.
— Noaptea în care au murit părinții mei a fost noaptea în care a explodat turbina la centrala electrică. Au murit patru oameni.
Arthur tăiase povestea din ziar cu degete neîndemânatice, înțelegând pentru prima dată că viața lui nu îi aparținea, că până nici tragediile lui nu îi aparțineau cu adevărat.
— Am avut mare grijă după aia. Am ridicat protecții și am patrulat pe holuri. Timp de un an întreg am fost vigilent, atent. Până când n-am mai fost.
Crăciunul a fost cel care-l învinsese, primul de când își îngropase părinții. Casa produsese câteva smocuri triste de ghirlande și vâsc, dar el smulsese totul într-un acces de supărare irascibilă. După aceea închisese sabia într-un cufăr vechi, comandase o ladă de whisky ieftin folosind legitimația tatălui lui, și petrecuse o săptămână fugind de propria conștiință. Descoperise că, dacă începea să bea imediat după micul-dejun, putea ajunge la o stare de imponderabilitate și nepăsare până la prânz și la o inconștiență completă până la cină.
Și apoi, într-o noapte, se trezise cu fruntea lipită de mormântul mamei lui și cu urme de lacrimi înghețate

pe obraji, simțindu-se dramatic, ușor rușinat și extrem de bolnav la stomac. I-a luat mult prea mult timp ca să observe că se înălțase ceața.

Nu-i spune nimic din toate astea lui Opal; nu vrea să-i tempereze furia cu milă.

— Am văzut Fiara ridicându-se. S-a uitat la mine, drept la mine, și eu…

Se uitase direct în ochii ei: o pereche de răni deschise, pline de teroare, furie și durere pură. Nu fusese speriat. Cum ar fi putut fi speriat de ochii pe care îi vedea în oglinda din baie în fiecare dimineață?

Arthur nu-i spune nici asta.

— Nici măcar n-am încercat s-o opresc. Am lăsat-o pur și simplu să treacă. Am fugit după ea imediat ce mi-am dat seama ce-am făcut. Prin porți, peste vechiul pod de cale ferată. Dar era prea târziu. Pe șosea erau urme de cauciucuri, ieșeau de pe drum îndreptându-se în jos, spre malul râului…

Arthur înghite în sec, savurând acea ultimă clipă înainte ca ea să-l urască, înainte ca ea să afle cât a costat-o lașitatea lui.

— Era în ziua de Anul Nou.

Respirația ei se oprește. El se întreabă dacă simte din nou apa acoperindu-i capul.

— Am văzut în ziare că s-a spus că a intrat intenționat în râu. Dar eu știu că n-a fost vina ei.

Acum Opal respiră, greu și întretăiat.

Arthur ține ochii strâns închiși. Glasul îi zgârie gâtul.

— A fost vina mea.

Tăcere, groasă și rece. Arthur se gândește la mâncarea înghețând pe o farfurie.

Nu se așteaptă ca Opal să-i mai vorbească vreodată – ce-ai putea să-i spui, la urma urmelor, omului care ți-a ucis mama? – dar ea o face.

— Ar fi trebuit să știi. Eleanor și-a dedicat cartea „Fiecărui copil care are nevoie de o cale spre Subpământ".

Opal a vomitat pe el și l-a sărutat și i-a spus să se ducă dracului nu numai o dată, dar niciodată nu i-a vorbit așa: rece și distant, perfect detașat.

— Ea le-a spus să se împrietenească cu Fiarele și să le urmeze jos. Poate ar trebui să încerci.

Vocea o trădează la ultima propoziție: un tremur furios, letal.

Arthur nu știe ce încearcă ea să-i spună sau de ce; își folosește toată atenția ca să-și țină ochii închiși și mâinile nemișcate.

Aude canapeaua scârțâind, apoi un clinchet metalic și, în final, plescăitul unor picioare goale pe podeaua de lemn.

Când deschide ochii, câteva minute mai târziu, Arthur găsește cheia de la poartă așezată pe podea, în fața lui, și e singur. Ea a fugit de el a treia oară și, Doamne, el regretă totul!

CAPITOLUL 18

Chestia e că știam deja. Poate că nu știam încotro se îndrepta mama în acea noapte sau cine era ea cu adevărat, dar știam că nu o făcuse intenționat. Văzusem ceva de o formă greșită în lumina albă a farurilor. „O căprioară", le-am spus polițiștilor, „sau poate un coiot", dar știam că nu era nici una, nici alta. Știam că era un ghinion pe patru picioare, un coșmar dezlănțuit de oricare ar fi zeul meschin și neglijent care domnește peste Eden.

Dar nu știam că i-am curățat nenorocita de casă timp de patru luni. Nu știam că l-am trădat, am sângerat pentru el și l-am sărutat, nu știam că într-o zi va fi în genunchi, cu gâtul plecat, cu ochii închiși, vorbind cu o voce ca o lopată care mușcă din pământ.

Deci: am fugit. Așa cum a spus că voi face.

Holul e scurt și drept, dar ușa din față e încuiată. Zdrăngănesc clanța și casa geme la mine.

— Nu face asta.

Vocea mea pare groasă și umedă; probabil plâng.

— *Te rog!*

Ușa se deschide.

Alerg pe scări și pe alee, coastele mă dor, pietrișul lasă urme de dinți în picioarele mele. Mă strecor pe poarta din față și mă învârt într-un cerc larg în jurul camionetei lui. Nu vreau să mă gândesc la camionetă sau la numărul de telefon, la salariul prea mare, la haina prea frumoasă – atâtea lucruri pe care le credeam cadouri, dar care acum mi se par încercări disperate de a plăti o datorie de sânge. Dar norocul lui s-a terminat, pentru că mama mea valora mai mult decât își poate el permite. Era iresponsabilă, zăpăcită și frumoasă, bea și mințea și avea un râs ca sărbătoarea de 4 iulie, iar eu aveam *nevoie* de ea.

N-am încetat niciodată să am nevoie de ea. Am încercat să o tai de pe lista mea în noaptea aceea, în râu, dar dacă îmi trec degetele peste pagină știu că încă mai simt forma numelui ei, de neșters.

Până să mă întorc la motel, cerul se face de culoarea denimului vechi, iar stelele sunt pete decolorate de înălbitor. Greierii au răgușit țipând și singurul sunet este cel al râului, ca zgomotul static dintre posturile de radio.

Mă dor picioarele. Mă doare pieptul. Mă dor ochii. Mă simt ca o rană deschisă, ca o vânătaie purtând boxeri și un tricou.

Subpământul încă zace deschis pe patul meu, plin de fantome și fiare. Eu mă târăsc pe salteaua lui Jasper.

Visez din nou Casa Starling – o hartă nesfârșită, ramificată, de holuri și uși deschise, scări și balustrade – și sunt recunoscătoare. Măcar nu visez râul.

Nu am avut niciodată ocazia să-mi plâng de milă. Să-ți plângi de milă e un răsfăț pe care nu ți-l poți permite dacă mai ai treizeci de dolari în cont și un frate care te privește de parcă ai fi soarele lui personal, sigur că va răsări. Dar acum am rămas fără loc de muncă și fără scop, fără nimeni care să conteze pe mine și fără un loc de care să aparțin, așa că mă gândesc: „La naiba cu asta!“ Îmi plâng de milă ca și cum aș recupera timpul pierdut, ca și cum aș căuta aurul în autocompătimire.

Mă îngrop adânc în patul lui Jasper și petrec trei zile într-o peșteră transpirată de cearșafuri și deodorant stătut. Mă trezesc ca să mănânc, să fac pipi și duș, iar după aia stau înfășurată în prosop atât de mult timp încât îmi lasă urme roz, umflate, pe spatele picioarelor. Privesc mișcările de maree ale soarelui pe podea. Studiez petele sedimentare de pe tavan. Îmi înfig degetele în coastele mele învinețite, gândindu-mă la alte mâini mai blânde, apoi închid ochii și mă oblig să dorm un somn agitat.

Visez, și fiecare vis e unul urât. Ceața se ridică. Casa se prăbușește. Arthur urmărește Fiarele din ce în ce mai în jos, așa cum i-am spus eu, iar eu mă trezesc cu obrajii umezi. Câteodată îmi doresc să nu-i fi spus; câteodată îmi doresc să-l fi dat eu însumi de mâncare Fiarelor.

Telefonul bâzâie din când în când, ca o albină care se lovește aiurea de o fereastră. Mă uit la ecran de câteva ori, dar e doar biblioteca care mă anunță că sunt disponibile rezervările mele, sau Jasper care spune că mai petrece încă o noapte la Logan (la naiba cu Logan!), sau Elizabeth Baine care mă întreabă dacă i-am primit mesajul. Ultimul aproape că îmi provoacă o emoție, așa că bag telefonul sub saltea. Mă gândesc că dacă sunt destul de buni să-mi găsească certificatul de naștere real, atunci cu siguranță își pot da seama că nu mai lucrez la Casa Starling.

În cele din urmă, telefonul tace.

O parte îndepărtată și rațională din mine se gândește: „Știi că nu va renunța așa ușor". Nu va renunța niciodată, pentru că ea e ca mine: dispusă să încalce orice regulă și să treacă orice limită pentru a obține ceea ce are nevoie. Mă străbate un sentiment de urgență, o dorință de a-l suna pe Arthur, de a-l avertiza despre ea…

Dar apoi mă gândesc la râu. La noroiul de sub unghiile mele. La locul rece din pieptul meu. Mă gândesc la toate celelalte situații periculoase și nopți proaste. La toate plimbările lui Jasper cu ambulanța și la injecțiile cu steroizi, la accidentele urâte de bicicletă și la momentul în care mi-am încurcat piciorul în năvodul vechi și aproape m-am înecat. Atunci când Jasper a urmărit un câine vagabond în pădure, iar glonțul unui vânător l-a ratat cu atât de puțin încât i-a lăsat o vânătaie purpurie pe urechea dreaptă[32].

Mă gândesc la orașe blestemate și la familii blestemate. Mă gândesc: „Se duc după sânge Gravely mai mult decât după orice altceva".

Nu mă mai gândesc la nimic după aceea.

***

În a treia zi un pumn lovește în ușa camerei 12, sugerând agresiv că urmează să fiu târâtă afară de bărbați în bocanci.

— Hei, puștoaico, ai murit?

Lui Bev nu pare să-i pese de niciuna dintre variante, dar vrea să știe dacă o să fie nevoită să apeleze la curățătoria cu aburi. Mă întreb dacă plănuiește deja să mă adauge pe lista ei de povești cu fantome – fata care a murit de inimă frântă și a împuțit camera 12. Capul sec care încă mai bântuie motelul.

Încă o bătaie.

— Am întrerupt internetul acum *două ore*. Ce se întâmplă?

În glasul ei e o notă încordată, periculos de aproape de îngrijorare, care îmi trimite un fior încins pe șira spinării.

Sar din pat și deschid ușa atât de brusc încât Bev zice:

— Iisuse Hri…

— Ai știut?

Vocea mea sună ca și cum ar ieși dintr-o țeavă de scurgere ruginită.

Ea mijește ochii la mine, cu mâinile în șolduri.

— Arăți ca dracu! Mănânci bine? Nu prostiile alea de la stațiile…

— Ai *știut*?

O sclipire de prudență, acoperită de o iritare neutră.
— Ce să știu?
Îmi ia o secundă să disloc cuvintele din spațiul mic și întunecos în care le-am păstrat.
— I-ai știut numele de familie? Numele *meu*[33]?
Bev nu răspunde, dar încremenește. Obrajii mă înțeapă ca și cum aș fi fost pălmuită.
— Ai știut. Tot timpul, și niciodată…
Mă opresc înainte ca glasul meu să facă ceva stânjenitor, cum ar fi să se frângă sau să șovăie.
Bev își freacă apăsat fața cu palmele și zice:
— Draga mea, toată lumea a știut.
Sună aproape blând. Mă întreb cât de rău trebuie să arăt ca să storc milă din Bev.
— Toată lumea îl știa pe bătrânul Leon Gravely și toată lumea o știa pe fetița lui. Ziua în care a primit acel Corvette a fost ultima zi de pace și liniște în orașul ăsta.
Înghit propoziția „toată lumea a știut". Ricoșează în interiorul meu, învinețindu-mi oasele.
— Charlotte a știut?
Întrebarea mi se pare disperat de importantă.
Bev scutură repede din cap.
— Eu nu i-am spus nimic, iar ea nu a crescut aici.
O mică rază de ușurare: faptul că cel puțin o persoană din viața mea nu m-a mințit. Îmi ling buzele crăpate.
— Atunci știi de ce mama nu a… de ce a ajuns aici?
— Mama ta avea o latură sălbatică mare cât cerul. Bănuiesc că la un moment-dat a depășit limita și tăticul a dat-o afară. S-a lăsat de școală, a părăsit orașul, iar când s-a întors… erai și tu. Cu acel păr Gravely.

Ochii lui Bev fug spre buclele mele roșcate, unsuroase.
— Și bătrânul Leon…
Bărbatul din conac, motivul pentru care nu există fluturi-lună sau sindicate în Muhlenberg County. *Bunicul* meu.
— N-a primit-o înapoi?
Bev scutură din cap o dată.
— Poate că ar fi făcut-o, dacă ea ar fi devenit respectuoasă, dacă implora puțin. Dar mama ta era încăpățânată.
O spune cu admirație, dar mie îmi sună ca și cum mama era doar un copil bogat rebel, unul dintre acei copii răsfățați care încalcă regulile din plictiseală. Și apoi a ajuns să aibă doi copii și prea multă mândrie ca să ceară ajutor. În schimb, ne-a învățat să muncim din greu și să furăm. Ne-a crescut în parcări și camere de motel, flămânzi și singuri, urmăriți de Fiare pe care nu le puteam vedea.
Și nimeni din tot orașul ăsta nenorocit nu a făcut nimic în privința asta. Ne-au întors spatele și s-au uitat în altă parte, așa cum au făcut întotdeauna și vor face mereu.
Chiar și Bev, care ar fi putut să-mi spună adevărul oricând, în care am avut încredere.
Nu se uită la mine acum; își îndeasă, cu limba, tutunul în maxilar.
— Ascultă… ar fi trebuit să…
— Charlotte a adus rezervările mele de la bibliotecă?
Vocea mea e rece, senină.
O văd pe Bev tresărind puțin, ca din cauza unei lovituri de bici.

— Charlotte nu... Își drege glasul și cade iar în agresivitatea ei obișnuită: Dacă îți vrei obscenitățile va trebui să-ți miști fundul până la bibliotecă, la fel ca toată lumea.
— Bine, spun calm, apoi îi trântesc ușa în nas.
— Opal, hei, haide...
Îi aud picioarele târșâindu-se pe partea cealaltă a ușii.
— Bine, fii așa. Dar nu pornesc din nou internetul până nu duci gunoiul.
Ghetele ei zgârie pavajul în timp ce pleacă.
Mă duc până la fund, după aceea. Nu mai plutesc în derivă, ci plonjez în jos, lovind cu putere spre fundul râului. Pierd noțiunea zilelor și a nopților, ființând în crepusculul neschimbat al apei adânci. Nu trebuie să visez, pentru că nu dorm niciodată; nu trebuie să gândesc, pentru că nu mă trezesc niciodată.
La un moment-dat ușa se deschide. Nu mă răsucesc, dar simt mirosul cald al asfaltului negru din parcare, simt tumultul supărat al aerului tulburat după o liniște îndelungată. Aud vocea lui Jasper.
— Bună! zice, iar apoi, după un timp: Bine, mă rog...
Cred că pleacă atunci, dar se întoarce mai târziu, și apoi din nou. De fiecare dată devine din ce în ce mai enervant. „Opal, ești bolnavă? Opal, ce-i cu tine?“ Mă simt ca unul dintre acei pești fără ochi care trăiesc în bălțile adânci ale peșterii Mammoth, prea șireți ca să fie prinși și scoși la lumină. Rămân în siguranță în adânc, chiar și atunci când simt răceala înfiorătoare a păturilor smulse, chiar și atunci când aud schimbarea din vocea lui, frângerea adolescentină de la sfârșitul numelui meu:

„Opal, ce naiba? Opal, de ce au coastele tale culoarea asta?"

Continuă o vreme, dar în cele din urmă renunță și mă lasă să mă descompun în pace. O mică parte din mine, treează, vrea să se simtă tristă pentru asta – așa te simți când ești tăiat de pe lista cuiva? –, dar cea mai mare parte din mine e ușurată. E mai ușor să te destrami când nimeni nu te privește.

Arthur Starling devine conștient – treptat, în etape reticente – de faptul că cineva îl privește. Primul său indiciu a fost un fior nervos în spatele craniului, care i-a spus că există un străin pe domeniul Starling. A ignorat acest lucru pe motiv că ar fi imposibil, deoarece el este din nou în posesia tuturor cheilor și deoarece singura persoană care, teoretic, ar fi putut intra fără cheie nu se mai întoarce niciodată.

Al doilea indiciu a fost sunetul real al ușii de la intrare deschizându-se. A ignorat și asta din motive similare. Casa fusese nemulțumită de când plecase Opal – niciunul dintre robinete nu funcționa și ferestrele erau toate înțepenite, iar tot ce se afla în frigider se transformase peste noapte în nămol verde, malițios –, dar încă nu l-ar fi trădat, deschizându-se pentru dușmanii lui. Și, în plus, Arthur băuse cu o asemenea dăruire neobosită, încât era simultan încă beat și deja mahmur, și pur și simplu nu putea fi sigur că auzise ceva.

Cel de-al treilea indiciu al său este sunetul unei sticle de bourbon care se sparge la câțiva centimetri de capul lui. Constată că nu poate ignora acest lucru.

Arthur deschide ochii – un proces care nu se deosebește cu nimic de deschiderea unei cutii de vopsea cu crustă – și se trezește pe podeaua bibliotecii, ceea ce e, cumva, o surpriză. Aerul după-amiezii este lipicios și fierbinte, pentru că niciuna dintre ferestre nu se deschide, iar un tânăr îl privește. Bucle lucioase, membre maronii zvelte, un surplus de gene. Nu e nimic măcar familiar la el, cu excepția expresiei lui.

Doar o singură persoană l-a mai privit vreodată pe Arthur cu o asemenea furie atentă, de animal încolțit.

— O, Doamne, încă unul…

Vorbele îi ies mânjite și inexpresive, ceea ce îi spune lui Arthur că fața lui e încă lipită de podea. Închide din nou ochii și speră că fratele mai mic al lui Opal o să plece, sau poate o să se disipeze, ca un vis urât.

O a doua sticlă izbește podeaua, puțin mai aproape.

— Ce pot, întreabă Arthur podeaua, să fac pentru tine?

— Aș spune „să crăpi într-un șanț", dar se pare că ești pe jumătate ajuns acolo.

Din felul în care vorbea ea despre el, Arthur își făcuse ideea că Jasper era o creatură protejată, delicată, care avea nevoie de protecție constantă. Dar el este, de fapt, un tânăr de șaisprezece ani din Muhlenberg County, isteț și plin de resentimente, față *de care* toți ceilalți au nevoie de protecție.

Arthur se desprinde de podea în etape neplăcute, oprindu-se de mai multe ori ca să-și reacomodeze stomacul cu poziția verticală. În cele din urmă, reușește să se așeze într-o poziție de șezut pleoștită, cu spatele sprijinit de un raft cu cărți, și încearcă din nou.

— Ce cauți aici?

Jasper, care se pare că se plictisise în timp ce Arthur se chinuia să se ridice în poziție verticală, se apleacă peste un birou, citind cu atenție notițele și dosarele lui Arthur. Sunt într-o stare de dezordine fantastică: dosare golite, hârtii mototolite, caietul lui galben se clatină precar pe margine, cu jumătate dintre pagini rupte. Arthur are o bănuială jenantă că le-a smuls el, într-un acces de furie neputincioasă.

— Opal și-a lăsat aici hanoracul preferat, spune Jasper fără să-și ia privirea de pe birou.

Arthur geme.

— Sora ta minte mai bine.

— Da, dar eu sunt mai deștept. Jasper își ridică ochii din notițe și întâlnește privirea lui Arthur, amenințător: Am venit să-ți spun s-o lași în pace.

Arthur se simte infinit prea bătrân pentru această conversație, și de asemenea prea beat, prea treaz, prea chinuit.

— Am *încercat*. Voi sunteți ăia care tot apăreți în Casa *mea*.

— Atunci spune-i și casei să ne lase în pace.

Arthur e pe punctul să răspundă că dacă ar putea face Casa să se comporte cum îi place lui, Jasper nu s-ar afla în bibliotecă, apoi prenumele la plural penetrează vălul de greață. Își silește ambii ochi să se concentreze asupra lui Jasper – zvelt și periculos în lumina după-amiezii, îndrăzneț și destul de prost ca să înfrunte un monstru de dragul surorii lui – și repetă, moale:

— Să „ne“?

Opal ar fi zâmbit, ar fi mințit sau ar fi trișat ca să scape de întrebare. Jasper doar își coboară capul, ca un băiat hotărât, și o ignoră.

— Nu mănâncă. Nu doarme. Nici măcar nu cred că *citește*. Glasul i se frânge în cea mai mică, cea mai îngrozitoare pauză: N-am mai văzut-o niciodată așa.

Greutatea care planează deasupra lui Arthur de câteva zile – vina sufocantă pe care o ținuse în frâu cu un volum mare de alcool – coboară atunci asupra lui. Aterizează ca o lovitură de tun, zdrobindu-l.

— Este… cineva ar trebui să se uite la coastele ei…

Aude un șuierat nesănătos în propria voce; înghite de două ori.

— E bine?

Jasper este perfect calm, nu atât tăios, cât arzător.

— Nu e treaba ta, pentru că n-o să mai vorbești niciodată cu ea, nu-i așa?

Jasper face un pas mai aproape, ghemuindu-se printre dinții sclipitori ai sticlelor sparte, până când fața îi ajunge la același nivel cu a lui Arthur.

— Nu știu ce s-a întâmplat. Dar dacă mai văd o vânătaie pe sora mea, voi ști pe cine să dau vina.

Lui Arthur îi trece prin minte, cu acea claritate dureroasă care îi urmează unei lungi perioade de prostie, că Jasper ar avea perfectă dreptate să dea vina pe el. Ceața ar fi putut să se ridice în orice noapte din ultima săptămână, iar Fiarele l-ar fi găsit pe Protector insensibil, bălăcindu-se în autocompătimire. Ar fi fost libere să hoinărească după bunul lor plac, semănând

semințele lor rele, poate înfigându-și dinții într-un gât palid, trecându-și ghearele peste o față pistruiată.
Aburii de la sticlele de bourbon îi fac brusc, violent, greață lui Arthur.
Jasper îl privește impasibil. Se ridică în picioare, uitându-se în jos la Arthur cu o expresie dezgustată, aproape compătimitoare, înainte să se întoarcă. Pantofii lui scrâșnesc pe sticlă.
— Jasper.
Arthur ține ochii închiși, capul sprijinit de bibliotecă.
— Ar trebui să pleci. Să pleci din Eden.
Jasper se întoarce lent înapoi, cu mâinile înfipte adânc în buzunare. Arthur poate vedea conturul pumnilor prin materialul de blugi, dar vocea lui este plată și plictisită.
— Oamenii mi-au spus asta toată viața mea, știi? Oameni care mă iubesc, oameni care mă urăsc. Toți par să fie de acord că locul meu nu este aici.
Arthur începe o negare confuză, bălmăjită, dar Jasper îl întrerupe.
— Lucrul amuzant, adevărata glumă nenorocită a tuturor, este că familia mea este aici de mai mult timp decât oricare dintre ei și ei știu asta. Cred că asta îi înnebunește, de fapt.
Arthur încearcă să-și imagineze cum ar putea fiul unei traficante *part-time*, care trăia într-un motel, și al unui muncitor imigrant să aibă pretenții la o asemenea moștenire în vechiul Kentucky; nu reușește.
— Ce vrei să spui?

— Opal a scăpat întotdeauna cu falsuri și porcării și tuturor le părea rău pentru ea, și niciodată nu s-a întrebat cum era pentru mine să umblu cu acte falsificate. Aveam coșmarurile alea…

Atitudinea afectată a lui Jasper s-a pierdut. Printre propozițiile împiedicate Arthur vede ceva familiar: un băiat singur și obosit care e prea tânăr ca să aibă atât de multe secrete.

— Dar știai că dacă scrii la Departamentul de Sănătate o să ți se trimită pe e-mail o listă a tuturor certificatelor de naștere din regiune? Dacă Opal ar fi vrut cu adevărat să afle de unde a venit mama, și-ar fi dat și ea seama.

Arthur întreabă, prudent:

— Și de unde venea mama voastră?

— Din același loc de unde vine totul în orașul ăsta.

Și atunci Arthur știe, o, Dumnezeule, cum de n-a ghicit? Nu era de mirare că ceața se înălțase așa de des în acea primăvară; nu era de mirare că Opal și fratele ei aveau o asemenea soartă nenorocită. Singura surpriză este că mama lor a rezistat atât de mult.

Jasper ridică din umeri, o smucitură.

— Blestemații de Gravely!

Arthur își presează podurile palmelor pe ochi, apăsând până când se aprind artificii pe fondul negru.

— Jasper. *Trebuie* să plecați din oraș. Acum! În seara asta!

— Tocmai ți-am spus cât de sătul sunt să tot aud asta!

— Nu înțelegi. Fiarele… blestemul…

Arthur se oprește ca să reflecteze la toate alegerile proaste din viață care l-au condus aici, zăcând în

propria vomă, vorbind liber despre secretele familiei lui cu un băiat care îl vrea mort sau cel puțin schilodit. Înghite în sec.
— Nu te-ai întrebat niciodată de ce niciun Gravely nu stă mai mult de o noapte sau două în orașul ăsta? Chiar dacă ei nu știu întregul adevăr, știu ce se întâmplă cu cei care rămân.
Ochii lui Jasper se măresc, dar foarte puțin. Arthur aproape că poate să vadă mașinăria minții lui la lucru, amintindu-și fiecare salvare la mustață și fiecare accident urât, toate atunci când ceața se ridica și el simțea în ceafă greutatea ochilor negri.
Apoi Arthur îl urmărește cum pune lucrurile cap la cap și le aruncă într-un loc rece și privat. Își aranjează un rânjet pe față.
— Crezi că pentru mine e o noutate cât de de căcat e viața mea?
— Dar o să fie mai rău! Trebuie să pleci…
— Eu o să plec.
Jasper se întoarce din nou. De data asta ajunge până la ușă înainte să se oprească. Pe o voce mult mai moale, zice:
— Dar ea n-o să plece. Așa că dacă poți opri asta, orice ar fi… acum e dracului momentul!
Momentul e depășit. Opal i-a împărtășit un indiciu vital, final – „Împrietenește-te cu Fiarele" – iar el a petrecut o săptămână murându-se în autocompătimire și băutură, numai pentru că a fost prea laș ca să-l urmeze. Să descuie ușa pe care a încercat s-o descuie

toată viața lui de adult și să urmeze Fiara jos în Iad și să se războiască cu ceea ce va găsi acolo.
El nu știe ce este. Bănuiește că există un centru sau o sursă, ceva care trimite Fiarele să-și facă treaba sângeroasă, și speră că e suficient de muritor ca să fie oprit de o sabie în inimă. Tot ce știe cu siguranță este că au mai existat și alte locuri afectate de cețuri murdare și de Fiare invizibile – până când nu au mai fost. Până când cineva le-a oprit.
Chiar și acum, Arthur ar fi trebuit să se înarmeze, să urmărească acea dedicație, să se pregătească. În schimb, a amânat. A băut, pentru că atunci adormea, iar când doarme Casa îi trimite vise despre ea, despre ei, despre un viitor pe care nu-l vor avea niciodată.
Cât de egoist, cât de fundamental prostesc, ca el să înceapă să vrea să trăiască chiar atunci când ar trebui să moară!
Când Arthur își ridică în sfârșit privirea, Jasper a dispărut.
Abia mult, mult mai târziu – după ce Arthur a măturat paharul și voma, a golit restul de bourbon pe scurgerea din cadă, a deschis frigiderul, a vomitat din nou și a început să adune tot ce va avea nevoie pentru coborârea sa finală – își dă seama: și caietul lui de notițe a dispărut.

---

[32] Vânătorul, Dennis Roark, a pretins mai târziu că a tras într-o căprioară și a ratat, susținând în continuare că a fost vina lui Jasper că a ieșit pe afară în timpul sezonului de vânătoare la căprioare

fără să poarte portocaliu. Mama lui Dennis, doamna Roark, a zis că ea i-a spus să nu se ducă la vânătoare într-o seară așa de cețoasă (n. a.).

[33] Există un proces juridic în desfășurare și extrem de controversat prin care se dezbate dacă Opal are dreptul să pretindă legal numele de „Gravely". Pe de o parte, Jewell Gravely nu a folosit niciodată numele după ce a părăsit casa tatălui ei – automobilul Corvette era înregistrat pe numele Jewell Wild și camera de la motel a fost, inițial, închiriată sub numele Jewell Weary – iar pe certificatul de naștere al lui Opal este trecut „X". Pe de altă parte, după cum au declarat câțiva martori, „E o Gravely, cu siguranță! Uitați-vă la afurisitul ăla de păr" (n. a.).

CAPITOLUL 19

Probabil că adorm cu adevărat la un moment-dat, pentru că visez din nou casa. Doar că, pentru prima dată, Jasper este acolo. Stă în fața porților, cu ochi acuzatori, cu ambele palme roșii și umede. În timp ce privesc, animalele de fier forjat ale porților încep să se miște. Se încolăcesc și se zvârcolesc, ajungând la Jasper, înfășurându-și membrele metalice în jurul lui, deschizându-și gurile ruginite ca să-l înghită cu totul.

Propriul meu țipăt mă trezește. Visul dispare, dar îmi amintesc frânturi din vocea reală a lui Jasper, îngrijorarea și frica din ea, și mă gândesc cu dezgust: „Destul!"

Duc gunoiul afară în acea seară, jenată de senzația din mușchii mei flasci și ațoși. Pe drumul de întoarcere de la pubelă ridic două degete mijlocii în direcția biroului lui Bev. Jaluzelele se așează la loc.

A doua zi dimineață bag picioarele în tenişi, încercând să nu observ picăturile de Antique Eggshell împrăștiate pe vârfuri, şi traversez alene oraşul.

Aerul e umed şi viu, iar cerul de un albastru vesel, aproape ca de vară, mă face să vreau să mă târăsc înapoi în camera 12 şi să hibernez. Dar lumina se afundă, hotărâtă, în pielea mea, alungând melancolia ultimei săptămâni şi lăsând în locul ei o normalitate uşor deprimantă. Tot ceea ce ştiu despre mine şi despre lumea însăşi s-a schimbat, dar nimic nu s-a schimbat cu adevărat. Îmi ştiu numele, dar sunt tot un nimeni; ştiu de unde vin coşmarurile mele, dar nu le pot face să înceteze; ştiu ce gust are Arthur, senzația mâinii lui pe talia mea, dar nu-l pot avea.

Charlotte dezlipeşte decorațiunile cu flori pastelate de pe geamurile bibliotecii când apar eu, şi îmi dau seama că am ratat Ziua Mamei. De obicei, Jasper şi cu mine jucam cărți şi împărțeam o țigară pe malul râului, în memoria ei. Mă întreb dacă a fost cu familia Caldwell anul acesta, dacă a cules flori sau a făcut clătite sau orice ar trebui să facă copiii de Ziua Mamei.

Charlotte radiază când mă vede. Mă simt ca o larvă expusă la lumina puternică a soarelui.

— Bună!

— *Bună!*

O spune încet şi încruntat, caricatura unui adolescent.

— E ora la care se munceşte. Cum se face că nu faci curățenie la Sweeney Todd[34]?

— Cum se face că nu-mi mai aduci rezervările la motel?

E o eschivă stângace, dar funcționează.
Charlotte așează cutia cu decorațiuni pe trotuar și își încrucișează brațele.
— O, nu mi-am dat seama că lucrez pentru tine! N-am primit încă vreun cec cu salariul, așa că poate ar trebui să te gândești la asta și să-mi spui.
Vocea ei este cu două nivele peste tachinare, mai ascuțită decât mă așteptam.
Mă joc cu un fir rătăcit de la cămașă înainte de a murmura „Scuză-mă!“ și de a intra înăuntru. Îmi iau rezervările de la liceanul voluntar din spatele biroului, care mă salută cu o efervescență tinerească ce ar trebui să fie considerată ilegală, și mă strecor înapoi prin ușile duble, cu umerii încovoiați în jurul urechilor. Reflexia mea arată ca altcineva. Refuz să mă gândesc cine.
— Opal.
Charlotte mă oprește înainte să mă furișez dramatic pe lângă ea.
— Da?
— Știi că o să-mi iau diploma la sfârșitul lunii.
— Felicitări!
Cuvintele îmi ies acre, la limita sarcasmului. Dacă ar fi Bev aici, ar arunca cu ceva în mine. Aș merita-o.
Charlotte își trece limba peste dinți.
— Voiam să știi că mi-am depus candidatura pentru alte posturi. În alte regiuni.
Stomacul mi se strânge. Dacă aș fi pisică spinarea mi s-ar arcui, cu blana umflată.
— Mă gândeam, dacă primesc răspuns… mă gândeam că poate ai vrea să vii cu mine. Am putea împărți chiria,

un timp.
Sunt conștientă, într-un fel distant, rațional, că e un gest de amabilitate. Ar trebui să mă simt flatată și încălzită. Ar trebui să fiu ușurată că mi s-a oferit o cale de a scăpa dintr-un oraș care încearcă să mă omoare. N-ar trebui deloc să vreau să dau cu pumnul prin geam.
Când nu răspund, Charlotte adaugă:
— Te-ai putea descurca mai bine decât aici. Știi și tu că ai putea.
Știu că are dreptate. Când oamenii trec prin Eden – și o fac arareori – nu văd decât un mic orășel ghinionist care zgârie suprafața oaselor lui Big Jack, ca un parazit pe carcasa unei balene. Ei nu știu despre Gravely și despre Starling sau despre creaturile care pândesc în ceață, dar simt ceva deplasat, ceva stricat. Continuă să meargă înainte.
Oriunde altundeva ar fi mai bine. Dar:
— Poate că nu vreau mai bine.
Charlotte deschide gura. O întrerup:
— Oricum, Jasper e încă la școală. Are nevoie de mine.
Ea se uită la mine cu o compătimire blândă, insuportabilă, și întreabă încet:
— Așa să fie?
Iar eu sunt uluită de cum poți să simți o întrebare ca pe un pumn.
Mă lasă gâfâind, clătinându-mă.
— Da, are *nevoie* de mine. Nu pot să *plec*. Aici e…
Cuvântul mi se blochează în gât și arde acolo, o dulceață sufocantă, ca de glicină înflorită.

E amuzant: întotdeauna mi-am dorit să fiu de undeva, să vin din altă parte decât dintr-un Corvette roșu și o cameră de motel, iar acum am reușit. Sunt o nenorocită de Gravely; strămoșii mei sunt aici de generații, înfigându-și rădăcinile tot mai adânc în pământ. Au scris istoria acestui oraș în sânge și cărbune, iar orașul i-a îngropat, unul câte unul.

Atunci cum se face că nu pot pronunța cuvântul? Cum se face că încă are gust de minciună?

N-au mai rămas flori pe ușile de la intrare. Charlotte pune cutia de carton sub un braț și mă studiază cu un fel de milă obosită.

— Acasă este acolo unde ești iubită, Opal.

— Ți-a venit ție ideea asta sau ai văzut-o pe Instagramul vreunei mămici? Acum sunt toată răutăcioasă, șuierând și scuipând: Deci, ce… Nu ești suficient de iubită pe aici? Asta e?

Încerc s-o fac să sune batjocoritor, dar mă întreb dacă e adevărat, dacă de asta mă tot părăsește toată lumea.

Pentru o clipă, calmul lui Charlotte se fisurează și văd rana deschisă dedesubt, crudă și roșie. Îl cârpește la loc.

— Se pare că nu. Gândește-te la asta, bine?

— Sigur! spun eu.

Dar n-o s-o fac. Am rezistat douăzeci și șase de ani – în ciuda Fiarelor, în ciuda lui Baine, în ciuda tuturor lucrurilor – și să fiu a naibii dacă o să mă întrerup și o să fug acum!

Intenționez sincer să mă întorc în camera 12 și să continui să-mi plâng de milă la nivel olimpic, dar când deschid ușa mi se pare mai puțin o cameră și mai mult

un bârlog. Pe podea zac împrăștiate „cadavrele“ de plastic ale multor mese, iar cearșafurile au un luciu unsuros, ca niște piei. Aerul e nemișcat și cărnos.
Camera 12 nu a însemnat niciodată mare lucru pentru mine, dar nu merită asta. Îmi sprijin capul de metalul încălzit de soare al ușii, întrebându-mă dacă nu cumva Casa Starling se prăbușește în decădere în absența mea și amintindu-mi cu fermitate că nu este și nu va fi niciodată problema mea, înainte să oftez și să scot așternuturile de pe ambele paturi.
În versiunea cinematografică a vieții mele, scena s-ar prăbuși aici într-un montaj despre curățenie. M-ați vedea suflecându-mi mânecile și scoțând rufele ude din mașina de spălat, trăgând căruciorul de curățenie al motelului prin parcare, descoperind o jumătate de baton de cereale lipit de covor și îndesându-l pe furiș într-un sac de gunoi. Coloana sonoră ar deveni plină de energie, indicând hotărârea reînnoită a eroinei. Dar realitatea nu sare niciodată peste părțile plictisitoare, iar eu nu sunt sigură că am o hotărâre reînnoită, ci mai degrabă o trăsătură de încăpățânare pură, exact ca mama. Supraviețuirea este un obicei greu de lăsat.
Când apare Jasper camera miroase a înălbitor și a Windex, iar pe patul lui e un festin așezat ca o scuză: piersici la conservă și pizza de la benzinărie, două Ale-8, un Reese’s king-size pe care să-l împărțim. Știu că nu e mult, dar poate că e suficient, pentru că poate că acasă e acolo unde ești iubit. Cel mai rău lucru la sloganurile de prost gust este că sunt, în mare parte, adevărate.

Jasper își aruncă rucsacul cu o bufnitură seismică și se uită la mâncare, apoi la mine – drept, curat, coerent – apoi din nou la mâncare. Mănâncă două felii de pizza cu cârnați și pepperoni într-o tăcere ostentativă, mestecând cu expresia unui zeu tânăr care cântărește o ofrandă la altarul său. În cele din urmă rostește măsurat:

— Mulțumesc!

— Cu plăcere!

Se șterge pe blugi de grăsimea de la brânză.

— Deci. Te-ai întors. Ce s-a întâmplat?

— Nimic, spun și izbucnesc în lacrimi.

Nu plănuisem asta. Aveam un set întreg de minciuni alunecoase despre cum îmi încheiasem contractul la Casa Starling în termeni amiabili, dar apoi Lance Wilson mi-a dat mononucleoză și îmi pare rău că am fost atât de ruptă de realitate, însă nu-mi pot găsi cuvintele printre suspine.

Salteaua se lasă și Jasper mă cuprinde cu brațele pe după umeri, și eu știu că ar trebui să-l resping și să mă adun, fiindcă nu copiii trebuie să aibă grijă de adulți, dar, cumva, nu reușesc. Cumva ajung să-i pătez umărul de muci – Doamne, când s-a făcut așa de înalt – în timp ce el mă mângâie timid și îmi spune „Hei, e ok, e ok“, cu toate că evident nu e.

Nu mă opresc din plâns, ci mai degrabă îmi seacă lacrimile și sughit în tăcere.

— Așadar, zice Jasper calm, ce s-a întâmplat?

Râsul meu e lipicios și ud.

— Am fost concediată, bănuiesc. De vreo două ori. Și după aia mi-am dat demisia? E complicat.
— Ai găsit un cadavru? Sau temnița unui criminal?
— Doamne, te-am lăsat să te uiți la prea multe porcării oribile când erai mic. Nu, nimic de genul ăsta. El doar… Noi doar…
Nu mă pot gândi la un mod succint sau sănătos la cap de a spune: „Ne-am luptat cu o fiară stranie și după aia ne-am giugiulit puțin înainte ca el să strice totul dezvăluindu-mi complicitatea lui la moartea mamei noastre“, așa că închei:
— Nu ne-am mai înțeles.
— E un ticălos, ă?
— *Cel mai rău!* Mă îndrept de spate și-mi dau părul pe după urechi. E nepoliticos și ciudat și fața lui e toată… – fac o răsucire violentă cu mâna în aer – și tu știi că mie îmi plac tatuajele, dar există o limită. Iar el e așa de plin de rahaturi și e așa de *arogant* din cauza asta, de parcă ar ști ce e mai bine pentru toți ceilalți… Ce-i?
— Nimic, face Jasper, apoi mă privește cu acel zâmbet piezìș și de căcat al unui copil care e pe cale să înceapă să cânte „S-Ă-R-U-T“.
Îl împung cu cotul în coaste și amândoi ne descătușăm, râzând abrupt și exagerat de tare, ca atunci când n-ai mai râs de mult timp. Am viziunea de o fracțiune de secundă a unei lumi alternative, în care monștrii nu sunt reali și Casa Starling e doar o casă, în care mama nu a murit, eu nu m-am lăsat de școală și fratele meu și

cu mine ne permitem să fim amândoi niște copii prostuți.
Când ne oprim din râs spun, încet:
— Hei, îmi pare rău!
— Nu m-a durut. Ești super-slabă.
— Pentru că m-am miorlăit atât din cauza a toate astea și pentru că te-am ignorat și pentru… mai devreme. Pentru că nu ți-am spus ce se întâmplă.
Mai sunt o mulțime de lucruri pe care aș putea și pe care probabil ar trebui să i le spun, dar îmi pierd curajul. Simt că tot corpul mă doare și parcă supurează, ca un copac decojit.
Jasper devine serios.
— E-n regulă. Adică nu e, dar e. O greutate nefamiliară îi trage în jos colțurile gurii, indiciu al mărturisirii unei vini: Uite, Opal, eu…
Trage adânc aer în piept, iar pe mine mă izbește suspiciunea că o să spună ceva din inimă, că mă iubește sau că mă iartă, și sunt prea deshidratată ca să mai plâng. Așa că întreb:
— Ai lucrat la vreun film nou?
El închide gura. O deschide.
— Nu.
— De ce?
— Pur și simplu am trecut de faza asta, presupun.
Jasper ridică din umeri. I-aș spune indiciul care îl trădează, numai că întregul lui corp e compus din indicii. Se uită pe fereastră; se joacă vinovat cu ambalajul conservei de piersici.
Un gând subit îmi șterge zâmbetul de pe față.

— N-are legătură cu Baine, nu-i așa? Te sâcâie?
Aruncă o privire tăioasă printre gene.
— Nu, zice lent. Nu m-a sâcâit. Și nici n-o s-o mai facă, pentru că tu nu mai ai nimic de-a face cu casa aia.
— Nu. Adică da, nu mai am.
Nu e nici măcar o minciună. Am terminat-o cu Casa Starling și Protectorii ei, cu Elizabeth Baine și ochii ei sfredelitori, cu toată încurcătura urâtă de datorii și dorințe, păcate și povești.
Numai că nu pot jura că și ele au terminat-o cu mine. „Sânge Gravely".
— Dar să mă suni dacă mai auzi de ea, bine? Și.... Caut în buzunarul de la spate și scot bănuțul de aramă pe care îl furasem cu săptămâni în urmă și pe care nu reușisem să-l vând sau să-l dau înapoi, pentru că îmi plăcuse senzația pe care mi-o dădea, amprenta lui rotundă pe care mi-o lăsa pe piele: Ia asta, te rog.
Jasper ia delicat moneda. Studiază scrisul ondulat, harpa ștearsă.
— De ce?
— Ca să-ți poarte noroc.
O spun lejer, dar mă uit la el până când strecoară bănuțul în buzunar. Poate când o să adoarmă o să-i brodez și Ochiul lui Horus în interiorul rucsacului; poate o să reușesc să găsesc o potcoavă pe undeva ca s-o agăț deasupra ușii camerei 12. Poate toate micile talismane și superstiții stupide ale mamei au fost motivul pentru care a rezistat atât de mult cât a rezistat.
Îmi amintesc brusc și grețos de părul ei amestecat cu mărgelele de plastic ale acelei capcane de vise, în

noaptea în care i se terminase norocul.

— Așadar. Jasper ia decizia vizibilă să se ferească de toate bizareriile mele: Ce-o să faci acum?

„O să te scot dracului de aici". Înainte ca lui Baine să-i vină idei, înainte ca Arthur să deschidă larg porțile Subpământului, înainte ca ceața să se ridice din nou. Ceea ce înseamnă bani. Ceea ce înseamnă...

— Mă duc de dimineață la Tractor Supply. Îmi imaginez că Frank o să-mi dea înapoi vechiul job.

Jasper înghite în sec și acel ce-o-fi-fost dispare.

— N-ai demisionat fără preaviz și i-ai trimis prin SMS un deget mijlociu când te-a întrebat unde ești? Crezi că o să te reangajeze?

Afișez unul dintre cel mai puțin fermecătoare zâmbete ale mele, numai unghiuri tăioase și dinți.

— Da. Cred că o să mă reangajeze.

Așa e. Adică, primul lucru pe care îl spune când mă vede intrând pe ușă este „Nu", urmat la scurt timp de „Categoric nu!" și apoi „O să-l sun pe agentul Mayhew și o să cer să fii scoasă de aici!", dar se răzgândește. Tot ce trebuie să fac este să menționez cunoștințele mele despre legile privind munca copiilor și faptul documentat că m-a plătit pentru mai mult de treizeci de ore pe săptămână în timp ce eram minoră. Fața lui devine roz pătat și dispare în biroul din spate. Se întoarce cu un contract strâns în pumn și mă avertizează că oricum îl va chema pe agentul Mayhew dacă mai încerc vreo „afacere dubioasă". Încheie cu o admirabilă încercare de privire intimidantă, iar eu îi fac

curtoazia de a nu-i râde în nas. M-am obișnuit cu o clasă superioară de monștri în primăvara asta.

Îmi petrec următoarele două săptămâni reasamblând ostenită viața pe care o avusesem înainte de Casa Starling, ca un supraviețuitor al unui uragan care se întoarce acasă după ce apele se retrag. Deschid laptopul și trag „document 4.docx“ la coșul de gunoi. Împachetez din nou *Subpământul* în giulgiul său de pungă de cumpărături și îl bag adânc sub pat, doar că de data aceasta adaug și o haină lungă de stofă. Oricum e prea cald pentru ea.

Îmi încarc telefonul și sun la Academia Stonewood ca să-mi confirme că au primit plata finală. Întreb despre cursurile de vară și descopăr că, nu știu din ce motiv, cazarea și masa sunt de două ori mai scumpe decât în semestrul normal. Trezoriera sugerează, cu delicatețe, că am putea lua în considerare un plan de rate. Sunt de acord, chiar dacă nu am nicio idee despre cum voi face plățile. Apoi, trezoriera sugerează, cu și mai multă delicatețe, că Jasper ar putea dori să se înscrie la cursuri ajutătoare în primul semestru.

— Acestea sunt concepute pentru a-i ajuta pe studenții ca Jasper să recupereze decalajul față de colegii lor.

— O, nu, notele lui sunt grozave.

— Sunt sigură! La urma urmelor, Stonewood nu-i acceptă decât pe cei mai buni.

Însă continuă să vorbească, pe ocolite și insinuant. Menționează „șocul cultural“ și „originea lui“ și cât de mult se străduiesc ei cu procentele privind continuarea

studiilor pentru cei din „categoriile demografice slab reprezentate“.

Mă trezesc imaginându-mi acei băieți din barca cu vâsle, cu albastrul suprasaturat al cerului din spatele lor. Pun pariu că niciunul dintre ei nu a urmat vreodată un curs ajutător; ei erau lecția pe care Jasper trebuia să o învețe, planul pe care urma să-și petreacă următorii doi ani studiindu-l.

În cele din urmă reușesc să spun, printr-un gât brusc strâns:

— Mulțumesc, o să ne gândim la asta!

Mă uit prin mesajele necitite, inclusiv șase sau șapte de la Bev, care mă întreabă dacă am vorbit cu Charlotte în ultima vreme și îmi spune că oaspeții din camera 9 au lăsat o jumătate de pizza dacă o vreau. Nu răspund.

Blochez numărul lui Elizabeth Baine fără să răspund la ultimul ei mesaj. Am grijă să traversez repede parcarea motelului. Nu o văd niciodată, dar uneori simt în ceafă apăsarea ascuțită a ochilor ei.

Ezit înainte de a atinge conversația etichetată *Heathcliff*, cu pieptul cuprins de speranță sau de ură, sau poate de simplă foame, dar ultimul lui mesaj e vechi de câteva săptămâni. *Noapte bună, Opal!* Mă întreb dacă stă în casa aceea mare și goală, așteptând o noapte cețoasă. Mă întreb dacă doarme vreodată. Mă întreb dacă îl voi mai vedea vreodată.

O iau pe drumul lung spre serviciu. Cel puțin nu mai e frig; la sfârșitul lunii mai, aerul îți suflă în ceafă și soarele te atinge ca o palmă.

Trec pe lângă coroane albe de caprifoi și nu mă întreb dacă acele plante agățătoare înfloresc la Casa Starling. Dau cu piciorul în capetele de păpădie de pe marginea drumului și nu văd forme de animale în norii lor palizi de semințe. Îmi mănânc *ramenul* de pui picant în vestiar și nu-mi amintesc mirosul cald al supei care fierbe la foc mic într-o oală de fontă. Când văd stoluri de grauri, nu încerc să descifrez formele pe care le fac pe cer.

Doar de vise nu pot scăpa, ca niște pete rămase în urmă chiar și atunci când apele se retrag. Nopțile mele sunt pline de coridoare întunecate și de scări întortocheate, de camere pe care mi le amintesc și altele pe care nu mi le amintesc. Uneori, holurile se transformă în peșteri și îmi dau seama prea târziu că m-am rătăcit în Subpământ, că ceața se încolăcește, formând coloane vertebrale și cranii. Uneori, casa rămâne doar o casă, iar eu îmi petrec ore întregi trecându-mi degetele peste tapet, căutând pe cineva pe care nu reușesc să-l găsesc.

Oricum ar fi, mă trezesc cu numele lui în gură.

— Ai putea să iei ceva, spune Jasper într-o dimineață. Ca să te ajute să dormi.

Ochii lui sunt fixați cu atenție pe spatele cutiei de cereale.

— Da, poate că o să fac asta.

Și poate că aș face-o, dacă aș vrea ca visele să înceteze.

Viața mea este deja mult mai întunecată fără Casa Starling. Mă simt ca una dintre acele fecioare furate înapoi de la zâne, clipind și îndepărtându-și vraja de pe ochi ca să descopere că rochia ei de mătase era făcută

din pânze de păianjen, iar coroana ei nu era altceva decât o ferigă. Sau poate ca unul dintre frații Pevensie[35], un copil obișnuit care a fost odată rege. Mă întreb dacă acest sentiment va dispărea. Dacă amintirea unui singur anotimp va fi îngropată sub greutatea anilor obișnuiți, până când va fi doar o poveste, doar o altă mică minciună. Dacă voi învăța să mă mulțumesc cu strictul necesar și voi uita că am fost vreodată atât de proastă încât să vreau mai mult.

A doua zi, cumpăr o sticlă de Benadryl de la benzinărie. Stă pe pervazul ferestrei mele, nedeschisă.

---

[34] Personaj de foileton horror (1846-1847); bărbier care își ucide clienții cu briciul, apoi dă cadavrele complicei sale pentru a face din ele plăcinte cu carne (n. tr.).

[35] Personaje din seria de cărți *Cronicile din Narnia* (n. tr.).

CAPITOLUL 20

Ultima săptămână din luna mai este atât de călduroasă încât minifrigiderul transpiră și tălpile pantofilor mei se lipesc de asfalt. Jasper și cu mine facem dușuri reci înainte de culcare și ne trezim cu cruste de sare lipite de gulerele bluzelor. Devine atât de rău încât Jasper amenință că se duce să locuiască cu Logan, așa că mă târăsc până la recepție pentru prima dată de când i-am trântit ușa în nas.

Bev stă lăsată în scaun, cu un ventilator îndreptat direct spre fața ei și un suc rece apăsat pe frunte. O mică baltă de transpirație i s-a adunat în adâncitura gâtului.

— Măi, măi, măi! Nu cumva o fi micuța domnișoară Întoarce-Spate?

— Trebuie să pornești aerul condiționat, Bev. E o problemă de drepturile omului.

Bev afirmă că sunt dramatică și, în plus, că bunicuțul ei nu pornea aerul condiționat înainte de iunie și nici ea nu o va face.

— Bunicuțul tău nu a apucat încălzirea globală.
— Și asta nu datorită familiei Gravely.
O răceală se lasă între noi. Îmi imaginez că dacă mijesc ochii aș putea vedea cristalele de gheață scânteind în aer. Bev mormăie:
— Ai corespondență.
Îmi aruncă o rolă de plicuri legate cu bandă de cauciuc, iar eu mă întorc pe călcâie, răsfoind reclame de asigurări de viață și amenințări de la recuperatorii de creanțe. Există un plic de culoare crem cu adresa scrisă de mână, cu cerneală, care mă face să mi se oprească, pentru scurt timp, respirația, dar nu e scrisul lui. E rotund și feminin, iar pe verso este un sigiliu în relief, cu cuvintele „Academia Stonewood" încercuindu-i marginea.
Îl rup în grabă – să se fi rătăcit ultima mea plată la poștă? Elizabeth Baine să fi făcut ceva murdar? – dar este doar o felicitare cu *Mulțumim!* tipărit în față, într-un auriu elegant.

Dragă doamnă Gravely,

În calitate de director al școlii Stonewood, aș dori să vă mulțumesc personal pentru că v-ați angajat atât de generos și pe termen lung față de școala noastră! Taxa de școlarizare a lui Jasper a fost plătită integral, iar fondurile suplimentare vor fi puse la dispoziție pentru cazare, masă și nevoi medicale, conform solicitării dumneavoastră. Abia așteptăm să îl primim pe Jasper în această toamnă!

Cardul se încheie cu o rugăminte sinceră de a apela personal la director dacă Jasper sau eu avem nevoie de

ceva și cu o semnătură cu înflorituri. Trebuie să o citesc de mai multe ori înainte de a înțelege ce trebuie să se fi întâmplat, și apoi de alte câteva ori înainte de a înțelege cine trebuie s-o fi făcut.

Mototolesc felicitarea în mână.

— Of, *ticălosul* ăla!

Iată-mă făcând tot posibilul să mă repliez înapoi în dimensiunile sumbre ale realității, să uit de el și de fața lui strâmbă și de gustul rece al râului în gură, iată-mă încercând să mă trezesc din visele sălbatice ale primăverii, pentru că visele nu sunt pentru oameni ca mine…

— Ești bine?

Bev se uită la mine strângând din ochi pe sub cutia de cola. Îmi mușc limba, foarte puternic, și îi ofer un zâmbet larg și răutăcios.

— Foarte bine!

— Nu arăți bine.

— Nici tu, dar nu mi-a făcut plăcere să comentez.

— Uite ce e. Bev trântește cutia pe tejghea. Știu că e un șoc să afli cine a fost mama ta, dar tu umbli ca și când prietenul tău cel mai bun ți-ar fi călcat câinele cu mașina și acum plângi din cauza unei felicitări de mulțumire…

— *Iisuse*, vezi-ți de treburile *tale*!

Trântesc ușa când plec, pentru că atunci când urmează să te comporți ca un adolescent încărcat de hormoni ai putea foarte bine să-ți asumi rolul.

Fac doi pași afară din birou înainte ca picioarele mele să cedeze. Mă așez cu greu pe bordură, apăsându-mi

lacrimile înapoi în ochi cu podurile palmelor, întrebându-mă de ce Arthur continuă să încerce să plătească acea datorie de neplătit și de ce mă doare atât de tare să-l văd încercând. Și de ce sunt al naibii de ușurată că nu a căzut în Subpământ, sau cel puțin nu încă.

Un pantof foșnește lângă mine, iar eu simt miros de tutun și Febreze. Bev se așează pe bordură alături de mine, cu oftatul chinuit al cuiva ale cărui articulații nu mai apreciază scaunele joase.

Stăm într-o tăcere transpirată timp de un minut, înainte ca ea să spună cu o voce aspră:

— Îți amintești când te-am întâlnit prima dată?

Ridic din umeri spre trotuar.

— Te înțepase o viespe, una din alea roșii și urâte. Câți ani aveai, șapte?

Îmi desprind palmele de pe față.

— Șase.

— Dar nu ai plâns. Doar ai stat acolo, mușcându-ți buza, așteptând să treacă.

Materialul blugilor foșnește pe beton când Bev se întoarce cu fața la mine.

— Nici măcar nu ți-a trecut prin cap să ceri ajutor.

— Eram un copil independent.

— Erai un copil *prost*, iar acum ești o femeie proastă.

Bev m-a făcut proastă de cel puțin două ori pe săptămână cam toată viața mea, dar niciodată cu maxilarul încordat și cu ochii fixându-i pătrunzător pe ai mei.

— Cum naiba să te ajute cineva dacă tu nu ceri?

„Pentru că e periculos să ceri“, i-aș putea răspunde. Pentru că să ceri înseamnă să speri că cineva va răspunde, și doare atât de mult când n-o face nimeni. Îmi îndrept spatele.
— Am grijă eu de propriile mele rahaturi, bine? N-am nevoie de mila nimănui.
Buzele i se curbează.
— Așa să fie?
— Da!
Pufnește ca și cum aș fi lovit-o și eu mă gândesc: „În sfârșit!“ Dacă nu pot să țip la Arthur Starling, atunci o să mă mulțumesc cu clasica ceartă cu Bev în parcare.
Sunt încordată și pregătită, întunecat de nerăbdătoare, dar Bev doar mă privește cu dezgustul acela obosit.
— Mai crezi, întreabă ea și nu i-am auzit niciodată glasul sunând atât de obosit, la aproape douăzeci și șapte de ani, că v-am lăsat să stați aici tot timpul ăsta pentru că am pierdut un *pariu*?
Dacă asta a fost o luptă, am pierdut-o. Sunt întinsă la pământ, gâfâind după aer, simțindu-mă furioasă și rușinată și orice altceva în afară de surprinsă. Pentru că presupun că ăsta e un alt lucru pe care îl știam deja. Știam că Bev nu m-a lăsat să rămân pentru că n-avea încotro. A făcut-o din același motiv pentru care mi-a dat cu tutun umed pe înțepătura de viespe când eram copil: pentru că aveam nevoie de ajutor, chiar dacă nu i-am cerut niciodată.
Sunt aplecată, cu brațele încrucișate în jurul propriului piept, de parcă aș putea să mă desfac de la cusături dacă nu mă țin bine.

— De ce nu mi-ai spus? Că eram… că mama era o Gravely.
Vocea mea e mică în urechile mele, foarte tânără.
Bev oftează lângă mine și trupul ei se pleoștește.
— Nu știu. Niciodată nu părea să fie un moment potrivit pentru asta, cred. Își șterge transpirația de pe buza superioară. Sau poate că pur și simplu n-am vrut să-ți spun. Mama ta a fost singura Gravely pe care am întâlnit-o vreodată care să facă doi bani, iar ei au alungat-o, și pe tine la fel. Eu te-am luat la mine.
Risc să mă uit la fața ei și o găsesc la fel de dură și de rea ca întotdeauna. Dar ea își mută piciorul spre mine până când părțile laterale ale pantofilor noștri sunt lipite una de alta.
— Ce-am găsit al meu să fie.
O căldură ciudată trece de la pantoful ei la al meu, urcându-mi pe membre, așezându-mi-se în piept. Mi se pare că m-am înșelat, că Bev nu și-a întors niciodată privirea. Ne-a ajutat chiar dacă nu i-am cerut-o niciodată. Și dacă acasă este cu adevărat acolo unde ești iubit…
Nu-mi pot termina gândul.
Bev vorbește din nou.
— Ar fi trebuit să știi. Cu o zi înainte ca mama ta… în ajunul Anului Nou, a venit la mine. Am împărțit o sticlă sau două și mi-a spus că tatăl ei era pe moarte. A spus că o să vorbească cu el, ca să îndrepte lucrurile pentru tine și Jasper. A spus că o să mă răsplătească pentru toți acei ani petrecuți în camera 12.
Expir, nu tocmai râzând.

— Spunea o mulțime de lucruri.
Îmi amintesc toate marile vorbe și toate promisiunile încălcate care urmau. Îmi trece prin minte, fără niciun motiv întemeiat, că Arthur nu și-a încălcat niciodată o promisiune față de mine.
— Știu, dar de data asta părea diferit.
Bev clatină din cap și se ridică. Articulațiile genunchilor ei sună ca niște pistoale cu capse.
— Nu știu ce se întâmplă cu tine, puștoaico, dar dacă vreodată…
Glasul i se stinge într-un oftat, aparent depășindu-și cota anuală de emoții etalate în public.
Se îndreaptă spre ușa recepției cu gâtul aplecat și umerii grei, și mă izbește faptul că a trecut mult timp de când nu am mai văzut-o cu bărbia ridicată. Lateralele tunse ale capului ei au devenit lățoase de neglijare și umbrele de sub ochi i s-au adâncit până la un mov insomniac, iar eu nu am observat pentru că eram prea ocupată să-mi plâng de milă.
— Dar tu?
Ea se oprește în ușa deschisă pe jumătate.
— Ce-i cu mine?
— Tu ceri vreodată ajutor?
Aproape că zâmbește.
— Vezi-ți de treburile tale. Cap sec.
Semnul ÎNCHIS zornăie pe geam în timp ce ușa se închide în urma ei.
Stau pe bordură, lăsând soarele să coacă ura din mine, simțindu-mă ca un covor târât afară să fie aerisit. Mai recitesc biletul de mulțumire de câteva ori și încerc să-

mi imaginez: Jasper într-o uniformă curată, bleumarin, stând într-o bancă fără porcării gravate pe ea, respirând aer fără praf de cărbune în el. Jasper, îngrijit, lansat ca o navă pe mările luminoase ale unei lumi mai bune.

Vreau, jur că vreau! Doar că nu mă pot vedea și pe mine în acea imagine. Eu sunt în altă parte, în afara ecranului sau sub apă, plutind în derivă în orice abis care te așteaptă când nu mai ai nimic pe listă. Mă întreb dacă sunt cu adevărat furioasă sau doar speriată.

Îmi scot telefonul din buzunarul de la spate și tastez: *de ce ai făcut-o*

S-ar putea să nu răspundă. S-ar putea să se prefacă că nu știe la ce mă refer. S-ar putea să-și fi făcut telefonul praf și să fi plecat să facă război cu Iadul însuși, pentru că e genul ăsta de prost dramatic. Dar eu aștept, transpirând pe trotuar, cu telefonul ținut prea strâns în mână.

Pentru că nu am vrut să te întorci.

Scriu un răspuns, dar nu-l trimit. Sună prea mult ca o întrebare, iar a întreba înseamnă a spera.

Dar mai târziu, când mă trezesc dintr-un coșmar încâlcit de ceață și sânge, cu gustul apei de râu în gât și cu forma numelui lui pe limbă, apăs „trimite".

eu cred că vrei

El nu răspunde.

Trec trei zile până când încetez să-mi mai verific mesajele la fiecare zece minute, și nici măcar atunci nu mă opresc cu adevărat. Îmi țin telefonul sub tejgheaua de la Tractor Supply, ascuns după o rolă de prosoape de hârtie, iar inima îmi tresare de fiecare dată când

se aprinde ecranul. (E doar Jasper, care îmi trimite poze cu câini prietenoși sau cu crini pestriți timpurii; pare să creadă că am nevoie să mă înveselesc.)
Nici măcar nu știu ce sper – o scuză, o rugăminte, un pretext ca să năvălesc la ușa lui și să-l întreb cum naiba a putut să mă lase să lucrez sub acoperișul lui timp de patru luni fără să pomenească de monștrii de sub podele, care, apropo, sunt motivul pentru care mama mea e moartă.
Dar presupun că nu are nimic să-mi spună, până la urmă. E din nou singur în Casa Starling, așa cum și-a dorit, un cavaler nebun care se pregătește pentru o bătălie pe care e sigur că o va pierde.
Sincer, sunt norocoasă că am reușit să scap atât de curat. Îmi verific din nou telefonul.
— Aștepți un mesaj? întreabă Lacey peste umărul meu.
— Spune-i lui Frank că iau prânzul mai devreme.
Îmi bag telefonul în buzunarul de la spate și mă strecor din spatele casei de marcat.
Obișnuiam să-mi programez pauzele pentru a se suprapune cu cele ale lui Lance, ca să ne drogăm și să ne sărutăm în spatele tomberoanelor de la Tractor Supply, dar se pare că disponibilitatea ierbii depindea de sărutări, așa că acum îmi petrec pauzele bântuind fără odihnă prin oraș. Azi mă trezesc trecând pe lângă liceu chiar în momentul în care elevii se îndreaptă spre cantină, bârfind, văitându-se și flirtând.
Teoretic, ar trebui să te înregistrezi la recepție ca să ai voie să intri, etc., etc., dar Jasper oricum nu ar fi la cantină.

Traversez liniile albe, proaspete, ale terenului de fotbal, transpirând, luptându-mă cu senzația amețitoare de deformare a timpului când îți vizitezi vechea școală: o atracție lipicioasă pe tălpile picioarelor, ca de nisipuri mișcătoare, și suspiciunea sâcâitoare că nu ai plecat niciodată cu adevărat și nu vei pleca niciodată.

Toți ceilalți din clasa mea sunt fie căsătoriți și au doi copii, fie au plecat de mult, iar eu sunt aici, petrecându-mi pauza de prânz cu un frate care nu va mai fi aici pentru mult timp, vânată de fiare înfometate, așteptând un SMS pe care nu-l voi primi niciodată și pe care nu ar trebui să-l vreau. Nu e de mirare că încă mai visez la Casa Starling; chiar și un vis urât e mai bun decât nimic.

Jasper e singur, cu o tavă de plastic albastră, goală, lângă el în iarbă. Probabil că se pune la punct cu temele pentru acasă – tocilarul! – pentru că are laptopul deschis și se încruntă la un caiet galben, plin de scris înghesuit.

Mă holbez foarte intens la caiet, cu neuronii urlând. Știu exact cui îi aparține, dar se pare că creierului meu îi ia mult timp să accepte existența lui aici, acum. E ca și cum aș vedea un profesor la magazinul alimentar sau o pisică în lesă, ceva potrivnic ordinii universului.

— Jasper?

Jasper tresare, mă vede și tresare și mai rău. Îndeasă caietul sub rucsac, cu secole prea târziu.

— De unde ai ăla?

Vocea îmi sună amenințător chiar și în propriile urechi, ca un curent de aer rece înaintea unei furtuni serioase

de vară.
Jasper încearcă mai multe expresii – vinovăție, negare, panică pură – înainte să decidă pentru o sinceritate obosită.
— Tu de unde crezi?
— Dar tu nu ai fost acolo. N-ai face asta. Sau… ți l-a dat el? Pentru că dacă ți l-a dat o să…
Jasper clatină scurt din cap.
— Nu, nu mi l-a dat *el* – rostește cuvântul cu italice clare –, l-am furat eu.
— *De ce?*
Undeva, sub țipetele panicate din capul meu, o parte mai detașată ar vrea, de asemenea, să afle *cum*. (O parte mai puțin detașată vrea să afle dacă l-a văzut pe Arthur, dacă i se vindecă bine rănile, dacă a întrebat de mine. Pe asta o înăbuș din leagăn.)
Jasper nu arată ca și cum vreo parte a creierului lui e panicată sau țipă. Pare resemnat.
— Pentru că am vrut să aflu ce s-a întâmplat cu tine și ce dracului se petrece în casa aia!
— Așadar ai decis să comiți o infracțiune pentru asta și să ascunzi dovezile în rucsac. Ai idee ce fel de oameni supraveghează domeniul Starling? Ce ți-ar putea face? Aveai de gând să-mi spui, sau…
Pentru prima dată în cursul discuției se simte o urmă de căldură în glasul lui, o ariditate periculoasă:
— Doar nu crezi că deții vreo autoritate morală aici.
Urmează o jumătate de secundă de pauză în care eu îmi consolidez zidurile de apărare distruse. Apelez la cea

mai veche propoziție, cea pe care aș putea-o spune și în somn:

— Tot ce am făcut am făcut pentru tine.

El se uită la mine cu o claritate bizară, ca și cum ar citi o hartă pe mine, cu fiecare greșeală și fisură din personajul meu clar etichetată.

— Bine, zice, moale și ostenit.

Mă gândesc, fără niciun motiv, la filmul pe care l-a făcut, cel cu fata cu mâna însângerată care șoptea fără sunet „Te iubesc!“ spre camera de filmat.

— Bine, repetă. Se uită din nou în laptop, derulând și dând clicuri. Dar vrei să știi ce am descoperit?

Îmi încrucișez brațele, simțind pielea ca de găină gâdilându-mă pe sub tricou.

— Arthur mi-a spus deja.

— Crezi că ți-a spus tot? întreabă Jasper, ușor.

Ezit. Doar o fracțiune de secundă, dar el vede. Surâde, nu deosebit de fericit, și face semn spre iarba de lângă el.

Nu mă așez, ci mai mult mă prăbușesc. Jasper se uită în depărtare la lanul de porumb, la formele ascuțite ale lăstarilor îndoiți de căldura amiezii, și îmi spune o poveste.

Aceasta nu este povestea Casei Starling.

Adică, într-un fel e, dar nu e despre Eleanor sau despre soțul ei sau despre oricine altcineva. Nu mă interesează cine a construit casa sau de ce, sau dacă erau buni sau răi sau nebuni. Mă interesează cine a venit după aceea și ce s-a întâmplat cu ei și vreau să mă asigur al dracului de bine că n-o să se mai întâmple nimănui.

Aceasta este povestea Protectorilor Casei Starling.
Primul după Eleanor a fost un tip pe nume Alabaster Clay – nu-mi spune să tac, Opal, câte povești de-ale tale n-am ascultat eu – care a apărut în 1887. Alabaster era din Crow County, la est de aici, și se născuse cu o afecțiune rară a pielii în care toată culoarea i se scurgea în pete mari și lăptoase. Ceea ce nu ar fi fost mare lucru, doar că preotul local se pare că l-a acuzat de satanism sau vrăjitorie sau ceva de genul ăsta, iar Alabaster a fost alungat din oraș. Puțin mai târziu a început să aibă acele vise – nu le voi descrie, pentru că știu că tu știi la ce fel de vise mă refer – și în cele din urmă a apărut în Eden. I-a scris surorii lui că „a urmărit graurii".
Și apoi, în 1906, l-au găsit pe bătrânul Alabaster atârnând la poarta din față a Casei Starling, cu gâtul sfâșiat. Am căutat informația în colecția de ziare a lui Charlotte. La vremea respectivă au dat vina pe câinii sălbatici; se pare că atacaseră mai mulți oameni în aceeași noapte.
După Alabaster au venit două tinere femei Osage, Tsa-me-tsa și Pearl. Familia lor era originară de undeva de pe râul Ohio, dar au fost împinși spre vest, apoi și mai departe spre vest, apoi a venit Actul de Împroprietărire pentru Indieni[36] și au rămas să trăiască din greu în marele iad plat din Kansas. Pearl și Tsa-me-tsa erau orfane și fuseseră trimise la unul dintre acele internate nenorocite, dar apoi Pearl a început să aibă acele vise. (Asta e, deja, ceea ce am putea numi un *tipar*.)
Dacă le cauți numele în registrele școlii, scrie că au murit amândouă într-o epidemie de tifos. Probabil vreun administrator încerca să-și acopere fundul, pentru că au

trăit în Casa Starling mai mult de douăzeci de ani înainte de a muri.

Nimeni nu le-a găsit cadavrele, dar conform notițelor iubitului tău – au! Iisuse, se numește *glumă* – au pietre funerare una lângă alta pe domeniul Starling.

Apoi a venit Ulysses Wright, fiul unor fermieri din Tennessee. El și părinții lui au sosit la începutul anilor '30, după ce angajatorul lor a vândut pământul de sub ei. Părinții lui au murit de bătrânețe, dar Ulysses a fost găsit cu sabia încă într-o mână. Următorii au fost Etsuko și John Sugita, în '43. Erau originari din California, dar s-au cunoscut în Jerome, Arkansas. După aproximativ șase luni de detenție ilegală, au escaladat gardul lagărului și au urmat Mississippiul spre nord. Au avut două fiice în casă înainte ca Etsuko să fie găsită plutind pe râul Mud. După ele a venit Eva Jackson, apoi Odessa Dixon și soția ei, apoi Lynn și Oscar Lewis.

Poți ghici ce s-a întâmplat cu toți aceștia? Începi să vezi modelul?

Un Protector cade. Casa cheamă pe cineva nou – pe cineva pierdut sau singur, pe cineva a cărui casă a fost furată sau vândută sau care nu a avut niciodată o casă în primul rând. Îi cheamă, ei vin și nu mai rămân niciodată fără adăpost.

Tot ce costă este sângele. Spun asta foarte literal – notele lui Arthur menționează un fel de *legământ de sânge* (Doamne, e jenant să spun asta) pentru a deveni Protector.

Dar nu se oprește aici, nu-i așa? E nevoie de mai mult sânge, și mai mult, până când un alt Protector moare și

un alt biet nenorocit începe să viseze la scări, holuri și uși încuiate. Din nou și din nou, din ce în ce mai repede.

Sună bine la început, chiar nobil într-un fel: o casă pentru cei fără adăpost, o casă pentru toți oamenii cărora li s-au furat căminele. E ca un basm, ca un vis. Dar apoi îi mănâncă de vii.

În jurnalul ei, Etsuko a numit Casa Starling „sanctuarul“ lor. Dar nu e un sanctuar. E un mormânt. Și, Opal: nu va fi și al tău.

---

[36] *Indian Appropriation Act* (1851 și ulterior): legi prin care guvernul îi plătea pe indienii care se mutau în rezervații, create pentru a-i proteja de expansiunea albilor spre vest (n. tr.).

CAPITOLUL 21

Ultima dată când am auzit o poveste despre Casa Starling stăteam înăuntrul ei. Noaptea apăsa în ferestre, sângele lui Arthur era pe mâinile mele și el mă privea sălbatic. Totul suna atât de grandios și de teribil, ca un mit al vremurilor moderne.

Relatată aici, între lanul de porumb și terenul de fotbal, în lumina aspră a amiezii, sună doar tragic și ciudat.

Jasper îmi privește atent chipul.

— Ei bine?

— Ei bine ce? Ridic un umăr și îl las să cadă, etalând indiferență: Am fost concediată, ții minte? Nu m-am mai întors de atunci. Apreciez grija ta, dar astea sunt noutăți extrem de vechi.

— Visele au încetat?

Îmi dau părul după ureche.

— Care vise?

Jasper își freacă fața atât de tare încât pare că încearcă să o modeleze fizic într-o expresie de răbdare.
— Mai sunt două lucruri pe care ar trebui să le știi. Primul este că orice se întâmplă în casa aia se înrăutățește. M-am uitat la toate datele, am răsfoit mai multe ziare… Își freacă din nou fața, de data asta ca și cum ar încerca să îndepărteze ceva de pe ea: Protectorii mor tot mai repede.
Propriul puls îmi bubuie brusc în urechi.
— De când?
La naiba cu așteptarea unui mesaj, am de gând să-l sun pe Arthur iar și iar până când răspunde, să-l avertizez; dar apoi îmi amintesc de jurământul lui Arthur de a fi ultimul Protector, de panica pură de pe fața lui când i-am pomenit de visele mele, și îmi dau seama: el știe deja.
— Nu știu, de pe la începutul anilor '80? Dar iată al doilea lucru. Jasper se întoarce până când se află cu fața la mine, cu ochii fixați într-ai mei: Toți acești oameni, fiecare Protector, au avut *de ales*. Ei au ales să acționeze în urma viselor lor, să urmeze afurisiții de grauri sau orice altceva. Au *ales* să se lege prin jurământ de acel loc – chiar și Arthur.
— Poate.
— Nu, nu „poate". Uite, mai era ceva ascuns în notițe.
Pentru prima dată în această conversație, Jasper pare puțin vinovat.
— Știu că nu ar fi trebuit s-o citesc, din motive de intimitate sau ceva de genul ăsta, dar…

Își scoate manualul de Algebră II din geantă și scoate o bucată foarte familiară de hârtie de caiet. Recunosc albastrul decolorat al liniilor, scrisul simplu de mână, marginea ruptă. Dar aceasta nu este pagina pe care am găsit-o mai înainte, cea care se încheia la mijlocul unei propoziții: *Acesta este dreptul tău din naștere, Arthur. Asta ți-am spus în noaptea în care ai fugit, nu-i*

Aceasta este cealaltă jumătate a scrisorii. O iau de la Jasper fără să vorbesc și o citesc.

așa? Dar – să mă ierte Dumnezeu, pentru că mă îndoiesc că tu poți – m-am înșelat.

Nu există drepturi din naștere. Tot ce ai moștenit de la noi sunt pometii și încăpățânarea. Ești liber să-ți faci propria viață, să-ți construiești propria casă, să lupți în propriile bătălii. Această Casă nu are moștenitori; următorul Protector va fi cel care va lua sabia în mână.

Îmi pare rău! Am iubit acest loc atât de mult timp și am luptat atât de mult pentru el, încât am devenit confuză. Am crezut că lupt pentru un cămin; de fapt am luptat doar pentru tine.

În Carolina de Nord, visele nu au venit la mine când banca mi-a luat casa. Nu au venit nici când am ratat să plătim chiria în parcul de rulote. Abia când am știut că ești pe drum am început să visez Casa Starling, pentru că atunci am decis că am nevoie de un loc pe care nimeni nu mi-l poate lua.

Am ales. La fel vei face și tu.

Te iubesc!

Mama

P.S.: Tatăl tău vrea să-ți reamintesc să tunzi trandafirii înainte de ultimul îngheț și să pui țăruși la degețel în iunie. I-am spus că nu te mai întorci și a zis că e în regulă, dar că ar trebui să-ți spun, pentru orice eventualitate.

P.P.S.: Oriunde te-ai duce, sper că nu ești singur. Dacă am fost vreodată puternică, dacă am făcut vreodată un singur lucru bun sau curajos în viața mea, a fost doar pentru că te-am avut pe tine și pe tatăl tău pentru care să fiu puternică.

Scrisoarea îmi lasă un nod în gât, o durere în piept.

În tot acest timp încă mai credeam că Arthur era prins în capcană, blestemat să ducă mai departe munca mamei lui. Dar nu era așa. S-a întors acasă să-și îngroape părinții și a găsit o scrisoare care îl elibera. Nu a fost nevoit să ia sabia în mână.

Acum ar putea trăi într-un apartament drăguț, cu două camere, în Phoenix, bântuit de nimic mai alarmant decât șoarecii. Ar putea să lucreze noaptea și să se întâlnească cu o igienistă dentară. Ar putea fi profesor sau un artist fericit murind de foame sau orice ar vrea el.

Dar el e aici, singur, plătind un preț teribil pentru ca nimeni altcineva să nu fie nevoit să o facă. Și dacă a făcut greșeli – dacă a lăsat un monstru să se strecoare afară în noapte, vânând sângele Gravely – nu a plătit destul pentru asta?

Împăturesc scrisoarea cu grijă de-a lungul liniilor zdrențuite și o strecor în buzunar. Înghit de două ori în sec.

— Ai dreptate. N-ar fi trebuit să citești asta.

Aproape aud cum Jasper își dă ochii peste cap.

— Bine, sigur, dar am citit-o, la fel și tu, iar acum amândoi știm adevărul.

— Că suntem infractori și degenerați?

— Că fiecare Protector face o alegere. Nu e ceva moștenit sau predestinat sau mai știu eu ce. Câțiva dintre ei au avut familii, nu-i așa? Și știi ce s-a întâmplat cu copiii lor? S-au mutat, s-au căsătorit și au avut o viață normală! Nimic nu i-a ținut aici, nici soarta, nici sângele. Jasper se apleacă spre mine acum, vorbind clar, ca un profesor care se adresează unui copil supărat și încet la minte: Protectorii au *ales* locul acela. Și asta înseamnă că și noi putem alege.

— Înțeleg ce vrei să spui, dar… Cineva apasă pe frâne în creierul meu și cauciucurile scârțâie: *Noi?*

Jasper se uită lung la mine. Destul de lung ca să observ pungile umflate de nesomn de sub ochii lui, noile cute săpate în jurul gurii, barba țepoasă nu tocmai îngrijită a unui adolescent nebărbierit. Apoi rostește, oribil de lent:

— Nu ești singurul copil fără adăpost din orașul ăsta, Opal.

În ochii lui pot să văd reflexia unor uși și a unor scări pe care el le vede doar în vis, harta fantomatică a unei case care nu e a lui.

Tot aerul pare să iasă din sângele meu. Sunt amețită, cu răsuflarea tăiată din cauza unor emoții pe care nu le pot nici măcar numi. Furie, poate, pentru anii de secrete dintre noi, și teamă pentru ce se va întâmpla în

continuare. Dar și ceva acid și vâscos, bolborosind irascibil în gâtul meu: *invidie*.

— Nu te poți întoarce acolo. Promite-mi!

Degetele mele sapă în iarbă, smulgând rădăcini.

Jasper închide laptopul, strecurându-l sub manualele din rucsac și trăgând fermoarul. Se ridică în picioare, privindu-mă cu acea expresie obosită, distantă, revenită pe față.

— De ce? Pentru că vrei ca eu să fiu în siguranță, sau pentru că vrei casa pentru tine?

— Of, du-te *dracului*...

— N-ai fost în stare să te hotărăști, nu-i așa? Dar eu m-am hotărât. Zâmbetul lui e ciudat de blând: Nimeni, nici tu, nici casa aia, n-o să-mi spună ce să fac cu viața mea.

Jasper ridică tava de plastic albastru și mă lasă singură la marginea terenului.

Îmi irosesc restul pauzei de prânz aruncând cu pietre în tomberoanele de la Tractor Supply, strigând periodic înjurături. Nu ajută cu nimic; când vine timpul să pontez sunt încă atât de supărată încât Frank deschide gura ca să mă certe pentru că am întârziat, apoi o închide încet și se furișează pe culoarul cu jucării pentru pisici.

Încasez pentru patru clienți fără să mă uit în ochii lor. Nu-mi ridic privirea până când o voce rece, care nu e de pe aici, spune:

— Bună seara, Opal!

N-o văzusem apropiindu-se de tejghea: o femeie frumoasă, cu ceasul întors spre interiorul încheieturii și

cu un zâmbet care pare decupat dintr-o revistă și lipit de bărbie.
Nu mă surprinde; întotdeauna am știut că Elizabeth Baine nu se va da bătută ușor.
O întâmpin cu apatia agresivă a unei casierițe după șase ore de tură.
— Ați găsit tot ce aveați nevoie, doamnă?
— Da, mulțumesc!
Pune pe tejghea un pachet de gumă de mestecat și o cutie de chibrituri, una dintre acele suveniruri jenante pe care scrie *Vechiul meu cămin din Kentucky*, cu litere albastre. Încasez și ea scoate din geantă un card de un negru mat. Nu mi-l dă.
— Vă mai pot ajuta cu ceva?
Ea bate cu cardul în tejghea.
— Am încercat să luăm legătura cu tine.
— Ei bine, iată-mă.
Dacă încearcă să mă zguduie, n-ar fi trebuit s-o încerce aici. Am stat în spatele acestei tejghele și am zâmbit timp de opt ani la sugestii indecente, o tentativă de jaf și mai mult de o sută de mame din clubul 4-H cu oferte și cupoane expirate.
— Putem discuta în privat? Tu ieși la șase.
Frank pândește acum de prin raionul de curele pentru tunzătoarele de iarbă, supraveghindu-ne, așa că îi ofer un zâmbet ultra-larg când îi spun:
— Du-te dracului!
Un mușchi îi tresare pe maxilar.
— Atunci o să fiu rapidă. Grupul nostru a decis, mulțumită *cooperării* noastre – manevrează cuvântul ca

pe un cuțit, în căutarea unui punct sensibil – că merită să urmărim fenomenele de la Casa Starling.

Inima îmi zvâcnește de vinovăție, dar surâsul meu nu se clintește:

— Mult noroc!

— Noi credem… Baine trage aer în piept, cu nările albe: …că avem nevoie de chei. Suntem dispuși să-ți plătim o sumă substanțială pentru ele.

— O, Doamne, e tare frumos din partea voastră, numai că nu le am. Fac aceeași față pe care o folosesc atunci când informez pe cineva că marca preferată de mâncare pentru câini nu ne va sosi decât miercuri: Și, întrucât nu mai lucrez pentru domnul Starling, mă tem că nu vă pot ajuta.

Zâmbetul ei de revistă s-a șters acum, devenind numai tăișuri și colțuri:

— Nu poți sau nu vrei?

Acum e momentul să-mi păzesc spatele, s-o asigur că încă sunt maimuța trădătoare lipsită de coloană vertebrală care mă crede ea. Nici măcar n-ar fi o minciună.

Dar poate că nu vreau să fie adevărat. Sau poate pur și simplu nu cred că Academia Stonewood l-ar da afară pe Jasper după ce au încasat cecul trimis de Arthur; e ușor să fii curajos când nu te costă nimic.

Sau poate doar am avut o zi deosebit de proastă. Rânjesc la ea, cu nerușinare și stupid, și nu-i răspund.

Ea așteaptă, apoi zice:

— Înțeleg.

Și împinge cardul peste tejghea.

Îi pun bonul în pungă și i-o dau.
— O zi bună, doamnă!
Baine zăbovește, studiindu-mi fața ca și cum ar căuta o eroare într-o ecuație.
— Te-am judecat greșit, Opal.
Îmi pronunță numele ca și cum ar fi proprietara lui.
— Credeam că-ți iubești fratele.
Își desfășoară un zâmbet nou în timp ce spune asta, un rânjet alb și strălucitor al cuiva care nu a petrecut nicio săptămână fără asigurare dentară, care câștigă fiecare mână pentru că are toate cărțile. Este menit să mă pună la locul meu, să mă îndoaie.
În schimb, eu mă rup.
Există o întrerupere în viziunea mea, ca un disc care sare, apoi Elizabeth Baine nu mai zâmbește. E aplecată, cu mâinile apăsate pe gură, scoțând un sunet ca o balama ruginită în vânt. Degetele mele sunt julite, pulsând dulce, iar Frank arată spre mine triumfător, cu obrajii roșii. Auzul meu a luat-o razna, dar îi pot citi pe buze, sub saliva care zboară: „Ieși afară!"
Ceea ce este fie a doua, fie a treia oară când sunt concediată luna asta, depinde cum o numeri.
De data asta nu mai fug. De data asta îmi bag telefonul în buzunar și iau un baton de ciocolată de pe raft. Îmi ating Butterfinger-ul de frunte, în semn de salut batjocoritor, și ies în soarele copt de primăvară.
Când eram mici, Jasper și cu mine obișnuiam să sărim de pe vechiul pod de cale ferată. Toată lumea făcea asta, chiar dacă jumătate din timp apa îți lăsa pielea iritată și roșie. Era singurul final satisfăcător al unei duble

provocări de vară, suficient de sus ca să te sperii, dar nu suficient de sus ca să te accidentezi, suficient de aproape de Casa Starling ca să-ți dea fiori pe șira spinării, dar nu suficient de aproape ca să te oprească.

Pe atunci îmi plăcea: îndoirea degetelor de la picioare pe margine, vuietul vântului, plesnetul pielii pe apă și apoi tăcerea bruscă și adâncă. Era ca și cum aș fi căzut într-o altă lume, scăpând de gravitația zgomotoasă a realității, doar pentru o vreme. Era ca și cum aș fi visat.

N-am mai făcut-o de la accident, bineînțeles. Mi-am suflecat blugii și m-am dus să mă bălăcesc o dată sau de două ori, dar niciodată pentru foarte mult timp, și doar până la glezne. Apa e întotdeauna prea rece, chiar și vara, și am convingerea stupidă că o să mă împiedic, o să mă scufund și n-o să mai ies la suprafață. *TSPT clasic*, bănuiesc.

Dar din când în când vin să mă așez pe pod. Există un moment bun pentru asta: ora aurie chiar de dinainte de apus, când căldura dispare și umbrele se întind ca niște câini obosiți pe pământ. Primii licurici pulsează deasupra râului, vizibili doar prin reflexiile lor în apa întunecată, iar fumul de la furnale se întinde ca o panglică pe cer. Nu mă uit la centrala electrică, pentru că nu vreau să mă gândesc cui îi aparține.

Mă uit, în schimb, la vechile mine, aproape invizibile sub vițele de *kudzu*, cu scândurile înnegrite de putregai, înainte de a-mi veni în minte că sunt deținute de aceeași familie: a mea.

Un val de ceva asemănător cu greața mă străbate. Mă întreb dacă Nathaniel Boone a săpat chiar în acea mină

și dacă într-adevăr a găsit o intrare în Iad ca să scape de stră-stră-strămoșii mei. Mă întreb dacă Eleanor Starling și-a urât soțul sau l-a plâns. Mă întreb de ce și-a pus pietre în buzunare sau dacă asta se întâmplă când rămâi fără vise și nu mai ai decât coșmaruri.

Așa am știut că mama nu a intrat intenționat cu mașina în râu, indiferent de ce credea agentul de poliție Mayhew: avea destule vise pentru o duzină de oameni. Era o poftă pe două picioare, alergând mereu de la un plan la altul. În loc de povești înainte de culcare, ea ne prezicea viitorul, cu convingerea ochilor înstelați a unui copil cu o solniță de hârtie[37]. Se va căsători cu un farmacist și vom locui într-o casă mare, de cărămidă, cu două căzi. Va câștiga la lozuri și ne vom cumpăra o căsuță pe malul mării. Va deveni o mare vedetă în muzică și i se vor cânta melodiile pe 94.3 (postul de radio The Wolf: Country Care Te Va Face Să Urli), și noi trei ne vom muta într-una dintre acele suburbii elegante unde trebuie să introduci un cod ca să treci de porți.

Cred că asta făcea și în ziua în care a murit. Arunca zarurile, își asuma un risc, urmărea un vis. Ne-a spus că în sfârșit ne va schimba viețile și cred că vorbea serios – cred că avea de gând să reintre în grațiile tatălui ei și să ne dea un nume de familie și o avere de familie, să ne facă cineva după ani de zile în care am fost niște nimeni –, dar la momentul respectiv n-am crezut-o. Ultimul lucru pe care mi l-a spus, înainte ca roțile să urle în lateral pe asfalt, a fost: „Vei vedea“.

Am văzut destule. Am văzut ceața despicându-se. Am văzut râul umflându-se. Am văzut că visele sunt periculoase, așa că le-am împăturit pe ale mele și le-am băgat sub pat, împreună cu restul copilăriei mele.
Acum abia îmi mai amintesc ce erau. Închid ochii și las sunetul râului să-mi umple capul, încercând să-mi imaginez ce mi-am dorit înainte să mă oblig să nu mai vreau. La început nu mă pot gândi decât la vise de copil mic: prăjituri cu glazură groasă, cearșafuri asortate, acea păpușă care mânca cireșe de plastic dintr-o lingură de plastic.
Și apoi: o casă care să se simtă ca un cămin. Un băiat, îngenuncheat printre flori.
Un băiat care a crescut în grabă, la fel ca mine, care și-a petrecut viața făcând ceea ce era necesar în loc de ceea ce era frumos. Un băiat care m-a dorit – da, știu că m-a dorit – dar nu atât de mult pe cât a vrut să mă țină în siguranță.
Îmi reamintesc cu fermitate că Arthur Starling este, de asemenea, un mincinos și un laș, responsabil pentru moartea prematură a mamei mele, etc., etc., dar propria-mi voce sună neconvingătoare în capul meu. Nu putea avea mai mult de șaisprezece sau șaptesprezece ani când s-a întâmplat. Singur, cu excepția greutății îngrozitoare a alegerilor lui, a holurilor nesfârșite ale labirintului său.
A fost un accident, simplu și urât, iar el s-a învinovățit atât de profund încât până și eu l-am crezut. Și acum, în timp ce eu stau aici tânjind și plângându-mi de milă, el

are de gând să urmeze Fiarele înapoi în Subpământ. Va fi ultimul Protector și cel mai nou mormânt.

Doar dacă nu fac eu ceva.

Îmi scot telefonul din buzunar și trec cu degetul mare peste ecranul crăpat. Îi trimit mai întâi un mesaj lui Jasper, pentru că o persoană ar trebui să aibă treburile puse în ordine înainte de a face ceva cu adevărat stupid și nu vreau ca ultimele cuvinte dintre noi să fie minciuni și acuzații: *hei, trebuie să vorbim*.

În tot acest timp mi-am spus că îl salvez, că îl protejez de umbra murdară a Casei Starling, dar se pare că el era deja în ea până la gât, iar singura persoană pe care o salvam eram eu. N-am vrut să-i spun că era, de fapt, un Gravely, sau chiar un student al Academiei Stonewood. N-am vrut să aparțină nimănui în afară de mine.

Cred că înțeleg, puțin, de ce Bev nu mi-a spus niciodată adevărul.

Aștept, ascultând zumzetul verde al copacilor și cântecul gâtuit al râului. Soarele dispare în spatele malului vestic și aerul îl urmează în grabă, ridicându-mi părul de pe gât, răcorindu-mi încheieturile umflate.

Jasper nu-mi răspunde, deși sunt aproape sigură că stă cu Logan și face exact nimic, pentru că săptămâna viitoare se încheie școala și el și-a terminat mai devreme toate lucrările finale.

Îl sun eu în schimb, simțindu-mă puțin crudă pentru că, în general, ne sunăm unul pe celălalt doar atunci când există urgențe medicale legitime, dar e vina lui că mă ignoră. Nu răspunde. Mai aștept puțin.

Amurgul se adâncește. Stelele devin mai vii. Centrala electrică strălucește în portocaliu aprins. Se simte o greutate în aer, ca o ploaie. Ca o consecință care vine direct peste mine.

Îl sun din nou pe Jasper, numărând fiecare sonerie înainte ca o voce rece să mă anunțe că proprietarul acestui număr nu și-a creat o căsuță vocală. Îmi spun cu fermitate că nu există niciun motiv de panică, niciun motiv de îngrijorare, când o văd: un fir de ceață care se ridică de pe râu.

Îmi amorțesc picioarele, de parcă aș intra în apă rece. Privesc cum o altă buclă lăptoasă se înalță în spirală, întinzându-se spre gleznele mele.

Sun din nou. Apa îmi ajunge până la burtă, un fior bolnăvicios.

Din nou, și din nou, și simt cum mă scufund.

---

[37] Jucărie pentru copii, din hârtie pliată, sub forma a patru piramide care se poate închide și deschide cu degetele, expunând un răspuns la o întrebare a cuiva privind viitorul (n. a.).

CAPITOLUL 22

Când telefonul lui Arthur sună, el presupune că visează. S-a întâmplat o dată sau de două ori (sau poate de trei ori, sau de patru ori) în ultima vreme. Este un vis stupid, pentru că o singură persoană are acest număr și nu are niciun motiv să mai vorbească vreodată cu el. Totuși: ține telefonul în buzunarul de la piept și nu lasă niciodată bateria să scadă sub 20%. Zăbovește lângă priză în timp ce se încarcă, pentru orice eventualitate.

Dar acum simte bâzâitul telefonului pe piept și Baast se uită la buzunarul lui cu o expresie nemulțumită. Îl scoate cu greu din buzunar și răspunde fără să se oprească să se uite la ecran.

— Da?

Speră că ea nu aude galopul nebunesc al pulsului său.

— Arthur Starling?

Se lasă o scurtă tăcere în timp ce inima lui Arthur se prăbușește și o el mustră pentru că se ridicase.

— Cine e?

— Mă numesc Elizabeth Baine. Fac parte din Grupul de Consultanță Pentru Soluții Inovatoare și sun în numele firmei Gravely Power. Încercăm să vă contactăm de ceva vreme.

Arthur presupune că ar fi trebuit să se aștepte la asta. Nu mai au un spion, așa că trebuie să recurgă la strategii mai puțin elegante – mită, șantaj, diverse amenințări, probabil ilegale, menite să sperie oamenii și să-i facă să se conformeze. Dar nu te poți speria decât dacă ai un viitor de pierdut, iar Arthur nu are.

În dimineața de după vizita lui Jasper, Arthur l-a sunat pe editorul lui Eleanor. Prima persoană i-a spus vesel că nu știa pe cine să întrebe despre sursa unei dedicații din secolul al XIX-lea, dar că îl va contacta ea! (Nu l-a contactat.) Următoarea persoană l-a întrebat dacă știa că erau în plină criză și că toată lumea era stresată și suprasolicitată și nu avea timp să dea curs cererilor excentrice ale unui individ nu-tocmai-urmaș al unui autor mort. Următoarea persoană i-a închis telefonul în nas.

Dar Arthur a insistat și, în cele din urmă, a vorbit cu strănepotul primului editor al lui Eleanor, care a consultat arhivele familiei și a confirmat că dedicația a fost adăugată în cea de-a șaptea ediție, în conformitate cu testamentul pe care Eleanor Starling l-a scris chiar înainte de a dispărea.

Arthur i-a mulțumit și a închis, știind că Opal avea dreptate și că Eleanor lăsase instrucțiuni pentru găsirea Subpământului.

De atunci se pregătise, așteptând doar să se înalțe ceața.

— Deci, domnule Starling…

— Du-te dracului!

Îndepărtează telefonul de ureche, când vocea oftează și rostește metalic:

— E a doua oară pe ziua de azi când mi se spune să mă duc dracului.

Tendoanele mâinii lui Arthur se încordează și apasă telefonul înapoi pe ureche.

— Ai vorbit cu Opal.

— Cine crezi că ne-a dat numărul ăsta?

Bineînțeles că ea. Arthur n-o condamnă; el merită lucruri mult mai rele.

— Ne așteptam la mai mult din partea ei, ca să fiu sinceră. Dar s-a dovedit necooperantă.

— Ce înseamnă asta?

Undeva în interiorul lui Arthur există un frâu care scapă de sub control. Îi aude firele invizibile plesnind.

— Ce i-ai făcut?

— Nu i-am făcut nimic *ei*.

Ușorul amuzament din vocea ei îndeplinește sarcina: frâul se rupe.

Glasul îi iese complet răgușit, sufocat de furie:

— Dacă minți, dacă i-ai făcut vreun rău, jur că o să…

— O să ce?

Pune întrebarea repede, aproape cu lăcomie, ca și cum ar ști precis ce delicii violente își imaginează el. Ușa

pivniței larg deschisă. Fiarele alergând libere, coagulându-i sângele în artere sau zdrobindu-i mașina, aruncând o ploaie de mii de calamități asupra sufletului ei mizerabil…
Arthur înghite bila amară și nu răspunde, bâjbâind după rămășițele zdrențuite ale frâului.
— Crezi că am lovit-o cu o bâtă peste genunchi? Suntem consultanți corporatiști, nu mafioți.
Elizabeth Baine râde artistic. Asta se presupune că ar trebui să-l necăjească doar puțin pe Arthur, să-l mai calmeze.
Arthur nu e nici una, nici alta.
— Ai drogat-o pe domnișoara Opal fără consimțământul sau știința ei.
Își amintește cum arăta – bolnavă și nesigură pe picioare, involuntar vulnerabilă, ca un cavaler dezbrăcat de armură; se întreabă unde se află Baine acum și cât de repede ar putea ajunge acolo.
— Când ați interogat-o, probabil că ați amenințat-o…
— Am găsit motivația potrivită pentru cooperarea ei, asta-i tot. Sau cel puțin așa am crezut. În glasul ei e o nuanță de ridicare din umeri: Aparent, m-am înșelat.
Oare Opal să-i fi refuzat, în final? Inima i se înalță și el încearcă cu disperare s-o repună la locul ei.
— Ce păcat.
— Așa e. Așadar, urma să vă abordăm direct. Casa Starling nu este singurul loc pe care îl investigăm, sper că știți. Este unul dintre alte câteva puncte specifice – noi în rapoarte le numim deschideri nefirești –, însă pare să fie cel mai activ. Intenționam să vă ofer o sumă

absurd de mare pentru proprietatea dumneavoastră. Îmi imaginez că ați fi refuzat…

— Da.

— …silindu-ne să colaborăm cu domnul Gravely ca să obținem drepturile de exploatare pentru terenul dumneavoastră care, după cum bănuiesc că știți deja, nu vă aparține.

Un mic fior îi alunecă în jos pe șira spinării, înăbușind plăcuta fierbințeală a urii. Se gândește la toate anunțurile și scrisorile pe care le-a primit de la Gravely Power, cu litere tot mai mari și mai roșii cu fiecare misivă. Le transmisese avocatului familiei fără să le deschidă și fusese asigurat că nimeni nu putea să sape pe proprietatea lui fără consimțământul lui scris, întrucât nu mai erau anii 1940. Dar dacă există cineva cu mai puține scrupule și mai multe relații decât o companie minieră, aceea sigur e Elizabeth Baine.

Arthur îndepărtează viziunea unor străini săpând și hălăduind pe pământul lui, pretinzând că sunt în căutare de cărbune până când ar găsi ceva mult mai rău. Arthur decide că e o reamintire utilă a ceea ce s-ar întâmpla dacă ar eșua, dacă el mai trage de timp acolo sus, în Eden, în loc să coboare în Subpământ.

— Atunci sper că sunteți pregătiți să vă petreceți următorii zece ani prin tribunale, spune la telefon. Speră că mârâitul lui e convingător: Promit să vă fac să regretați că ați pus vreodată piciorul în Eden!

Un oftat suflă prin difuzor.

— Sunt convinsă că așa ați fi făcut.

Abia atunci Arthur remarcă ciudata alegere a cuvintelor: „ați fi făcut“, „intenționam să“.
— Dar nu cred că se va ajunge la asta. Am găsit ceea ce-mi trebuie.
Fiorul se întărește, congelându-i-se în stomac.
— Și anume ce?
Îi poate vedea zâmbetul plutind în fața lui, un rânjet scârbos de Cheshire.
— Motivația potrivită.
Legătura moare.
Arthur e aproape la poarta de la intrare când își dă seama că nu-și poate vedea picioarele, pentru că aleargă printr-un văl gros de ceață.

CAPITOLUL 23

Îl sun pe Jasper de încă nouă ori pe drumul de întoarcere la motel, închid înainte de a începe mesajul automat și mă forțez să fac zece pași înainte să sun din nou. Nu răspunde nimeni.

Nu am numărul lui Logan în telefon, așa că îl sun pe consilierul de la liceu și îl rog să-l caute pentru mine. Domnul Cole îmi spune că nu poate face asta din cauza confidențialității elevilor sau ceva de genul ăsta, iar eu îmi pun un tremur în voce, ceea ce nu e greu, și spun:

— Vă rog, domnule! Îmi fac griji pentru Jasper.

Zece secunde mai târziu, Logan răspunde la telefon și spune „Bună?“ cu mirarea ponderată a unui adolescent care și-a petrecut ultima săptămână marinându-se în iarbă și jocuri video.

— Bună! Spune-i fratelui meu să răspundă la telefon.

— Opal?

— Nu, Dolly Parton.

Aproape că aud scârțâind mecanismele creierului lui, ca niște nachos într-un blender.

— Da, Logan, sunt Opal. Vreau să vorbesc cu Jasper.

— Ăă, nu e aici.

Nu pare foarte sigur. Expir încet pe nas.

— Logan Caldwell, mă minți cumva?

Aud sunetul gâtului lui când înghite în sec.

— Nu, doamnă.

— Atunci unde e?

— Acasă, presupun? A zis că trebuie să se pregătească pentru interviul ăla, dar probabil o să vină mai târziu, mama face aripioare…

Închid înainte de a spune ceva ce voi regreta. Cum ar fi: „Ce interviu?", sau „Cum de ți-a spus ție și mie nu, rahat cu ochi?" Probabil că cei de la compania de electricitate au pus mâna pe el cumva, iar el n-a avut curajul să-mi spună. Am o străfulgerare vinovată cu imaginea dosarului de acceptare de la Stonewood care așteaptă sub pat, în punga lui de cadou sclipitoare; merg puțin mai repede.

Aerul e tăcut și ceața se îngroașă repede. Frunzele se zbat deasupra mea, cu burta albă, iar vântul are un gust amar în fundul gâtului meu. Nori negri și uleioși clocotesc la orizont.

Poate că Jasper și-a închis pur și simplu telefonul pentru interviu și a uitat să-l pornească din nou. Poate că a adormit cu căștile pe urechi. Poate că Arthur scoate sabia Starling chiar acum, stând între Fiare și fratele meu.

Sau poate că așteaptă să se împrietenească cu ele, cu mâinile goale, lăsând Edenul să se descurce singur. Merg un pic mai repede.
Mă apropii când aud sirenele. Acute și îndepărtate, urlând din ce în ce mai aproape.
Privesc cerul și îmi dau seama că nu sunt nori de furtună care se adună, acoperind ultima lumină: e fum.
Nu mai încerc să-l sun pe Jasper. Alerg, pantofii mei lovesc drumul, plămânii mă dor. Cerul se întunecă. Fumul se îngroașă, se adună și se încolăcește deasupra ceții, nu seamănă deloc cu griul cinstit al fumului care iese pe coș sau chiar cu norii albi, imaculați, de la - centrala electrică. Este negru și acru, presărat cu fulgi unsuroși, de cenușă, și cu resturile chimice ale unor lucruri care n-ar fi trebuit să ardă niciodată. Se combină cu ceața, dând forme întunecate care îmi fac ochii să mă înțepe.
Toți copiii lui Gutiérrez sunt pe trotuarul din fața Las Palmas, tușind în coate, cu fețele ascunse în ceață și fum. Una dintre mătușile lor îi împinge înapoi înăuntru în timp ce trec, aruncând priviri îngrijorate peste umăr. Chipul ei apare la vechea fereastră de la *drive-thru*, privind cerul. Își scoate un talisman din bluză și îl sărută de trei ori.
Patru mașini de pompieri trec pe lângă mine urlând, tăind prin ceață. Mă holbez după ele, dorindu-le să continue să meargă drept, ca și cum voința mea ar conta, ca și cum ceva în acest oraș nenorocit ar fi mers vreodată bine.

Autospecialele întorc în parcarea motelului. Îmi tremură maxilarul, așa cum se întâmplă când sunt pe cale să vomit.

Alerg mai repede.

Dau ultimul colț și mă izbește căldura. Năvălește din motel într-un val acru, uscându-mi ochii și crăpându-mi buzele, arzând ceața. Mă împing pe lângă grămada de curioși, lovind telefoanele din mâini, primind un cot în colțul gurii fără să-mi pese, fără să-l simt măcar. Mă împiedic de un furtun de pânză și mă ridic iarăși, tușind cu putere, mințindu-mă cât de tare pot.

Poate că Bev a încercat din nou să-și reîncălzească pizza în prăjitor. Poate că un oaspete și-a stins țigara pe saltea. Poate că a fost doar un ghinion obișnuit și nu o Fiară cu poftă de sânge Gravely.

O să fie bine. Totul este în regulă.

Apoi ocolesc ultima mașină și văd că nimic nu este în regulă, că s-ar putea să nu mai fie niciodată în regulă, pentru că Garden of Eden arde.

Garden of Eden arde – flăcări care înfloresc de pe acoperiș, țigle care se topesc și se scurg în jgheaburi, oaspeți înghesuiți sub pături strălucitoare pentru situații de urgență – și eu nu știu unde este frățiorul meu și totul este din vina mea.

Cineva strigă la mine. Îi ignor, strângând din ochi prin *smog*, orbită de stroboscopul albastru al luminilor poliției și de înțepătura fumului. Caut numărul 12, acel număr de alamă, acel nu-tocmai-acasă, acel unic loc sigur – dar a dispărut. În locul ușii noastre nu mai există decât o gaură deschisă, un gât negru care scuipă

fum. Fereastra a dispărut și ea, iar trotuarul sclipește de cioburi de sticlă. Flăcările ling peste pervazul ferestrei și ating streașina.

Fug. O mână mă apucă de umăr și o mușc, repede și cu răutate. Mâna dispare. Simt gustul sângelui altcuiva.

Țip acum și vocea îmi este înghițită de vuietul înfometat al focului, suficient de aproape cât să simt mușcătura cenușii prin blugi. Sunt prinsă chiar înainte să mă arunc prin fălcile fierbinți ale ușii.

Nu mă las ușor. E nevoie de doi pompieri voluntari și de un polițist ca să mă imobilizeze și să-mi pună cătușele la încheieturi, și chiar și atunci încă mai dau din picioare și mă zbat, pentru că odată ce nu mă mai lupt o să încep să țip.

Ar fi trebuit să-l scot din Eden. Ar fi trebuit să știu că un bănuț norocos și un Protector nebun nu erau de ajuns pentru a-l ține în siguranță. Abia acum, zbătându-mă pe trotuarul fierbinte, îmi dau seama cât de multă încredere mai aveam în Arthur Starling. A dezamăgit-o pe mama, dar nu am crezut niciodată că mă va dezamăgi pe mine.

— Dați-mi drumul, dați-mi *drumul*! Unde e? L-ați scos afară?

Ei nu răspund. Cineva pășește prin fum și se uită în jos la mine, cu degetele prinse în găicile pentru curea și, desigur, agentul Mayhew trebuia să fie aici. Bineînțeles că trebuia ca cele mai rele două momente din viața mea să fie supravegheate de un bătrânel flasc, îmbrăcat ca un figurant de pe platoul de filmare al unui western

direct-pe-DVD, cu pălăria lui de cowboy ținută ridicată de densitatea sprâncenelor.

Râd de el și observ distant că sună ca un plâns.

Arată spre mine cu vârful ceruit al mustății.

— Ea este?

Îmi ia o secundă de amețeală să înțeleg că nu vorbește cu mine.

Vorbește cu bărbatul din spatele lui, o figură masivă într-un costum negru, elegant. Fața lui e neplăcut de familiară; îmi amintesc acei ochi care se holbau la mine de pe suprafața înclinată a unei oglinzi retrovizoare.

Îmi trece prin minte că nu toate Fiarele ies târându-se din Subpământ. Că unele dintre ele locuiesc aici sus și se plimbă în costume scumpe și fuste conice.

Că Arthur nu ne-a dezamăgit, până la urmă.

— Da, domnule, spune bărbatul cu seriozitate. Accentul lui este local, dar exagerat, la un pas de caricatură. Am văzut-o comportându-se ciudat în seara asta. I-a căzut asta.

Îi întinde polițistului ceva mic și pătrat, iar Mayhew strânge din ochi spre obiect. E o cutie de chibrituri de modă veche, cu ceva scris pe față cu litere cursive, albastre. Nu pot citi cuvintele în lumina flăcărilor și pâlpâirea sirenelor, dar nici nu trebuie să o fac. Știu deja ce scrie.

Vechiul meu cămin din Kentucky.

CAPITOLUL 24

Sunt cincisprezece kilometri până la biroul din Mudville al polițistului, dar par mai mulți. Biroul șerifului primește în fiecare an SUV-uri mai mari și mai strălucitoare, dar mașina lui Mayhew miroase a urină fierbinte și a țigări. Aerul condiționat picură prin gurile de aerisire. Am părul lipit de obraz, îmbâcsit de funingine și de sânge, iar umerii îmi sunt suciți înapoi în articulații. Deja simt că degetele mă înțeapă și amorțesc. Unul dintre polițiști a sugerat că ar putea să-mi scoată cătușele pentru drum, afișând milă, dar agentul Mayhew i-a aruncat o privire lungă și sumbră și a spus:
— Ăsteia nu, Carl.
După trei kilometri, anunț că trebuie să fac pipi.
Mayhew mă ignoră. Un kilometru și jumătate mai târziu, îi spun că-mi vine să vomit și îl implor, cu o voce artistic înecată, să încetinească și să deschidă ușa. El nici măcar nu se obosește să ofteze.

După aceea mă concentrez să mă apropii suficient de mult de ușă ca să trag de mâner, întrebându-mă cât de tare o să mă doară asta, până când el spune, obosit:

— E pusă siguranța pentru copii, Opal.

Dau drumul la mâner.

— Uite, vreau doar să știu dacă Jasper, dacă a fost… Îmi apăs fruntea pe fereastră, tare: Știi dacă au scos vreun copil din motel?

Timp de un minut mă gândesc că o să revină la a mă ignora, dar în cele din urmă mormăie:

— Nu.

Îmi surprind ochii în oglinda retrovizoare, înroșiți și sălbatici, și îmi întorc repede privirile. Ultimii kilometri se scurg în tăcere. Gândurile urâte tot încearcă să bolborosească – cum ar fi: „Ultimul lucru pe care i l-am spus a fost să se ducă dracului“ – dar nu le las să iasă la suprafață.

Centrul de Detenție din Muhlenberg County este o întindere largă de beton, înghesuit între curtea cu vechituri U-Pull-It și o Waffle House care servește și ca stație pentru Greyhound. Senzația mea e că înăuntru ar trebui să fie întuneric și lugubru, dar peste tot sunt dale albe și lumini puternice, încastrate. Pare cu zeci de ani mai nou decât liceul.

Într-un chioșc stă o femeie cu șuvițe de păr decolorate. Agentul așează o pungă de plastic pe tejghea și ea o ia fără să-și desprindă privirea de pe calculator.

— Ăla e telefonul meu?

Niciunul dintre ei nu se uită la mine. Telefonul bâzâie pe tejghea.

— Scuzați-mă, e al meu, dați-mi-l…
Agentul Mayhew ridică două degete la pălăria lui stupidă, salutând-o pe recepționistă, și mă apucă de cot. Tenișii mei scârțâie pe podea.
— Cine sună? Puteți vedea numele? Vă rog!
Mayhew trage mai tare și eu mă las în jos, atârnată de un cot, în timp ce el înjură pe sub mustață.
— Doar spuneți-mi cine e, vă *implor*! A fost un incendiu și nu știu dacă fratele meu a reușit să scape.
Recepționista își desprinde ochii de la calculator destul de mult cât să observe hainele mele pătate de cenușă, ochii arși. Se uită în jos la telefonul meu cu expresia unui sfânt care efectuează, șovăitor, un miracol.
— Cineva pe nume Heath Cliff? Ca ciocolata?
Mă prăbușesc, umerii mi se lasă, inima mi se sparge.
— Puteți să-mi verificați apelurile pierdute? Vă rog, vreau doar să știu…
— Hai, Opal, e timpul să mergem.
Mayhew mă apucă cu ambele mâini de subsuori.
Recepționista derulează lovind cu unghiile ei cu gel în ecranul meu.
— Doar Heath, iar și iar. Plescăie din limbă: E luat *rău*, iubire.
— Vă puteți uita la SMS-uri? Știți că puștii urăsc să sune…
Recepționista se uită la mesajele mele, iar Mayhew își provoacă o hernie încercând să mă ridice, când ușile de sticlă se deschid brusc.
E Bev. Duhnind a fum, privind încruntată prin stratul de cenușă ca un înger răzbunător, tuns periuță.

Charlotte o urmează neliniștită, oferindu-i un zâmbet îndurerat recepționistei.
Bev se oprește la jumătatea holului și își încrucișează brațele. Își plimbă privirea peste noi cu o atenție sarcastică și, dacă aș mai avea loc să mai simt un gram de emoție, aș fi îngrozită. Acel motel era viața și mijlocul ei de trai, *casa* ei, dispărută pentru că eu am decis să lovesc în dinți persoana nepotrivită. Mă întreb dacă agentul Mayhew mă poate duce după gratii înainte să mă ucidă ea cu sânge rece.
Bev întreabă agale:
— Vrea cineva să-mi explice ce naiba se întâmplă aici?
Agentul mă lasă să cad și își umflă concavitatea pieptului.
— Doamnă, am să vă rog să părăsiți incinta. Investighez o infracțiune.
— Ei bine, de trei ori ura, domnule polițist! Eu *investighez* motivul pentru care ați încătușat-o pe una dintre *musafirele* mele în loc să o predați medicilor de urgență.
Întâlnesc privirea lui Charlotte în spatele lui Bev și reușesc să scot un singur cuvânt sugrumat.
— Jasper?
Charlotte spune:
— Au stins focul și nu au găsit niciun… pe nimeni. Nu cred că a fost acolo.
Pierd următoarele câteva propoziții pentru că sunt ocupată să-mi vărs mațele pe podea. Când se termină, mă simt goală și fragilă, ca o bucată de plastic care a stat prea mult timp la soare. Recepționista aruncă spre

mine un sul de prosoape de hârtie albastre, iar eu îl ignor, încercând să-mi amintesc trucul respirației.
Până când îmi desprind craniul de pe gresie, Bev își înfige degetul în fața polițistului.
— Nu-mi vorbi mie așa, cowboy afurisit de polițist de mall!…
— Uite ce e, Bev, eu sunt ales de oamenii din acest mare stat…
— Conduci *Pontiacul* mamei tale, Joe! Nici măcar nu te lasă să folosești luminile! Acum e la câțiva centimetri de el, vocea ei scăzând până la o amenințare strangulată: Am crezut că e *moartă* până când cineva ne-a spus că ai târât-o aici.
Mayhew se străduiește din răsputeri să se uite de sus la Bev, care are câțiva centimetri și cel puțin zece kilograme în plus față de el.
— Un martor ocular a declarat că această tânără s-a comportat într-un mod suspect în seara asta.
— Ei bine, eu sunt un martor ocular care îți spune că nici n-am văzut-o în seara asta. Nu se întorsese de la serviciu.
Bev subliniază fiecare silabă, de parcă ar vorbi într-un difuzor stricat de la un Burger King.
— Managerul ei declară că a fost concediată cu câteva ore înainte de evenimentul în cauză, după ce a devenit violentă cu o clientă. Având în vedere acțiunile ei instabile, cred că cel mai probabil…
Charlotte îi vorbește polițistului pentru prima dată, cu o voce moale și respectuoasă:

— Am fost și eu acolo. În seara asta Opal nu a fost absolut deloc în apropierea motelului.
Agentul Mayhew strânge din ochi spre Charlotte.
— Și dumneavoastră ce făceați la Garden of Eden în seara asta?
— Eu doar…
Charlotte se uită la Bev și fața lui Bev devine tensionată. Charlotte dă înapoi.
Agentul Mayhew își agață degetele mari în curea.
— Sunteți client plătitor?
— Nu, domnule.
— Vizitați un client plătitor?
— Nu, domnule.
Glasul lui Charlotte e tot mai slab cu fiecare cuvânt. Ramele ochelarilor ei par de un roz viu pe fondul tenului ei palid.
— Atunci ce făceați acolo?
Bev se pune între ei, cu maxilarul atât de încordat încât abia își poate mișca buzele.
— Asta nu e, dracului, treaba ta!
Polițistul, care aparent n-a văzut-o niciodată pe Bev bătându-se cu trei bețivi în parcarea motelului și are impresia că albeața articulațiilor degetelor ei înseamnă că el câștigă, zice:
— Eu încerc să investighez un posibil incendiu provocat. Cred că ar merita să-i pun acestei doamne, care aparent se afla la locul infracțiunii fără vreun motiv să fie acolo, câteva întrebări. Înalță capul: Doamnă, vă întreb din nou: de ce vă aflați în seara asta la Garden of Eden?

Charlotte se uită la Bev. Bev se uită la Charlotte. Poate că sunt amețită și mi-e rău, prostită de ușurare, dar chiar și eu pot să-mi dau seama cum vorbesc între ele în tăcutul cod Morse a două persoane care se cunosc mult, mult mai bine decât aș fi crezut.

— Nu așa, anunță Bev pe nimeni anume, aș fi vrut să fac asta.

Chipul lui Charlotte e o hartă de speranțe și îndoieli. Ridică din umeri ca și cum nu i-ar păsa, sau ca și cum ar fi vrut să nu-i pese, cu ochii la Bev.

— Nu te obligă nimeni, scumpo.

Încerc și nu reușesc să-mi amintesc dacă Charlotte mi-a spus mie vreodată „scumpo". Dacă a făcut-o, mă îndoiesc că a sunat ca o provocare, sau ca o rugăminte.

Bev se întoarce spre agentul Mayhew cu o înclinare nesăbuită a bărbiei și un surâs de „la dracu cu toate".

— Era la motel pentru că acolo locuiesc eu.

— Și de ce ar interesa-o pe femeia asta unde locuiești?

— Pentru că – Bev trage aer în piept – e iubita mea, agent Coaie.

Agentul Mayhew pare că încearcă să facă diagrama propoziției pe o tablă invizibilă, cu fața schimonosită de concentrare.

Bev se reîntoarce spre Charlotte, cu brațele atârnând rigid pe lateral.

— Îmi pare rău!

— E-n regulă.

Charlotte pare cu răsuflarea tăiată.

Bev își freacă palma de părul scurt.

— Nu, pentru mai devreme. Pentru că n-am vrut să știe nimeni. Nu mi-e rușine, doar că… nu e sigur, și eu sunt… puțin cam proastă…

Mormăi „Știm“ de pe podea, iar Charlotte reușește să sugereze, doar cu o fluturare de pleoape, că o să mă jupoaie și o să facă geamantan din pielea mea dacă mai deschid gura.

— Oricum, știu că tu tot o să pleci și nu te condamn, dar ar trebui să știi… Bev își dă ochii peste cap, aparent pentru sine: Aș fi venit cu tine dacă mi-ai fi cerut. Iar dacă ai fi rămas… Aș fi cumpărat un nenorocit de panou publicitar numai pentru noi.

Agentul Mayhew pare să se trezească din starea de amnezie, pregătindu-se să facă o declarație autoritară, dar apoi Charlotte o sărută pe Bev, apăsat și cu bucurie, chiar pe gură, și el intră din nou în scurtcircuit. Recepționera face „Ooo“ și începe să aplaude, și la fel îmi vine și mie să fac, pentru că Jasper trăiește și Charlotte zâmbește, iar eu voi avea ocazia să o tachinez pe Bev în legătură cu asta până la sfârșitul veacurilor.

Ușile de sticlă se deschid. Tocurile pocnesc uniform pe podea.

Elizabeth Baine îi întinde mâna agentului Mayhew, care o privește nedumerit, ca și cum n-ar mai fi văzut o mână până atunci. Ea îi aruncă un zâmbet blând.

— Agent Mayhew, dacă vă veți întoarce în biroul dumneavoastră veți găsi un mesaj vocal care explică implicarea mea în această anchetă. Vă mulțumesc pentru ajutor!

Bev și Charlotte se uită cum Mayhew se duce în biroul lui. Baine își mută albastrul senin al privirii ei pe podea, unde eu stau cu picioarele încrucișate, amețită, fără să-mi mai vină să bat din palme.
— Bună ziua din nou, Opal! Putem vorbi între patru ochi?
Nu știu ce mă face să mă ridic, clătinându-mă, în picioare și s-o urmez pe Elizabeth Baine pe hol. E vorba de țăcănitul autoritar al pantofilor ei și de cusăturile călcate ale fustei, de felul în care își verifică ceasul de pe interiorul încheieturii mâinii, ca și cum și-ar fi alocat un anumit număr de minute pentru a se ocupa de prostia noastră colectivă. Singurul defect este buza ei superioară, care este umflată și lucioasă, despicată acolo unde pumnul meu s-a ciocnit cu dinții ei. Îmi imaginez că încă m-ar mai durea articulațiile dacă mi-aș putea simți mâinile.
Mă conduce într-o încăpere etichetată ca fiind „SALA DE CONFERINȚE C" și se așează în capul unei mese lungi, făcând un gest către scaunul de lângă ea. Trec pe lângă el și mă așez la capătul opus. Fac tot posibilul să mă așez cu o atitudine insolentă, dar umerii îmi înțepenesc repede.
Baine mă studiază politicos, cu bărbia sprijinită pe mâinile încrucișate.
Vreau să o privesc fix, dar mă trezesc că deschid gura și vocea îmi biciuiește peste masă.
— Ai știut? Că el nu era acolo?
Ea se gândește.
— Da.

Răspunsul sună de parcă ar fi fost extras la întâmplare dintr-o pălărie.
Îmi imaginez că mă îndrept spre ea și-mi izbesc fruntea de nasul ei.
Ea oftează de parcă ar ști exact la ce mă gândesc.
— Ești atât de hotărâtă să crezi ce e mai rău despre mine. Hal a căutat în cameră chiar înainte de incident. Știam că fratele tău nu era înăuntru.
— Și cum rămâne cu celelalte camere? Recepția? Ați evacuat cu grijă spațiul înainte de a da foc?
Pentru prima dată, există o foarte mică ezitare înainte să vorbească.
— N-am intenționat ca evenimentul să atingă o asemenea amploare. Hal este un agent foarte experimentat, dar… Ridică scurt din umeri, manierat: El susține că flăcările s-au răspândit mai repede decât ar fi trebuit și că alarmele de fum nu au funcționat.
Mă gândesc la ceața care se amesteca cu fumul, la formele umbrite pe care le-am văzut acolo; au fost mai multe feluri de Fiare în libertate în seara asta. Îi zâmbesc, cu o răsucire răutăcioasă a buzelor.
— Ghinion, cred.
Ochii lui Baine sclipesc spre mine.
— Da.
Deschide servieta neagră de lângă ea și scoate un caiet galben, zdrențuit. Netezește foile pe masă.
— Hal a recuperat niște documente foarte interesante din camera 12 înaintea incendiului. E opera ta sau a lui Jasper?
Închid gura, strâns.

— Ascultă, Opal. Tot ce vrem este un pic de ajutor. Nu vrem să fie nimeni rănit, dar există multe părți foarte serios interesate de proprietatea Starling. Ei ne-au angajat să obținem rezultate și eu nu intenționez să-i dezamăgesc. Înțelegi, nu-i așa?
Arthur și toți predecesorii lui au preferat să lupte și să moară timp de generații în loc să lase Fiarele libere în lume; Elizabeth Baine ar sta deoparte și le-ar privi zâmbind, cu un clipboard în mână.
— Nu știi cu ce te pui, îi spun, clișeic.
— Dar tu știi?
O spune repede și cu nerăbdare.
— N-am putea s-o lăsăm baltă?
Îmi dau seama, după jumătatea de surâs nedumerit, că întrebarea nu are sens pentru ea. E aceeași expresie pe care ar fi avut-o un Gravely dacă cineva i-ar fi cerut să nu mai sape, când știa că încă se mai găsea cărbune sub Eden.
Baine se uită din nou la ceas.
— Hai să-ți explic limpede cum stau lucrurile. În seara asta a avut loc o incendiere intenționată și un martor ocular de încredere, care nu ar avea niciun motiv să mintă și cu un cazier curat, este dispus să declare sub jurământ că te-a văzut pe tine făcând-o.
— Mulțumește-i lui Hal din partea mea!
Mă ignoră.
— Adăugăm incendierea la frauda privind identitatea și niciun judecător nu te-ar mai considera un tutore potrivit pentru fratele tău.

Panica îmi răsucește stomacul, familiară ca o durere de dinți. Aș vrea să strig „Nu-mi poți face asta“ sau „Are nevoie de mine“, dar aud în ureche vocea lui Charlotte: „Chiar are?“ Îl aud pe Jasper însuși: „Nu sunt slujba ta“. Poate e timpul să am ceva mai multă încredere în el, să încetez să-mi vând sufletul pentru ceva ce de la bun început nu mi-a aparținut.

Înghit salivă acră.

— Și? E băiat mare acum și viitorul lui e asigurat.

Capul ei se apleacă foarte ușor.

— Și dacă noii lui tutori aleg un viitor diferit pentru el?

— Care noi tutori?

Baine bate cu degetul în telefon.

— Păi, familia lui, bineînțeles.

— *Eu* sunt familia lui…

Atunci se deschide ușa și directorul Gravely Power intră în sală.

Ultima dată când l-am văzut pe Don Gravely nu însemna nimic pentru mine. Era o strângere de mână transpirată și un costum din poliester, iar singurul lucru pe care l-am observat la el a fost felul în care s-a îndepărtat de mine. Îmi amintesc că m-am uitat fix la el, nu din ranchiună personală, ci doar din solidaritate cu Bev și fluturii ei lună.

Acum mă trezesc că mă holbez, încercând să-i forțez trăsăturile să se asambleze în ceva sau cineva familiar. Dar nu văd nimic din mama mea în acest bărbat, nimic din mine, cu excepția, poate, a ochilor: cenușii ca piatra, reci.

Își trage un scaun și se așează cu un oftat chinuit. Nu cred că m-a observat încă.
— Uite ce e, Liz – fața lui Baine se schimonosește imperceptibil – nu poți să-mi dai ordine așa, pur și simplu. Sunt un om ocupat.
— Vă mulțumesc pentru răbdare, domnule Gravely!
Îi zâmbește; el nu pare să vadă malițiozitatea din zâmbetul ei.
— Tocmai vorbeam cu nepoata dumneavoastră aici de față despre viitorul ei.
Pentru prima dată de când a intrat în cameră, Gravely mă privește în față. Întregul lui corp se dă înapoi, capul i se retrage în guler. Simt nevoia copilărească de a bate din picior la el, doar ca să văd dacă va cădea de pe scaun.
Produce un zâmbet care mă face să mă gândesc la un câine vagabond care-și linge caninii.
— Fata lui Delilah. Ce mai faci?
Deci totul e adevărat: omul ăsta e familia mea, istoria mea, rădăcinile mele, și toată lumea știa asta în afară de mine. Mă inundă o rușine fierbinte, sentimentul că tot orașul râdea, probabil, de mine de îndată ce dădeam colțul.
Mă străduiesc din răsputeri să-mi fac vocea să sune neutru.
— Am avut și zile mai bune.
Zdrăngănesc cătușele de spătarul scaunului.
— A, bine. Don Gravely nu se mai uită la mine. Întotdeauna am intenționat să vă întindem mâna, desigur, de când Delilah a plecat. Noi, soția și copiii

mei, am fi încântați să vă invităm pe la noi cândva. Ai putea să cunoști restul familiei. Am putea avea grijă de tine.
Baine cască foarte ușor ochii la el, iar el adaugă:
— Și băiatul, fratele tău. Sunteți Gravely, până la urmă.
Scenele îmi trec prin cap, un montaj făcut în casă de filmulețe tremurânde, care nu s-au întâmplat niciodată: Jasper și cu mine mâncând pui fript pe o terasă mare din suburbie, stând în fața unei perechi de verișori blonzi, în haine de firmă. Poza mea în albumul de familie, chiar lângă cea a mamei. Un cadou sub bradul de Crăciun cu numele meu pe etichetă, scris cu litere cursive: *Opal Delilah Gravely.*
Atât de obișnuit. Atât de tentant. Este tot ce mi-am dorit vreodată, lista pe care credeam că am ars-o cu mult timp în urmă: o casă, un nume, o familie. Știu că există o șmecherie, un preț, știu că nimic nu e gratis pentru oameni ca mine, dar pentru o clipă nu mă pot mișca, nu pot respira, de dorință.
Baine exclamă mieros:
— După ce se termină toate astea, desigur.
Îmi descleștez dinții.
— Care toate astea?
Gravely face un gest care sugerează că în sală ar fi microfoane.
— Toată agitația asta cu proprietatea Starling. Ai auzit despre expansiunea uzinei? Ei bine, totul depinde de deschiderea unei noi exploatări carbonifere. Imaginează-ți, din nou exploatare minieră în Eden, pentru prima dată după ce l-am îngropat pe Big Jack.

Prospectorii mei spun că există un strat bun pe terenul Starling. Noi deținem drepturile de exploatare, le-am deținut dintotdeauna, încă din anii 1800 și ceva, dar Starling nu se clintește. Liz – face semn din cap spre Elizabeth Baine, ale cărei pleoape zvâcnesc din nou – are reputația că știe să rezolve astfel de probleme.

Baine se uită degajat la mine și eu știu că dacă aș anunța că, de fapt, ea investighează existența unei uși către Iad, ea ar nega-o foarte convingător.

— Așa că toți am fi recunoscători, concluzionează Gravely, cu adevărat recunoscători, dacă ai putea-o ajuta.

Și iată și eticheta cu prețul. Sinceră să fiu, nu mi se pare un schimb rău. Le dau Casa Starling – îi las să scotocească printr-un conac vechi care nu e al meu și nu va fi niciodată, trădez un băiat curajos și prost – și, în schimb, primesc totul.

O casă, un nume, o familie.

Cuvântul „familie“ declanșează un alt montaj în capul meu, doar că acesta nu e imaginar. O văd pe Bev, înfigându-și degetul în fața polițistului Mayhew; pe Charlotte, cerându-mi să vin cu ea; pe Jasper, prefăcându-se că doarme pentru ca eu să mă pot preface că dorm. Haina lui Arthur împăturită frumos pe canapea. Mâinile lui Arthur încurcate în cicoare și floarea-episcopului. Fața lui Arthur întorcându-se spre mine în timp ce macii se înclină în jurul nostru.

Aplec capul, studiindu-l pe Don Gravely – stră-unchiul meu, bănuiesc. Acest om care a privit în altă parte în timp ce noi am trăit din tăiței *ramen* timp de

unsprezece ani, care ar fi continuat să privească în altă parte dacă nu ar fi fost vorba de contul său bancar și de planurile sale de afaceri. Și de ce nu? Împărtășim un strop de sânge, poate un blestem, dar el nu a stat niciodată în oraș suficient de mult timp ca să știe cum e când se ridică ceața. Nimic nu ne leagă în afară de un nume pe care nici nu știam că îl am.

Îmi vine în minte, uitându-mă la ochii aceia – cioburi de calcar rece –, că Starlingii, probabil, au înțeles corect. Singurul nume pe care merită să-l porți este cel pe care îl alegi.

Gravely devine nerăbdător, maxilarul i se mișcă, degetele bat darabana. Îi zâmbesc și, după felul în care tresare, cred că trebuie să fie zâmbetul meu adevărat, răutăcios și strâmb. Mă aplec peste masă, cu umerii țipând în articulații.

— Du-te-n mă-ta, dobitocule!

Schimbarea vine repede: imaginea amabilă, de băiat bun, a lui Gravely dispare. Mâinile îi rămân nemișcate, buza superioară i se desprinde de dinți.

— Doamne, ești exact ca ea! Leon a răsfățat-o rău, i-a dat tot ce și-a dorit și tot nu a fost de ajuns.

Pentru mama niciodată nu a fost de ajuns. Ea era numai foame, numai dorință, nesătulă. Întotdeauna am urât-o pentru acest apetit, doar puțin, dar acum simt o simpatie ciudată. Se pare că și eu sunt flămândă.

Fața lui Gravely se face de un mov pătat.

— Pleacă și rămâne însărcinată… Insistă să păstreze plodul… Refuză să se căsătorească cu bărbatul… Face de rușine numele Gravely…

Propozițiile lui sunt fragmentate, crăpând sub greutatea unei ranchiune de douăzeci și șase de ani.
— Și totuși, după atâția ani, după tot ce a făcut, Leon avea de gând să-i dea totul *ei*. Ea nu a muncit pentru asta, nu o merita… Eu am fost cel care…
— Ce să-i dea ei?
Vocea mea e calmă, scăzută. N-are niciun motiv să lase în urmă o tăcere răsunătoare. Gravely se retrage din nou, ca o țestoasă, iar Baine arată ca și cum s-ar abține să-și dea ochii peste cap numai datorită anilor de pregătire de elită.
Gravely respiră greu, aproape că gâfâie.
— Acum nu mai contează. Am ars eu însumi testamentul, iar mama ta a căzut în râu înainte să știe ce o aștepta.
— Știa.
Cuvintele au gustul adevărului. „O să vezi“, îmi spusese mama. Îi spusese lui Bev că avea să îndrepte lucrurile și eu cred că vorbea serios. Cred că avea de gând să-și îndoaie acea încăpățânată coloană vertebrală și să pretindă moștenirea pe care i-o oferea tăticul ei, ca să ne cumpere nouă un viitor mai bun.
Însă visurile nu durează mult în Eden. Ceața se înălțase, roțile părăsiseră carosabilul, iar când agentul Mayhew îmi adusese acel Happy Meal, viitorul meu dispăruse.
Furat de nemernicul ăsta cu ochi de piatră.
Un val de furie mă ridică în picioare.
— Tu…
— Destul! Vocea lui Baine e rece, puțin plictisită: Trecutul e trecut și tu nu poți dovedi nimic, nu-i așa?

Deschid gura, apoi o închid. Singura dovadă pe care o aveam era numărul de telefon al mamei scris pe chitanța unui om mort, poza ei în albumul de familie. Totul e cenușă acum, fum și bârfe.

— Dar hai să vorbim despre viitor, continuă Baine. Cred că putem să presupunem că tribunalul ar acorda tutela lui Jasper unchiului lui, în special dată fiind… comportarea surorii lui.

Aruncă o privire spre mine, cea încătușată, gâfâind și mirosind a fum.

— Tu nu poți să vezi, dar vreau să știi că îți arăt un deget.

Baine e neimpresionată.

— Și nu cred că domnul Gravely va înclina să-l trimită la Stonewood. La urma urmelor, i s-a oferit o poziție în firma familiei. De ce n-ar accepta-o?

— Pentru că are astm, *strigoi* nenorocit!

Tatăl lui Lacey lucrează la uzină și ea îmi spunea că mașina e acoperită de funingine fină și neagră la sfârșitul fiecărei zile. Ar fi de ajuns un schimb prelungit, un inhalator defect, un drum pe jos până la motel într-o noapte cu ceață.

Panica mă sufocă și îmi transformă vocea în ceva ce sună ca o implorare.

— N-ar rezista nici un an.

Gravely clipește rapid. Baine își ridică umerii și îi lasă să cadă în acel gest delicat și înnebunitor.

Îmi umezesc buzele și remarc, lejer:

— O să te omor!

— Ar fi dificil, odată închisă pentru incendiere.

Mă îmboldește, urmărindu-mă cu ochi albaștri, leneși, în timp ce îmi distruge întreaga viață, iar eu m-am săturat.
— Dumnezeule, *lăsați-ne în pace*! Nici măcar nu mai lucrez pentru Arthur, mulțumită vouă!
Baine se lasă pe spate în scaunul de imitație de piele.
— Știu.
— Și chiar dacă aș lucra, chiar dacă l-aș *implora*…
Mă întrerupe o imagine a lui Arthur așa cu l-am văzut ultima oară: în genunchi, cu ochii închiși, ca un penitent din antichitate. Înghit în sec.
— Nu mi-ar da cheile.
O sclipire de amuzament îi traversează ochii.
— Nu?
— Nu.
Poate că Arthur mă vrea pe mine, dar l-am văzut preferând să dea cu pumnul printr-un geam decât să ia ceea ce vrea. Nu va ezita, nu va ceda. Înghit din nou și o privesc pe Baine în ochi.
— Nu te pot ajuta.
— Știu.
Încă e perfect senină.
— Așadar, am terminat?
Îmi zâmbește vag, de sus.
— Nu.
— De ce nu? Ce anume facem aici?
Baine își răsucește încheietura ca să se uite din nou la ceas.
— Așteptăm.
Mă străbate un curent de teamă. Îl ignor.

— Nu, voi așteptați. Eu plec.
Înainte să pot măcar să ocolesc masa, se aude o bătaie respectuoasă în ușă.
— Doamna Baine?
— Agent Mayhew?
— A mai venit un vizitator.
Mayhew pare ușurat ca rolul lui în acest film să fie redus la cel de valet.
Baine îmi zâmbește și spune:
— În sfârșit! Invită-l înăuntru.
Se aude zăngănit metalic de chei, o voce joasă. Apoi ușa de deschide și Arthur Starling intră în SALA DE CONFERINȚE C din Centrul de Detenție Muhlenberg.
Nu l-am văzut niciodată pe Arthur în afara incintei Casei Starling și nu pot spune că îmi place prea mult. Pare stânjenit și prea înalt, ca și cum dimensiunile lui nu cad de acord cu camerele obișnuite. Fața lui este făcută pentru lumina oblică a soarelui și pentru becurile vechi, chihlimbarii; sub luminile fluorescente de deasupra capului pare palid și vulgar, ca un os vechi, găurit de ploaie. Are buza proaspăt spartă și o sprânceană deformată, umflându-se rapid.
Privirea lui se învârte sălbatic prin cameră până când aterizează asupra mea cu certitudinea tremurândă a unui ac de busolă și, Doamne, nu ar trebui să mă privească așa când Baine și Gravely pot vedea, iar eu nu ar trebui să-i întorc privirea. Noi doi suntem o pereche de jucători de cărți neîndemânatici, arătându-ne mâinile la toată afurisita de masă.
— *Prostul* naibii! răsuflu eu.

Arthur nu tresare, ochii lui trec de la fața mea la cămașa mea pârjolită și la unghiul dureros al umerilor. Maxilarul i se strânge.
— De ce, scrâșnește el, e în cătușe?
Elizabeth Baine îi zâmbește ca și cum ar fi primul ei născut, cu o indulgență afectuoasă.
— Cheile, domnule polițist?
Mayhew își desface un breloc de la centură, dar ezită.
— Vă recomand să nu faceți asta, doamnă. A comis un furt mărunt în aceeași zi în care mama ei s-a înecat.
Rânjesc la el.
— Nu s-a înecat intenționat. Și poate că dacă mi-ai fi adus mai mult decât un Happy Meal nu ți-aș fi furat din buzunar, zgârcit nenoro…
Sunt întreruptă de Arthur, care scoate un sunet remarcabil de asemănător cu cel al pisicii iadului și smulge cheia din mâna lui Mayhew. Traversează sala de conferințe în doi pași enormi și îngenunchează în spatele meu. Simt căldura lui la spate, dar nimic mai mult; mâinile îmi sunt umflate și amorțite, ca niște mănuși de plastic umflate ca baloanele.
Se aude un tic-tac metalic și brațele îmi cad în față, umerii scrâșnesc în articulații, sângele pulsează în palme. Pielea mea e de un roz strălucitor și neplăcut, închizându-se până la violet acolo unde s-a umflat în jurul cătușelor.
Mă întorc și dau de Arthur stând atât de aproape încât ochii mei sunt la nivelul gâtului lui. Dungi zimțate îi trec peste carotidă, roz aprins și încrețite. Mă întreb dacă a ținut rana curată sau a lăsat-o să se infecteze.

Înghit în sec și șuier spre el:
— Tu l-ai lăsat pe Jasper să ia notițele alea? Pentru că, dacă ai făcut-o, îți tai gâtul din nou.
— Nu. Se pare că delincvența ține de familie. Vocea lui Arthur e scăzută, buzele abia i se mișcă. El e bine?
— Cred că da.
Mă lupt cu dorința nesăbuită să-mi las fruntea pe pieptul lui și să izbucnesc într-un plâns epuizat. Îmi mușc interiorul obrazului.
— Nu era acolo când s-a întâmplat.
Glasul lui Arthur scade și mai mult.
— Tu ești bine?
— Da.
El ridică o mână la crustele de sânge închegat și cenușă de pe obrazul meu, cu degetele plutind deasupra pielii. Îmi mușc și mai tare obrazul.
— Nu.
— E vina mea. Sunt atât de… Am încercat să le opresc… Au fost *două* de data asta, și una dintre ele…
Nu pot îndura asta. Suferința lui, vinovăția care îl aruncă în bătălie după bătălie și îl lasă însângerat și plin de vânătăi.
Îmi apăs obrazul în palma lui.
— N-a fost vina ta. N-a fost niciodată, bine?
El se îneacă.
Fac un pas în spate.
— Ce cauți aici? Ce-a fost în mintea ta? Tu știi ce vor oamenii ăștia…
— Mă bucur că ai reușit să ajungi, Arthur!

Baine își aruncă vocea ca pe o bombă politicoasă între noi.
Mâinile lui Arthur cad din nou pe laterale. Spatele i se îndreaptă.
— Desigur, zice el, iar glasul are aroganța nonșalantă pe care mi-o amintesc din iarnă.
Gravely se uită la el cu o expresie de satisfacție grețoasă, dar Arthur rămâne cu ochii pe Baine.
— Mulțumesc pentru ajutor, Opal! Ești liberă să pleci.
Baine mă pune pe liber cu o înclinare cordială a capului, ca și cum am fi la o ședință de afaceri sau la un interviu pentru un loc de muncă. Face semn spre scaunul liber de lângă ea, surâzând spre Arthur.
— Ia loc. Să stăm de vorbă.
Mă fixez pe picioare, împiedicându-l pe Arthur să mă ocolească.
— El n-are nimic să vă spună.
Baine face semn spre agentul Mayhew fără să se uite la el.
— Însoțește-o afară, te rog.
El o salută cu mâna la pălăria lui stupidă și vine pășind apăsat spre mine, iar eu nu știu cât scandal pot să provoc cu mâinile ca doi pești fierți, dar sunt pregătită să aflu, când Arthur rostește, obosit:
— Opal. Du-te.
— O, Doamne, ai de gând să *încetezi* să-mi spui să plec?
Dar încă doi polițiști în uniformă au apărut în spatele lui Mayhew, abordându-mă cu o prudență pe care aș găsi-o flatantă dacă n-aș fi ocupată să mă uit urât la Arthur. Mâinile lor îmi cuprind coatele, trăgându-mă

de lângă el. Înjur și lovesc, tenișii alunecă pe bocancii grei, am degetele prea umflate ca să le strâng ca lumea în pumni. Ultima imagine din SALA DE CONFERINȚE C este cu Arthur așezându-se pe scaunul liber, cu umerii plecați, și Elizabeth Baine zâmbind.

CAPITOLUL 25

Parcarea e întunecată, cu excepția inelelor galbene aruncate de felinarele stradale, înțesate de fluturi de noapte și musculițe. Lângă intrare se află o camionetă cunoscută, parcată cu o admirabilă nepăsare față de liniile albe, și un Volvo nu prea departe. Două femei se sprijină de partea șoferului, cu umerii abia atingându-se. Își ridică privirea când ușa centrului de detenție se trântește în spatele meu.

Charlotte mă strigă pe nume. Bev se mișcă deja, luând-o la fugă. Nu cred că am văzut-o vreodată pe Bev alergând pentru ceva – pun pariu că nici măcar n-a fugit din biroul ei când a luat foc –, dar acum aleargă, pentru mine.

Se oprește stânjenită în fața mea, cu brațele pe jumătate ridicate. Spune, aspru:

— Ești bine, cap sec?

Aprob din cap, mai mult din obișnuință decât din convingere. Apoi o îmbrățișez și îmi strivesc fața de mușchiul cald unde clavicula întâlnește gulerul bluzei ei. Bev face „Of, Iisuse“ cu un dezgust considerabil, dar brațele ei mă cuprind, și dacă observă pata umedă de muci de pe umăr, nu spune nimic.

Eu mă gândesc: „Au trecut unsprezece ani și cine mai știe câte zile de când m-a mai ținut cineva în brațe așa“, dar e o minciună. Niciodată n-am fost ținută *așa*, sigur și calm, atât de mult cât am nevoie; mama mă ținea în brațe numai cât voia ea.

Îmi trece prin minte că în toți acești ani am jelit două persoane – mama pe care am avut-o și mama pe care mi-aș fi dorit s-o am – și nici una dintre ele nu a fost cea care mi-a păstrat un acoperiș deasupra capului.

— Bev, îmi pare așa de rău! E vina mea, motelul… N-am crezut că o să facă ceva de genul…

Ea mormăie în părul meu:

— Hei, taci.

Eu tac.

Bev mă bate de două ori pe spate când mă retrag, ca și cum aș fi capota unei mașini pe care nu te poți baza, și își șterge apăsat ochii de propriul umăr.

Mă conduce spre Volvo.

— Haide, să mergem acasă la Charlotte și să faci un duș.

— Nu pot.

— Iubita, zice ea, nu fără amabilitate, miroși ca un cauciuc ars.

— Uite, încă nu știu unde dracului e Jasper pentru că nu răspunde la nenorocitul lui de telefon, iar ea l-a adus pe Arthur aici…

Bev strânge din ochi.

— El e sperietoarea aia de ciori care a venit în fugă aici acum câteva minute?

Eu aprob.

— Ce înseamnă el pentru tine?

— Îmi e… încep, dar nu mă pot gândi la un cuvânt potrivit. Pronumele posesiv atârnă în aer.

Bev zice:

— Dă-l naibii!

În același moment în care Charlotte zice:

— O să așteptăm cu tine.

Charlotte aduce un cardigan și un pachet de biscuiți cu unt de arahide de pe bancheta din spate, ca un adevărat bibliotecar. Îmi pune meticulos cardiganul pe umeri și îmi șterge funinginea de pe față cu un tricou pe care scrie „COPIII CARE CITESC, REUȘESC!“ Mă sprijin de bara de protecție, mâncând biscuiți cu mâini stângace, privind ușa centrului de detenție. Bev și Charlotte se așează de o parte și de alta a mea, ca o pereche de gargui sau îngeri păzitori.

După un timp de tăcere, rostesc:

— Deci, voi două…

Charlotte spune „Nu e treaba ta“ în același timp în care Bev zice „Da, de câțiva ani deja“. Simt cum ochii li se întâlnesc pe deasupra capului meu, o pereche de zâmbete ironice izbindu-se.

— Și eu care credeam că îmi aduci la motel cărțile de la bibliotecă din pura bunătate a sufletului. Plescăi din limbă: Dar de fapt tu te aprinseseși după proprietăreasa mea.
— La început am venit ca să-i fac în ciudă, recunoaște Charlotte. Apoi ea a început să ceară propriile rezervări, și am început să vorbim… Charlotte coboară glasul până la o șoaptă dramatică: Știai că îi place poezia? Zic de chestiile cu adevărat siropoase, vorbim de *romantici.*
Bev flutură din mână ca și cum sentimentalismul ar fi un țânțar pe care îl poți alunga.
— Încercam să te impresionez, ți-am mai spus.
— Sunt convinsă, iubire, zice Charlotte nesincer, iar eu trec prin experiența derutantă de a-mi vedea proprietăreasa roșind.
Mă uit cu îndoială la Bev.
— Ești sigură, Charlotte? Adică, ea mănâncă crenvurști direct din conservă. Ca un animal.
Bev mă lovește ușor pe cap.
— Ai merita ceva mai bun, zic și eu.
— Poate că da, replică Charlotte gânditoare.
Apoi ochii ei îi întâlnesc pe ai lui Bev, blând și serios, iar eu mă simt brusc ca și cum aș fi dat peste ele sărutându-se.
— Dar poate că nu vreau ceva mai bun.
E bine că Bev îmi arată un deget și-mi spune: „Ține-o pe-asta, puștoaico“, pentru că altfel aș putea plânge din nou.
Așteptăm în tăcere după aceea, cu excepția bâzâitului surd al insectelor lovindu-se de becuri și a foșnetului

ambalajului de biscuiți. Am o liniște ciudată în cap, o tensiune înăbușită ca o pernă apăsată pe o gură care țipă.
O siluetă se mișcă de cealaltă parte a ușii de sticlă, înaltă și îngustă. Mă îndrept spre el înainte ca ușa să se deschidă complet.
Arthur nu pare rănit, dar este ceva ciudat în felul în care se mișcă. Umerii nu-i sunt cocoșați în jurul gulerului, iar pasul îi e larg și ușor, ca și cum ar fi lăsat jos recent vreun obiect îngrozitor de greu. Îmi întâlnește privirea din celălalt capăt al parcării și îi surprind secera albă a zâmbetului. Dacă încearcă să mă liniștească, nu reușește. Un fior îmi patinează pe șira spinării.
Se oprește sub un felinar și așteaptă, cu mâinile băgate în buzunare, afișând zâmbetul straniu al unui om care a scos de curând cuiul de la o grenadă. Cuta din obrazul stâng e mai adâncă decât am văzut-o vreodată. Mă încrunt la ea.
Arthur e imperturbabil. Îmi dă o șuviță de păr murdară și plină de cenușă pe după ureche, posesiv și dezinvolt, ca și cum ar fi făcut-o de o sută de ori înainte. Ca și cum degetele lui nu ar lăsa o dungă fosforescentă pe pometele meu, alb-încinsă.
— Frumos cardigan! zice, iar eu mă abțin să nu-l apuc de umeri și să-l scutur foarte tare.
— Te-a drogat? Ești bine?
El răspunde cu o ridicare din umeri, lejeră și nonșalantă. Am de gând să-i scutur dinții din cap.
— Ce s-a întâmplat acolo înăuntru? Ce-o să facă acum?

— Nimic.
În vocea lui e o siguranță care îmi face pielea ca de găină.
— Ție și lui Jasper nimic. Niciodată!
— Arthur.
Sunt destul de aproape ca să văd mica sclipire din ochii lui când îi rostesc numele, o străfulgerare ca o durere fizică.
— Ce le-ai dat?
Zâmbește din nou și eu rezist impulsului de a-mi înfige degetul în curba întunecată a gropiței lui.
— Nu-ți face griji.
— Să nu-mi fac griji? Să nu-mi fac *griji*…
Sunetul înfundat al unui telefon mă întrerupe. Mă întorc smucit cu fața la Bev și Charlotte.
— Ăla-i telefonul meu?
Charlotte scoate deja o pungă de plastic, luminată în albastru pal de strălucirea ecranului telefonului.
— Am dus-o cu vorba pe recepționeră.
Alerg înapoi și smulg telefonul, răspunzând fără să mă uit cine sună.
— Unde dracului ești?
— Uau, bine, *tu* unde dracului ești?
Auzind vocea lui Jasper picioarele mele cedează pentru a doua oară în acea seară. Mă sprijin de Volvo, spatele îmi alunecă pe metalul încins, gâtul mi se astupă de lacrimi.
— Doamne, Jasper! Vocea îmi sună slabă și șovăielnică: De ce n-ai răspuns la telefon?
Oftatul lui e ca o rafală de vânt prin difuzor.

— Îmi închid soneria pentru vreo oră și toată lumea face infa…

După aia vorbim amândoi, fiecare peste vorbele celuilalt.

— Uite, îmi pare rău c-am zis…

— Chiar ai dat foc la motel? Pentru că…

— Cine-a spus asta? *Bineînțeles* că nu eu, Dumnezeule, Bev m-ar fi omo…

— Ea e bine? A…

— Da, Bev e bine. E aici. Tu unde ești acum?

— La bibliotecă.

— De ce ești… Nu contează.

Inspir cu grijă, silindu-mi picioarele să-mi preia greutatea.

— Stai acolo, vin să te iau.

Închid înainte să fac ceva ce o să regret, cum ar fi să plâng sau să-l insult îngrozitor, sau să-i spun cum m-am simțit văzând fumul și știind că era prea târziu.

Bev și Charlotte încep amândouă să pună întrebări, dar înainte să pot răspunde aud un zgomot metalic slab. Arthur stă cu fața la mine, cu brațul întins, cu un breloc de chei atârnându-i de degete. Văd simbolul decolorat de Chevy, lanterna mică, de plastic, care nu funcționează.

Mă întind spre chei, dar mă opresc. Țin un registru atent în minte, o numărătoare a datoriilor și a favorurilor, dar nu mai știu ce ne datorăm unul altuia. El mi-a distrus viața și apoi a încercat să o repare; eu l-am salvat și apoi am fugit de el. Am ajuns la un soi de echilibru mizerabil, dar tolerabil între noi, până în seara

asta. Până când a apărut la centrul de detenție, a făcut un târg teribil în numele meu – nu știu ce fel de târg a făcut, dar recunosc un diavol când văd unul – și mi-a oferit camioneta lui. Din nou.
Mă uit în ochii lui, căutând capcana, prețul. El se uită fix la mine, fără să ceară nimic, dar oferind totul.
Iau cheile.
Charlotte îmi atinge umărul înainte să mă întorc.
— Trebuie să vorbim, după ce îl iei pe Jasper. Am găsit ceva în hârtiile lui Gravely care cred că ar trebui să…
— Știu deja, o întrerup, cu blândețe. Se pare că toată lumea știa.
Fața ei se încrețește de confuzie.
— Nu sunt sigură că știau, Opal. Trebuie să vorbesc cu prietenul meu avocat din Frankfort, dar chiar cred că…
Dar nu am timp să-mi fac griji pentru Societatea Istorică. O sărut pe Charlotte o dată pe obraz, flutur mâna reținut spre Bev, într-o mișcare care ar putea fi un salut, și mă îndrept spre camionetă.
Arthur mă urmează la o jumătate de pas în urmă. Mă urc pe scaunul din față și el se apleacă peste geamul deschis.
— Scoate-l din Eden. În seara asta, dacă poți.
Amețeala stranie s-a scurs din vocea lui, lăsând-o plată și joasă.
Acel sentiment de premoniție revine și fiorul rece mi se instalează în stomac.
— Așa o să fac.
— Succes! Sea… Gura lui Arthur face o strâmbătură ironică: Seamănă mult cu tine.

— Mda, un cap sec.
— Eu aș zice *cu voință puternică*.
Fac semn cu bărbia spre portiera din dreapta.
— Vii?
Scutură scurt din cap.
— Trebuie să mă întorc la casă.
Arthur scoate un portofel din buzunar și se întinde peste mine ca să-l arunce în suportul pentru pahare. Mâna i se oprește pe volan și îl strânge cu putere.
— Opal, du-te cu el. Pleacă din Eden. Ridică ochii spre mine și nodul din gât i se mișcă: Te rog!
Îl studiez un moment îndelungat.
— Știi, nu-i așa?
— Ce să știu?
— Numele meu de familie.
O pauză, apoi o încuviințare aspră.
— Dacă aș fi știut mai de mult, nu te-aș fi lăsat niciodată să intri în casă. Indiferent cât de puternică ți-ar fi voința.
Spun, încet:
— Mă bucur că n-ai știut!
E adevărul. Lunile petrecute în Casa Starling au fost, Dumnezeu să-mi ajute, cele mai fericite din viața mea!
Arthur înghite în sec.
— Du-te, Opal. Și nu te mai întoarce.
Întâlnesc negrul ochilor lui fără să clipesc, fără ca măcar să-mi dau părul pe după ureche.
— Bine, îi spun, așa o să fac.
Și îmi dau seama – după ușurarea disperată de pe chipul lui, după felul în care degetele lui se descleștează

de pe volan și se ridică să-mi atingă obrazul într-un „Adio“ fugitiv, îngrozitor – că mă crede.

Îl văd pe Jasper înainte ca el să mă vadă pe mine. Așteaptă în fața bibliotecii, cu gâtul aplecat spre telefon, cu părul pieptănat și cărarea făcută cu grijă. Poartă pantaloni de stofă și o bluză cu nasturi pe care trebuie să o fi împrumutat de la Logan, cu gulerul țeapăn și manșetele strânse. Știu că este datoria mea, dată de Dumnezeu ca soră a lui, să râd de el, dar nu prea am chef să râd. Simt o durere ciudată în spatele ochilor, ca și când aș privi cum ceva infinit de prețios dispare la orizont.

Trag pe dreapta prea repede și las farurile aprinse, proiectând silueta lui Jasper pe cărămidă ca a unui criminal într-un serial TV alb-negru. El se strâmbă în lumină și-mi arată degetul. Durerea se retrage puțin.

Se suie pe scaunul pasagerului cu rucsacul în poală și eu îl examinez cu atenție, asigurându-mă că este cu adevărat aici și că e întreg, nevătămat. Încă mai simt gustul fumului negru și acru în fundul gâtului, încă mai văd gura deschisă în locul în care era ușa noastră.

— Salut! spune Jasper blând, iar eu apăs pe accelerație în loc să mă uit la el.

Niciunul dintre noi nu spune nimic pentru o vreme. Jasper își coboară geamul și lasă vântul să-i ciufulească părul, privind lumea trecând pe lângă noi cu o expresie de o nostalgie ciudată. E ca și cum ar face în minte poze ale peisajului și le-ar lipi într-un album foto, transformând prezentul în trecut. Prelatele întinse peste tarabele de la piața de vechituri, albastre și sfâșiate.

Grupul de băieți cu pălării cu boruri plate din parcarea de la Dollar General. Strălucirea galbenă a centralei electrice pe timp de noapte.

Îmi țin ochii pe dunga albă a drumului când trecem pe lângă Garden of Eden, dar pot vedea luminile mașinilor de pompieri care sclipesc pe fundalul norilor ca niște fulgere fierbinți.

Jasper înjură.

— Cum s-a întâmplat?

Primul meu impuls e să mint – nu că motelul ar fi fost conform cu regulamentele – dar vreau ca el să fugă atunci când îi spun. Așa că zic, atentă:

— Am supărat pe cineva.

O pauză tensionată, apoi:

— El a fost?

— Cine?

— Pentru că dacă a fost el, dacă a fost furios că l-ai părăsit tu, sau a încercat să distrugă chestia pe care am furat-o eu, sau orice altceva, o să te ajut să ascunzi cadavrul.

Îmi ia câteva secunde ca să înțeleg, și atunci strig, mai tare decât ar fi necesar:

— *Nu!* El niciodată, niciodată… Niciuna dintre poveștile despre el nu e adevărată, el e…

Bun și prost și împins de disperare, torturat de propria lui onoare încăpățânată.

— El e în regulă, închei slab.

— Înțeleg, face Jasper, cu o asemenea blândețe că simt căldura urcându-mi pe gât.

Mai trece un kilometru până să-mi revin suficient ca să spun:

— A fost Baine aia.

Mă rog, în cea mai mare parte.

— Voia ceva de la mine. Eu n-am vrut să-i dau.

— Iisuse!

Aud uluirea din vocea lui și înțeleg. Când am apărat eu vreodată pe altcineva decât pe el?

— Stai așa… erau notițele pe care le-am luat eu? Pentru că, sincer…

— Nu, îl asigur.

Pun pariu că e chiar adevărat. Au luat caietul, dar nu prea cred că au avut nevoie de el. Cred că Baine a dat foc motelului, mi-a înscenat asta, m-a pus să stau în cătușe în timp ce stră-unchiul meu amenința tot viitorul lui Jasper, doar pentru că voia ca Arthur Starling să vină să mă salveze. Și el a venit.

Imaginea lui intrând în sală, privindu-mă ca și cum aș fi fost ceva valoros, chiar vital, ca și cum pe lista lui nu ar fi existat nimic altceva în afară de numele meu, îmi trimite alt val de căldură prin corp.

Trecem pe lângă centrul de detenție și nu mă pot abține să nu mă uit după o umbră deșirată, dar parcarea e goală. Mă întreb dacă l-a luat Charlotte cu mașina sau a mers pe jos. Mă întreb dacă a luat-o pe vechiul pod de cale ferată, dacă s-a oprit să se bălăcească în acea veche și împuțită vinovăție.

Întorc la dreapta chiar după centrul de detenție și opresc motorul. Cabina e tăcută, cu excepția

zumzetului becului vechi și a țârâitului îndepărtat al greierilor.

Jasper își drege glasul.

— De fapt am mâncat la Logan, așa că nu-i nevoie.

Luminile ferestrei de la Waffle House i-au transformat fața într-un aur straniu, electric.

— Nu suntem aici pentru gofre, prietene.

Îmi sprijin scurt capul pe volan, readucându-mi în minte că așa e cel mai bine, că am muncit din greu și mult timp pentru asta. Apoi scot telefonul din buzunar și deschid site-ul Academiei Stonewood.

Îi pasez telefonul.

— Aveam o mulțime de broșuri și o scrisoare de acceptare frumos împachetată, pentru ziua ta de naștere, dar incendiul…

Fața lui Jasper e foarte, foarte inexpresivă.

— Ce e asta?

— Noua ta școală.

Jasper derulează pagina, face două clicuri.

— Un liceu particular? O școală cu *internat*?

— E totul plătit. Taxele, cazarea, masa, totul.

— Cum *dracului* ai… De fapt, nu-mi răspunde. Nu… De ce e fața mea pe site?

— Am… Ce?

Iau înapoi telefonul și trec prin pozele lor. E acolo, o poză cu Jasper sprijinindu-se de peretele motelului, cu mâinile în buzunare, gluga trasă pe cap. Dar au făcut-o alb-negru și au adăugat cu font sans serif peste imagine: „Nu contează de unde vii, contează unde mergi în continuare".

— Bine, asta e…

Nu știu ce e. Ciudat, amuzant, dulceag, jenant? Expresia de pe fața lui Jasper nu sugerează nimic din toate astea și eu am dat-o în bară la scară colosală.

Mă grăbesc s-o iau înainte, încercând să sar peste asta.

— Semestrul începe în august, ceea ce e puțin mai târziu, dar…

— Deci sunt deja înscris. Adică, m-ai înscris tu.

Îmi umezesc buzele.

— Da.

— Pentru că ai crezut că aș fi fericit la – ia telefonul înapoi – „Academia Stonewood. Unde Crește Măreția". Bate cu degetul în ecran: Iisuse, cum de-ai găsit un loc și mai alb decât Eden?

— N-am… N-o să fie așa…

— E ca atunci când Charlotte țipa mereu la director. Știu că avea intenții bune, dar ultimele săptămâni au fost un iad.

Mă simt ca cineva care tocmai a sărit strigând „Surpriză!" la data greșită, la persoana greșită: în defensivă, jenată, chiar puțin supărată.

Respir tremurat.

— Uite, putem vorbi despre asta… mai târziu. Ce contează acum e că trebuie să pleci de aici. În seara asta, cum ar veni. E ceva ce ar fi trebuit să-ți spun de mult timp.

Trag scurt aer în piept, pregătindu-mă.

— Mama noastră a fost fiica lui Old Leon Gravely. Așa că… tu și cu mine suntem Gravely. Teoretic.

Tăcerea care se lasă este atât de profundă încât îmi apasă pe timpane. Aproape că pot auzi neuronii lui Jasper sfârâind. Spune, prudent:
— Deci… ei au plătit pentru asta? Asta încerci să spui?
— Ce? *La dracu*, nu, hoitarii ăia nu dau doi bani pe noi!
— Bine, atunci de ce…
— Există un blestem. Sau cum vrei să-i spui. E… îi caută pe Gravely, ei întotdeauna…
— Opal? Jasper trage aer în piept, atent: Știu. Am știut mereu toate astea.
— Ai… Ce?
— Știu de ceva timp. Îmi pare rău că nu ți-am spus, dar nu eram sigur că ești pregătită să asculți.
Jasper face o pauză, dar mie nu-mi vine în minte ce-aș putea să spun. De fapt, s-ar putea ca niciodată de acum încolo să nu-mi mai vină în minte ceva de spus.
— Bun, face el. Bine. Păi, în primul rând, mulțumesc! Nu știu cum ai plătit o școală particulară, dar e… Știu că nu voiai decât să ajuți.
O spune cu sinceritate – cu prea multă sinceritate, ca un părinte care îi mulțumește copilului pentru un cadou de Crăciun făcut cu mâna lui. Un sentiment rău prevestitor plutește în aer.
— În al doilea rând, îmi pare rău, chiar îmi pare rău, dar… Îmi dă telefonul înapoi și îmi strânge degetele moi în jurul carcasei: Nu mă duc.
Rareori a sunat mai sigur de ceva.
— Dacă tu crezi că o să lucrezi la afurisita de centrală electrică trebuie să te mai gândești…
— Pentru că la toamnă încep cursurile la UL.

Jasper se întrerupe, dând timp silabelor să se aranjeze în capul meu.

— Am primit o bursă și ajutor financiar, iar consilierul spune că sunt disponibile împrumuturi, așa că nu trebuie să-ți mai faci tu griji.

În scenariul original al conversației sunt convinsă că asta era replica mea. Eu eram cea care îi arăta ieșirea din Eden, care îi dădea cheile propriului viitor.

— Ai șaisprezece ani.

Jasper zâmbește, puțin timid, puțin mândru.

— Nu există cerințe privind vârsta. E vorba doar de notele la teste, de cursurile urmate și alte lucruri. Charlotte m-a ajutat cu cererea de înscriere și cu examenele SAT[38]…

Charlotte, fosta mea prietenă, pe care acum o văd ca pe o trădătoare cu sânge rece.

— …și mama lui Logan m-a ajutat cu actele pentru ajutorul de stat, iar doamna Gutiérrez m-a dus azi la bibliotecă. Tocmai m-am întâlnit cu consilierul meu. Sunt deja înscris la cursuri.

Entuziasmul din vocea lui șovăie puțin, devine mai copilăros.

— Știu că ar fi trebuit să-ți spun, dar am vrut să fie o surpriză.

Se joacă cu nasturele de la manșeta cămășii, glisându-l înăuntru și afară din butonieră.

— Mai întâi am depus cerere pentru câteva joburi. Nici măcar n-am primit un răspuns. Cred că am vrut să aștept până când aveam ceva sigur. Și am vrut să-ți arăt că pot s-o fac. Că nu mai trebuie să ai tu grijă de mine.

Se uită din nou la mine, obligându-mă să mă întorc brusc cu spatele și să-mi frec mâneca pe obraji. Mirosul cămășii mele nu face decât să-mi ardă și mai tare ochii.
— Opal, hei, e în regulă. Nu te părăsesc pentru totdeauna. Am plănuit totul: o să mă specializez în afaceri, o să-mi găsesc o slujbă imediat după absolvire. Și apoi va fi rândul meu să am grijă de tine.
Mâna lui cade timid pe umărul meu, ca și cum n-ar fi sigur că n-o s-o mușc.
Într-un fel, îmi doresc s-o fac. Cum îndrăznește să comploteze și să se strecoare pe la spatele meu? Cum a îndrăznit să-i spună lui Logan înainte de a-mi spune mie? Cum îndrăznește să nu aibă *nevoie* de mine? În schimb, spun:
— Nu știam că-ți plac afacerile.
El râde puțin, ca și cum întrebarea ar fi o prostie, ca și cum aș fi naivă că o pun.
— Cred că o să aflu.
— Ție îți plac filmele. Videoclipurile. Arta.
El ridică dintr-un umăr.
— Și?
— Păi, chestiile pe care le faci tu chiar sunt bune. Ai muncit din greu la ele. De ce nu…
— Nu-mi amintesc cum arăta mama. Știi asta?
O spune fără nicio inflexiune, ca un om care smulge covorul de sub picioarele adversarului lui.
— Când încerc să-mi aduc în minte fața ei totul devine încețoșat, și nu te văd decât pe tine. Se adresează parbrizului, cu ochii fixați pe luminile rotunde ale localului, cu vocea joasă: Opal, ești autoritară și crezi

întotdeauna că tu știi mai bine și ai gusturi îngrozitoare în privința bărbaților. Dar crezi că nu știu ce-ți datorez? Credeam că mi s-au vindecat coastele, dar probabil m-am înșelat, pentru că am o durere cumplită în piept. Oasele în sine par nelalocul lor, friabile, ca de cretă, ca de ipsos vechi.
Aștept, respirând cu grijă pe lângă durere, până când pot să rostesc:
— Îmi datorezi un căcat, Jasper! Mă auzi?
— Mda, sigur.
Brusc, e vital pentru mine ca el să înțeleagă, să știe că nu există o balanță de echilibrat între noi, nu există datorii; că eu nu sunt deloc ca stră-unchiul nostru, care ne oferă înrudirea doar în anumite condiții. Că îl iubesc, iar dragostea șterge orice registru.
— Nu, vorbesc serios. Tu crezi că am avut grijă de tine pentru că am fost nevoită, dar nu e așa. Aș fi putut să te predau în plasament familial – poate ar fi trebuit, spre binele tău.
Jasper începe să obiecteze, dar eu vorbesc peste el:
— Dar n-am făcut-o, pentru că nu am *vrut* s-o fac. Îți amintești că obișnuiai să dormi în patul meu în fiecare noapte?
O durere adolescentină îi traversează trăsăturile, ca și cum menționarea obiceiurilor lui din copilărie i-ar fi provocat o rană.
— Pentru că aveam coșmaruri, mormăie.
— Nu, cap sec, pentru că *eu* aveam. Înghit în sec: Pentru că aveam *amândoi*, cred.

E adevărat. În fiecare noapte era fie casa, fie râul, sau uneori amândouă: camere pline de apă învolburată, scări care dispăreau în spumă albă, râncedă, apă neagră care se revărsa prin ferestrele sparte. Singurul mod în care puteam să dorm era cu spatele lui Jasper lipit de al meu, cu respirația lui șuierând peste zumzetul caloriferului.

Acum el e cel care își strânge cutia toracică, aplecat ca și cum ar avea dureri. Îmi îndulcesc vocea.

— Sunt mândră de tine! Pe bune.

Sunt, de asemenea, supărată și tristă și anticipativ singură, incapabilă să-mi concep lumea fără el în ea, dar el nu trebuie să știe asta.

— Desigur că trebuie să te duci la UL. Dar te rog să nu te specializezi în afaceri. Specializează-te în film sau în istoria artei sau în nenorocitul de dans interpretativ. Fă artă ciudată cu tocilarii de pe forumurile tale. Să mă sperii de moarte, bine?

— Bine.

Pare nesigur.

— Nu, *promite-mi!* Am vrut să-ți fac un cadou, îți amintești?

Flutur din mâna cu telefonul, unde site-ul Stonewood încă își derulează *slide-show*-ul: iederă care se cațără pe cărămida veche; fete cu cozi blonde în vârful capului; biblioteci cu ferestre arcuite; Jasper, care stă ca poza sumbră „înainte“ a unei remodelări „înainte și după“.

— Dar se pare că a fost un cadou de rahat. Așa că lasă-mă să-ți dau asta, în schimb.

— Dar…

— Uite, am avut o zi foarte lungă, așa că taci și jură-mi cu degetul mic că nu vei renunța la visurile tale de dragul meu, bine?
Întind degetul mic. Jasper se uită la el cu o jumătate de zâmbet neputincios pe față și o întrebare în ochi: *Serios?* Eu dau din cap o dată. Zâmbetul se întinde, larg și tânăr. Pare îmbătat de propriul viitor amețitor; pare fericit.
Îmi prinde degetul mic cu al lui.
Îi dau drumul înainte să izbucnesc în lacrimi și scot portofelul lui Arthur din suportul de pahare. În el e o cantitate de bani de-a dreptul deranjantă, bancnote atât de noi și de verzi încât probabil au fost scoase direct din bancă. Trag fermoarul de la rucsacul lui Jasper și îndes banii în buzunarul de sus.
— Ia-ți un bilet de la Greyhound către Louisville. O să trebuiască să stai la un hotel până se deschide campusul, dar o să-ți mai fac rost de bani dacă rămâi fără…
— Stai așa. Adică, acum? Chiar acum?
— Lucrurile or să devină din ce în ce mai urâte.
Glasul meu e total lipsit de afecțiune, ca și cum aș citi dintr-un ziar.
— Orice ar fi sub Casa Starling, devine din ce în ce mai puternic și mai rău. Iar Elizabeth Baine e la un pas distanță de a-i da drumul. Astăzi, când am crezut că erai în motel…
Fac o pauză, ca să înghit în sec de câteva ori.
— Da, chiar acum.

Jasper își trage rucsacul în poală, întinzând deja o mână spre portieră.
— Dacă e adevărat… n-ar trebui să vii cu mine?
Mă scarpin pe claviculă, acolo unde transpirația și fumul s-au închegat într-o peliculă cenușie care îmi dă mâncărimi.
— Probabil, da.
— Dar rămâi.
— Da.
— Din cauza lui?
— Nu.
Da.
— Dar înțelegi că nu ești obligată, da? Tu și cu mine am avut aceleași vise, an de an, dar asta nu înseamnă nimic decât dacă decidem noi că înseamnă. Poți să alegi.
— Da, știu.
Și chiar știu. Pot să văd alegerea lui Jasper în fiecare trăsătură nerăbdătoare a corpului lui, în înclinarea umerilor: *plec*, *plec*, *plec*. N-a avut niciodată intenția să rămână, indiferent ce visa în secret. Iar eu n-am intenționat niciodată să plec, indiferent ce spuneam cu voce tare.
— Aleg.
Simt cum Jasper se luptă cu sine însuși, încercând să decidă dacă ar trebui să-și lege cu cătușe încheietura lui de a mea și să mă târască spre autobuz în urma lui.
Îl îmbrâncesc, fără delicatețe.
— Ai de gând să pleci? Nu ești *tatăl meu*.
Își dă ochii peste cap și îmi întinde iar degetul mic.

— Jură-mi că n-o să mori în vreun fel foarte stupid și brutal.
I-l prind.
— O să fie totul bine, îi spun, pentru că îl iubesc.
Îl trag spre mine și îl sărut pe frunte, așa cum făceam când era mic, iar el îmi oferă politețea de a nu intra în combustie fizică de jenă, apoi pleacă.
Îl privesc cum se îndreaptă spre ghișeu, unde un afiș Greyhound decojit atârnă deasupra casei de marcat, și întinde două bancnote de douăzeci de dolari pe suprafața de plastic. O privesc pe casieriță cum se înmoaie treptat, ca toți cei care vorbesc cu Jasper mai mult de treizeci de secunde, până când îi întinde o cană de ciocolată caldă care bănuiesc că e din partea casei. Îl privesc cum se strecoară într-un separeu și se uită pe fereastră. Nu știu dacă mă poate vedea dincolo de strălucirea galbenă a geamului, dar își mișcă bărbia spre drumul regional. *Pleacă.*
Eu plec. Abia după ce reintru pe drumul regional surprind strălucirea bronzului pe bord și îmi dau seama că a lăsat în urmă bănuțul furat de la Arthur. Pentru noroc.
Conduc cu geamurile coborâte, cu puțin peste limita de viteză, și vântul îmi biciuiește lacrimile de pe obraji. Nu mă gândesc la motel, la dârele de cenușă și sticlă, la oasele de fier zdrobite ale ramei paturilor. Nu mă gândesc la Elizabeth Baine sau la Don Gravely sau la șirul lung de Starlingi care stau între ei și abis. Nici măcar nu știu unde mă duc.
Altă minciună; știu exact unde mă duc.

Traversez râul și mă îndrept spre locul în care luminile străzilor se opresc și pădurile devin sălbatice, unde singura lumină este strălucirea slabă, chihlimbarie, a unei ferestre luminate, care sclipește spre mine printre copaci.

---

[38] Scholastic Aptitude/Assessment Test – set de teste standardizate folosite pentru admiterea în colegii în SUA; evaluează aptitudinile elevilor de liceu și pregătirea lor pentru facultate (n. tr.).

CAPITOLUL 26

Este foarte târziu acum, dar Arthur Starling nu doarme. A încercat, pentru scurt timp, dar tot ce a reușit a fost să zacă zece minute întins țeapăn pe canapea, conștient de fiecare vânătaie care îi pulsa sincron pe tot corpul, în timp ce Casa urla de îngrijorare.

Ceața se îngroșase atât de repede, iar Fiara se furișase afară pe ușă înainte ca el să apuce măcar să pună mâna pe sabie. Lupta fusese disperată și urâtă, încheindu-se doar atunci când își încleștase antebrațul în jurul unui gât cu solzi ascuțiți. Tatuajele lui șuieraseră și arseseră, împrăștiind Fiara în jeturi mari de abur.

Și apoi, în timp ce el stătea acolo gâfâind și sângerând, apăruse o a doua Fiară, țâșnind pe lângă el și strecurându-se peste zidul sudic.

Mâinile îi tremurau atât de tare încât a fost nevoie de trei încercări pentru a băga cheile camionetei în contact.

Dar ea era în viață, la fel și fratele ei.

Oricum, e prea ocupat ca să doarmă. Are atât de multă treabă – pregătiri de făcut, explozibil de aranjat, un testament de scris, flori de udat (în mod stupid, știind că în curând nu va mai fi nimeni care să le îngrijească) – și atât de puțin timp.
Presupune că i-au mai rămas câteva zile, chiar o săptămână. A semnat toate formularele mici și mizerabile ale lui Gravely, dar acestuia îi va lua timp să-și asambleze toate mașinăriile monstruoase la marginea terenului Starling. I-a dat lui Baine trei chei – în timp ce ea îi zâmbea cu o satisfacție atât de profesionistă încât își imaginase, pentru scurt timp, că îi îngropa una dintre ele în ochi, așa cum Opal o doborâse pe Fiară –, dar nu și pe a patra.
Pe a patra o va revendica pentru el însuși, de îndată ce se va înălța din nou ceața. Are o bănuială că nu va dura mult, bazându-se doar pe greutatea aerului, pe înțepătura de la baza coloanei vertebrale.
Arthur se gândește că ar trebui, probabil, să se simtă îndurerat, dar tot ce simte este o ușurare atât de puternică încât seamănă cu euforia, așa cum ar putea să se simtă un alergător pe distanțe mari la intrarea în ultimul kilometru al unei curse foarte lungi. A început în momentul în care pixul lui a atins hârtiile lui Gravely, sentimentul aducător de pace că echilibrează o balanță invizibilă. Foarte curând, Opal va fi în siguranță.
Și, oricum, îi place simetria: primul Protector al Casei Starling a dispărut în Subpământ pentru a nu mai fi văzut niciodată; la fel va face și ultimul. Casa l-ar putea

plânge, dar nu pentru mult timp. Mașinile lui Gravely vor veni după ea destul de curând și o vor împinge în vreo groapă, unde va putrezi, nemarcată și neamintită, cu excepția mirosului slab de glicină la început de vară. După o vreme, nici măcar nu vor mai exista povești despre ea.

Termină de golit punga de plastic pe care a furat-o de la exploatarea de suprafață și își scutură cristalele roz din palme. Pereții tremură în jurul lui și el atinge ușor piatra.

— Știu. Dar nu pot să permit ca cineva să mă urmărească.

I se pare o îngrozitoare aroganță să-și imagineze că cineva ar încerca, dar își amintește felul în care l-a privit ea când a intrat în acea sală de conferințe – cu dinții dezgoliți, cu ochii arzând pe o față murdară – și se întreabă dacă n-ar fi trebuit să fure mai mult explozibil.

Urcă tot mai sus, prin ușa pivniței, trece pe lângă bibliotecă și se întoarce în cămăruța lui din mansardă. Aprinde veioza și se așează în lumina blândă, întrebându-se dacă ar trebui să doarmă, știind că nu va dormi. O briză rătăcită intră pe fereastră, bogată și cu miros dulceag, și flutură desenele prinse pe perete. Unul dintre ele se desprinde și alunecă pe podea.

Arthur se apleacă spre el și se oprește, văzând acea dâră de cenușă pe pagină. Râde, aspru, și pentru prima dată o frântură de durere îi străpunge euforia ciudată.

— Renunță, zice. Nu se mai întoarce de data asta.

Tocmai în acest moment, ca și cum Casa însăși ar fi aranjat acest lucru, aude zgomotul îndepărtat al unui pumn în ușa de la intrare.
Când cineva intră pe teritoriul Starling, Arthur știe. Este pur și simplu o parte a faptului că e Protector: o contopire a pământului, a casei și a corpului, care nu lasă niciunul dintre aceste lucruri să fie complet distinct de celălalt. Dar nu simțise curentul de aer al porților care se deschid, nici ticăitul slab al unei bătăi de inimă străine.
Poate Casa o ascundea de el; poate că a fost aici de atâtea ori, transpirând, sângerând și respirând, încât pământul nu o mai întâmpină ca pe un intrus, ci ca pe o parte din el însuși.
Arthur se împiedică de două ori pe scări. Se oprește în fața ușii de la intrare, gâfâind, simțindu-se disperat, neajutorat, înfometat și profund enervat, așa cum se simte întotdeauna în preajma ei.
Ea bate din nou la ușă. El e conștient că n-ar trebui să răspundă, că nu va face decât să îngreuneze totul.
Dar răspunde.
Opal stă în prag, privindu-l cu aceeași expresie precaută și obosită pe care o avea prima dată când o găsise în fața porților lui. Are impulsul sentimental de a și-o întipări în minte: argintul viclean al ochilor și dinții din față strâmbi, albul lunar al pielii ei și negrul surprinzător al pistruilor, ca niște constelații în negativ. Are inele roșii și umflate în jurul fiecărei încheieturi, iar două dintre articulațiile degetelor de la mâna dreaptă sunt julite.

Arthur nu ar trebui să se întindă spre mâna aceea. Nu ar trebui să o întoarcă într-a lui și să-și treacă degetul mare peste ruinele cu cruste ale articulațiilor, gândindu-se la buza spartă a lui Elizabeth Baine și simțind un val de mândrie ciudată, posesivă. Cu siguranță n-ar fi trebuit să-i ducă degetele la buze.

Aude o inspirare rapidă. Ochii lui Opal sunt întunecați, nesiguri.

— Ești treaz?

— Da.

Se întreabă dacă e adevărat. Nu a mai băut nici măcar o picătură de alcool adevărat din ziua în care Jasper a dat buzna în casă, dar se simte fără greutate, dezlegat de el însuși, iar luminile au un aspect febril, sfărâmicios, pe care îl asociază cu whisky-ul ieftin. Întreaga Casă pare vie în jurul lui, o prezență care pulsează sub picioarele lui goale.

Opal nu pare convinsă. Ochii i se îndreaptă spre mâna ei, încă ținută în mâna lui, apoi din nou spre fața lui. Bărbia i se ridică.

— Ai de gând să mă dai afară din nou?

Ar trebui să sune ca o provocare, o mănușă aruncată batjocoritor, dar vocea ei are o asprime pe care Arthur n-o înțelege.

— Ar trebui, spune el, sincer, dar nu-i dă drumul la mână.

Își amintește cu fermitate că nu există loc pentru dorințe sau visuri în viața lui, că de fiecare dată când a cedat în fața propriilor dorințe copilărești costul a fost teribil. Că are ceea ce îi trebuie și că asta e suficient.

Doar că, uneori, Dumnezeu să-l ajute, vrea mai mult.

Un fior o străbate pe Opal. Îl urmărește de-a lungul brațului ei, până la fața ei. În fracțiunea de secundă de dinainte ca ea să-și întoarcă privirea, o vede demascată. Îi vede teroarea și dorința și dezamăgirea amară, dezolarea specifică a unei persoane singure care s-a gândit, pentru scurt timp, că s-ar putea să nu mai fie singură. Deja ea se călește împotriva lui, ca o fată care se călește împotriva frigului.

Arthur constată că nu poate tolera așa ceva. Viața lui de până acum nu a fost altceva decât o rană în viața ei. Ea poartă bine cicatricile, și-a transformat viața într-un act de sfidare, un râs în întuneric, un zâmbet cu dinți însângerați, dar el refuză să mai adauge măcar una.

Deschide larg ușa și o trage înăuntru.

N-ar fi trebuit să vin aici, dar am venit. N-ar trebui să intru, dar o fac.

Casa e liniștită în seara asta și mai întunecată decât am văzut-o vreodată. Nu sunt lumânări sau lămpi așezate pe pervazuri, nici lumini care să învie, pâlpâind, deasupra capului. Chiar și lumina lunii care cade prin ferestre pare înăbușită și obscură, ca o privire ferită.

Arthur întinde mâna pe lângă mine ca să închidă ușa și o ultimă adiere de parfum alunecă în hol. Vrejurile de pe casă înfloresc – le-am văzut când am urcat treptele: cascade somptuoase de flori care fac noaptea să devină densă și dulce. Întotdeauna am crezut că glicina crește cel mai bine pe malul râului, dar poate că aici Casa Starling își face propriile reguli.

Arthur nu se dă la o parte când ușa se încuie. Stăm unul în fața celuilalt, fără să vorbim, lăsând ca tot ce se află între noi – mărturisirile și incriminările, minciunile și trădările – să alunece în întuneric, până când tot ce rămâne este ceea ce urmează.

Nu este ceva de care am nevoie. E ceva din a doua listă, mai periculoasă, cea pe care credeam că am ars-o acum unsprezece ani. E ceva ce-mi doresc, iar să știu asta mă face să mă simt nesăbuită și iritată, un animal cu trup moale care aleargă prea repede prin pădure. Nu e frig, dar tremur.

Arthur îmi dă părul după ureche pentru a doua oară în seara asta, dar acum mâna lui zăbovește pe linia maxilarului meu. Face un pas mai aproape și aerul dintre noi devine rarefiat și fierbinte.

— Pot să te sărut, Opal?

Întrebarea e politicoasă, reținută; ochii lui nu sunt.

Nu am fost niciodată timidă în privința sexului; întotdeauna mi-a fost ușor – un schimb de nevoi tranzacționat în siguranță –, dar acum mă cuprinde o fragilitate tremurătoare. Nu pot vorbi. Reușesc să dau puțin din cap.

Mă aștept să mă simt la fel ca înainte: o ciocnire nesăbuită, un lucru care nu se putea întâmpla decât la marginea zdrențuită a stăpânirii de sine. Dar de data asta e diferit. De data aceasta, Arthur mă sărută cu o tandrețe îngrozitoare, atroce, ca și cum aș fi vată de zahăr sau cristal fin, ca și cum ar avea tot timpul din lume. E bine. E periculos. Dintr-odată vreau ca el să fie

mai puțin tandru, să mă lase cu buzele rupte și cu inima perfect întreagă.
Acum tremur mai rău, respir prea tare. Pieptul lui Arthur îl atinge pe al meu și tot corpul meu se îndepărtează, ca și cum aș proteja un instrument delicat în spatele sternului.
Arthur se trage instantaneu înapoi.
— Te-a durut?
— Nu.
Glasul meu e slab și deformat.
— Vrei… vrei să mă opresc?
— Nu, rostesc, și mai deformat.
Arthur se oprește, studiindu-mă. Nu-l pot privi în ochi. Îmi atinge buza de jos cu degetul mare, tot așa de blând încât îmi vine să plâng.
— M-ai întrebat de ce am plătit taxele pentru Jasper.
— Pentru că nu voiai să mă întorc.
— Am mințit.
Șoptește acum și răsuflarea lui trece ca o fantomă peste pielea mea.
— Am făcut-o ca să nu fii *nevoită* să te întorci. Astfel ca, dacă te întorci, să fie pentru că vrei tu. Apoi, și mai încet, ca și cum cuvintele ar veni din interiorul propriului meu cap: Tu ce vrei, Opal?
— Vreau…
Adevărul e că îl vreau pe el și mă tem să-l vreau și mi-e rușine că mă tem. Adevărul e că sunt o lașă și o mincinoasă și o nemernică rece, la fel ca mama mea, și în final o să-l las să se înece ca să mă salvez pe mine. Aș putea opri totul fugind chiar acum, înainte să fie prea

târziu, înainte ca el să afle ce fel de persoană sunt în realitate.

Dar se pare că nu mă pot convinge să mă mișc.

Închid ochii. Poate că nu există nicio diferență între a vrea și a avea nevoie, sau poate doar în intensitate; poate că dacă îți dorești ceva destul de tare, destul de mult timp, devine o necesitate.

— Asta, șoptesc. Vreau asta.

Mâna lui Arthur alunecă pe ceafa mea și palma lui mă sprijină, ancorându-mă cu blândețe de pământ.

— E-n regulă. Își coboară fața până când pot să-i simt respirația pe buze: Te țin eu, Opal.

Și simt cum cad, cum mă scufund în greutatea mâinii lui. Membrele mele devin lente și grele. Nu mai tremur.

Îl las să mă sprijine cu spatele de ușă. Îl las să mă atingă, cu mâinile lui simultan aspre și reverențioase. Își lipește maxilarul de al meu și îmi vorbește, iar vocea lui e tot așa – tonul aspru, cuvintele dulci.

— E în regulă, spune din nou, și: Lasă-mă, și o dată, întretăiat: *Dumnezeule*, Opal!

Îl las să mă întindă pe podea, și covorul e imposibil de moale sub omoplații mei goi. Îl las să se apese peste mine atât de încet încât nu pot respira, nu pot gândi, de dorință.

Arthur rămâne nemișcat, apoi trupul i se încordează.

— Ești sigură… începe el, dar eu sunt brusc și cu totul sigură și obosită să aștept.

— Hristoase pe *bicicletă*! zic, și îl împing, rostogolindu-mă până când se află sub mine, în mine, cu părul lui ca o aureolă neagră încâlcită pe podea. Expresia lui este cu

totul îndurerată, aproape disperată; e fața unui om înfometat înainte de un ospăț, care se ține de manierele de la masă doar cu vârful degetelor.

Mă imaginez călcând pe acele degete, unul câte unul. Îi zâmbesc și știu, după șuieratul respirației lui, că e zâmbetul meu cel adevărat: strâmb și rău și la fel de înfometat ca și el.

Îi prind mâinile – plutind, nesigure – și le trec peste coapsele mele. Îi apăs degetele în șoldurile mele, suficient de tare ca să doară, suficient de tare pentru ca mâine să văd fantomele slabe și albastre ale degetelor lui și să-mi amintesc mâinile lui ținându-mă în brațe ca și cum i-aș aparține.

Nu mai e nicio ezitare după aceea, nicio îndoială. Suntem doar noi doi și ceea ce este între noi: o foame urgentă, animalică, umflându-se până când ne înghite pe amândoi.

După aceea îl las să mă țină în brațe și geometria corpurilor noastre pare naturală, inexplicabil de familiară. Seamănă cu patru pereți și un acoperiș deasupra capului, un spațiu furat de la restul lumii, care îmi aparține doar mie. Nu-mi permit să gândesc cuvântul, dar se mișcă prin mine ca un strigăt în josul unui puț de mină: un ecou subteran care continuă și continuă, suficient de tare încât să facă să tremure bârnele.

Degetul lui Arthur urmărește o lacrimă din colțul ochiului meu până la tâmplă. Nu spune nimic.

— Pot să…

Niciodată până acum n-am cerut să rămân peste noapte cu cineva și nu-mi place prea mult. Mă simt ca și cum m-aș întoarce cu burta în sus, expunându-mi cea mai vulnerabilă zonă în fața lui.

— Numai că, acum că motelul nu mai e, chiar nu mai am unde să…

O umbră trece peste fața lui Arthur și, pentru o insuportabilă secundă, mă gândesc că o să mă alunge din nou, însă el își apasă buzele în punctul unde clavicula mea întâlnește umărul.

Mă conduce sus pe scări.

Arthur și-a petrecut toată viața pregătindu-se – pentru bătălie, pentru Fiare, pentru propriul lui sfârșit amar – dar nu era pregătit pentru asta. Nu era pregătit pentru privirea chinuită din ochii ei sau pentru senzația ei deasupra lui, sau pentru felul în care a plâns când a avut orgasm, ca și cum o ultimă baricadă fusese spartă în interiorul ei și o lăsase fără apărare. Nu era pregătit s-o vadă în patul lui, felul în care vârfurile albe ale umerilor ei se prelungesc dincolo de marginea plăpumii lui. Se uită în altă parte, dar imaginile persistă în spatele pleoapelor lui, o pereche fantomatică de semiluni.

Opal adoarme ușor și temeinic, așa cum ar face-o un copil. Arthur se gândește că, probabil, e un semn de epuizare fizică mai mult decât un act de încredere, dar se hotărăște să o merite oricum. Rămâne treaz și rigid, pândind scârțâitul unei balamale, zgârietura unei chei în încuietoare. Baast îi ține companie, stând la fereastra rotundă, cu ochii fixați pe pământul de dedesubt.

La un moment-dat, în orele negre de după miezul nopții, Opal se încordează. Mâinile i se fac pumni și buzele i se strâng, de parcă ar încerca cu disperare să țină ceva înăuntru sau afară. Un fior începe de pe șira spinării și se extinde pe fiecare dintre membrele ei, până când tremură toată, lipită de el. Arthur se pliază mai strâns în jurul ei, cu un braț sprijinit pe stomacul ei, ca și cum ar exista o răceală fizică pe care el o poate ține la distanță.

Ochii lui Opal se deschid la un oftat. Clipește, uitându-se la brațul lui Arthur cu o expresie care sugerează că nu a mai văzut unul până acum.

El își slăbește strânsoarea, simțindu-se prost.

— Un coșmar?

— Da. Vocea ei e răgușită, ca și cum ar fi țipat. Râul, din nou.

Vinovăția îl lovește, familiară ca un pumn. Își amintește sunetul vocii lui Opal în timp ce îi spunea cum să găsească a patra cheie – anostă și rece, tot ceea ce ea nu este – și i se pare un miracol că a mai vorbit vreodată cu el.

— Îmi pare rău! spune, înecat. Știu că nu mai contează acum, că nu rezolvă nimic, dar îmi pare rău!

Opal întinde gâtul să se uite la el, cu fața șocată.

— *Tu* ai fost, zice, iar Arthur se întreabă dacă nu cumva e încă pe jumătate adormită.

— Da. Eu am fost. Am lăsat Fiara să-ți ia mam…

— Nu, tu ai fost pe malul râului.

Opal nu pare să fie pe jumătate adormită. Are ochii ca de argint strălucitor, cu o claritate totală și stranie.

— Tu m-ai ținut în brațe.
Arthur nu crezuse că ar fi putut să-și amintească asta. Când o scosese din râu, era pe jumătate înecată și pe trei sferturi înghețată, pielea ei era de un vinețiu bolnăvicios și pestriț, iar la marginea părului i se forma o crustă cristalină de gheață. Îi era frig și lui, dar capul nu i se scufundase și haina lui era de lână groasă și, în plus, era încă ușor beat.
Arthur se retrage până când pe saltea rămâne un spațiu minuscul între ei.
— Am sunat la 911, dar nu știam cât de mult le va lua, iar pielea ta nu avea culoarea care trebuie…
Opal stă sprijinită pe coate acum, privindu-l cu o intensitate inexplicabilă.
— M-ai găsit pe țărm? Sau ai… Eram încă…
Pieptul ei se ridică și coboară prea repede.
Arthur nu e sigur ce răspuns vrea ea, așa că spune adevărul.
— Tot ce am văzut a fost mașina. Nu era încă scufundată prea adânc, așa că m-am băgat în apă. Geamul tău era coborât, centura de siguranță era desfăcută, dar tu nu înotai afară. Trebuie să fi fost blocată în ceva, pentru că am tras și te-ai desprins.
Acea noapte este o confuzie grețoasă – Fiara ridicându-se din ceață, cu coarne și îngrozitoare; propriile lui picioare lovind pământul înghețat; scrâșnetul cauciucurilor; fața unei fete, albastră sub apă – dar își amintește cum îi simțea încheietura mâinii în mâna lui, momentul în care ceva a cedat și ea a alunecat la suprafață.

Ochii lui Opal sunt imenși, umplându-se repede.
— N-am fost blocată. Mă țineam de…
Lacrimile refuză să cadă, adunându-i-se pe gene.
— Întotdeauna am crezut că i-am dat drumul, șoptește, și apoi lacrimile vin într-un potop înspăimântător. Arthur nu știe exact de ce plânge sau dacă e vina lui, dar îi atinge umărul, timid, iar ea își îngroapă fața în pieptul lui.
El stă foarte nemișcat în timp ce ea plânge, silindu-și respirația să iasă lent și uniform, ca și cum ar încerca s-o mângâie pe Baast fără să fie mușcat. După o vreme, Opal spune, oarecum incoerent:
— Am citit scrisoarea. Îmi pare rău!
Arthur nu știe la ce scrisoare s-ar putea referi, dar răspunde „Nu-i nimic", în caz că mai există, încă, o șansă de a fi mușcat.
— Cea de la mama ta. Am furat-o. Am încercat să o pun la loc, dar apoi Jasper a găsit a doua jumătate…
Arthur era deja nemișcat, dar simte că se calcifiază. Pur și simplu nu e posibil ca el să fi lăsat oricare dintre jumătățile acelei scrisori zăcând neglijent printre celelalte notițe, indiferent cât de beat sau de distrus ar fi fost. Ceea ce însemna că însăși Casa luase problema în propriile ei mâini metaforice.
Arthur își închipuie, pentru scurt timp, cum îndeasă gumă de mestecat în toate prizele, sau poate cum sparge toate ferestrele de la etajul trei, înainte să-și aducă aminte că nu va avea timp.
Își drege glasul și emite un „Oh" slab.
Opal și-a desprins fața de pe pieptul lui.

— Îmi pare rău! Știu că a fost greșit. Face o pauză: A fost frumoasă, totuși. Se oprește din nou, părând să scoată următoarele cuvinte dintr-un loc dificil din interiorul ei: M-a făcut să fiu al naibii de geloasă.
— De ce?
O nouă sclipire de lacrimi îi transformă ochii în cioburi de oglindă.
— Pentru că… măcar și-a luat rămas bun. Măcar a încercat să facă ce e corect pentru tine.
Dar nu e gelozie în vocea ei; e doar durere.
Arthur întreabă:
— Cum era ea?
Opal expiră.
— Un dezastru nenorocit! Un dezastru natural purtând Daisy Dukes[39].
Zâmbește și, Doamne, lui Arthur îi va lipsi acea răsucire acută din colțul gurii ei, acel tăiș care nu se tocește niciodată cu totul.
— Nu știu. Cred că și ea a încercat.
După aceea rămân tăcuți pentru o vreme. Arthur se întinde pe spate și ea se ghemuiește ușor în îndoitura brațului lui, brațul ei sprijinindu-se în adâncitura pieptului lui. El îl simte cum se ridică și coboară în timp ce respiră. Își imaginează cum erau ei doi în copilărie, despărțiți de câțiva ani și de câțiva kilometri. Amândoi singuri, amândoi legați de un loc care nu-i dorea. Ambii îndoiți sub greutatea a ceea ce părinții lor au lăsat în urmă: un frate mai mic, o casă, o bătălie care nu se termină niciodată.
— Arthur… de ce ai rămas? Ea a zis că nu ești obligat.

Părul ei e argintiu în lumina lunii. Răsucește o șuviță pe degetul lui.

— Tu de ce nu l-ai dat pe Jasper în grija statului și n-ai fugit?

— Poate o s-o fac. Să fug, adică.

— Ba nu, n-o s-o faci.

Jasper avusese dreptate.

— Și nici eu n-o s-o fac.

Și poate că asta îi face să se asemene cu adevărat și teribil de mult: acest refuz de a fugi, această dorință nebună de a-și înfige unghiile în pământ și de a rămâne. Niciunul dintre ceilalți Gravely nu a riscat, dar Opal a riscat.

Scoate un sunet mic lângă el, iar Arthur observă că degetele lui s-au strâns într-un pumn, trăgând-o de păr. Capul ei se înclină spre al lui și, de data aceasta, nu tresare când buzele lui le ating pe ale ei.

De data aceasta el rămâne deasupra, privind în negrul vorace al ochilor ei. De data aceasta ea își strecoară încheieturile mâinilor sub palmele lui și îi șoptește: „Nu-mi da drumul". El nu o face, chiar și atunci când ea se zvârcolește și strigă, chiar și atunci când își înfige dinții în gâtul lui. Simte tremurul din ea, frica de propriile pofte, și vrea să-i spună atât de multe lucruri: că nu are de ce să se teamă, că va avea grijă de ea, că o va ține în brațe și nu-i va da drumul niciodată, niciodată! Dar el nu a fost niciodată un bun mincinos. Așa că nu spune nimic în afară de numele ei, la sfârșit.

De data asta, când ea adoarme lipită de el, se simte încrezător. De data asta o urmează.

Arthur visează, iar de această dată nu e sigur dacă visele îi aparțin lui sau Casei. E o serie de scene mici, obișnuite: o pereche de căni una lângă alta în chiuvetă; o voce care fredonează un cântec pe care el nu-l cunoaște, chiar după colț; păr care se revarsă pe pernă ca petalele de mac. O viață care nu e singuratică, o casă care nu e bântuită.

Arthur se trezește cu o durere ascuțită în piept, pentru că știe că nu va avea niciodată niciunul dintre aceste lucruri.

Pentru că ceața se ridică, iar el nu mai are timp.

---

[39] Pantaloni foarte scurți din blugi tăiați. După numele personajului Daisy Duke din serialul american *The Dukes of Hazzard* (n. tr.).

CAPITOLUL 27

Nu visez; îmi amintesc.

Îmi amintesc apa, teroarea, torpedoul revărsându-mi-se în poală, malul râului, noroiul sub unghii, frigul. Îmi amintesc senzația unor brațe în jurul meu, dar de data asta îmi amintesc mai mult: o cutie toracică apăsată de spatele meu și vocea disperată a unui băiat spunând „Rahat, rahat, îmi pare rău!“, iar și iar. Lumina unor faruri și frigul subit din spatele meu când băiatul pleacă.

Mai târziu infirmierele mi-au spus că era din cauza șocului, iar eu le-am crezut. Timp de unsprezece ani am crezut că acea amintire – acel moment când am fost ținută strâns, îngrijită, încălzită în frig – era o fantezie copilărească. Până când am adormit în forma familiară a brațelor lui Arthur și am aflat adevărul.

O bubuitură zdrobitoare mă trezește. La început cred că trebuie să fi visat, dar simt zgomotul reverberând în oasele mele, răsunându-mi în urechi. Podeaua însăși tremură odată cu el.
Mă întind spre Arthur fără să mă gândesc, instantaneu, alegând să nu reflectez la ceea ce ar putea însemna asta – dar el nu e acolo. Jumătatea lui de pat este încă vag caldă, cu o adâncitură în forma corpului său, dar Arthur a dispărut.
În locul lui nu există decât argint rece: sabia Starling, așezată cu grijă lângă mine.
Mă retrag din fața ei, aproape căzând din pat. Pisica iadului șuieră și o văd arcuită la fereastră, privind fix spre pământ cu urechile lipite de cap. Mă împleticesc spre ea, lăsând în urmă cearșafurile și, pentru o secundă de vis, Casa Starling parcă și-a luat zborul, iar eu privesc în jos, la vârfurile țesute din bumbac ale norilor. Dar nu sunt nori, bineînțeles; e ceață. Pentru a doua oară într-o singură noapte.
Prima mea reacție este o ușurare rușinoasă, pentru că dacă ceața se ridică, atunci Arthur nu a fugit de mine. A fugit ca să-și facă datoria de Protector și să trimită Fiarele înapoi în iadul din care au venit. Dar de ce și-ar fi lăsat sabia în urmă?
Mă îndepărtez de fereastră. Propriul meu nume îmi atrage atenția, scris cu grijă pe spatele unui dosar de culoare galben închis. Înăuntru găsesc un teanc de documente cu spațiere dublă, cărora nu le pot da niciun sens. Cuvintele par să se ridice de pe pagină și să înoate în cercuri amenințătoare: „codicile“, „sarcini ca urmare

a“, „executor“, „unic beneficiar“. Numele meu revine iar și iar, la fel și cuvântul „Starling“. Îmi ia prea mult timp să-mi dau seama că ele există în conjuncție, o pereche de substantive disparate, legate între ele: „Îi las averea mea reziduală, Casa Starling și toate bunurile, domnișoarei Opal Starling“.

E un testament, semnat și autentificat la notar, cu un act atașat.

De undeva din afara mea îmi vine gândul că nu mai sunt un om al străzii. Casa Starling – fiecare cui și țiglă, fiecare particulă aurie care plutește în lumina după-amiezii – îmi aparține. Testez, cu buzele mișcându-se în tăcere: „Acasă“.

Dar nu la casă mă gândesc.

Ci la băiatul care mi-a ținut de cald când mi-a fost frig, care mi-a dat o haină și o camionetă. E vorba de bărbatul care mi-a lăsat un testament pe care nu-l vreau și o sabie de care nu mai are nevoie, pentru că nu se va lupta cu Fiarele. Se va împrieteni cu ele și le va urma în Subpământ. Exact cum i-am spus eu.

Trebuie să fi plănuit asta cu mult înainte de a mă lăsa să intru pe ușă, poate chiar înainte de a încheia înțelegerea cu Baine și Gravely. Niciodată nu a avut de gând să rămână prin preajmă. O parte mică, smiorcăită, din mine ar vrea să știe dacă ceea ce s-a întâmplat între noi a contat pentru el, dacă a vrut să rămână sau dacă a vrut doar să treacă timpul până la înălțarea ceții, dar cea mai mare parte din mine e prea ocupată să-l înjure și să-i scotocească prin dulap.

Îmi trece prin minte, în timp ce suflec mânecile prea lungi ale cămășii lui pe brațe, că aș putea fugi. Aș putea să iau actul de proprietate și să ies pe poarta din față. Aș putea să iau un autobuz spre Louisville și poate că peste câteva luni aș vedea un titlu despre un bărbat dispărut în Muhlenberg County. Aș putea să vând terenul companiei de electricitate și să-mi iau un apartament atât de nou încât să miroasă încă a rumeguș și a vopsea proaspătă. Asta sunt eu, nu-i așa? O supraviețuitoare, o fugară, o pragmatică.

Numai că, dacă asta eram cu adevărat, aș fi cumpărat un al doilea bilet la Greyhound și aș fi plecat cu Jasper acum câteva ore. Aș fi trecut pe lângă acea fereastră de culoarea chihlimbarului în februarie și aș fi continuat să lucrez la Tractor Supply. Aș fi dat drumul mâinii mamei mele și m-aș fi salvat. Dar nu eu mă salvasem în acea noapte; Arthur o făcuse.

Și acum el a plecat în Subpământ, și e rândul meu să-l salvez.

Simt atenția Casei Starling ca o greutate în aer în jurul meu, o privire îndreptată spre interior. Ferestrele zornăie în ramele lor și țevile urlă în pereți. Există un tremur în podea, ca și cum casa ar fi suferit o rană secretă și se ține în picioare prin pură încăpățânare.

— Spune-mi ce trebuie să fac, zic.

Casa nu răspunde, dar o rază rătăcită de lumină a lunii cade prin fereastră și găsește tăișul argintiu al sabiei. Sclipește spre mine, făcându-mi malițios cu ochiul, iar eu îmi amintesc vocea lui Jasper, emanând dezgust: „un fel de legământ de sânge“.

Mânerul e rece și greu, deja familiar. Iau lama cu mâna stângă, așezând tăișul de-a lungul primei cicatrici pe care mi-a făcut-o Casa Starling. Ar fi trebuit să știu, atunci, ce voia de la mine. Ar fi trebuit să știu că voi sfârși aici, cu casa aplecându-se flămândă în jurul meu și cu pulsul bătându-mi tare în urechi, oricât de mult ar fi încercat Arthur să mă alunge.

Închid ochii, strig o înjurătură și trag sabia peste palmă. Taie mai adânc decât am vrut, căzând prin straturile pielii mele, mușcând adânc în mușchiul umed de la baza degetului mare. Sângele îmi umple palma și mi se revarsă printre degete. Cade pe podea într-un șuvoi gros ca un sirop, adunându-se la picioarele mele.

Nu pare să se întâmple nimic special, în afară de faptul că eu mă simt amețită și proastă.

Poate că sângele meu e contaminat într-un fel. Probabil casa poate simți gustul Gravely din mine, fiecare păcat pe care l-am moștenit de la strămoșii mei. Dar, sincer, la naiba cu asta: nu-mi știu numele, dar nu am fost niciodată Opal Gravely. Mama s-a lepădat de nume ca de o piele și ne-a crescut pe amândoi ca să fim nimeni, sau oricine. Eu nu am alt nume decât cel pe care mi-l aleg.

Îmi strâng pumnul, apăsând tare. Sângele mai zăbovește încă o secundă, două, înainte de a se impregna în lemn, ca și cum un animal l-ar fi lins.

Și simt cum mă înclin peste o margine și mă prăbușesc în jos, alunecând în delir. Limitele corpului meu devin subțiri și permeabile. Sunt conștientă de modul în care sângele meu urmează fibra lemnului, alunecând printre

scânduri, picurând din vârfurile unor cuie nevăzute. Îl urmăresc de-a lungul grinzilor și în spatele pereților, pompând prin arterele secrete ale casei, urmărind harta vasculară a țevilor și a cablurilor, a găurilor de șoareci și a vrejurilor agățătoare. Îl urmăresc până în fundații și mai adânc, în pământul fierbinte și umed. Sângele meu devine pământul însuși, ciuruit de mici creaturi oarbe, străpuns de rădăcini și de stâlpi de gard.

Pentru o clipă, sau poate pentru un anotimp, eu sunt Casa Starling. Sunt o arhitectură imposibilă, un lucru construit din visele și coșmarurile a zece generații. Sunt rădăcini de glicină înfășurate în jurul oaselor mele și sicrie îngropate sub pielea mea. Oftez și perdelele se umflă. Strâng pumnul și căpriorii gem.

Îmi amintesc de mine – eu-fata, eu-simplul-om – în etape. Mâna stângă e prima, pentru că mă doare. Apoi genunchii mei, învinețiți și dureroși pe podea, umerii, plămânii, pulsul meu fragil, de muritor. Mintea vine ultima, desprinzându-se cu reticență de Casă. Până când deschid ochii, știu un lucru cu o certitudine absolută: că Arthur Starling s-a înșelat.

Nu el era ultimul Protector al Casei Starling.

Pentru Arthur Starling, alergând pe treptele de piatră spre Subpământ, vine ca o tăcere subită, asurzitoare. Timp de doisprezece ani, simțurile lui s-au extins dincolo de propriile granițe. Cunoaște gustul de rouă, greutatea prafului de pe pervazurile ferestrelor și formele pe care le fac graurii pe cer. Și acum nu mai știe nimic altceva decât sunetul panicat al propriilor bătăi de inimă în urechi.

Spune, cu voce tare:
— Nu.
Și apoi, de câteva ori la rând:
— *Lua-te-ar dracu!*
Dar Casa are acum un nou Protector și nu-l bagă în seamă. Nu ar fi trebuit să fie posibil, nu a existat niciodată un nou Protector cât timp cel anterior încă trăia, dar Casa trebuie să fi decis că a coborî în Subpământ era destul de aproape de moarte.
Și apoi, tot ce a fost necesar a fost puțin sânge, mult curaj și sabia.
Arthur plănuise întotdeauna să ia sabia cu el pentru a înfrunta tot ceea ce îl aștepta sub Casa Starling – ultima și cea mai bună moștenire a lui Eleanor, terminându-și, în sfârșit, treaba –, dar nu o luase în calcul pe Opal. Singură în patul lui, fragilă și încrezătoare, cu sângele acela mortal al lui Gravely pulsându-i încet în gât.
Era destul de greu să o părăsească; era imposibil să o lase fără apărare.
Așa că Arthur coborâse prin trapă cu mâinile goale. Rămăsese în pivniță în timp ce ceața își crescuse dinți și gheare, asamblându-se. Așteptase, nemișcat, până când o Fiară complet formată se holba la el cu ochii ca niște găuri negre, găuri de glonț, zdrențuite, iar el întinsese ambele mâini, cu palmele în sus, fără arme. Fiara se apropiase mai mult, chitinoasă, grețoasă, și Arthur îngenunchease cu capul dat pe spate și gâtul expus.
— Te rog! rostise el.
„Te rog!“, creaturii cu care se luptase toată viața lui, creatura care îi lăsase pe părinții lui cadavre însângerate

în iarbă.
Și Fiara își aplecase capul teribil și lăsase ceva rece, de fier, în mâinile lui.
Arthur nu ezitase. Deschisese al patrulea lacăt și pășise dincolo de ușă, spunându-și că așa era mai bine. Că Opal va rămâne în siguranță și va dormi în timp ce el va coborî în Subpământ, iar când se va trezi se va afla într-o Casă care era doar o casă și cu Fiare care erau doar niște coșmaruri. Ea ar fi fost recunoscătoare, probabil. (El știa că n-avea să fie recunoscătoare.)
Dar Casa o trezise prea devreme, iar ea luase sabia, așa cum ar fi trebuit să știe că avea să facă. Cineva care a înfruntat o Fiară cu chei între degete nu s-ar fi ferit de o luptă.
Dar chiar dacă Arthur ar fi putut să se întoarcă – și el se asigurase că ușa nu se va deschide din nou – nu ar fi făcut-o. Toți acei ani de studiu și de antrenament, toate acele ace pătate de cerneală, îl conduseseră aici, la capătul tuturor lucrurilor, iar singura direcție rămasă era în jos.
O va părăsi, cu Fiarele ridicându-se și cu dușmanii la porți, cu nimic altceva decât o sabie ruginită și Casa pe care el o urăște de doisprezece ani.
Arthur își sprijină fruntea de peretele de piatră umedă al pasajului și încercă o scuză extrem de târzie:
— N-a fost niciodată vina ta.
Interiorul gurii îi e acoperit de praf, iar cuvintele îi ies groase și înfundate. Temeliile Casei gem drept răspuns.
— Ai făcut tot ce ai putut pentru ei, am știut-o întotdeauna.

Își amintește, cu reticență, de prima dată când a intrat înapoi în Casă după ce a găsit cadavrele părinților săi. Pânzele negre, funebre, de pe fiecare oglindă, gemetele treptelor jelind. Fusese prea furios ca să-i pese, prea egoist ca să vadă durerea din ea.

Își apasă fruntea și mai puternic pe piatră, până când simte mici adâncituri formându-i-se pe piele. Glasul lui e ca scârțâitul unei chei ruginite într-o broască ruginită.

— *Să faci mai mult pentru ea!*

Arthur Starling coboară pentru ultima dată, în timp ce mult deasupra lui monștrii se înalță.

CAPITOLUL 28

Le simt, așa cum simți muștele care se plimbă tiptil pe așternuturi. De data asta sunt mai multe Fiare și au reușit deja să iasă din casă. Simt copite care lasă în urma lor putreziciune, gheare făcute din vapori și ură. Simt un impuls neliniștitor de a mă repezi să ies și să mă lupt cu ele, la fel ca fiecare Protector înaintea mea, dar îl împing la o parte. Arthur și-a petrecut întreaga viață protejând acest oraș urât și nerecunoscător; în seara asta va trebui ca Fiarele să-și aștepte rândul.

Las testamentul lui Arthur pe biroul lui și cobor scările în fugă, cu sabia ținută stângaci în mâna dreaptă. Luminile se aprind în fața mea ca și cum un rând invizibil de majordomi ar apăsa întrerupătoarele, iar Casa se aranjează singură astfel încât să ies în bucătărie.

Ceva a mers foarte prost aici. Dulapurile sunt strâmbe, ușile atârnă deschise, farfuriile sunt sparte pe blat. Podeaua este mai înclinată decât de obicei, aplecată în jos, iar în gresie sunt crăpături suficient de mari încât să înghită pisica iadului în întregime. Ceața se ridică din despicături ca un abur, adunându-se pe tavan și rostogolindu-se pe hol.

În cămară găsesc trapa căscată larg, cu încuietoarea atârnând întredeschisă. Mă arunc în jos cu sentimentul ciudat că joc o scenă pe care am trăit-o deja, doar că de data asta eu sunt cea care ține sabia în mână. Eu sunt cea care urmărește pe cineva care a făcut o alegere stupidă și cea care speră cu disperare că nu a ajuns prea târziu.

Aerul devine fierbinte și acru, ca în dimineața de după 4 iulie, când încă mai poți simți gustul prafului de pușcă în fundul gâtului. Praful îmi înțeapă ochii, formează o peliculă cenușie și transpirată pe pielea mea. Ajung pe ultima treaptă și mă împiedic de o grămadă de piatră și tencuială. Pivnița arată ca o clădire bombardată, desprinsă dintr-un manual de studii sociale: căpriorii de deasupra sunt crăpați, atârnând în unghiuri ciudate, iar pereții se înclină periculos spre interior. Podeaua este arsă și neagră într-un fel care mă face să-mi amintesc de bubuitura profundă care m-a trezit.

— Arthur, *dobitocule.*

Imaginează-ți să fii atât de prost, atât de gratuit de nobil, încât să încerci să-ți arunci în aer propria pivniță decât să riști ca cineva să te ajute.

Planul lui a funcționat doar pe jumătate. Mă târăsc peste moloz și împing o grindă din ușă. Întregul perete pare să se prăbușească, căzând în iadul care se află sub Casă, dar ușa în sine este încă în picioare.

Și e încă încuiată. Dacă Arthur a găsit a patra cheie și a coborât în Subpământ – așa cum a vrut mereu, așa cum știu că a făcut – atunci trebuie să o fi închis în urma lui.

Din momentul în care m-am trezit, din momentul în care m-am întins spre el și nu am găsit decât argint rece lângă mine, mi-a fost frică. Mă pricep destul de bine să ignor emoțiile pe care ar fi incomod să le simt, așa că nu a fost nimic altceva decât un bâzâit surd în fundul capului – până acum. Acum zgomotul crește, năvălind prin mine. Dacă se întâmplă cu adevărat? Dacă Arthur a dispărut deja, pierdut undeva unde nu-l pot urma? Mă imaginez singură în această casă măreață, blestemată și visătoare, doar o altă Starling singuratică, condamnată să-și petreacă viața descoperind distanța teribilă dintre o casă și un cămin.

Caut o piatră și izbesc în balamale, știind că nu va funcționa, dar prea furioasă ca să nu încerc. Nu lasă nici măcar o zgârietură. În continuare încerc propriul sânge, lovindu-mi palma însângerată pe lemn. Ușa rămâne închisă cu seninătate.

Simt o senzație neplăcută de smucitură, ca și cum un străin m-ar trage de o șuviță de păr. E o cheie care se rotește în poarta din față. Tamburii scrâșnesc și balamalele țipă, dar nu pot rezista prea mult timp. Foarte curând simt tropot de ghete pe alee și

certitudinea grețoasă că pe terenul meu se află cineva care nu ar trebui să fie acolo.

Nimeni născut și crescut în Eden nu ar pune piciorul pe proprietatea Starling înainte de răsărit, mai ales într-o noapte ca asta, când ceața s-a înălțat și nu se vede luna – ceea ce înseamnă că știu cine este. Ceea ce înseamnă că știu termenii exacți ai înțelegerii lui Arthur. I-a dat lui Elizabeth Baine cheile de la Casa Starling, i-a oferit toate secretele pe care strămoșii lui au luptat să le protejeze, pentru mine. Când o să-l găsesc o să-l împing în perete și-o să-l învinețesc, chiar înainte de a-l săruta, însângerată.

O simt pe Baine avansând, pe ceilalți urmând-o. Pământul meu se retrage sub atingerea lor: aleea se răsucește, se lungește și se ramifică până când există multe cărări prin pădure, dintre care niciuna nu duce la Casă. Copacii se înghesuie unii în alții, aplecându-se ca niște îndrăgostiți, iar măceșii se ascut în spirale verzi, de sârmă ghimpată. Fiarele de pe porțile din față, de fier forjat, își ling buzele de metal, iar în pădure Fiarele adevărate își ridică capetele.

O anumită bucurie întunecată mă străbate – lasă-i să afle ce se întâmplă cu cei care intră nepoftiți aici, lasă să le putrezească oasele în pădurea mea –, dar apoi îmi dau seama: dacă există Fiare la suprafață, atunci încă mai există o cale de a trece prin această ușă. Dacă Arthur a putut s-o facă, de ce nu pot și eu?

Sunt în bucătărie, alergând spre ușa din spate, când încep țipetele.

Cad de două ori ieșind din casă. Podeaua e denivelată, geme și pocnește sub picioarele mele ca puntea unei nave care se scufundă. Mă întreb dacă nu cumva totul se va duce dedesubt, dacă pivnița se va deschide ca o gură și o va înghiți.
O creatură albă, pestriță, trece pe lângă gleznele mele când deschid ușa din față. Pisica iadului dispare printre copaci. Cel puțin unul dintre noi încă mai știe când s-o lase baltă și să fugă.
Cobor treptele din față și traversez peluza, urmărind țipetele. Observ Fiarele doar în vederea periferică: o sclipire sinuoasă, de carne solzoasă, o copită despicată lovind pământul, o biciuire a unei cozi bifurcate. Creaturi albe, fantomatice, care se mișcă printre copaci fără să deplaseze o singură frunză sau să rupă o singură crenguță. Aleargă spre porțile din față, revărsându-se asupra pământului cu o foame bolnăvicioasă care mă face să mă gândesc la acele povești vechi despre vânătorile sălbatice, conduse de diavolul însuși.
Picioarele mele ating lutul gol al aleii. Deasupra capului meu, bătrânul sicomor e noduros și negru. Oameni îmbrăcați în haine întunecate vin spre mine pe alee, dar nu-mi fac griji din cauza lor, pentru că, deodată, există o Fiară între noi.
Iese dintre copaci, lăsând în urmă ceață. Aceasta are aproape forma unui cerb, doar că are coloana vertebrală mult prea lungă și coarnele se ramifică de prea multe ori, ca un copac dezrădăcinat. Poate că m-am obișnuit cu ele, sau poate că mi-am pierdut mințile, dar nu mi se pare la fel de îngrozitoare ca prima Fiară pe care am

văzut-o. Are o grație, o oroare elegantă care îmi amintește, în mod deconcertant, de desenele lui Arthur. Unul dintre bărbați merge înaintea celorlalți. Nu poate vedea Fiara, dar probabil o simte. Un instinct străvechi, animalic, îi face fața palidă și transpirată, îi face ochii să se rotească dintr-o parte în alta. Vreau să strig un avertisment, dar e prea târziu: Fiara sare spre el, lăsând în urma ei o linie de pământ mort.

Nu atacă. Pur și simplu trece prin om, ca un nor care se sparge în jurul unui vârf de deal. Pentru o clipă, cred că a fost cruțat. Apoi aud pocnetul de oase. Țipătul începe din nou.

Oamenii din spatele lui se împrăștie, ca niște furnici, fugind spre el sau îndepărtându-se, vorbind în stații, primind răspunsuri în rafale de sunet static – cu excepția unuia. Lumina stelelor îmi arată o tunsoare bob elegantă, sclipirea aurie a unui ceas. Elizabeth Baine continuă să înainteze pe aleea spre Casa Starling fără să ezite sau să încetinească. Simt greutatea cheilor mele în mâna ei.

Trece pe lângă bărbatul căzut – care acum își strânge glezna și scoate un scâncet acut, copilăresc – fără să se uite la el. Mă vede, poate zărește și sclipirea sabiei mele, și zâmbetul ei se întinde ca al unei pisici de Cheshire în întuneric. Ca și cum nu ar fi surprinsă sau îngrijorată. Ca și cum chiar și în acest moment, cu oamenii ei căzând în jurul ei și cu pământul ridicându-se împotriva ei, nu crede că ceva ar putea sta cu adevărat între ea și dorințele ei. Mă întreb cum e să te miști prin lume fără să te deranjezi să-ți deosebești dorințele de

nevoi și o invidie ciudată se desfășoară în pântecul meu.
Baine continuă să meargă, continuă să zâmbească. E ceva în neregulă cu fața ei. Are niște crestături întunecate, grupate în jurul ochilor și al gurii, care sclipesc, supurează puțin.
Un alt țipăt despică aerul, urmat de o împușcătură înăbușită, apoi de tăcere. Ea nu se uită înapoi. Dar chiar dacă ar fi făcut-o, nu ar fi văzut a doua Fiară pândind în spatele ei.
Plină de ură. Frumoasă. O falcă de vulpe și un corp sinuos. Un număr greșit de picioare care se termină cu prea multe gheare. Ochi negri, negri, fixați pe Baine. Trupul ei se strecoară prin pădure, iar eu văd frunzele încolăcindu-se și murind, scoarța devenind moale și viermănoasă, ciuperci palide înflorind ca niște rafturi din trunchiurile copacilor.
O trosnitură dureroasă și sfâșietoare străbate aerul. Bătrânul sicomor scoate un sunet jalnic înainte de a începe – ușor, cu multă demnitate – să cadă.
Baine încă nu a șovăit și nici nu a tresărit. Va muri cu zâmbetul ăla blestemat încă pe față.
E un moment aici de care nu sunt mândră, în care ezit. În care sunt din nou Casa, privind-o pe Baine cum zboară spre mine ca una dintre acele păsări cu pene întunecate care se izbesc uneori în ferestrele mele. Nu simt decât o milă îndepărtată pentru acele creaturi fragile și prostești. Dar apoi îmi amintesc că sunt o persoană, pe cale să privesc cum o altă persoană este

strivită până la moarte, iar picioarele încep să mi se miște.

Umărul meu o izbește pe Baine în burtă, scoțându-i aerul din plămâni și aruncând-o la pământ în stil de mare film de acțiune. Se lovește de pământ cu un zgomot surd, ca un pepene pe asfalt, exact când sicomorul se prăbușește în jurul nostru. Trunchiul ne ratează, dar coroana îmi lovește și îmi agață spatele cocoșat, rupându-mi hainele, zgâriind pielea.

Tăcere. Respir o dată, apoi de două ori, înainte de a mă ridica din poziția ghemuită. Baine se chinuie să se ridice în picioare, cu părul ei scump ciufulit și cu umflături albe crescându-i pe obraji. De aproape, pot vedea că acele crestături negre sunt zeci de răni mici și însângerate. Buzele ei arată ca un sâmbure umed și catifelat al unei piersici.

— Cum ai… Nu contează, nu mă p-poți opri.

Ceva întunecat se scurge din tâmpla lui Baine, iar ochii ei nu se concentrează cum trebuie. Pare slabă și moale, iar eu descopăr că nu-mi mai e deloc frică de ea.

Mi-e frică, însă, de Fiară, care acum se profilează deasupra noastră ca un val în creștere. Ochii ei sunt ațintiți asupra mea, întunecați și nebuni.

Mă scol în picioare, ridicând sabia din instinct. E nevoie de un efort uriaș pentru a o coborî, pentru a slăbi strânsoarea și a o lăsa să cadă înapoi pe spatele alb și moale al frunzelor de sicomor.

„Împrietenește-te cu Fiarele". Atât de simplu, atât de nefiresc. Mă întreb ce l-a costat pe Arthur să-și lase

sabia în urmă, să se apropie de cei mai vechi dușmani ai lui fără o armă.

Pentru mine e mai ușor. Am citit cărțile lui Eleanor atât de des încât coșmarurile ei mi se păreau prieteni vechi. Uneori, în zilele mai rele, îmi imaginam că Fiarele mă vor întâmpina ca pe una a lor, o altă creatură cu colți, și mă vor lăsa să dorm în Subpământ pentru totdeauna.

— Te rog! Vocea mea se frânge la aceste cuvinte, devenind răgușită: Te rog! Nu vreau să te rănesc.

Fiara mă privește. Fiecare instinct disperat, fiecare celulă din corpul meu îmi spune să fug, să iau o armă, să pun orice între mine și coșmarul care se uită în jos la mine.

În schimb, îmi întind mâna stângă, însângerată, cu palma în sus, ca și cum Fiara ar fi doar un câine ciudat pe care l-am întâlnit în spatele rulotei cuiva. Închid ochii strâns.

Mă gândesc: „Sânge Gravely". Mă gândesc: „Ăsta nu e numele meu".

Un fior imperceptibil îmi atinge pielea, o presiune slabă pe mâna mea. Deschid ochii și îmi găsesc palma linsă și curățată, rana fără sânge și albă. Fiara își trece o limbă lungă și argintie peste buze.

Ar putea să-mi fie rău. Aș putea să râd.

— Trebuie să mă duc jos. În Subpământ.

O parte din mine stă în afara mea, privind scena ca și cum ar fi una dintre poveștile cu fantome pe care i le spuneam lui Jasper. Propria mea imagine se estompează în mintea mea, contopindu-se cu cea a micuței Nora Lee.

Un sunet ondulant, ca un bâzâit, se ridică în jurul nostru și, pentru o clipă nebunească, mă gândesc că Fiara toarce. Dar e pisica iadului, care apare dintre copaci și se înfășoară în jurul picioarelor din față ale Fiarei. Întâlnesc ochii Fiarei și îi găsesc subtil schimbați. Sunt în continuare de același negru abisal, dar au o blândețe, o tristețe dureroasă. Îmi vine în minte o imagine, aceiași ochi privind în sus, spre mine, de pe un câmp de flori.

— Nu! șoptesc, iar pisica iadului îmi aruncă o privire rece, de chihlimbar, frecându-și obrazul de blana de culoarea ceții. Îmi trece prin minte faptul că a fost vreodată atât de afectuoasă doar cu o singură ființă vie.

Mă întind spre Fiară fără să hotărăsc asta, la fel cum m-am întins spre Arthur peste patul gol. Pentru o clipă, cred că va funcționa. Cred că îmi va da cheia și mă va conduce în jos, dar ea dă înapoi înainte ca mâna mea să o atingă, cu ochii triști și aprigi. Apoi dispare, evaporându-se pe alee și luând cu ea singura mea cale spre Subpământ.

Pisica iadului îmi aruncă o privire lungă și acuzatoare înainte de a tropăi după ea.

Teama crește din nou, umplându-mi urechile, gura, înecându-mă. Era ceva din Arthur în Fiara aia, Dumnezeu știe cum, ceea ce înseamnă că el e deja dispărut. E în adânc sub pământ, mai în adânc decât cele mai lungi rădăcini ale celui mai bătrân stejar, la fel ca Nora Lee.

Dar ea nu a fost prima, nu-i așa? Iepurele i-a arătat drumul în jos. Într-o altă versiune, Nathaniel Boone a

fost cel care i-a spus lui Eleanor Starling. Poveștile se oglindesc una în alta prea mult pentru a fi coincidențe; e o singură istorie povestită în zeci de moduri diferite. Dar toate sunt de acord: cu mult înainte de Casa Starling, cu mult înainte de Eleanor și de cheile ei, a existat o altă cale de acces în Subpământ.
Niște degete reci mă apucă de gleznă. Baine s-a ridicat într-un cot și sângele îi înmoaie gulerul apretat al cămășii.
— D-deschiderea. Unde e?
Unii dintre soldații ei s-au retras, însă alții înaintează printre copaci, continuând să se apropie de Casă.
— Oamenii mei or s-o descopere până la urmă, desigur, dar dacă tu ne ajuți…
Pupilele ei sunt diferite una de cealaltă, de mărimi nepotrivite. Una dintre rănile din jurul gurii i-a ajuns până la dinți; pot să văd albul umed al osului.
Îmi smulg piciorul din strânsoarea ei.
— Ar trebui să plecați de aici. Cheamă-ți oamenii și du-te.
Baine încearcă unul dintre hohotele ei de râs sofisticate, dar îi iese disonant, mult prea acut.
— Ce, *acum*? Când suntem atât de aproape?
Pentru o secundă neplăcută îmi amintește de mama: o femeie ale cărei dorințe copleșesc orice altceva, o poftă nesfârșită.
— Am trecut de porți. De blestematele de păsări – eu îmi imaginez zeci de ciocuri galbene și ascuțite săpând în carnea ei, iar și iar – și tu crezi că o să mă opresc acum?

— Dacă intri în Casa aia, îți garantez că o să ai probleme.

Sună ca o cacealma, dar nu e altceva decât adevărul. Simt Casa în spatele meu ca pe o ființă vie, un câine de pază cu blana zbârlită. Explozia pare că a împins-o dincolo de o limită secretă, a trimis întreaga structură un pic mai departe de realitate. Acum e mai puțin o casă și mai degrabă ideea uneia, iar o casă e menită să adăpostească niște oameni și să-i țină departe pe ceilalți. Dacă Baine își forțează intrarea pe ușă, nu va întâlni decât nenorocire.

Nu mă ascultă. Scrutează pământul cu privirea ei nepotrivită, clipind prea des. Ochii ei surprind strălucirea metalică a unui inel cu chei și se aruncă după el, strângându-l la piept ca și cum ar crede că aș putea încerca să i-l iau, ca și cum încă își imaginează că are ceva ce îmi doresc eu.

Prin mine se scurge o milă chinuită, plină de resentimente. Dintr-odată m-am săturat să stau aici și să vorbesc cu această creatură rea și pustie.

— Continuă să le ții tu, îi spun, nu lipsit de amabilitate. N-am nevoie de ele.

Până să deschidă gura să-mi răspundă cu o altă ofertă, amenințare sau mită, eu deja am plecat, alergând spre porțile din față.

Mă doare să părăsesc domeniul Starling. Să pășesc dincolo de limita proprietății e ca și cum m-aș smulge dintr-o tufă de mărăcini, lăsând în urmă sânge și piele.

Porțile se deschid larg pentru mine, iar eu trec prin ele, ignorând figurile care se zvârcolesc și scâncesc,

încurcate în metal. Animalele de fier se agită la marginea câmpului meu vizual, cu părțile laterale alunecoase și roșii în lumina lunii.
Mă simt mai mică de partea cealaltă, mai puțină decât eram dincolo.
Camioneta lui Arthur așteaptă exact acolo unde am lăsat-o, doar că acum e ascunsă de două dube negre și vreo șase oameni. Mă pregătesc pentru întrebări și acuzații, căutând o minciună care să explice de ce sunt desculță și cu mâinile pline de sânge, dar nu primesc decât priviri glaciale. Cineva dintre ei face gesturi violente către însoțitorul ei, spunând:
— Concediază-mă, dracului! Eu nu mă întorc înăuntru!
Altcineva stă prăbușit pe bara de protecție din spate, plângând încet în mâini.
Mă strecor la volan și încerc cheia de două-trei ori înainte ca motorul să pornească. Încerc să nu mă gândesc unde mă duc, sau cât de adânc e râul, sau dacă pot găsi vechile mine prin ceața ridicată.
Podul se profilează din ceață ca o cutie toracică neagră, cu traversele evidențiate de luminile centralei electrice de peste râu. Monturile pumnului îmi sunt ascuțite și albe pe volan. Aud cum drumul se schimbă sub anvelope, devenind plin de gropi și accidentat, iar eu îmi țin ochii bine fixați pe celălalt capăt al podului.
Dar capătul e blocat. Sunt vehicule parcate în unghiuri nepotrivite de-a latul drumului, cioburi de sticlă aruncate ca un sclipici peste tot. O lumină clipește, infuzând ceața cu roșu și albastru. Prin lumina stroboscopică pot distinge forma îndesată a unui

Pontiac vechi și silueta unei pălării de cowboy. Se pare că agentul Mayhew și-a recuperat, cumva, luminile stupide de la polițiștii adevărați.
Apăs frâna suficient de tare încât să fac cauciucurile să scârțâie. Pălăria de cowboy se ridică, înclinându-se în direcția mea și știu, cu o bruscă certitudine, că nu voi reuși să trec de el. Mayhew n-a avut niciodată nevoie de prea multe scuze ca să-mi pună cătușele, iar acum sunt plină de sânge la locul unui accident grav, după ce, cumva, i-am scăpat pentru incendiul de la motel, cu câteva ore mai devreme. Chiar și cineva fără resentimente personale ar avea, probabil, câteva întrebări pentru mine.
Dar minele sunt pe malul lui Mayhew, pe terenul lui Gravely. Îmi imaginez scândurile putrezite, firele verzi, nesfârșite, ale vițelor de *kudzu*. Chiar după curbă este o scurtă bucată de drum în jos, plecând din șosea.
Sau în sus, din râu.
Mânerul portierei e alunecos sub palmele mele transpirate. Vechile traverse de cale ferată sunt aspre sub picioarele mele. O lanternă lucește în direcția mea, înăbușită de ceață, urmată de un strigăt.
— Cine-i acolo? Tu ești, fată?
Îmi simt picioarele foarte departe de trunchi și slab legate, ca membrele atârnânde ale unei păpuși neglijate. Mă poartă până la marginea podului. Ceața e atât de densă și de vâscoasă în noaptea asta încât nici măcar nu pot vedea râul, doar curbura degetelor mele de la picioare peste margine și apoi nimic. Îl pot auzi, totuși: același cântec dulce, de sirenă, pe care îl aud în cap încă

de la accident, vuietul nesfârșit al râului care mă cheamă înapoi în jos.

Îmi spun că nu va fi atât de rece în perioada asta a anului. Îmi spun că obișnuiam să sar tot timpul, înainte ca trupul meu să știe cum să se teamă, pe vremea când credeam că mama, Jasper și cu mine eram de neatins, inviolabili, nu atât norocoși, cât prea rapizi pentru ca ghinionul să ne prindă din urmă. Număr încet, invers, de la zece, așa cum m-a învățat domnul Cole.

Nu funcționează. Picioarele îmi rămân rigide și nemișcate. Inima îmi zvâcnește în gât. Simt vibrația bocancilor lui Mayhew apropiindu-se, văd lumina albastră, bolnăvicioasă, a lanternei pe pielea mea.

Pur și simplu nu pot s-o fac. N-am s-o fac. Am avut prea multe coșmaruri cu scufundări, m-am luptat prea mult să rămân pe uscat.

Doar că: Arthur a coborât, și îl cunosc prea bine ca să-mi imaginez că nu se va întoarce sus dacă nu-l trag eu după mine, ca pe o Euridice încruntată. Îi cunosc maxilarul dur și alunecarea moale a buzelor, cunosc vinovăția teribilă care îl conduce și cicatricile pe care le-a lăsat în urmă. Știu că el reprezintă ceea ce am urmărit și am râvnit, am căutat, am așteptat și am sperat toată viața mea: un cămin.

Pășesc în ceață și mă las purtată în jos, încet și ușor. Alunec în râu cu ușurință, aproape cu gentilețe, ca și cum apa m-ar aștepta cu brațele deschise.

CAPITOLUL 29

N-am fost niciodată o înotătoare puternică și au trecut unsprezece ani de când n-am mai intrat în apă adâncă.

Bev spunea că existase o piscină publică în Bowling Green, dar au umplut-o cu ciment în loc să o desegregheze în ’64, așa că cei mai mulți copii nu știu să înoate decât câinește, atât cât să se țină cu bărbia deasupra apei.

În seara asta nici măcar atât nu fac. Mă las purtată de curent spre sud, cu degetele de la picioare agățându-se uneori de buruieni și pietre, cu gura plină de gustul metalic al apei. Fața mea se ridică la suprafață de trei ori înainte de a vedea întinderea de mal de sub exploatările miniere. Nu sunt sigură cum de o recunosc în întuneric, dar o recunosc, doar după înclinarea anume a unui stejar, după curbura malului. Se pare că hărțile pe care ți le faci în copilărie nu se șterg niciodată, ci doar sunt împăturite până când ai din nou nevoie de ele.

Mă zbat spre țărm și mă târăsc pe mâini și pe genunchi. Nămolul de sub unghiile mele îmi provoacă reflux de bilă până în gât, iar eu îmi irosesc cinci răsuflări adânci reamintindu-mi că nu mai am cincisprezece ani și că în spatele meu nu se scufundă un Corvette roșu. Mă ridic, iar picioarele mele sunt o pereche de bețe de chibrituri, fără articulații și fragile.

Vocile cad de pe podul de deasupra, lovind apa și răsunând în josul râului. Aud cuvintele „unde“ și „Iisuse“. O rază de lumină face un tunel prin ceață, îndreptată spre locul în care corpul meu s-a scufundat în apă. Aproape că mi-l pot imagina pe agentul Mayhew clătinând din cap, dojenitor și evlavios: „La fel ca mama ei“.

Poate că are dreptate. Mama mea s-a zbătut, a luptat și a sperat până la sfârșit, și la fel voi face și eu.

Mă târăsc pe mal, argila alunecă sub picioarele mele. Nu pot vedea intrarea în puț sub masa întunecată de buruieni, așa că lovesc cu pumnul de mal până când sună a gol. Sfâșii vițele ca un animal care sapă o vizuină, rup vrejuri lungi de *kudzu*, smulg iedera cu mișcări neregulate, până când aerul miroase a ud și a verde și palmele mele sunt lipicioase de sevă. În fulgerele roșu-albastru văd lemnul vechi, rămășițele ruginite ale unui semn pe care acum scrie, amenințător, „ANGER“[40]. Scândurile s-au copt de putreziciune, iar ceața se strecoară prin crăpături și se scurge până la râu. Aproape că mă simt ușurată s-o văd, pentru că înseamnă că am avut dreptate și că mai există o altă cale de coborâre spre Subpământ.

Lemnul se sfărâmă în mâinile mele, revărsând pe mânecile mele pământ bogat și carcase de gândaci. Aerul care se scurge din mină este stătut și puturos, ca o cameră de motel lăsată toată vara cu aerul condiționat oprit și ferestrele închise. Gaura pe care am făcut-o nu-mi arată decât un negru fără detalii, un întuneric atât de complet încât pare aproape solid.

Dau cu piciorul prin ultimele scânduri și intru în mină. Nu am nicio lumină, nicio hartă, niciun plan, în afară de a-mi pune o mână pe peretele de piatră umedă și de a merge, simțindu-mă ca un copil care a acceptat o provocare pe care nu ar fi trebuit să o accepte și care ar vrea mult să dea înapoi.

Solul e neplăcut de moale, degetele mele de la picioare se scufundă în aluviuni de pământ și ciuperci, urmate de ridicături bruște de rocă ascuțită, apoi de calcar lipicios. Îmi pocnesc puternic tibia de un lemn căzut și mă cațăr peste el cu stângăcie, orbește. În unele locuri, pereții s-au prăbușit spre interior, astfel încât trebuie să mă târăsc peste grămadă, cu spinarea frecându-se de tavan. Aerul e rece și puturos în fața mea. Peretele dispare uneori de sub mâna mea, când se ramifică un tunel, dar nu ezit niciodată mult timp. Aleg orice direcție mă duce în jos.

Înaintez și mai adânc. Tot mai adânc. Îmi imaginez greutatea care se acumulează deasupra mea: pământ și rădăcini de copaci, parcări pavate, „oasele“ mari, de metal, ale lui Big Jack însuși.

Tunelul se îngustează, iar bârnele devin tot mai rare, mai puțin pătrate. În curând, puțul nu e mai lat decât

umerii mei, o gaură de șobolan săpată grosolan în pământ. Mă gândesc la povestea pe care Charlotte mi-a pus-o s-o ascult în bibliotecă, vocea acelei bătrâne tremurând de o teamă care se transmitea în familia ei ca o otravă lentă. Sub palmă, care acum e iritată și mă înțeapă de la târârea pe piatră, pot simți cicatricile disperate ale târnăcoapelor și burghielor, urmele zgârieturilor oamenilor împinși dincolo de ei înșiși, în nebunie.
Mă gândesc la familia Gravely, cu măreața lor casă cu coloane și cu mesele lor de duminică, înconjurați de un întreg oraș care îi admiră, îi urăște și se bazează pe ei, care nu se gândește nici măcar o clipă la acest loc. Această mină, îngropată sub ei ca un cadavru, ca un păcat ascuns sub o saltea. Am sentimentul brusc și urât că Edenul a meritat fiecare an de ghinion, fiecare vis urât, fiecare Fiară care a pășit pe străzi.
În fața mea văd lumină. Cea mai slabă strălucire, ca în ultimele momente ale unei baghete fosforescente. După atâta timp petrecut în întuneric nu am încredere în ea, dar dispare când închid ochii și revine când îi deschid.
Lumina devine mai puternică. Puțul devine mai mic. Aerul mi se coagulează în gât, gros și umed, iar din pietre se ridică un zgomot, o năvală neîncetată. Piciorul meu cade pe ceva neted și scobit, care se sparge ca un ou. În penumbra stranie pot distinge o orbită, o jumătate de rânjet, o încâlceală de vertebre și falange. Par teribil de mici. De undeva de departe, de sus, de deasupra mea, vine dorința oarecum isterică de a face o

poză și de a-i trimite un mesaj lui Lacey, ca dovadă că Willy Floyd nu a fost sacrificat într-un ritual satanic.

Calc peste oasele lui Willy și mă întorc pe o parte pentru a răzbi după o ultimă curbă, contorsionându-mă printr-o ultimă fisură disperată, apoi mă împleticesc în spațiul deschis. Genunchii mei se lovesc de piatră, iar eu îmi arunc brațele în sus, așteptând dinți sau gheare, vreun atac din partea a ceea ce trăiește jos, în acest iad de sub lume.

Dar nu e un iad. E o peșteră lungă, care se retrage în întuneric în ambele direcții. Pe peretele opus se află o ușă arcuită, încastrată în perete, și un set de scări care se ridică în întuneric. Treptele mă atrag, ciudat de familiare, și știu că duc la o ușă încuiată și la o pivniță plină de moloz, la o casă care se prăbușește ca un soldat bătrân după un război lung.

Iar între scări și mine, curgând ca o panglică palidă prin mijlocul peșterii, se află un râu.

Mă gândesc, vag, că ar fi trebuit să ghicesc. Ar fi trebuit să-mi dau seama după sicomorii care mărginesc aleea spre Casa Starling, după glicina care îi umple pereții. Plante care preferă malurile pâraielor și mlaștinile, adânciturile și văile joase, care nu se usucă niciodată pe de-a-ntregul. Rădăcinile lor au ajuns până aici, viermuind prin tavanul peșterii ca să-și târască degetele albe în acest râu subteran, bând pe săturate.

Curentul e rapid, dar ciudat de cleios, de tulbure. Apa este de un gri bolnăvicios, ca râul Mud după o furtună mare, când compania de utilități trebuie să trimită avize de fierbere a apei. Un strat subțire de ceață se așterne la

suprafața râului. În lumina ei palidă, visătoare, pot vedea două forme prinse sub curent.

Cadavre. Ochi închiși. Membre plutind.

Unul dintre ele este o femeie de vârstă mijlocie, oarecum urâtă, purtând o rochie lungă, fără culoare, care mi se pare un costum, o recuzită de la cabina foto Old Time din Gatlinburg. Doar că știu că nu este, pentru că o recunosc. Gura ei dură și mică precum un măr timpuriu, fața prea lungă, mânecile pătate de cerneală. Am poza ei salvată pe laptopul lui Jasper, copiată de pe pagina ei din Wiki.

Eleanor Starling ar trebui să nu mai fie nimic altceva decât pământ acum, poate câțiva molari și metatarsiene, semiluna unui craniu, dar pielea ei este netedă și flexibilă sub apă, ca și cum ar dormi pur și simplu.

Cealaltă persoană, desigur, este Arthur Starling. E mai greu să-i disting trăsăturile pentru că apa curge mai învolburată deasupra lui, ca și cum corpul lui ar fi o piatră zimțată. Aproape că pare să fiarbă, iar sub torent tatuajele lui par bășicate, iritate, ca și cum râului nu-i plac semnele pe care și le-a sculptat în piele și vrea să le spele.

Pășesc în curent fără să mă hotărăsc să o fac. Apa are exact aceeași temperatură ca și pielea mea, așa că o pot vedea urcându-mi pe picioare – glezne, tibii, genunchi, coapse –, dar abia dacă o simt. Ajung la gulerul lui Arthur, ținându-mi bărbia chiar deasupra apei, și trag tare.

El nu se mişcă. Pare că buzunarele lui ar fi pline de pietre, că mâinile îi sunt încleştate în albia râului, ţinându-l strâns. Încerc apoi cu Eleanor, pentru că, de ce nu; pentru că nu există niciun lucru pe care să nu-l încerc acum. Pe jumătate mă aştept să i se rupă carnea sub atingerea mea, ca la una dintre acele mumii expuse la lumină după mii de ani, dar ea se simte exact ca Arthur: moale şi vie, dar ancorată.

Strig un singur „Nu!", cu răutate, şi lovesc cu pumnul în râu. Apa mă stropeşte pe faţă, îmi curge în gură. Are un gust greşit. Dulce şi bogat şi metalic, ca mierea şi sângele. Înghit din reflex şi râul îmi lasă o dâră uleioasă pe gât.

Mă cuprinde o somnolenţă bolnăvicioasă. Simt nevoia să mă întind în apa caldă ca pielea şi să dorm. Mă împotrivesc, gândindu-mă la Dorothy şi la Rip Van Winkle şi la toţi proştii care au adormit în cercurile zânelor.

Dar apoi mă gândesc la poveşti mai vechi. Mă gândesc la cele cinci râuri ale lumii de dincolo: uitare, suferinţă, jale, furie, foc. Mă gândesc la acea notă scrisă de mână, pe care am găsit-o cu mult timp în urmă pe marginea volumului lui Ovidius: „Un al şaselea râu?"

Singurul mod de a intra în lumea de dincolo este să traversezi un râu; singurul mod de a intra pe tărâmul zânelor este să adormi. Nu sunt încă în Subpământ, dar ştiu cum să ajung acolo.

Iau apa în palme, o mână de argint, şi beau cu sete.

Somnul se mişcă prin mine, ca o maree, inexorabil. Mă întind pe spate şi simt cum părul mi se ridică de pe

scalp și plutește în jurul feței mele într-un halou însângerat. Închid ochii și deschid gura, iar râul intră înăuntru. Îmi umple gura, alunecă printre dinți, curge ca un sirop cald în plămâni.
Mâna mea o găsește pe cea a lui Arthur. Mă întind lângă el pe albia râului și dorm.
Sunt trează. (Încă dorm.)
Stau în fața Casei Starling, cerul are culoarea argilei, aerul e cald și nemișcat. (Încă stau întinsă în albia râului. Am nămol sub spinare și apă în gât.)
Arthur este și el aici. Nu este, știu că nu este – undeva deasupra încă îi simt degetele sub ale mele, dar aici, în Subpământ, el e treaz.
Stă cu spatele la mine, puțin mai departe pe alee. Nu-i pot vedea decât silueta, dar îl recunosc după încâlceala prea lungă a părului și după forma maxilarului, după felul în care ține călcâiele înfipte în pământ și umerii încordați. Arată ca o persoană care și-a ales direcția și nu o va schimba.
Între Arthur și Casă, supraveghindu-l cu gropile negre ale ochilor lor, se află Fiarele. Sunt mai substanțiale aici jos, mai reale și mai îngrozitoare prin realitatea lor. Acum nu mai sunt făcute din ceață, ci din carne; pot vedea tendoanele mișcându-se sub pielea lăptoasă, noduri de oase la fiecare articulație, gheare care aplatizează iarba lungă. Nici una dintre ele nu se mișcă, dar toate îl privesc pe omul care stă la picioarele lor.
— Arthur!
E la fel ca în noaptea aceea îngrozitoare în care s-a luptat cu Fiara. Nu se mișca, dar acum o liniște nouă și

îngrozitoare se așterne peste el. Când își întoarce capul spre mine pare nefiresc de anevoios și lent, ca o statuie care se uită peste umăr. Buzele i se mișcă și s-ar putea să fie cuvântul „cum“. Ar putea fi prima silabă a numelui meu. Hotărăsc că nu contează.

Alerg spre el, împiedicându-mă pe aleea întunecată. Mă prinde cu stângăcie la pieptul lui, cu o singură mână, pentru că în cealaltă mână are o sabie. Veche și zdrențuită, încrustată cu forme ciudate, de argint, care strălucesc foarte slab: sabia Starling, aceeași pe care am lăsat-o abandonată în lumea de sus.

Arthur se îndepărtează, mă strânge puternic de umăr.

— Ce cauți aici? Cum ai… M-am asigurat că…

— Taci! *Taci!*

Toată teroarea, panica și durerea mea, tot ce am simțit de când m-am întins spre el în noapte și nu am găsit nimic altceva decât cearșafuri reci, iese clocotind la suprafață. Știu că ne aflăm într-un nu-tocmai-vis sinistru cu monștri gata să atace, dar sunt atât de furioasă încât îmi simt furia bătând ca un al doilea puls în craniu. Nu pot să vorbesc, așa că îl lovesc, bine și tare, chiar în locul în care se întâlnesc coastele.

— *Au…*

— O meriți! M-ai lăsat singură acolo sus, după ce… după ce am crezut că poate cuiva îi pasă cât de cât de mine…

— Îmi *pasă*, și de asta trebuia să…

— Să mă părăsești? Nelăsându-mi altceva decât o sabie și un nenorocit de testament?

— Am încercat… N-am vrut…

Dar eu nu vreau ca el să explice sau să-și ceară scuze, pentru că încă sunt supărată. Pentru că, dacă încetez să mai fiu supărată fie și o secundă măcar, o să încep să plâng.

— Ei bine, eu nu le vreau. Nu le-am vrut niciodată. Te-am vrut *pe tine*, ticălosule, *prost* nenorocit, și dacă tu nu voiai să te urmez aici jos poate că n-ar fi trebuit să pleci!

Încetează să mai încerce să explice și mă sărută. Începe dur – o coliziune dureroasă a buzelor și a dinților, gustul de sânge și de furie se scurge ca un metal încins în gurile noastre – însă pe urmă mâna lui alunecă de pe umărul meu pe ceafă și degetul mare îmi cuprinde linia maxilarului. Gura lui devine blândă peste a mea.

Când se îndepărtează, glasul lui sună răgușit:

— N-am vrut să mă urmezi. Își sprijină fruntea de a mea și șoptește următoarele cuvinte răsuflând pe pielea mea: Slavă Domnului că ai făcut-o!

Constat că mâinile mele îi strâng cămașa în pumni. Le desfac, așezându-le peste locul în care l-am lovit, fără să-mi pară prea rău.

— Unde suntem?

Ridic ochii spre Fiarele încă nemișcate, care încă ne privesc ca niște păsări de pradă așteptând perechea de șoricei să iasă în câmp deschis.

— Nu știu. Corpul lui Arthur se lasă pe spate ca să se poată uita la Fiare: M-am gândit că dacă aflu de unde vin aș putea pune capăt la toate astea, ca și când aș călca sub picioare un cuib de viespi. M-am gândit că o să găsesc o altă lume, nu…

Ochii lui alunecă spre forma familiară a Casei Starling, înălțându-se deasupra Fiarelor.
Îi urmăresc privirea și descopăr ceva mic și palid la una dintre ferestre. O față. O fetiță.
E slabă și cu aspect fragil, cu o piele atât de palidă încât e aproape translucidă și cu umeri atât de ascuțiți încât par aripile strânse ale unei păsări mici și negre. Poartă o rochie demodată, cu guler înalt, și ne privește complet inexpresiv.
Găsesc încheietura mâinii lui Arthur și o strâng o singură dată. Știu momentul în care o observă pe fată pentru că un fior îi străbate trupul.
— Ce se întâmplă dacă înaintezi spre casă? întreb.
— Atacă.
Bărbia lui Arthur arată spre una dintre Fiare, o creatură cu pene și prea mulți dinți. Ține unul dintre picioare adunat în puful alb de pe piept. Sângele ei pare de un roșu strident în acel loc lipsit de culoare.
— Aha. O fixez cu intensitate pe fata de la fereastră și îmi dau cu presupusul, ridicând glasul: Nora Lee?
Strig numele, dar fata nu tresare. Știu că am dreptate, totuși – am văzut chipul acela mic și ascuțit în paginile din *Subpământ*, m-am visat purtând rochia aceea veche și ponosită, fugind în jos și departe de tot.
Mă încrunt până când fața ei începe să se tulbure în viziunea mea. Se contopește cu chipul care mă privea din portretul din Casa Starling, chipul pe care l-am văzut dormind în râu. Știam deja că poveștile lor erau, fiecare, reflexia distorsionată a celeilalte, ca o singură fată reflectată într-o oglindă crăpată. Literele numelui ei

dansează în capul meu, făcând piruete grațioase spre noi poziții.

— Eleanor?

Nu strig de data asta, dar nici nu e nevoie să o fac. Fata se dă înapoi de la fereastră, iar ochii ei se întâlnesc cu ai mei.

---

[40] Danger – „pericol"; „anger" – furie, în lb. engleză, în original (n. tr.).

CAPITOLUL 30

Până să-i rostesc numele, fața lui Eleanor Starling era complet goală, ochii ei fiind ca o pereche de puncte negre și apăsate, scrise în centrul unei pagini albe. Privea în jos la Fiarele adunate, fără consternare sau surpriză. M-am întrebat dacă mai simțea ceva sau dacă acest loc o redusese la o ilustrație subțire mai degrabă decât o persoană.
Dar sunetul adevăratului ei nume o izbește ca un pumn prin fereastră. Ochii i se măresc. Buzele i se întredeschid, ca și cum ar putea gusta cuvântul prin sticlă. Se uită la mine cu atenție, aproape flămândă, înainte de a se întoarce brusc. Dispare în umbra casei.
— Arthur, cred că... încep, dar un sunet mă întrerupe. Un urlet înalt și șovăitor, ca o pisică încolțită sau un coiot îndepărtat.
O altă Fiară îl preia, apoi încă una. O undă se mișcă prin ele. O copită lovește pământul. Nu mai sunt impasibile.

Scot un zgomot undeva între un scâncet și o pufnitură.
— Credeam că te-ai împrietenit cu ele, sau așa ceva.
— Se pare că n-a ținut.
Vocea lui Arthur e seacă, dar ridică din nou sabia, cu un cot în sus, cu lama așezată de-a latul pe antebraț.
— Du-te la Casă, Opal.
Ochii mei alunecă între Fiarele care pândesc tot mai aproape și nodul dur al feței lui.
— Pentru că tu crezi că asta e calea de ieșire de aici sau pentru că iar te comporți ca un ticălos?
Jumătate din gura lui se curbează, fără bucurie.
— Da. Curba se aplatizează: Te rog, Opal! De data asta, doar de data asta, o să pleci atunci când îți cer?
Ideea e: cred că are dreptate. Cred că dacă există o cale de a distruge acest loc sau de a scăpa de el, Eleanor Starling o știe. Trag aer în piept, scurt și greu.
— Bine. Bine. Dar nu... nu poți... Înghițitul este mai greu decât ar trebui să fie: Nu te las să te omori luptând cu creaturile astea. Nici măcar nu cred că sabia aia e *reală*...
Arthur lovește cu o mișcare largă, de avertizare, spre una dintre Fiare și aceasta șuieră, retrăgându-se.
— Destul de reală, spune el.
— Bine! Nu contează! Dar mă întorc după tine și, dacă ești mort, o să te ucid!
Zâmbește cu acel zâmbet mic și amar, așa că îl lovesc din nou.
— Nu glumesc! Mă duc, dacă tu juri să rămâi.
Poate e din cauza felului în care mi se frânge vocea la ultimul cuvânt. Poate că el vrea doar să plec. Dar mă

privește în ochi și dă din cap o dată, atât de adânc încât e aproape o plecăciune, sau un jurământ.

Nu e de ajuns; e tot ce avem înainte ca Fiarele să se repeadă la noi. E un iad – buzele se retrag peste caninii lungi și perlați, mușchii se încordează, ghearele se întind –, dar așa e și Arthur Starling. Sabia se mișcă în arcuri și mușcă, ciopârțește și cântă, tăind atât de repede prin aer încât lasă o dâră argintie în urma ei. Nu există frumusețe în mișcările lui, nu există grație. Nu arată ca un dansator. Arată ca un băiat care a vrut să cultive flori, dar a primit, în schimb, o sabie. Arată ca un om care a renunțat de mult la speranță, dar care continuă să lupte oricum, la nesfârșit. Arată ca un Protector al Casei Starling, plecat la război.

Arthur face doi pași înainte, încă unul la stânga. Taie, rapid și brutal, și smulge lama din osul sfărâmat. Fiarele se îndepărtează de el, doar puțin, și iată: o cale spre Casă.

Nu ezit. Alerg, cu brațele strânse la piept, cu capul plecat.

Picioarele mele lovesc piatra. Urc în zbor treptele Casei Starling și mă izbesc puternic de ușă. E încuiată.

Dar cu siguranță, chiar și în orice versiune strâmbă, cu susul în jos, a lumii în care ne aflăm, Casa Starling nu se va întoarce împotriva mea. De luni de zile o hrănesc cu sudoarea și timpul meu, cu dragostea și sângele meu. Numele meu este pe actul de proprietate și mâna mea a ținut sabia; eu sunt Protectorul.

Îmi apăs palma pe lemnul plin de cicatrici și spun, încet:

— Te rog!

Îmi vărs toată dorința în acest cuvânt, toată speranța mea nebună.

Simt o înmuiere a spațiului din jurul meu, un sentiment de irealitate, ca și cum ai fi într-un vis și ți-ai da seama, brusc, că visezi. Lumea se îndoaie pentru mine.

Încuietoarea pocnește. Ușa se deschide. Mă uit o singură dată înapoi la Arthur – cavalerul meu curajos și prost, idiotul meu perfect, încă luptând, forma lui dispărând sub un val de Fiare mârâind și urlând – înainte de a mă strecura în interiorul Casei Starling.

E o Casă Starling diferită de cea pe care o cunosc. Muchiile sunt ca trase cu rigla și tapetul e curat, fără întrerupătoare de lumină sau prize. Fiecare piesă de mobilier e lustruită și fiecare pardoseală strălucește. Pare proaspăt construită, de parcă zugravii au plecat acum o oră. E frumos, dar mă trezesc căutând pânze de păianjen și pete cu o durere ciudată în piept. Casa lasă senzația de simplă casă, o structură moartă care încă nu a învățat cum să viseze.

Eleanor nu e în hol, dar picioarele mele știu unde să meargă. Urc o scară, apoi încă una, și încă una, în camera de la mansardă care acum îi aparține lui Arthur, dar nu i-a aparținut întotdeauna.

Pare sumbră și goală în absența lui. Nu sunt desene agățate pe perete, nu sunt aprinse veioze cu lumină caldă. Există doar un pat îngust, de fier, pe care Eleanor stă cu gleznele încrucișate și mâinile strânse. În spatele ei, cu trupul încolăcit protector în jurul ei, cu

dimensiunile deformate hidos, pentru a încăpea în cameră, se află o Fiară. Aceasta are coarnele scurte și curbate ale unei capre, dar corpul îi este sinuos, aproape ca al unei pisici. Nu face nicio mișcare să mă atace, ci doar privește, cu vertebrele zvâcnind.

— Bună! spun, foarte stânjenită, pentru că nu știu ce ar trebui să îi spui unei fetițe care este și o femeie adultă, unui personaj fictiv care este și o persoană, unui răufăcător care ar putea fi și o victimă.

Se pare că am ales prost, pentru că Eleanor nu răspunde. Nici măcar nu clipește, doar mă privește cu ochii aceia negri și duri.

— Eu sunt Opal.

Ezit, nesigur dacă numele Gravely sau Starling i-ar face plăcere sau ar supăra-o, și îmi las prenumele neînsoțit.

Totuși, Eleanor mă privește. Mă simt brusc foarte obosită de această reprezentație de orfană gotică bântuită, obosită să aștept politicos în timp ce Arthur sângerează acolo jos, sub noi.

— Ascultă, îmi pare rău că te deranjez, dar am nevoie să-ți chemi, ăăă, prietenii. Fac un gest inconfortabil către Fiara încă încolăcită în spatele ei: Omul acela de acolo nu este dușmanul tău.

— Nu?

O parte rațională a creierului meu se crispează la sunetul vocii ei. E prea joasă, prea precisă, prea cunoscătoare, vocea unui adult în gura unei fetițe.

— A venit să facă război cu bietele mele Fiare, nu-i așa?

— Nu. Ei, bine, poate că da, dar e obligat. Știi ce fac ele, acolo sus? *Omoară* oameni! Ele… Mama mea…

O simt din nou, greutatea râului pe pieptul meu, răceala apei în plămâni.

O expresie ciudată, furișă, traversează trăsăturile lui Eleanor. Mă face să mă gândesc la Jasper când a lăsat pisica iadului să intre în camera 12, chiar dacă știa că are purici. E prima dată când Eleanor arată ca un copil adevărat.

— E în natura lor.

Aproape se bosumflă.

Îmi încrucișez brațele și folosesc aceeași voce pe care am folosit-o cu Jasper.

— Ce sunt ele, Eleanor? Ce este Subpământul? Asta e… Suntem în altă lume?

Mă simt prost rostind cuvintele, dar de asemenea stau în fantoma unei case care nu mai există de mai bine de un secol.

Eleanor s-a întors cu fața de la mine ca să netezească cu mâna cusătura gri a plăpumii ei.

— Cândva așa credeam.

Aș vrea să traversez camera și s-o scutur cu putere, dar Fiara ei mă privește cu un ochi mort, ca un cărbune. În schimb, o aștept să vorbească.

Eleanor îi mângâie creasta craniului, aproape cu dragoste.

— Cândva credeam că Fiarele vin din altă parte – Iadul, am crezut la început, apoi Raiul, apoi istoria, apoi mitul – dar acum știu. Acum știu că au venit doar de la mine.

— Ce? rostesc, cu un grad de răbdare pe care îl găsesc admirabil, având în vedere că mi-am lăsat cea mai mare

parte a inimii pe iarba de la trei etaje sub noi. Ce înseamnă asta?
Eleanor își înclină capul și intonația ei se răcește.
— Dacă râul ăsta ar avea un nume, ca surorile sale din lumea subterană, acesta ar fi „Phantasos“, sau poate „Hypnos“, și i-ar aparține lui Morpheus.
Răsfoiesc amintiri uzate despre Edith Hamilton și *Metamorfoze*, încercând și nereușind să înțeleg, când Eleanor spune, cu blândețe:
— Este râul viselor.
Cuvântul „vise“ mă izbește ca o piatră aruncată. Se cufundă ușor în mintea mea, ca și cum l-aș fi așteptat, fără să lase valuri în urmă.
— Ce înseamnă asta? întreb, dar deja știu răspunsul.
— Înseamnă că apele astea dau formă viselor noastre, oricât de urâte ar fi. Înseamnă că singurii monștri de aici sunt cei pe care îi creăm noi.
Eleanor se uită din nou la Fiara ei și mâinile ei mici dispar între smocurile albe ale blănii. Expresia din ochii ei e aproape tandră, ca a unei mame pentru un copil, sau ca a unui visător pentru visul preferat.
Mă cuprinde repulsia și furia.
— Tu i-ai creat? Tu... *De ce?*
Capul i se răsucește pe lujerul subțire al gâtului, nefiresc de rapid. Ochii îi sunt niște fante răutăcioase.
— Ție nu-ți pasă!
Sună ca o plângere veche, uzată de ani de folosință.
— Nimănui nu i-a păsat mai înainte, nimănui nu-i pasă acum! Niciunul dintre voi nu cunoaște adevărul și preferați ca lucrurile să rămână așa!

Cuvintele provoacă o rezonanță neplăcută în capul meu. Înghit în sec de două ori, cu gura uscată, și zic:

— Atunci spune-mi.

— N-o să asculți.

Tonul îi e încă jos și plin de răutate, însă acum există o emoție nouă ridicându-se din adâncurile ochilor ei. O foame veche și disperată, o dorință pe care a încercat s-o îngroape și nu a reușit.

Traversez podeaua, care aici nu scârțâie, și îngenunchez lângă pat.

— Spune-mi, Eleanor. O să ascult.

Aceasta este povestea mea.

Nimeni nu a ascultat-o înainte, iar dacă au ascultat-o nu au crezut-o, iar dacă au crezut-o nu le-a păsat. Sunt convinsă că și tu ești la fel, dar o voi spune oricum, pentru că a trecut foarte mult timp de când nu am avut cui să o spun.

Povestea mea începe cu povestea mamei mele, la fel ca poveștile tuturor. Și începe așa: A fost odată ca niciodată o tânără bogată care credea că era îndrăgostită. Dar de cum certificatul de căsătorie a fost semnat – sau, mai precis, de îndată ce toate conturile ei au fost puse pe numele soțului ei – tânărul a dispărut. A lăsat-o singură și de râsul lumii, mai mult decât ar fi trebuit să fie.

M-am născut în primăvara anului 1851. Mi-a pus numele Eleanor, după numele ei, și nu a rostit niciodată numele nostru de familie cu voce tare.

Mama mea a murit tânără – un cancer, au spus doctorii, dar eu cred că a fost amărăciunea – și tribunalele m-au trimis să locuiesc cu singura mea rudă în viață. Am luat

trenul până la Bowling Green și o barjă până la Eden. Tatăl meu nu mă mai văzuse niciodată, așa că a stat pe mal în timp ce pasagerii coborau de pe rampă. De fiecare dată când trecea o femeie tânără, întreba: „Eleanor Gravely?“ A fost prima dată când mi-am auzit numele rostit cu voce tare.

Tatăl meu trăia bine din banii mamei mele. El și cei doi frați mai mici ai săi, unchii mei, își înființaseră propria companie, Gravely Brothers Coal & Power, iar acum dețineau câteva sute de hectare, mai mult de zece oameni, cinci păsări cântătoare negre, importate din Europa, și o casă mare și albă pe deal. La început am crezut că aș putea avea o viață tolerabilă în acea casă, că mi-aș putea petrece zilele cosând și citind, învățând păsările cântece noi, dar unchii și tatăl meu erau oameni tare răi.

(Vrei să știi mai multe. Vrei fiecare detaliu mizerabil, înfiorător, vulgar. Dar cu siguranță îți poți imagina ce fel de păcate se ascund sub cuvântul „rău“, ca niște larve sub o piatră. Cu siguranță că forma exactă a rănilor nu contează atât de mult pe cât de mult dor și ale cui mâini le-au provocat.)

Erau oameni răi, și au devenit tot mai răi pe măsură ce războiul se înăsprea și cărbunele seca. Și-au consumat propriile profituri și au săpat adânc în cuferele mamei mele. Au băut mai mult și au dormit mai puțin. Au ajuns să urască fiecare bucățică de mâncare pe care o mâncam la masa lor, fiecare crustă veche pe care o strecuram în cușca păsărilor, și m-au pedepsit pentru asta.

Tatăl meu a fost cel mai rău dintre ei, fie și numai pentru că era cel mai în vârstă și avea șase ani în plus de practică

în cruzime. Am luat obiceiul să dorm cât de multe ore puteam, învăluindu-mă în vise despre colți și sânge, cuțite și arsenic. Dormeam când unchiul meu a venit să-mi spună că tatăl meu se înecase.

Nu am făcut-o eu. Jumătate din oraș m-a suspectat, și aproape că mi-aș dori să fi avut dreptate, te asigur că a meritat-o, dar cealaltă jumătate din Eden a dat vina pe mineri. Ceața se înălțase în acea noapte, iar când s-a risipit, tatăl meu era mort și nu mai existau sclavi în Eden.

Nu mi-am plâns tatăl, desigur. Unchiul meu John a stat lângă mine la mormânt, răsucindu-mi carnea din spatele brațelor cu atâta răutate încât era purpurie și verde în dimineața următoare, dar am refuzat să vărs o singură lacrimă pentru el. Poate că atunci au început zvonurile despre acea fată Gravely rece și ciudată. „Am auzit că ea l-a ucis“, se șoptea. „Am auzit că a zâmbit o singură dată, când prima lopată de pământ a lovit capacul sicriului tatălui ei“.

Dacă am zâmbit, am încetat repede. În lipsa unui testament, am moștenit averea rămasă de la tatăl meu, care aparținuse mai întâi mamei mele și care ar fi trebuit să-mi aparțină mie. Dar, cum nu eram încă majoră, situația mea s-a schimbat foarte puțin, cu excepția faptului că tutela mea s-a transferat de la un om rău la altul.

John Gravely era al doilea frate ca vârstă și al doilea ca răutate. Credeam că aș putea măcar să-i supraviețuiesc, dar încet-încet am devenit conștientă că mă urmărea mai atent decât o făcuse înainte. Mă studia ca și cum aș fi fost

o ecuație dificilă care trebuia rezolvată. M-a întrebat de două ori când era ziua mea de naștere și a bătut neliniștit cu degetele pe masă de fiecare dată când i-am răspuns.
În acea seară am numărat pe degete și mi-am dat seama că voi împlini optsprezece ani peste douăzeci și trei de zile. Iar la acea dată banii mei vor fi ai mei, iar unchii mei nu vor avea decât câteva mine falimentare, o colivie murdară și o nepoată bogată care nu le mai aparținea. Eram o pasăre cântătoare într-un bârlog de vulpoi, iar ei erau extrem de înfometați.
Credeam că mă va otrăvi sau mă va îneca. Credeam că mă va închide până când voi semna totul pentru el și fratele lui, sau că mă va trimite la un azil. Nici măcar nu ar fi trebuit să mituiască medicii; eram deja destul de bolnavă pe atunci. Îmi rodeam buzele până când mi-au făcut cruste. Nu-mi pieptănam niciodată părul. Nu mai cântam păsărelelor negre, ci le vorbeam doar în șoapte răgușite și nebunești. Dormeam și dormeam, pentru că până și coșmarurile erau preferabile realității.
Unchiul meu John nu m-a otrăvit și nici nu m-a închis. A venit cu o altă soluție, una pe care mă mustram că nu reușisem s-o anticipez. Era, la urma urmei, aceeași soluție pe care o găsise tatăl meu atunci când a cunoscut-o pe mama. El era un om sărac și rău, iar ea era o femeie bogată și slabă; ce putea fi mai ușor sau mai evident?
Dar, la șaptesprezece ani, probabil încă mai aveam o credință copilăroasă și idioată în regulile societății. Da, erau oameni răi. Da, auzisem plânsetele din mine și îi văzusem pe unchii mei întorcându-se de la căsuțe noaptea târziu. Dar asta era altceva, asta era *permis*. Eu

eram o tânără femeie albă, de familie bună, și încă mai credeam că existau anumite limite pe care nu le puteau depăși.

Așa că, atunci când unchiul meu John m-a chemat într-o dimineață la micul-dejun și mi-a spus că nu trebuie să-i mai spun unchi, nu am înțeles. Mi-a luat mâna stângă și mi-a pus un inel ieftin, de tablă, pe inelar și tot nu am înțeles. Mă simțeam greoi și ciudat, de parcă aș fi dormit. M-am uitat la unchiul meu Robert, cel mai tânăr și cel mai puțin crud dintre bărbații Gravely, și i-am văzut vaga expresie de dezgust de pe față, și abia atunci am înțeles.

Logodna noastră a fost anunțată în trei ziare diferite. Numele meu era trecut diferit în fiecare dintre ele. Eleanor Grand, Eleanor Gallows, Eleanor Gaunt. Poate că unchii mei au crezut că asta i-ar ajuta pe oameni să se convingă că au auzit greșit numele meu. „Fata aia nu a fost niciodată o Gravely", își puteau spune lor înșiși. „Probabil a fost un copil găsit, o orfană, o străină pe care am acceptat-o în mijlocul nostru".

Pentru că, desigur, așa făceau ei. N-au mărșăluit până la casa noastră mare și albă și nu l-au târât pe unchiul meu John în stradă. Nu l-au blestemat, nu l-au pedepsit și nici măcar nu i-au luat locul din prima bancă de la biserică. Pur și simplu și-au spus o poveste diferită, una care era mai ușor de crezut pentru că o mai auziseră și înainte: a fost odată o femeie rea care a ruinat un om bun. A fost odată o vrăjitoare care a blestemat un sat. A fost odată o fată ciudată și urâtă pe care toată lumea o ura, pentru că se simțeau în siguranță să o urască.

Am tot așteptat ca cineva să obiecteze, dar tot ce am primit a fost o privire plină de milă din partea menajerei vecinilor, o grimasă stânjenită din partea unchiului meu Robert. Toți ceilalți s-au îndepărtat de mine, ca mâinile de un cărbune fierbinte. Și-au ferit ochii de rău și, astfel, au devenit complici la el. Am privit cum păcatul unchilor mei se întindea peste oraș ca noaptea căzând, și am înțeles în sfârșit că nimeni nu mă va salva.

Așa că, în dimineața nunții mele, am dus colivia tatălui meu în pădurea din spatele conacului Gravely și am deschis ușa. O adiere de pene irizate și ochi negri, inteligenți, câteva triluri pătrunzătoare și au dispărut. Nu știam dacă ar fi supraviețuit în sălbăticie, dar mă atașasem prea mult de ele ca să le las singure cu unchii mei.

Am ales două pietre, netede și grele, și le-am strecurat în buzunarele fustei. Apoi am mers pe malul râului.

Aș fi făcut-o, dacă nu l-aș fi întâlnit pe barcagiu. Un iepure, i-am spus mai târziu, pentru că avea o manieră șireată, piezișă, de a privi o persoană. M-a oprit, apoi m-a ascultat, iar apoi mi-a făcut un dar și mai mare: mi-a povestit cum a murit tatăl meu. Mi-a spus că Iadul era real, la fel ca și demonii săi.

Până la urmă, nu am intrat în râu în acea zi. M-am întors la casa mare și albă de pe deal și i-am lăsat să mă îmbrace în dantelă albă și panglici. L-am lăsat pe unchiul meu Robert să mă conducă la altarul bisericii goale. Nu am reușit să rostesc cuvintele, dar l-am lăsat pe noul meu soț să mă sărute, cu buzele lui umede și subțiri.

Nu-mi amintesc restul zilei, dar îmi amintesc schimbarea luminii: de la amiază la amurg, de la amurg la crepuscul,

de la crepuscul la noapte. Unchiul meu John s-a ridicat de la masă și mi-a întins mâna, ca și cum aș fi vrut să o iau, ca și cum l-aș fi urmat în patul lui ca o scroafâ la tăiere.

Am fugit. El m-a urmărit.

M-a urmărit până la propria lui mină și a ezitat la marginea întunericului. Îl auzeam strigând după mine, ademenindu-mă, implorându-mă, înjurându-mă, pretinzând-mi, dar eu nu m-am oprit. Am coborât, am coborât și am tot coborât.

Am găsit râul. Am băut cea mai mică înghițitură, așa cum mi-a spus barcagiul, și am căzut în Subpământ. Și acolo erau creaturile din coșmarurile mele, animale făcute din colți și gheare, furie și dreptate. Se uitau la mine ca și cum m-ar fi așteptat. Am plâns de bucurie, de oroare, de dragoste îngrozitoare. Le-am povestit despre unchiul meu și le-am arătat inelul de pe degetul meu, iar ele au fugit în întuneric. Când s-au întors, boturile lor erau umede și roșii. Le-am șters cu tivul murdar de noroi al rochiei mele de mireasă. Apoi am dormit, liniștită.

M-am trezit pe fundul râului. M-am târât până la mal, vomitând, tușind. Eram prea speriată ca să mă întorc în mină – dacă totul nu fusese decât un vis frumos? Dacă unchiul meu era încă în viață și mă striga? – dar barcagiul îmi spusese că mai exista o altă cale de ieșire. O peșteră naturală care șerpuia până la o groapă, în partea de nord a orașului. N-am știut decât mai târziu că se afla pe proprietatea Gravely.

A fost o urcare grea până la suprafață. Când am văzut din nou soarele, palmele îmi erau învinețite și rochia era

zdrențuită. M-am târât în lumina amurgului și m-am întins în iarba umedă. Am văzut cinci păsări traversând cerul deasupra mea. Toate păsările sunt negre la acea oră, dar am decis că erau păsările mele. „Grauri“, așa le numise tatăl meu, cumpărate doar pentru că îi plăcea cum arată creaturile în colivie. Dar ele erau libere acum, și la fel și eu.

Se spune că râdeam când m-au găsit. Nu-mi amintesc. Nu-mi amintesc prea multe nici din procedurile judiciare. Totul mi s-a părut mistic, o serie de ritualuri care au dus la propria mea metamorfoză. Fusesem o fetiță fără nume, iar acum eram o văduvă bogată. Fusesem prinsă în capcană, iar acum nu mai eram.

Aș fi putut pleca oriunde în lume, știi asta? Aș fi putut să fug din Eden și să trăiesc din averea furată a mamei mele până când aș fi uitat sunetul râului de deasupra și gustul râului de dedesubt. Dar am rămas. Dumnezeu să mă ajute, am rămas.

Ca văduvă a unchiului meu, aveam un drept asupra pământului Gravely. L-am lăsat pe unchiul Robert să scape cu jumătatea mai valoroasă – minele și casa mare – dar am păstrat terenul de pe partea de nord a râului. Mai întâi au întocmit actul de proprietate pe numele meu de căsătorie, dar la vederea lui mi s-a făcut rău, așa că l-am rupt și i-am pus să scrie altul. „Pe numele meu de fată“, am zis. „Eleanor Starling“. Numele avea un gust curat în gura mea.

Am angajat un arhitect imediat ce s-a semnat actul de proprietate. Nu avusesem niciodată o casă, înțelege. Eu și mama mea ne mutaserăm din camere închiriate în case

de tranzit, ferindu-ne de zvonuri și supraviețuind din puținul pe care ni-l lăsase tata, iar casa albă de pe deal era doar un loc din care nu puteam pleca. Așa că mi-am construit tot ceea ce visasem vreodată să am: saloane și săli de bal, biblioteci și camere de zi, holuri pline de uși pe care numai eu le puteam descuia.

Era mai mult decât o casă, desigur. Era un labirint, cu drumul spre Subpământ drept inimă și cu ziduri înalte, de piatră, de jur-împrejur. N-aș putea să-ți spun dacă eram mai îngrozită că cineva va găsi drumul acolo jos sau că ceva va ieși, târându-se, afară. Tot ce știu este că în fiecare noapte visam Fiarele, cu dinții lor pătați de sângele unchiului meu, și că eram adesea trezită de zgomotele pe care le făceam în somn. Niciodată nu mi-am putut da seama dacă râdeam sau țipam.

Am crezut că voi fi fericită acolo. Aveam un nume și o casă a mea, și destui bani pentru a le păstra pe amândouă cât timp aș fi trăit. Însă eram o fantomă care-și bântuia propria casă. Mă întrebam uneori dacă nu cumva mă înecasem în acea noapte și nu știam asta.

De vină era singurătatea, cred. Orășenii mă urâseră și continuau să mă urască, cu o intensitate care vine din rușine. Singura companie pe care o aveam erau graurii mei, care se tot înmulțiseră până când uneori se ridicau din sicomori în nori mari și negri. Obișnuiam să-i privesc de la fereastra mansardei, cum se ridica și cobora stolul, contorsionându-se ca o panglică întunecată pe cer, și mă gândeam la bietele mele Fiare prinse sub pământ.

Eram prea speriată ca să mă întorc în Subpământ și să le găsesc, dar le iubeam prea mult ca să plec. Așa că le-am

studiat. Am avut privilegiile gemene ale timpului și banilor și le-am vărsat pe toate în Subpământ. Am comandat cărți despre istorie și geografie, mitologie și monștri, folclor și fabule. Am învățat singură latina și am studiat silabarul Cherokee. Am creat talismane și protecții, am făurit patru chei și o sabie, ghidată doar de mituri și misticism. Nu exista nimic în biblioteca mea care să semene cu precizie cu Subpământul sau cu Fiarele, dar le vedeam umbrele în fiecare poveste despre demoni sau monștri, în fiecare poveste despre colți care așteptau în noapte.

Cu toate astea, originile lor îmi scăpau. De unde veneau ele? Cum putusem să le visez înainte de a ști măcar că există? Nu am înțeles decât mult mai târziu că ele existau doar pentru că le visasem eu, că toate studiile mele nu erau decât un șarpe care își înghite propria coadă.

Am început să desenez seara schițe sumbre și urâte ale unei fete cu vise întunecate și urâte. Mi-am scris povestea, îndulcită puțin, pentru că știam deja că nimănui nu-i păsa de faptele dure din ea. Nu-mi amintesc să fi luat decizia de a o publica, dar îmi amintesc că am pus desenele într-un plic și le-am trimis prin poștă în nord. Poate că eram puțin mândră de munca mea. Poate că am vrut să-mi văd numele ales imortalizat în tipar, să-mi șterg prenumele ca un semn greșit cu creta pe o tablă. Poate că pur și simplu voiam ca oamenii să știe adevărul, chiar dacă îl confundau cu o carte pentru copii.

Dar nimeni nu a vrut povestea mea, chiar și având „dinții scoși". Ultima scrisoare pe care am primit-o de la editorul

meu a fost o înștiințare că îmi transformă din nou cărțile în pastă de hârtie, pentru a face loc în depozite.

N-am fost surprinsă. Studiile mele au continuat ca întotdeauna, cu excepția faptului că am încetat să mai desenez seara.

De-a lungul anilor am devenit tot mai neliniștită și mai ciudată. Am început să port sabia cu mine din cameră în cameră, ca și cum aș fi crezut că Fiarele ar putea veni după mine la orice oră din zi.

Și apoi, într-o seară, una dintre ele a bătut la ușa mea. Această fiară purta un costum și un zâmbet larg, dar îl cunoșteam prea bine ca să mă las păcălită: cel mai tânăr frate Gravely, ultimul din carnea și sângele meu, venit, în sfârșit, după mine.

Unchiul Robert m-a informat că venise timpul ca Gravely Brothers Coal & Power să ridice pretenții asupra drepturilor de exploatare a zăcămintelor de pe proprietatea mea. Eu obținusem averea și pământul, a spus el, dar cărbunele era al companiei.

Nu mai eram o fetiță speriată. I-am spus că mă voi lupta cu dinții și cu ghearele înainte să-l las să se atingă de pământul meu.

Iar unchiul meu – cel mai bun din familia Gravely, cel care obișnuia să-mi strecoare fărâmituri în plus pentru păsări, cel de care aproape uitasem să mă tem – mi-a zâmbit. Apoi mi-a spus toate lucrurile pe care mi le putea face, cu nimic altceva decât un pahar amical și o strângere de mână fermă cu persoana potrivită.

Ar putea să-i spună șerifului că m-a văzut ucigându-i frații cu sânge rece. Putea să-i spună predicatorului că

eram vrăjitoare, că practicam magia diavolească. Putea să-i spună judecătorului că eram nebună și că ar trebui să fiu închisă.

Toți l-ar fi crezut. Îți poți imagina asta? O lume care se pliază după fiecare capriciu al tău, unde orice poveste pe care alegi să o spui devine adevăr, doar pentru că o spui tu?

Simțeam cum podeaua se subțiază sub picioarele mele, cum pereții devin moi ca hârtia umedă. Tot ceea ce credeam că este al meu, pentru care am suferit și am ucis, avea să-mi fie luat: numele meu, casa mea, banii mei, siguranța mea.

Nimeni nu m-ar fi ascultat. Nimeni nu m-ar fi salvat. Eram blestemată, cu adevărat și în totalitate.

Dar voiam să-l iau cu mine în Iad. I-am dat unchiului meu o ultimă șansă. I-am spus că poate pleca și să jure să nu mai vorbească niciodată despre asta, sau poate muri ca frații lui. Zâmbetul lui a șovăit, dar doar pentru o clipă. E greu pentru prădători să-și imagineze colți închizându-se în jurul propriului gât. Nu au instinctele potrivite.

De îndată ce a plecat, am făcut trei lucruri, în succesiune rapidă. Mai întâi am redactat o mică adăugire la Subpământ și i-am adresat-o editorului meu, în cazul în care ar fi fost publicată vreodată o nouă ediție. În al doilea rând, i-am scris o scrisoare barcagiului. În tot Edenul, el era singurul care nu merita ceea ce urma.

În al treilea rând, am dezgropat cheia de lângă rădăcinile sicomorului. O îngropasem cu ani în urmă, poate în încercarea de a evita tentația îngrozitoare de a mă

întoarce în *Subpământ*. Dar în final foamea învinge întotdeauna.
M-am întors la râul din adâncurile de sub tot ce există. Am băut și am băut și am băut, ca să dorm și să nu mă trezesc niciodată.
Fiarele mele mă așteptau. Erau subtil modificate, mai aproape de desenele copilărești din cartea mea decât de amintirile mele despre ele. Am înțeles atunci că erau propriile mele creații, născute din propriile mele coșmaruri disperate. Am descoperit că nu mă mai temeam de ele, ci le iubeam așa cum o mamă își iubește copiii, oricât de monstruoși ar fi.
Le las să alerge în lumea de sus uneori. Când simt cum se înalță ceața de pe apă, când simt o fisură în apărarea acestei case blestemate și a paznicilor ei. Când mă gândesc la tatăl meu și la unchii mei și la păcatele pe care le-au comis împotriva mea, și la orașul care a întors și celălalt obraz în loc să-mi dea ochi pentru ochi.
Credeam că Starling era casa mea, dar mă înșelasem. Acest loc – unde nu sunt niciodată singură, unde nimeni nu mă poate răni, unde adevărul este ceea ce am visat – este casa mea și va fi întotdeauna.

CAPITOLUL 31

Eleanor Starling își spune povestea, iar eu o ascult și, când se termină, mă gândesc, amorțită: „Asta a fost“. Asta a fost povestea pe care o urmăresc de când mi-am tăiat mâinile în porțile Casei Starling, sau și mai de dinainte – din prima noapte în care am visat Casa Starling. Am găsit bucăți din ea, cu detalii estompate de timp, transmutate de fiecare povestitor, dar lizibile. Le pot vedea pe toate acum, adevăruri și minciuni, toate așezate unele peste altele. Frații Gravely, care erau oameni de afaceri respectați, stăpâni de sclavi și prădători. Eden, care era un orășel bun și un orășel înspăimântător, plin de oameni buni și de oameni înspăimântători. Eleanor, care a fost o fată speriată și o ucigașă și, în cele din urmă, o fantomă care încă ne bântuie pe toți.

Credeam că atunci când voi găsi această primă poveste, cea mai adevărată, va fi ca și când aș pune ultima piesă într-un puzzle. Credeam că mă voi simți satisfăcută, triumfătoare, poate puțin mândră de mine. Însă acum, în fața mea se află o fetiță singuratică și rea, cu ochi duri și acuzatori, și tot ce simt e regretul.

Așa că spun, nepotrivit:

— Îmi pare rău!

Privirea lui Eleanor nu șovăie.

— Și lor.

— Cui?

— Tuturor!

Brusca vehemență mă face să dau jumătate de pas înapoi.

— Menajera vecinilor, femeia care aducea ouă și lapte în fiecare marți, preotul care ne-a cununat și judecătorul care a semnat actele. S-au uitat la tinicheaua de pe degetul meu și tuturor *le-a părut rău*, dar cu ce mi-a folosit asta mie?

— Ești sigură că știau?

N-ar fi trebuit să întreb, dar o parte din mine încă neagă cu disperare, cu greață.

— Știau că el era… că erați…

Buzele lui Eleanor se curbează într-o expresie de dispreț rece, pe care niciun copil normal n-a mai avut-o înainte.

— Bineînțeles că știau! Tatăl meu m-a întâmpinat cu numele meu în port. Jumătate din ținut îmi spunea mai degrabă „fata Gravely“ decât să-mi învețe numele. Însă când unchiul John le-a cerut să închidă ochii, când au

pus în balanță viața mea cu firma lui de minerit, cu generoasele lui donații caritabile și cu marea casă albă de pe deal, nimeni n-a ezitat.

Deschid gura, o închid, și spun iar:

— Îmi pare rău!

Eleanor mă privește de sus până jos și ochii ei discern fiecare cusătură desfăcută, fiecare pată.

— Tu ai crescut aici, nu-i așa? Ar trebui să știi.

Și știu. Știu ce înseamnă ca ai tăi să-ți întoarcă spatele la fel de ușor cum ai întoarce o pagină. Știu totul despre indiferență și privirile piezișe, despre faptul că ești singura fată din clasa a șasea care nu a primit o invitație la o zi de naștere. Știu felul în care oamenii vorbesc tare și rar cu fratele meu, ca și cum nu ar vorbi engleza, felul în care se uită la el în magazinele alimentare, chiar dacă toată lumea știe că eu sunt hoțul. Acum știu despre mama mea, care a fost alungată pentru păcatul obișnuit al sexului și pentru păcatul mult mai mare de a refuza să-i pară rău pentru asta.

Cercul de cer pe care îl pot vedea prin ferestrele mansardei este acum de un negru clocotitor. În lumea de sus, de aici se poate vedea centrala electrică, o lumină neclintită; dar nu și de aici.

Îmi apăs fruntea pe geamul ferestrei rotunde și privesc în jos. Fiarele sunt mai mari și mai strălucitoare decât înainte, cu membrele lungi și subțiri ca niște femururi. Se agită și se zvârcolesc, o masă contorsionată de carne frumoasă și monstruoasă. Sunt strânse în jurul a ceva, dar nu pot vedea clar și nici nu-mi pot aminti ce este.

Mi le imaginez alergând libere în lumea de sus. Poate alergând pe drumul regional după agentul Mayhew. Poate îl smulg pe Don Gravely din casa lui mare ca pe carnea moale a unei stridii din cochilie. Ar merita-o, Dumnezeu știe!

— Știi, ai putea sta aici, cu mine. Vocea lui Eleanor se strecoară pe umărul meu ca o mână caldă: Alți câțiva și-au găsit drumul până aici, copii rătăciți care au intrat prea adânc în mine, vânători de comori care au urmat povești ciudate, dar nu au rezistat prea mult.

— Ce vrei să spui?

— Visele lor erau lucruri slabe, neformate, prea moi pentru a supraviețui în Subpământul meu.

Îi pot auzi ridicarea din umeri în voce.

— Dar ție... ție ți-e foame și îți place întunericul. Ești ca mine.

— Nu sunt ca tine.

Sună bine, o negare vehementă, fiecare cuvânt dur și sigur ca o lovitură de ciocan, dar bineînțeles că așa este. Întotdeauna am fost o bună mincinoasă.

Simțeam adevărul de fiecare dată când citeam *Subpământul* când eram mică, de fiecare dată când mângâiam pe pagină unghiurile albe și ascuțite ale chipului Norei Lee. Ochii ei erau desenați cu cerneală neagră, neuniformă, ca o pereche de găuri rupte în hârtie, dar eu mă prefăceam că se uită direct la mine, zâmbind cu acel mic zâmbet șiret.

Noaptea visasem râuri și uși și case care nu erau ale mele, un loc întunecat și liniștit unde puteam să dorm, în sfârșit în siguranță, în sfârșit sătulă. Dimineața

plângeam din cauza certitudinii că nu voi putea niciodată să fug cu adevărat, că nu voi putea niciodată să urmez vreo Fiară până în Subpământ, pentru că atunci cine ar mai fi încălzit la microunde fulgii de ovăz instant ai lui Jasper? Cine i-ar fi închis sacul de dormit până sus în nopțile reci și i-ar fi furat pachete de ciocolată caldă de la micul-dejun continental al lui Bev? Și apoi mai erau Bev însăși, și Charlotte, și pisica iadului, un șir întreg de ființe care aveau nevoie de mine, sau ființe de care aveam eu nevoie, fiecare legată strâns de încheietura mâinii mele. Apoi a venit Casa Starling, măreață și distrusă și frumoasă, și apoi a venit…

Arthur.

Numele lui îmi sună în urechi ca un clopot de biserică, înalt și clar. Îmi amintesc, brusc, că el e aici cu mine, în Subpământ, că l-am lăsat luptându-se cu Fiarele. Mă uit din nou în jos la ele și de data asta surprind împunsătura unei săbii, o sclipire de păr negru. De aici de sus Arthur pare un soldat de jucărie, mult prea mic și fragil pentru această sarcină, dar incapabil să fugă.

Mă retrag de la fereastră, cu mâna deja întinsă spre ușă, dar aceasta nu e acolo. Pereții sunt numai tencuială albă și netedă, de parcă așa au fost construiți, de parcă nu a existat niciodată o cale de intrare sau de ieșire din această cameră.

Două răsuflări, neregulate, prea zgomotoase. Mă întorc încet spre patul îngust, de fier, și spre fata care încă stă cu picioarele încrucișate frumos la glezne.

— Lasă-mă să plec.

O spun calm, cu autoritate, ca și cum aș vorbi cu un copil care a încuiat ușa de la baie.
Pleoapele lui Eleanor coboară, îngreunate de dispreț.
— De ce? Ca să te duci să salvezi un băiețel care încă se mai teme de întuneric?
— Da.
— N-ai nevoie de el.
Flutură răutăcios din degete, ca și cum Arthur ar fi o jucărie sau o gustare.
— Nu. Vocea mea e în continuare calmă, foarte calmă: Dar îl vreau.
Cele două concepte și-au pierdut distincția în mintea mea, unindu-se într-o singură foame arzătoare.
Eleanor se oprește să mă studieze, cu expresia unui prădător care caută un șchiopătat sau o cicatrice, o rană veche care nu s-a vindecat niciodată.
— Te va părăsi și el, să știi, spune ea, iar eu nu mă pot abține: tresar. Își mișcă capul înainte, mirosind durerea: Toți ceilalți au făcut-o, nu-i așa? Într-o zi și el va face la fel și atunci vei fi din nou singură.
Un secol înotând în propriile coșmaruri a făcut-o foarte bună la asta. Vocea ei are o greutate profetică, o certitudine care mi se înfige direct în piept. Numai că n-aș fi singură, nu-i așa? Chiar și atunci, i-aș avea pe Jasper, Bev, Charlotte și pisica iadului.
Mă uit înapoi la Eleanor, înclinând capul ca și cum aș juca unul dintre acele jocuri de depistat diferențele dintr-un număr din *Highlights*. Dar nu mai pare dificil să mă deosebesc de ea. Eleanor nu a avut niciodată un cămin, oricât de mult ar fi încercat să-și facă unul; eu

am avut bancheta din spate a Corvette-ului roșu al mamei, apoi camera 12 și apoi Casa însăși, o serie de cămine făcute din visuri și dragoste. Eleanor a fost mereu singură; eu nu am fost niciodată.

O emoție inconfortabilă se mișcă prin mine, fierbinte și înțepătoare. Seamănă puțin cu mila, dar e greu să compătimești pe cineva pe care îl vezi atât de limpede.

— Eleanor. Eu nu rămân. Și nici tu n-ar trebui să rămâi. Ești aici de foarte, foarte mult timp…

— *Nu.* Vocea ei este înaltă și stridentă, ca și cum aș flutura un cuțit sau o armă spre ea. Asta e casa mea și voi rămâne aici până când Gravely și copiii lui și copiii copiilor lui vor fi morți, până când pietrele de pe mormintele lor vor fi prea uzate ca să mai poată fi citite!

Fiara mârâie în spatele ei, lungindu-și falca, înfigându-și ghearele în podea; mă întreb dacă poate adulmeca sângele Gravely din venele mele, moștenirea pe care n-am cerut-o eu.

— O să rad Edenul de pe fața pământului, fiecare casă și fiecare nume. Ei au încercat să mă îngroape, dar în final o să-i îngrop eu pe toți!

E un blestem, de felul celor pe care nu le poți rupe și de care nu poți scăpa, de felul celor în care eu nu am crezut niciodată cu adevărat.

— Nu! rostesc.

Nu sună foarte convingător.

— Ba da! zice Eleanor. Râul curge umflat și înalt de mult timp deja, știai asta? Ceața se ridică groasă și des.

Mi-l aduc în minte pe Arthur înconjurat de pietrele de mormânt. Pe Jasper, spunându-mi că Protectorii nu mai rezistă atât de mult ca pe vremuri.
— De ce?
— Fiarele mi-au spus despre lacul negru pe care l-au construit la suprafață, unde își țin toată apa otrăvită.
— E… Vorbești despre bazinul de decantare? Îmi simt creierul zbătându-se, cuvintele adunându-se: Lumea zice că are scurgeri, dar cei de la compania de electricitate spun…
— Bineînțeles că are scurgeri! Tonul lui Eleanor e aproape amuzat: Acolo solul e poros, plin de peșteri și morminte. Se scurge până jos în râu, spre mine, și noi ne înfruptăm din el.
Și își linge cu adevărat buzele, ca și cum deșeurile de la uzina electrică ar fi o tratație specială.
— Și acum, în noaptea asta, cu Protectorul plecat și porțile descuiate…
Glasul i se stinge, dar eu văd cum se desfășoară scena în fața mea: Fiarele aleargă libere pe străzile din Eden. Incendii, inundații, dezastre și morți nefirești. Un asalt atât de teribil încât orașul e abandonat, desființat, lăsat în grija caprifoiului și a *kudzului*. În curând nu va mai rămâne nimic altceva decât ceața, pășind pe străzile pustii cu pași tăcuți.
Camera se întunecă în jurul nostru. Ferestrele se înnegresc, nu de noapte, ci de trupurile elegante, de obsidian, ale păsărilor care năvălesc dincolo de geamuri într-un stol nesfârșit. Eleanor mă privește, zâmbind puțin.

Simt cum bărbia mi se împinge în față și degetele mi se strâng în pumni.

— Nu! spun din nou, dar de data asta bat din picior, ca un copil. Scândurile podelei se unduiesc sub mine. Păsările se dau înapoi de la ferestre.

Un mic șoc trece peste fața lui Eleanor, e acolo și dispare imediat, înlocuit rapid de răutate. Fiara ei se ridică, umplând camera, buzele i se desfac de pe colții lungi, de câine. Și mă gândesc: „Singurii monștri de aici sunt cei pe care îi creăm noi".

Fiara asta e doar visul unei fetițe. La fel și pereții din jurul nostru, ferestrele, cerul. Ei bine, și eu am vise, chiar dacă mi-am petrecut jumătate din viață încercând să le uit. Le-am ignorat și le-am maltratat, am făcut tot posibilul să le ard, dar ele au persistat. Chiar și acum le pot simți imediat sub suprafața pielii mele, flămânde.

E ușor, într-adevăr. Tot ce trebuie să fac este să vreau.

Închid ochii, iar când îi deschid din nou, camera s-a schimbat.

Există o pereche de paturi lipite de pereți, cu cuverturile mototolite. Există un cuptor cu microunde de la sfârșitul anilor '80, așezat lângă o mini cafetieră de plastic. Pe tavan sunt pete de apă, o hartă de flori maro închis pe care o știu pe de rost.

Ne aflăm în camera 12 de la Garden of Eden, așa cum mi-o amintesc eu, așa cum va fi de acum doar în vise.

Eleanor stă în picioare, încruntându-se puternic, gâfâind. Pare extrem de nelalocul ei, ca un portret victorian readus la viață cu stângăcie. Își încrețește buza și scuipă, o dată, cu răutate.

Mă retrag, dar nu mă viza pe mine. Țintise spre covorul subțire al motelului. Scuipatul șuieră acolo unde aterizează. Se ridică o buclă de fum, urmată de o flacără subțire și albastră. Apoi focul aleargă pe podea cu o viteză nefirească, se târăște pe pereți, sare din pat în pat ca un copil neastâmpărat.

Mă gândesc: „Nu din nou". Închid ochii, dar se pare că nu reușesc să mă gândesc, având strălucirea flăcărilor pe pleoape, fierbințeala singurului meu cămin care arde.

Bâjbâi după ușă și cad în parcare la ora înserării.

E plină de oameni. Pe unii îi cunosc bine, pe alții nu, toți la fel de familiari ca și sunetul râului sau strălucirea felinarelor stradale. Poștașul. Bucătarul de la restaurantul mexican. Bev și Charlotte. Fata care m-a turnat la profesor în clasa a șasea. Don Gravely, domnul Cole, agentul Mayhew, Ashley Caldwell, Arthur. *Jasper*.

Niciunul dintre ei nu se mișcă. Niciunul dintre ei nu vorbește. Mă privesc cu ochi umezi și lipsiți de curiozitate. Mă sufoc cu fum, tușesc cuvinte precum „Vă rog!" și „Ajutor!" Cu siguranță că cineva va suna la 911 sau va găsi un furtun sau măcar va întinde mâna spre mine și îmi va spune că e în regulă, deși nu este.

Ar fi trebuit să știu. Ăsta e un oraș care întoarce spatele la orice lucru tulburător sau neplăcut, la orice lucru care le amenință credința în ei înșiși ca oameni decenți și integri: vânătoare în afara sezonului și depozite ilegale de deșeuri, câini înfometați și copii cu vânătăi de la cinci degete, chiar și propria istorie otrăvită. De ce am crezut că eu aș fi o excepție?

Oamenii din parcare se întorc cu spatele la mine într-o coordonare stranie și pleacă. Chiar și Jasper.

Simt că atenția mea se blochează. Mă opresc din tușit. Jasper ar putea să se îmbufneze sau să mă înjure, ar putea să fure ultimul pachet de *ramen* bun sau să-mi ignore mesajele sau să se înscrie la joburi pe la spatele meu, dar niciodată nu mi-ar întoarce spatele și nu m-ar părăsi așa.

E doar un coșmar. Am vise și mai bune. Închid ochii și caut altceva, o amintire atât de lustruită și aurită încât a devenit o fantezie. Când deschid ochii, parcarea a dispărut.

Stau pe malul râului Mud. Soarele coboară, aruncând scântei strălucitoare pe apă. E suficient de întuneric pentru ca rândunelele să fie pe afară, iar licuricii strălucesc în locurile joase de sub copaci. Pare să fie la sfârșitul lui iunie sau la începutul lui iulie, când ai pierdut noțiunea timpului și nu mai contează, pentru că nu ai vreun loc anume în care să fii, când vara se întinde atât de luxuriantă de o parte și de alta a ta încât începi să te îndoiești de existența altor anotimpuri.

Eleanor stă lângă mine. Picioarele ei sunt mici și goale în noroi. Nu se mai uită urât la mine, ci privește râul cu un fel de dragoste neajutorată și îndurerată, ca și cum ar vrea să-și scobească iubirea din piept dacă ar ști cum. Își strecoară mâna într-a mea și eu o țin din reflex, pentru că e mică și rece, pentru că îmi amintește de cum așteptam autobuzul cu Jasper. Îmi trec degetul mare de-a lungul articulațiilor ei.

Eleanor scoate un mic sunet de dezgust, de parcă nu-i vine să creadă că cineva ar fi atât de prost, înainte de a mă trage în râu.
Apa ar trebui să fie caldă ca scuipatul în această perioadă a anului, dar nu este. Are o răceală înțepătoare, epuizantă, de genul celor care înțepenesc mușchii și opresc inimile. Smucesc de mâinile noastre unite, dar Eleanor e nefiresc de puternică. Unghiile ei îmi sapă semiluni albastre în încheietura mâinii, trăgându-mă mai adânc, tot mai adânc, până când mă înec din nou, doar că de data asta vreau să îi dau drumul și nu pot. De data asta nu mai e nimeni care să mă tragă înapoi la suprafață și să-și încolăcească trupul în jurul meu.
Prind marginea acestei imagini și mă agăț de ea. Arthur, cald și viu. Arthur ținându-mă în brațe în timp ce cuvântul „cămin“ ricoșează prin cavitatea pieptului meu ca un glonț rătăcit.
Nu mă mai înec. Deschid ochii și mă aflu în camera de zi, confortabilă, a Casei Starling, cea cu canapeaua moale, tapetul pastelat și portretele Protectorilor. Doar că nu a dobândit încă niciunul dintre aceste lucruri. Podelele strălucesc de lacul proaspăt și tencuiala e perfect intactă. Singurul portret de pe perete este Eleanor însăși.
— Serios, Opal? Aici? Eleanor cea adevărată râde: Asta e casa *mea*.
O înfrunt, sătulă de chicotitul răutăcios și ochii ei mici și reci.

— Ba nu, nu e. Adică poate că a fost, dar acum nu mai e.
Face gura foarte mică și dură pe chipul ei moale, de copil, ca sâmburele din mijlocul unui fruct, așa că eu continui:
— Tu ai lăsat-o în urmă și a devenit casa altcuiva, iar și iar, și toți au iubit-o la fel de mult cum ai iubit-o tu. Probabil mai mult.
Gura ei mică, cât un sâmbure, se mișcă.
— Nu, n-au iubit-o!
— Ba da. Și știi ce? Pentru că și ea i-a iubit pe ei. Era doar o casă atunci când trăiai tu în ea, un lucru mare și mort deasupra altor lucruri moarte, dar în decursul anilor s-a trezit. Sau poate a adormit, nu știu cum e.
Mă gândesc la acele rădăcini lungi, fildeșii, care se târăsc în apă, bând adânc din râul viselor. Mă gândesc la glicina înfășurată în jurul fiecărei părți a Casei, trecând pe sub pielea ei ca niște vene. Lucrurile moarte nu visează, dar Casa a visat, și astfel nu a mai fost moartă. Și-a petrecut o sută cincizeci de ani bând apa și visând ceea ce visează casele – focuri în vetre, vase în chiuvete, lumini la ferestre – și când s-a trezit goală, a chemat la ea o altă persoană flămândă și fără adăpost și a făcut tot ce i-a stat în putință pentru a o ține în siguranță. Până când nu a mai putut.
Întotdeauna m-am gândit la ea ca la un far, dar era mai degrabă ca o sirenă: ceva frumos, cocoțat deasupra unei morți sigure, o voce dulce și letală în noapte.
Dar jur că nu vor mai fi portrete pe perete, nu vor mai fi morminte de îngrijit! Jur că voi pune capăt la asta,

aici și acum! Eu voi fi ultimul Protector al Casei Starling.

Eleanor e sprijinită de un perete, cu brațele întinse ca și cum ar putea ține casa nemișcată, neschimbată. Îmi pare rău pentru ea.

— Casa mi-a trimis vise înainte chiar de a o vedea. Avea nevoie de mine și eu aveam nevoie de ea.

Îmi amintesc fereastra care strălucea printre copaci ca un far. Chipul lui Arthur de cealaltă parte a porților, furios și singur. Particule de praf scânteind în lumina oblică. Sângele meu îmbibând podeaua.

Camera de zi se schimbă în jurul nostru, devenind camera pe care o știu în lumea de sus. Tapetul se decolorează și tencuiala se crapă. Parchetul lustruit devine mat și zgâriat, și pe lemnul gol înfloresc pete. Mobila victoriană, îngustă, este înlocuită de o canapea lăsată, iar pereții sunt înțesați de portrete care nu se potrivesc între ele. Atmosfera se schimbă, acumulând ani întregi de apusuri lungi și seri adânci de iarnă, după-amiezi ploioase și miezuri de noapte amare, decenii de eforturi, de foame, de sex și de cafea lăsată să se răcească pentru că tocmai a devenit bună cartea pe care o citești. Generații întregi de viață, ajungând până la Arthur și apoi până la mine.

— Casa Starling poate că a fost a ta la început, Eleanor, dar acum e a mea.

O spun cât pot de blând, dar Eleanor tresare ca de la o palmă puternică.

Dar își arată dinții mici și ascuțiți și spune:

— Ia-o, atunci! Nu-mi pasă! Ochii ei strălucesc cu o lumină îngrozitoare: Ai pierdut deja tot restul.
Apoi fuge de mine, dispărând în Casă, iar eu o urmez.
Nu trebuie să mă grăbesc. Aud picioarele mici ale lui Eleanor lipăind pe scări, ușile trântindu-se în urma ei, dar acum asta e Casa mea. Mă va duce oriunde vreau să ajung și nicio încuietoare nu-mi va rezista.
O găsesc înapoi în camera de la mansardă, cocoțată pe patul ei, cu Fiara lângă ea. Fiara este mică și fragilă acum, ca un animal vagabond subnutrit, și mă privește de sub siguranța cotului lui Eleanor.
— Ce-ai vrut să spui? o întreb, și sunt calmă, foarte calmă.
Acea sclipire nebună încă strălucește în ochii ei, triumfătoare, teribilă.
— Am vrut să spun că s-a terminat. Vreau să spun că lacul acela negru – bazinul de decantare, așa îi spuneai? – nu a fost niciodată construit așa cum ar fi trebuit. Atât de multe fisuri și crăpături mici, atât de multe locuri în care s-ar putea sparge, cu puțin ghinion. De câte ori nu s-a plâns Bev de același lucru? Tot ce trebuie să facă cineva este să spună „Cărbunele ține lumina aprinsă“ în preajma ei și ea înnebunește, arătându-le poze din Martin County pe telefonul ei. Pământul transformat în noroi cenușiu, casele pătate cu arsenic și mercur, burțile albe, ca o fantomă, ale peștilor care plutesc pe kilometri întregi pe Big Sandy.
Casa se cutremură în jurul meu. Respir cu grijă.
— Eleanor, ascultă-mă. Dacă chestia aia ajunge în râu…

— Atunci vor primi ceea ce merită.
— *Cine*, pentru numele lui Dumnezeu?
Nu mai respir cu grijă. Țevile scârțâie în pereți, perdelele se umflă.
— Nu Gravely Power, asta-i al dracului de sigur! Vor plăti o amendă și vor redeschide în două săptămâni.
Pentru prima dată, Eleanor pare nesigură. Mă așez lângă ea pe pat și salteaua se lasă sub mine.
— De ce ai rămas în Eden, Eleanor?
Mă întreb dacă va răspunde sau dacă va rămâne răutăcioasă până la sfârșit. Dar ea spune:
— Aveam dreptul.
Își mușcă buzele tare.
— Eu nu eram de pe aici, dar de fapt nu eram de nicăieri altundeva, iar după tot ce s-a întâmplat m-am gândit că merit să fiu de undeva. Ca graurii mei – nici ei nu provin de aici și nimănui nu-i plac prea mult, dar ei au rămas. Eu de ce n-aș fi putut?
E o melodie familiară, o melodie pe care mi-am cântat-o mie însămi de multe ori: o fetiță ce iubește un loc care n-o iubește la rândul lui, un copil care își creează un cămin deși niciodată nu i s-a dat unul. Îmi dreg glasul.
— Graurii tăi încă mai sunt prin jur. Acum sunt cu miile. Calcă pe nervi tot orașul.
O mișcare nefirească se petrece pe undeva prin jurul gurii lui Eleanor, ceva ce trebuie să fie tot ce poate ea mai apropiat de un surâs autentic. Dispare repede.
— Și încă mai există Gravely.
Îmi dreg glasul.
— Da.

Vocea ei devină joasă și amară.
— Iar ei sunt în continuare bogați, încă mai calcă pe nenorocirea tuturor celorlalți.
— Da. Ezit, apoi: De fapt, mama mea a fost o Gravely.
Eleanor se uită drept la mine pentru prima dată de când am intrat în camera asta și trupul i se crispează ca al unui animal încolțit.
— La fel și tu, până ai hotărât altceva. Așa a făcut și mama. La fel și eu, presupun.
Mama m-a mințit în legătură cu multe lucruri, însă asta a fost singura minciună care a fost, în același timp, un dar: a retezat putreziciunea trecutului și mi-a oferit o viață făcută numai din momentele prezente și din viitor. M-a lăsat să cresc fără nume și fără casă, iar acum am posibilitatea să-mi aleg propriul nume și să-mi fac propria casă.
Dar Eleanor e încă adânc înrădăcinată în propria ei istorie oribilă. A stat aici jos putrezind și urând, pedepsind și otrăvind, și tot nu e destul. Chiar și acum se uită la mine de parcă ar vrea să-și înfigă dinții de lapte în gâtul meu. Îmi fac vocea foarte joasă și blândă:
— Bărbații care ți-au făcut rău sunt morți de mult.
— Deci ar trebui să-i las pe descendenții lor să scape nepedepsiți? Să-i las să prospere de pe urma păcatelor părinților și bunicilor lor?
— *Nu*, lua-i-ar dracu!
Mă gândesc la Don Gravely privindu-mă cu ochii aceia de piatră moartă. Abia cu multă întârziere îmi trece prin minte că și eu sunt una dintre descendenții lor.

— Mă gândeam că poate ar trebui să lași asta în seama celor vii.
Maxilarul mic al lui Eleanor se încordează de încăpățânare.
— Ei nu știu ce știu eu. Au deformat povestea, au uitat-o intenționat. Niciunul dintre ei nu știe adevărul…
— De asta ai scris *Subpământul*, nu-i așa?
— Am…
Nările i se lărgesc. Bărbia ei are o mișcare ce ar putea fi un tremur, la un copil adevărat.
— Am vrut ca ei să vadă. Să știe. M-am gândit că poate dacă…
Tremurul dispare. Ochii i se îngustează.
— De unde știi titlul?
Îmi trag ambele picioare pe pat și mă întorc cu fața spre ea, astfel încât să stăm ca doi copii treji până foarte târziu la o petrecere în pijamale.
— Pentru că am citit cartea ta. Toată lumea a citit-o! E faimoasă.
Ochii ei sunt foarte mari acum, încercuiți în fildeșiu.
— E o placă în fața casei tale cu numele tău pe ea. Numele pe care l-ai ales tu.
Ceva lichid îi strălucește în ochi și se adună pe genele inferioare, refuzând să cadă.
— Dar nimeni nu a crezut, nu-i așa? Au crezut că e doar o poveste prostească. Nu au înțeles.
— Probabil că cei mai mulți nu au înțeles, sunt de acord, plat.
Dar mă gândesc la pagina Wiki a lui E. Starling, la lista lungă de lucrări conexe de sub biografia ei inexactă.

Durerea unei fete transmutată în generații de artă frumoasă, teribilă și tulburătoare.
— Dar unii oameni au făcut-o. Eu am făcut-o.
Lacrimile sunt atât de dense acum încât pupilele i se măresc, uriașe și negre. Întind mâna pe saltea, fără să o ating, și îmi aplec capul până când o privesc drept și de la același nivel.
— O să le spun eu, Eleanor. Despre Gravely, despre Starlingi și despre tine. Vreau să spun că am adunat cam toate poveștile, toate minciunile și jumătățile de minciuni pe care oamenii le spun despre Casa Starling – prietena mea Charlotte scrie o istorie, sau asta făcea, ea m-ar ajuta –, dar nu știu cum am putea da sens la toate astea…
Îmi imaginez din nou harta Mississippiului, toate râurile care nu mai sunt, dar care au fost cândva, așezate împreună pe pagină. Nu era o hartă prea bună, dar era tot adevărul. Poate că adevărul este întotdeauna dezordonat în acest fel.
Trag aer în piept.
— Dar îți jur că o să încerc! Voi spune adevărul.
Cândva, mult mai târziu, când n-o să mai fiu prinsă în râul viselor, stând de vorbă cu o femeie moartă, o să mă gândesc că e foarte amuzant că toate minciunile, intrigile și înșelătoriile mele m-au adus la asta: să promit să spun adevărul și chiar să vorbesc serios.
— Nu te vor crede.
Vocea lui Eleanor e joasă și mușcătoare, dar ochii ei sunt încă mari și umezi, plini de dorință.
— Poate că nu.

Nici măcar eu nu sunt sigură că o cred, iar eu trăiesc totul. Nu-i de mirare că a scris-o sub forma unei cărți pentru copii.

— Dar unii dintre ei vor crede.

— N-o să le pese!

Prima lacrimă trece pragul și se prelinge, lăsându-i o linie lucioasă pe obraz.

— Poate că nu. Dar unora o să le pese.

Mă târăsc mai aproape, prinzându-i, în sfârșit, mâna sub a mea. Ea nu o retrage.

— N-ar fi suficient pentru tine? N-ai obosit?

Lacrimile cad mai repede acum, plonjând una după alta pe fața ei.

— O *merită*! Merită toate astea!

Are vocea groasă și umedă.

— Da, poate.

Îmi permit să mă gândesc, doar pentru o clipă, la întreaga greutate a ceea ce merită Edenul. Mă gândesc la frații Gravely care țineau o fetiță ca pe o pasăre într-o colivie, comițând toate păcatele împotriva ei în numele profitului; la bărbații care au săpat primele mine, cu lanțurile zornăind în beznă, și la toți oamenii buni și cu frică de Dumnezeu care au privit în altă parte; la râul care curge acum maro-ruginiu, la centrala electrică care pompează cenușă în aer și la casa mare cu coloane albe, cu oribilul ei jocheu vesel pe gazon, care zâmbește spre oraș. Furia lui Eleanor pare să se multiplice în capul meu, până când nu mai este decât o singură scânteie albă și fierbinte într-o întreagă constelație de păcate.

Mâna mea se strânge pe a ei.

— Meritau tot ce le-ai dat, și probabil și mai rău.

Îi dau la o parte bretonul lung de pe frunte. Simt pielea rece și umedă sub degetele mele.

— Dar tu meriți mai mult, Eleanor.

Se prăbușește peste mine, cu capul ca o piatră rece pe pieptul meu, și suspină. Îmi trec palmele în sus și în jos pe vârfurile coloanei ei vertebrale și scot mici sunete alinătoare. Mă prefac că e Jasper după un vis urât sau o zi lungă, stors din cauză că a ținut prea multe în fragila lui cutie toracică.

— E prea târziu, plânge ea. Eu deja… Lacul deja ieșea la suprafață, peste tot…

— E în regulă, spun, chiar dacă nu e așa, chiar dacă acum îmi curg lacrimi pe obraji, rapide și tăcute.

Bietul meu Eden păcătos, frânt, inundat de propriile sale ape otrăvitoare! E o dreptate în toate astea, ca în Vechiul Testament, dar e lipsită de milă, lipsită de viitor.

O întind pe Eleanor pe pat și îi trag plapuma până la bărbie. Pare mai umană decât înainte, mai mult ca Eleanor Starling decât ca Nora Lee.

Mâna ei țâșnește de sub pătură, prinzând cu degetele ei tari și mici încheietura mea.

— N-am lăsat apa să ajungă la râu. Am încercat… Fiarele au îndepărtat-o.

Trebuie să înghit înainte de a putea vorbi.

— Încotro?

— Într-o groapă, așa zic ele. Un mormânt vechi. Au spus că oricum acolo nu trăiește nimic.

— Bine. În regulă.

Închid ochii și sper, cât de tare pot, că ea spune ceea ce cred eu că spune.
— Poți să dormi acum, Eleanor. S-a terminat.
— Nu cred că mai știu cum.
Acum are cute de o parte și de alta a gurii și câteva șuvițe cărunte în păr. Fiara ei a pălit, devenind translucidă, cețoasă.
Îi ating din nou părul de pe frunte, ca și cum ar fi fost încă acel copil mic și rău. Apoi îi cânt.
Începe prin a fi acel vals vechi și trist despre luna albastră, dar mi se pare că notele se rătăcesc, tonalitatea se schimbă. Se transformă în acel cântec al lui Prine care a apărut acum câțiva ani, despre sfârșitul verii care vine mai repede decât ne-am dorit. Niciodată nu reușesc să înțeleg bine cuvintele, dar refrenul încă se învârte în capul meu, tânguitor și dulceag[41].
— „Du-te acasă", cânt, iar pleoapele lui Eleanor atârnă greu. „Nu, nu trebuie să fii singură, doar du-te acasă".
Știu exact momentul în care ea adoarme, pentru că încăperea se schimbă în jurul meu. Ferestrele se luminează în amurgul de vară. Pereții se umplu de schițe în sute de nuanțe de argintiu și cărbune. O vază cu maci apare deasupra unui birou masiv, florile sunt roșii ca niște degete înțepate. Plapuma se înmoaie sub mine și scândurile podelei sunt calde sub tălpile picioarelor mele.
Eleanor Starling a dispărut, iar această cameră nu mai este a ei. Acum îi aparține lui Arthur, iar Subpământul îmi aparține mie.

[41] John Prine, „Summer's End“ (de pe albumul *The Tree of Forgiveness*, 2018): „Vino acasă, vino acasă, nu, nu trebuie să fii singură, doar vino acasă“ (n. tr.).

CAPITOLUL 32

Casa Starling oftează în jurul meu, o ușurare enormă a lemnului și a pietrei, iar eu oftez odată cu ea. Simt din nou Casa ca pe un lucru viu, un corp mare, cu grinzi în loc de oase și țevi de cupru în loc de vene. Mă ridic în picioare, un pic nesigură, simțindu-mă mai bătrână și mai obosită decât ar fi normal să mă simt.

Ceva alb sare de pe pat și se încolăcește în jurul gleznelor mele. Fiara lui Eleanor seamănă suspect de mult cu pisica iadului acum, dacă pisica iadului ar avea blana de culoarea ceții și ochii ca niște orbite ale unui craniu vechi.

— Nu sunt sigură că ar trebui să existi, îi spun pe un ton conversațional.

Fiara mă mușcă cu dezinvoltură.

Nu trebuie să cobor nicio scară, ceea ce e bine, pentru că nu sunt sigură că aș putea. Pur și simplu deschid ușa mansardei și mă aflu în pragul Casei, câteva etaje mai jos. Mângâi cu degetul mare clanța ușii, în semn de mulțumire, și covorul se unduiește sub picioarele mele ca un animal mulțumit.
Fiara îmi ocolește picioarele și coboară în fugă pe treptele din față, cu coada dreaptă în aer. Alerg după ea, așteptându-mă să-l găsesc pe Arthur împleticindu-se epuizat, poate zâmbind de ușurare…
Dar el încă se luptă. Încă mai clocotesc Fiare în toate părțile, la fel de uriașe și de teribile ca înainte, rotindu-se ca niște vulturi albi. Pământul de sub picioarele lor e acum acoperit de promoroacă, de parcă au trecut anotimpuri întregi cât am fost în Casă.
Numai că Arthur nu pare mai bătrân. Arată mai tânăr, mai tânăr decât l-am văzut vreodată în lumea treziei. Are părul tuns aproape îngrijit și pielea îi pare ciudat de netedă, cu tatuajele și cicatricile șterse. Poartă haina lungă de stofă, dar umerii încă nu i-o umplu cum trebuie. Fața îi e moale, ușor rotunjită, neînsemnată de suferințe. E doar un băiat și plânge.
Atunci văd cadavrele din jurul picioarelor lui. Un bărbat și o femeie care zac unul lângă altul, cu coastele rupte ca niște păstăi de ceara-albinei. Un șir de oameni care încă mai poartă căști de protecție și uniforme, pe fețele cărora se întinde bruma ca o dantelă. Două cadavre arse. Toți oamenii luați de Fiare de-a lungul anilor, fiecare accident și incendiu inexplicabil, fiecare

boală subită și ghinion, fiecare persoană pe care Arthur nu a putut să o salveze.

Una dintre ele are părul roșcat, mai lung decât al meu. Fața ei este întoarsă, dar aș putea să o recunosc pe mama după curbura urechii ei, după ceafă expusă.

E un cadavru întins lângă cel al mamei mele, iar mie îmi ia mai mult timp să mă recunosc. Sau versiunea mea care ar fi existat dacă Arthur nu m-ar fi scos din râu în acea noapte: carnea mea este albită și umflată, hainele grele de noroi. Alge din râu mi se strecoară prin păr.

Acesta este, așadar, Subpământul lui Arthur: o lume în care el întârzie prea mult și e prea slab, înconjurat din toate părțile de dușmani pe care nu-i poate opri, condamnat să lupte singur, pentru totdeauna, zadarnic.

Am crezut că Fiarele vor dispărea odată cu Eleanor, dar desigur că nu a fost așa. Ne aparțin nouă acum, orori transmise de la unul la altul ca niște porțelanuri urâte.

Strig numele lui Arthur, dar el nu mă aude. Privirea lui rămâne fixată pe Fiare, cu fața furioasă de durere, sabia lui ridicându-se și căzând, ridicându-se și căzând.

Nu se va opri. Nu va dormi. Va rămâne aici jos, prins în propriul coșmar, pentru totdeauna și mereu.

Doar că eu nu-l voi lăsa, pentru că am nevoie de el. Și poate că sunt o mincinoasă, o hoață și o trișoare, dar voi merge desculță prin Iad pentru ceea ce am nevoie.

Fac un pas înainte, în cercul mânios, mușcător și înrobitor al Fiarelor, și îi strig numele din nou.

Arthur Starling își dorește foarte mult să doarmă, sau să se trezească, să facă orice altceva în afară de ceea ce

face. Corpul lui a fost redus la un sistem de scripeți și cabluri, membre care se ridică și coboară, mătură și taie. Sabia e groaznic de grea în mâna lui, dar nu pare să poată să-i dea drumul.

Nu știe de ce. De ce ar trebui să continue să lupte când toți cei pe care i-a iubit vreodată zac pe jos în jurul lui, cu ochii mari, fără să clipească? Mama lui are gura deschisă și printre dinți are rămas pământ din mormânt; tatăl lui încă o ține de mână, cu ochelarii acoperiți de îngheț. Arthur încearcă să nu se uite la niciunul dintre ceilalți, mai ales la cea cu părul ca un chibrit aprins, dar se împiedică uneori de ei. Carnea lor e tare și înghețată sub picioarele lui.

Cu toate astea, Fiarele continuă să vină. Cu toate astea, el continuă să lupte.

Și apoi, după foarte mult timp, Arthur își aude propriul nume. Acest lucru îi dă o scurtă pauză, pentru că nu crezuse că a mai rămas cineva pe lume care să-i știe numele, sau căruia să-i pese suficient de mult încât să-l strige.

Numele lui, din nou. Plutește prin învălmășeala de dinți care pocnesc și de membre cu multe articulații și se așează ușor peste el, ca o pătură pe umeri. E o voce pe care o cunoaște, o voce pe care a auzit-o înjurând și cântând în fiecare cameră a Casei, în fiecare vis frumos și în jumătate dintre coșmarurile lui.

Fiarele au rămas ciudat de nemișcate în jurul lui. Se retrag ușor, privindu-l ca o haită de lupi adunați în jurul unei creaturi care se zbate, așteptând să moară. Pielea lui Arthur freamătă în așteptarea atacului, acea

ultimă lovitură mortală care îl va lăsa la fel ca pe ceilalți.

În schimb, Fiarele se despart. Un spațiu subțire apare între ele și o siluetă trece prin el.

Vine încet, ușor, ca și cum nu ar observa colții și ghearele care sclipesc de o parte și de alta a ei, ca și cum nu ar vedea trupurile sparte ca niște ouă, pe pământ în fața ei. Lumina cade ciudat asupra ei, caldă și aurie, deloc asemănătoare cu iarna aspră din jurul ei.

Arthur se gândește amețit la *Proserpina*, o pictură pe care o studiaseră la istoria artei. Cele mai multe Persefone erau slabe și tragice, desenate exact în momentul în care Pluto le târa în Infern, dar aceasta era diferită. Stătea singură în lumea de dincolo, cântărind o rodie într-o mână, strălucind prin întuneric ca soarele însuși. Poate că era expresia ei, un pic tristă, un pic fioroasă. Poate că era culoarea părului ei: un roșu fierbinte, bogat, ca jăraticul, ca sângele, ca macii sălbatici.

Opal trece printre Fiare și se oprește la câțiva centimetri de Arthur.

— Ești moartă, îi spune el, cu regret.

Ea îi zâmbește cu zâmbetul ei ascuțit și strâmb.

— Nu sunt.

Plămânii lui Arthur se comportă greșit, umplându-se și golindu-se mult prea repede. Simte nevoia să se uite în jos la trupul fetei înecate și o reprimă, pentru că dacă ar vedea-o zăcând moartă la picioarele lui, atunci el ar cădea și nu s-ar mai ridica.

În schimb, se adresează fantomei ei.

— Tu nu ești reală. Ești un vis.
— Nu sunt.
O ușoară nesiguranță îi traversează trăsăturile.
— Sau poate că amândoi suntem. Nu știu, totul e ciudat aici jos.
Opal face un pas înainte și îi ia mâna într-a ei. Pielea ei e mai caldă decât a lui, așa cum nu este niciodată, dar e reală, solidă. Vie.
— Îți amintești, Arthur? Ai venit aici jos să mă salvezi, ca un prost nenorocit, iar eu te-am urmat, ca unul și mai și. Și sunt teafără, suntem amândoi teferi.
Arthur își amintește, brusc și clar: Fiara plecându-și capul, așezându-i o cheie grea în palmă. Ușa spre Subpământ scârțâind și deschizându-se, revărsând ceață în pivniță. El aprinzând un chibrit și aruncându-l, trăgând ușa în urma lui. Apoi scările, apoi râul, apoi apa arzând pe pielea lui. Opal alergând în brațele lui, Opal lovindu-l, Opal făcându-l să-i promită că va rămâne în viață. Își amintește că a dat din cap, pentru că se temea că dacă vorbea, ea ar fi auzit minciuna.
Dar ea s-a întors, iar el e încă în viață. E sigur că nu va mai fi pentru mult timp.
— Trebuie să pleci, spune el insistent. Locul ăsta e periculos, malefic…
— Nu e.
Trebuie să fie o minciună, dar pe măsură ce ea rostește cuvintele, Arthur simte că devin puțin mai adevărate. Aerul e mai cald decât era și Fiarele sunt o idee mai mici, o idee mai puțin îngrozitoare. Cântecul păsărilor răsună din copaci, de parcă se apropie zorii.

Opal își trece degetul mare peste încheieturile degetelor lui, încălzindu-l.

— *Noi* facem ca acest loc să fie ceea ce este. Sunt doar visele noastre, reflectate înapoi la noi.

Arthur stă în tăcere o clipă, gândindu-se. Apoi râde, aspru și nu întru totul sănătos.

— Și așa, tot ar trebui să fugi, cât mai poți.

Își retrage mâna și ea îi dă drumul.

— Toate visele mele sunt coșmaruri.

Zâmbetul lui Opal devine ironic și drăgăstos.

— Ba nu, nu sunt.

Arată, inexplicabil, la picioarele ei.

Arthur nu vrea să privească în jos. Însă Opal îl urmărește cu acea expresie caldă, ironică pe chip, iar el descoperă că există puține lucruri pe care nu le-ar face ca s-o păstreze așa. Privește în jos.

Nu mai sunt cadavre sau pietre de mormânt. Acolo unde nu fusese decât iarbă înghețată, moartă și încâlcită, acum răsar petice mici, neliniștite, de verde. Frunza crestată a unei păpădii a rămas prinsă sub pantoful lui și chiar în timp ce privește o violetă își ridică gâtul înclinat deasupra pajiștii. În Subpământ înfloresc flori.

— Eu nu… nu sunt…

Arthur nu e sigur ce nu face sau ce nu e, dar Opal vine și mai aproape până să-și dea el seama.

De data asta se întinde spre mâna în care ține sabia și îi desface degetele de pe mâner. Atingerea ei e delicată, răbdătoare.

— Ai petrecut mult timp singur, luptând într-un război care nici măcar nu era al tău. Ți-a fost dat, iar tu ai făcut tot posibilul să nu-l mai dai altcuiva. Te-ai descurcat foarte bine, sincer.
O altă minciună, desigur, dar Arthur își permite să-și imagineze cât de bine s-ar simți s-o creadă.
— Dar acum s-a terminat. Eleanor a plecat. Războiul s-a terminat. E timpul să-ți visezi propriile vise.
Fără sabie, Arthur își simte mâinile lipsite de greutate și goale. Nu e sigur cum stă în mod normal un om, ce face cu brațele.
— Nu știu cum, răspunde cu sinceritate.
Opal face un pas mai aproape, astfel că piepturile aproape că li se ating. Se ridică pe vârfuri ca să-și lipească obrazul de al lui și spune:
— E-n regulă. Ești cu mine, Arthur.
Îngenunchează pe iarbă – e mai multă acum, un val verde revărsându-se ca primăvara peste pământ – și îl trage lângă ea. Așează sabia între ei, zgâriată și urâtă, și se întinde lângă ea, ghemuită pe o parte. Arthur se întinde alături de ea. Trupurile lor sunt o pereche de paranteze în jurul semnului de exclamare, argintiu, al sabiei, fețele lor sunt suficient de aproape ca să se sărute.
Arthur se uită în ochii ei, acel gri periculos, viu și strălucitor ca secera lunii, și ea se uită în ochii lui, iar respirația lor intră într-un ritm ușor. Ea nu spune nimic, dar Arthur descoperă că nu trebuie să o facă. Deja i se rotesc povești nebunești în cap, o extravaganță de vise: Casa Starling în floare, cu porțile larg deschise;

sabia uitată în pod, cu lama ruginită și nefolosită; ei doi așa, îmbrățișați într-un amurg nesfârșit, fără nimic pentru care să moară și cu totul pentru care să continue să trăiască.

Iarba crește înaltă în jurul lor. Florile înfloresc în afara sezonului, crini pestriți care se lovesc ușor de albăstrele, noduri stacojii, de trifoi, înfășurate în jurul unor explozii de margarete pitice. Se apleacă grațios în vânt, mângâind umerii lui Opal, părul ei, linia dură a maxilarului. Arthur crede că sunt unele creaturi care se mișcă în jurul lor – Fiare, poate, doar că trupurile lor sunt zvelte și frumoase, iar ele lasă flori pe unde calcă, în loc de putreziciune –, dar nu pare să-i pese.

Privește cum ochii lui Opal se închid încet. Își amintește cât de obosit este, cât de mult timp a trecut de când nu a mai fost obosit.

Arthur Starling doarme și visează vise frumoase.

EPILOG

Aceasta este povestea Casei Starling.

Există o mulțime de povești despre această casă, desigur. Le-ați auzit pe cele mai multe dintre ele. Cea despre văduva nebună și sărmanul ei soț. Cea despre minerii care au pătruns în Iad și despre monștrii din centrul unui labirint. Ați auzit-o chiar și pe cea despre cei trei oameni răi și fetița care le-a adus pedeapsa, deși pe asta nimeni nu o povestește, nu încă. (O vor face, jur că o vor face! Mi-am încălcat multe promisiuni, dar nu și pe asta.)

Această poveste este preferata mea, pentru că e singura care are un final fericit.

De obicei, începe când cineva pomenește de centrala electrică sau de incendiul din vara trecută. „Îți amintești noaptea aceea din iunie?“, spun. „Mai întâi a luat foc motelul, apoi s-a rupt barajul“.

Altcineva ar putea menționa accidentul de lângă vechiul pod de cale ferată, sau șirul de străini de oraș care au ajuns la spital cu răni ciudate, sau felul în care câinii lor se uitau în ceață cu blana zbârlită, fără să îndrăznească să latre.

„Ghinion, presupun“, spune cineva, și toată lumea aprobă din cap, ca de obicei.

Numai că se părea că ghinionul Edenului s-a epuizat în acea singură noapte. Imediat după aceea a urmat o perioadă nefastă, bineînțeles, și toată lumea își făcea griji pentru locurile de muncă. Bazinul de decantare a cenușii a inundat centrala electrică și a stins luminile până în Nashville. S-a spus că se putea vedea, de pe Stația Spațială Internațională, o dungă neagră tăiată peste țară.

Dar FEMA[42] a intervenit destul de repede, iar energia a fost redirecționată din altă parte. Timp de o săptămână sau două întregul ținut a fost acoperit de funcționari guvernamentali îmbrăcați în costume de plastic, care colectau probe din pânza freatică, dar când au venit rezultatele testelor au spus că nu era atât de grav pe cât ar fi putut fi. Au spus că cea mai mare parte a deversării s-a scurs la vale și s-a strâns într-un loc mai jos. „Big Jack încă lucrează din greu“, spuneau oamenii.

Străinii de oraș au fost externați din spitalul regional și s-au urcat în mașinile lor elegante. Au plecat spre nord, cu expresii bântuite, dar ciudat de pustii, ca și cum nu ar fi știut de ce se îndepărtează, dar nu îndrăzneau să încetinească.

Ceața s-a mai înălțat o dată sau de două ori în acea vară, dar nu a mai zăbovit atât de mult și nu a mai lăsat în urma ei pete noi de putregai și tragedie. Oamenii spuneau că mirosea dulce, ca glicina, și că florile înfloreau în urma ei. O femeie de pe Riverside Road a spus că a deschis ușa de la bucătărie și a găsit un fluture-lună lipit de paravan. A făcut o fotografie și a arătat-o tuturor celor care au întrebat și câtorva care nu au întrebat. Toată lumea s-a aplecat peste ecranul ei și l-a admirat politicos: mărimea lui, verdele palid al aripilor, ca o bioluminiscență într-o noapte întunecată.

În iulie Don Gravely a dat un interviu de amploare pentru *The Courier-Journal*, asigurându-i pe toți că planurile de extindere erau încă în desfășurare, că vor reconstrui mai puternic și mai mult ca niciodată. Numai că în același număr a apărut un articol despre un proces intentat împotriva Gravely Power și despre un testament recent descoperit. O anumită bibliotecară din partea de est a statului l-a găsit ascuns într-o Biblie, la Luca 15, 32[43], scris cu propria mână de Leon Gravely. S-a dovedit că, în final, bătrânul Leon nu-i lăsase fratelui său compania și averea familiei, ci fiicei lui bune de nimic. Ea murise de mult, înecată într-una dintre acele nopți cu ghinion, dar copiii ei erau încă în viață.

Doar că nimeni nu-i putea găsi. Băiatul – cum îl chema? Jason? Jackson? – se zvonea că ar fi în Louisville, dar sora lui nu a putut fi găsită. Femeia care administrase motelul Garden of Eden s-a plimbat prin tot orașul, bătând la uși și țipând zdravăn la oricine

rămânea neclintit suficient de mult timp, dar nimeni nu o mai văzuse pe Opal din acea noapte. Polițistul i-a spus fostei proprietare a motelului Garden of Eden, cât de amabil a putut, că fetele de genul acela nu sfârșesc niciodată bine, iar fosta proprietară a motelului l-a invitat să repete asta, mai tare. Polițistul a refuzat.

Unii oameni au spus că proprietara motelului s-a dus chiar până la domeniul Starling și a scuturat porțile, strigând, dar nu i-a răspuns nimeni. A dat cu piciorul în cumpărăturile care erau îngrămădite la capătul aleii, împrăștiind lapte închegat pe drum, și a plecat.

Nimeni nu mai ridicase cumpărăturile de săptămâni întregi, iar administratorul magazinului a încetat, în cele din urmă, să le mai livreze. Se zvonea că băiatul Starling a fugit în noaptea cu incendiul și inundația, a dispărut sau poate a murit. Nimeni nu putea spune cu certitudine, dar era adevărat că nu se mai vedeau lumini pâlpâind printre copaci.

Casa a stat nemișcată și goală toată vara aceea. Șindrila era împrăștiată pe gazon, iar iarba creștea din belșug, întinzându-se peste ea însăși în valuri de un verde intens. Flori sălbatice se urcau pe pereți, trandafiri sălbatici și muri.

S-a vorbit despre acte și drepturi de proprietate. Don Gravely tot încerca să-l intimideze pe topograful local, dar topograful i-a spus lui Don că nu era plătit suficient ca să pună piciorul pe terenul Starling și că Don nu mai avea destui bani să-l mituiască, ceea ce era perfect adevărat. Cu uzina închisă și conturile familiei blocate în instanță pentru că bibliotecara aceea *nu* voia să

renunțe la caz, Don începuse să rămână în urmă cu plățile. Poștașul a raportat livrarea mai multor plicuri cu facturi pe hârtie roz, vizibilă prin porțiunea cu folie de plastic. Oamenii spuneau că era doar o chestiune de timp până când o agenție imobiliară își va agăța panoul pe peluza din fața casei mari și noi.

Dar, la începutul toamnei, chiar și oamenii obișnuiți începuseră să-și pună întrebări despre domeniul Starling. Pe măsură ce frunzele se ofileau se puteau distinge mici porțiuni din casă printre crengile goale, iar ceea ce se vedea nu arăta bine. Pereții se înclinau ciudat, spre interior, astfel încât părea că singurul lucru care ținea Casa Starling în picioare era glicina. Administratorul regional a început să mormăie despre pericole pentru sănătate și drepturi de confiscare. Cei mai în vârstă din oraș i-au spus să se abțină, că întotdeauna apare un nou Starling în astfel de momente.

Nu a apărut nimeni. Dar într-o noapte, la sfârșitul lui septembrie, chiar atunci când vara începe, în sfârșit, să dea semne de uzură și din când în când un vânt uscat adie prin pădure, a fost văzută o lumină la Casa Starling. O fereastră înaltă și rotundă, care strălucea ca un chihlimbar lustruit printre copaci.

La ceva timp după aceea, ușa din față s-a deschis și au ieșit două persoane. Priveau cerul de septembrie ca și cum s-ar fi trezit dintr-un somn foarte lung și nu erau siguri dacă încă mai visează. O pisică se învârtea destul de nerușinată în jurul gleznelor lor, iar ei se țineau de mână.

Nimeni altcineva nu vă va povesti următoarea parte, dar o voi face eu.
Una dintre persoane – un bărbat înalt, cocoșat, cu părul ciufulit și o față de vultur bolnav – s-a uitat la casa mare, ruinată, și a spus: „Îmi pare rău!“ Și apoi: „Știu că întotdeauna ți-ai dorit un cămin“.
Cealaltă persoană, o fată cu părul roșcat și un zâmbet răutăcios, a spus: „Da, și am găsit unul“.
Bărbatul a spus din nou că îi pare rău. (Spune asta des.)
Fata l-a împuns în coaste, tare, dar nu i-a dat drumul la mână. A spus: „Nu vorbeam despre casă, prostule“. Se uita la bărbatul urât în timp ce spunea asta.
O adâncitură mică, care ar fi putut fi o gropiță, a apărut pe obrazul bărbatului. S-a aplecat să mângâie pisica și ea l-a mușcat.
În general sunt rezervați. Porțile se deschid din când în când și anumiți oameni intră sau ies. O pereche de femei de vârstă mijlocie, ținându-se una pe cealaltă cu brațele pe după umeri. Un băiat cu bucle negre și lucioase și un rucsac plin de aparate foto scumpe și lentile sofisticate. Un șir întreg de avocați și antreprenori, urmați de câteva camionete pline cu cherestea și piatră, foi de rigips cretos, saci de ciment.
Probabil că cei doi au toate actele și drepturile în ordine, se gândește lumea. „Trebuie să aibă bani de aruncat“, spun oamenii, deși nu le este foarte clar de unde provin. Tot ce știu este că până la urmă Casa Starling nu are să mai putrezească. Nimeni nu poate spune dacă le pare rău sau nu.

Casa este un lucru îngrozitor, desigur, dar este un lucru îngrozitor familiar și este plăcut să ai noi Starlingi despre care să bârfești. „Nu înțeleg ce fac acolo sus toată ziua“, spun oamenii, pe un ton care sugerează că nu e vorba de nimic bun. Există o mulțime de teorii, presupuneri, sugestii obscene și zvonuri nebunești. Câteva dintre teorii (și toate sugestiile obscene) sunt perfect adevărate, dar niciuna dintre ele nu reprezintă întregul adevăr.

Majoritatea oamenilor ajung la concluzia, într-un mod oarecum misterios, că ei scriu o carte. Coafeza a auzit că e vorba despre o poveste de dragoste, iar bătrânul de la contoare speră la horror. Un membru al Societății Istorice susține că este o istorie a orașului, că unul dintre propriii membri fondatori verifică faptele, sub forma unor note de subsol și a unei bibliografii, dar acest lucru este respins ca fiind o aroganță tipică.

Orice ar fi, trebuie să fie cu ilustrații. Mai multe persoane l-au văzut pe tânăr pe malul râului Mud, cu un caiet de schițe sprijinit pe picioarele lui prea lungi, desenând în griuri subtile, alb strident și o sută de nuanțe de negru catifelat. „O carte pentru copii, deci“, spun oamenii, dar nu există decât o singură carte pentru copii pe care o cunosc ei care să aibă astfel de desene.

Lacey, noua directoare de la Tractor Supply, susține că a schimbat mesaje cu fata roșcată (care seamănă puțin cu tânăra Gravely, trebuie să recunoaștem, deși nimeni nu-și amintește ca Opal să fi zâmbit decât dacă a comis

vreo infracțiune). Lacey spune că a întrebat la ce lucrează, iar Opal a răspuns:
o poveste
ce fel de poveste?
una adevărată
Lacey a considerat acest lucru intenționat obscur, dar ea era o persoană cu inima mare, care sperase întotdeauna la ce era mai bun pentru Opal, așa că și-a oferit gândurile și rugăciunile. Opal a încetat să mai răspundă și, în cele din urmă, bârfele s-au învechit și oamenii au încetat să mai vorbească atât de mult despre Casa Starling.
Primăvara, sicomorii înmuguresc și caprifoiul înverzește, astfel încât nici măcar nu se mai poate vedea casa de pe drum. Doar porțile din fier forjat și lunga panglică roșie a aleii, poate o sclipire a unei pietre de calcar traversate de caprifoi și de mlădițe verzi.
Dar mai există încă visele, uneori. Ar trebui să-ți fie teamă – există povești despre această casă și tu le-ai auzit pe toate –, însă în vis nu eziți.
În vis, ești acasă.

---

[42] Federal Emergency Management Agency – agenție federală din SUA pentru gestionarea situațiilor de urgență (n. tr.).
[43] „Trebuia însă să ne veselim și să ne bucurăm, căci fratele tău acesta mort era și a înviat, pierdut era și s-a aflat“ (n. tr.).

BIBLIOGRAFIE

Bond, Gemma, *Vrăjitoare, diavoli și fantome: O istorie bântuită a statului Kentucky*, Lexington, KY, University Press of Kentucky, 2015.

Boone, Calliope, Interviu luat de Charlotte Tucker: Interviu 13A, transcriere și înregistrare, Arhivele Societății Istorice din Muhlenberg County, 14 iulie 2016.

Hagerman, Eileen Michelle, *Apă, muncitori și bogăție: Cum au răzuit barjele „Bătrânului Gravely" valea râului Green din Kentucky*, Registrul Societății Istorice din Kentucky, 115, nr. 2 (2017): 183–221, <http://www.jstor.org /stable/44981141>.

Higgins, Lyle, Interviu luat de Charlotte Tucker: Interviu 19A, transcriere și înregistrare, Arhivele Societății Istorice din Muhlenberg County, 4 iulie 2018.

Joseph, A., *Necazuri în Paradis: O istorie ecologică a statului Kentucky*, The University of Chicago Press, Chicago, 2002.

Murray, Robert K., Brucker, Roger W., *Prins în capcană! Povestea lui Willy Floyd*, University Press of Kentucky, Lexington, 1999.

Olwen, T. și Olwen, C., *E. Starling: Pustnică sau fantomă?*, în *Bluegrass Mysteries*, podcast (Sezonul 2, Episodul 1), 24 aprilie 2017.

Rothert, Otto Arthur, *O istorie a ținutului Muhlenberg. Cu peste 200 de Ilustrații și index complet*, Prima ediție, John P. Morton, Louisville, Kentucky, 1913.

Simmons, Bitsy, Interviu luat de Charlotte Tucker: Interviu 12B, transcriere și înregistrare, Arhivele Societății Istorice din Muhlenberg County, 10 octombrie 2015.

The Starlings, *Registrul de Incidente al Casei Starling*, din colecția personală a lui Opal și Arthur Starling.
Winter, E., *Fiarele pe care nu le-am putut îngropa: Păcatul în goticul sudist*, Chapel Hill, NC, University of North Carolina Press, 2003.

MULȚUMIRI

Aceasta este povestea *Casei Starling*.

Totul a început ca un vis, așa cum se întâmplă cu majoritatea caselor. Locuiam încă în Kentucky pe atunci, dar mă pregăteam să plec: parcurgeam site-uri imobiliare, împachetam vechile haine de copil, încercând să le spălăm creierul prietenilor noștri ca să vină cu noi. Eu mai plecasem de acasă și înainte – de multe ori, de fapt – așa că visul pe care l-am avut a fost unul familiar: că am găsit o modalitate de a rămâne.

Visele nu se transformă în case (sau cărți) fără timpul, talentul, munca, dragostea, răbdarea și voința pură a zeci de oameni. Ceea ce este nedrept este că, dacă ei își fac bine treaba, aceasta este, în mare parte, invizibilă atunci când încep să sosească oaspeții.

Îi sunt recunoscătoare agentului meu, Kate McKean, care a văzut planurile acestei cărți și nu numai că nu le-a ars, dar a găsit locul perfect pentru a începe construirea. Editorului meu, Miriam Weinberg, care s-a plimbat prin casă în timpul construirii și s-a întrebat cu voce tare dacă chiar aveam *nevoie* de patru dormitoare (nu aveam). Dr. Rose Buckelew, pentru că a inspectat un prim proiect, și Dr. Natalie Aviles, pentru că ne-a pus în legătură. Întregii echipe de producție – Terry McGarry, Dakota Griffin, Rafal Gibek, Steven Bucsok, Lauren Hougen și Sam Dauer – care a reparat toate găurile și a întrebat, politicos, dacă am vrut cu adevărat să pun două chiuvete de bucătărie imediat una lângă alta. Lui Isa Caban, Sarah Reidy și Giselle Gonzalez, divinitățile marketingului și publicității, care sunt singurul motiv datorită căruia oricare dintre voi se află aici. Artistului care a creat coperta, Micaela

Alcaino, și designerului Peter Lutjen, care au făcut din acest loc ceva ce merită văzut, și legendarei Rovina Cai, care a avut amabilitatea de a-și agăța lucrările pe pereți. Și, de asemenea, mulțumiri suplimentare Tessei Villanueva, asistenta editorială, fără de care nici măcar nu aș fi știut cui să-i mulțumesc.

Sunt recunoscătoare, de asemenea, pentru prietenii mei, chiar dacă uneori m-au întrebat cum merge treaba cu cartea – Taye și Camille, Sarah și Alli, Corrie și José – și pentru copiii lor frumoși, care nu au întrebat niciodată. Pentru scriitorii din Kentucky care încă îmi vorbesc, chiar dacă m-am mutat în afara regiunii de livrare Ale-8[44]: Gwenda, Christopher, Lee, Olivia, Sam, Ashley, Z, Alex, Caroline și Ellie. Și pentru buncăr, care sună ca un cult al apocalipsei, dar este, de fapt, un server de Discord.

Și nu aș fi putut scrie niciodată această carte – sau orice altă carte, de fapt – fără familia mea. Tatăl meu, care mi-a dăruit cutia de scule a bunicului meu când aveam șaisprezece ani și m-a dus să-l văd pe Prine când aveam șaptesprezece ani, și mama mea, care a citit cu mine fiecare versiune din *Frumoasa și Bestia*. Știu că m-am mutat departe de casă, dar vă văd pe amândoi în fiecare zi în oglindă.

Frații mei, care nu au avut niciodată nevoie de mine nici măcar pe jumătate cât am eu nevoie de ei. Finn, care ar fi înfruntat curajos fiarele, și Felix, care s-ar fi împrietenit cu ele.

Și Nick, care este casa și vatra mea, fundația și cei patru pereți ai mei. Nu mi-a mai fost dor de casă din ziua în care ne-am întâlnit, dragostea mea!

---

[44] Băutură răcoritoare, energizantă, cu aromă de ghimbir și lămâie, distribuită inițial doar în magazinele din Kentucky (n. tr.).